N-au intenționat niciodată să se înscrie în...

Clubul Infidelilor

tess stimson

O soție, un soț, o amantă.
Tu de partea cui ești?

Viața n-ar putea fi mai fericită pentru Nicholas Lyon, avocat specializat în divorțuri, soț mulțumit al frumoasei – dar copilăroasei – Mal, o autoare de cărți de bucate care îmbină munca într-o veche casă din Wiltshire cu responsabilitățile de mamă a celor trei fete minunate ale sale.

Dar totul se schimbă când în calea lui Nicholas apare Sara Kaplan, o tânără avocată isteață și plină de viață, care explodează în viața lui ca o bombă sexuală.

Pentru Sara, ceea ce a început ca un flirt nevinovat se transformă repede în sentiment profund și într-o bătălie dureroasă pentru inima lui Nicholas.

Clubul Infidelilor e povestea irezistibilă a eternului triunghi amoros, perfect echilibrat. Este însă un club în care membrii care se înscriu – cu sau fără voia lor – plătesc un preț extrem de mare.

„Antrenantă, sinceră și înfricoșător de reală,
e una dintre cărțile mele preferate din acest an."

Book Review

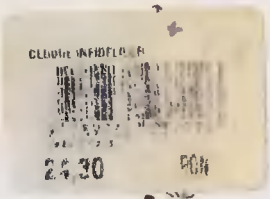

ISBN 978-973-103-719-6

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao
international
publishing
company

tess stimson

Clubul Infidelilor

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STIMSON, TESS
Clubul infidelilor / Tess Stimson; trad. Manuela Zipişi.
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008
ISBN 978-973-103-719-6
I. Zipişi, Manuela (trad.)
821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TESS STIMSON
The Adultery Club
© Tess Stimson 2007
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
MANUELA ZIPIŞI

© Rao International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-719-6

În memoria mamei mele
Jane Theresa Stimson

3 februarie 1942 – 3 decembrie 2001

Mulțumiri

Când scrii o carte ești ajutat de poveștile și sfaturile multor oameni, iar printre aceștia există și unii cu o contribuție mai specială.

Fără Carol Blake, agenta mea, n-aș fi avut niciodată încrederea necesară pentru a scrie această carte. Încurajarea, cunoștințele și sfaturile ei editoriale meticuloase și, mai presus de acestea, prietenia ei, au fost inestimabile. Aș zbura (și chiar am făcut-o!) până la capătul lumii pentru a lua prânzul cu ea.

Imogen Taylor este editorul la care visează orice scriitor. Entuziasmul și viziunea ei au fost stimulatoare și molipsitoare, iar sfaturile ei oportune, constructive și pertinente. Și chicotește exact atunci când trebuie. E o încântare să lucrezi cu ea.

Eficient, de încredere și foarte plăcut, Oli Munson a reușit imposibilul: a transformat discuția despre formalitățile și taxele internaționale în ceva agreabil. Vreau să-i mulțumesc atât lui, cât și întregii echipe minunate de la Blake Friedmann.

Îi sunt profund îndatorată lui Trisha Jackson și incredibilei echipe de la Pan Macmillan, incluzându-i pe Fiona Carpenter, Emma Grey, Anne Newman, Caitriona Row, Marie Slocombe, Anna Stockbridge, Michelle Taylor și Ellen Wood, ale căror vervă și entuziasm m-au inspirat. Vă mulțumesc!

Fiecare fată ar trebui să se simtă de milioane, măcar o dată în viață. Cel mai atrăgător bărbat, Hugo Burnard, *mi*-a oferit un astfel de moment, în timpul unei ședințe foto pentru *Bliss*.

Celor care au trecut prin momentele grele ale unui divorț, le recomand două persoane. În primul rând pe Simon Pigott, de la Levison Meltyer Pigott, cel mai încântător, amabil și tenace avocat din domeniu. El a făcut din divorțul meu ceva suportabil și îi voi fi mereu recunoscătoare pentru că, datorită stilului său onorabil, eu și fostul meu soț am căzut, în cele din urmă, la pace. Și, nu în ultimul rând, le-o recomand pe Danusia Bryeyina, o avocată și o prietenă loială și plină de compasiune. Sfaturile sale juridice au fost de neprețuit pentru această carte, iar compania ei, este, ca întotdeauna, o plăcere.

Eileen Gaulter, de la Gaulter Technologies Inc., a transformat, într-un mod creator, vagile și abstractele mele idei legate de un website și, cu talent și finalitate practică a ajuns la un rezultat care-mi *place la nebunie*. Vă rog să intrați pentru a vă convinge pe *www.TessStimson.com*.

Nu le voi putea mulțumi niciodată îndeajuns lui Georgie și Charlie Stewart pentru infinita și generoasa lor ospitalitate de câte ori zbor la Londra. Aveți cele mai pufoase prosoape și sunteți cea mai bună companie. Prietenia voastră e extrem de prețioasă pentru mine.

De asemenea, le mulțumesc tatălui meu, Michael, și mamei mele vitregi, Barbi, pentru drumurile la aeroport pe care le-au făcut pentru mine și fiindcă mi-au lăsat familia să le dea peste cap frumoasa locuință; mulțumesc și cumnaților mei, Harry și Sharon Oliver, care au avut grijă de nepoții lor, pentru ca eu să pot lucra și pentru că au apărut cu un martini de zmeură ori de câte ori a fost nevoie. Mai vreau să le mulțumesc lui Henry, Matthew și Lily, pentru că au fost

cuminți când mama era în criză de timp cu scrisul și pentru că nu mi-au stricat computerul *prea* des.

Și mai presus de orice, vreau să-i mulțumesc soțului meu, Erik, pentru miile lui mici atenții și pentru ceva foarte important: faptul că m-a luat de soție. Pentru Melville și Milton și pentru tot ce s-a întâmplat între timp.

TESS STIMSON
Florida, 2006

1

Nicholas

Divorțul e o afacere complicată. Cu atât mai mult, aș putea adăuga, când clienta ta declară pe un ton autoritar că toți bărbații sunt niște nenorociți, în timp ce tu te miști inconfortabil pe scaun, iar penisul tău încearcă să se prefacă inexistent.

– Nu *toți*, doamnă Stephenson, îndrăznesc eu.

Clienta îmi ignoră zâmbetul ucigător, în timp ce ochii ei cenușii îmi cercetează cu indiferență biroul din lemn de stejar. Privirea ei se oprește pentru un moment pe fotografia soției mele, așezată într-o ramă de argint, care se sprijină de agenda mea din piele. Expresia ei de milă, când dă cu ochii de consoarta mea, mă plasează fără drept de apel în categoria acelor nefericiți ai căror părinți au neglijat uzanțele sociale înainte să ajungă în pat. Având în vedere că tocmai i-am obținut un acord cu o sumă de șapte cifre de la fostul soț, consider că disprețul ei față de sexul meu e, per ansamblu, un pic cam nedrept.

Se ridică, iar eu fac același lucru, aranjându-mi cravata de mătase. Îmi întinde un braț slăbănog îmbrăcat în tweed roz, iar mâna ei se lasă asemenea unui pește mort într-a mea.

– Se poate să aveţi dreptate, domnule Lyon, spune ea dur. E posibil să nu fie vorba decât despre bărbatul cu care m-am măritat.

Emană un miros înţepător şi copleşitor: miros artificial de pipi de pisică. E machiată prea strident; nu-mi pot închipui că aş fi în stare să-i sărut buzele roşii şi lipicioase. E genul de femeie al cărei miros îl simţi impregnat dimineaţa în aşternuturi, plus că îi rămâne chipul imprimat pe faţa de pernă, de parcă ar fi Giulgiul din Torino.

Cu toate astea, are picioare interesante. Lungi şi subţiri, gambe minunate şi glezne frumoase. Dar nici urmă de carne pe oase, şi sâni de băiat.

Zâmbetul meu profesionist rezistă încă, în timp ce o conduc spre uşă. Mă străduiesc să nu-mi judec clienţii: acest lucru mă distrage şi e contraproductiv. Într-un proces de divorţ nu e loc pentru emoţii sau sentimentalisme – eşti bombardat cu destule chestii de acest gen din partea clienţilor. Soţia mea, fiind femeie, bineînţeles că mă imploră să procedez altfel. Eu mă consider pur şi simplu obiectiv. Cu toate acestea, Malinche afirmă că „adevărul meu brutal", aşa cum îl numeşte ea, nu poate percepe o femeie decât în strălucirea efemeră a zilei, în loc să o descopere sub mănuşa catifelată a nopţii. Sincer, nu înţeleg unde bate.

Clienta mea se opreşte brusc în pragul uşii, aşa că puţin mai lipseşte să ne ciocnim. Capul ei se înclină ca pentru rugăciune, expunând vederii pielea albă şi ceafa, care iese de sub părul ei blond, tuns bob.

Ceafa unei femei – atât de vulnerabilă, de un erotism cavaleresc.

– Am crezut mereu, *am sperat,* zise ea înăbuşindu-şi un suspin, că se va răzgândi.

Sunt descumpănit. N-am considerat-o o secundă pe această femeie ca fiind una implicată emoţional. Se ţine bine,

la cei 40 de ani şi deja a obţinut de pe urma a trei foşti soţi bogaţi o sumă considerabilă, evidenţă care, dincolo de orice efort de obiectivitate, te duce către anumite presupuneri. Mai precis: ultimul lucru de care aş fi crezut-o capabilă era *dragostea*.

Umerii slabi ai femeii încep să tremure. Of, Doamne! Nu mă pricep deloc la chestii de genul ăsta. Braţele mele se ridică neputincioase. O îmbrăţişare n-ar fi tocmai potrivită, dar ce-i de făcut dacă, Doamne fereşte, începe să se smiorcăie?

Deodată capul i se ridică şi-şi îndreaptă umerii, fapt care-mi aminteşte de fiica mea cea mai mare, Sophie, în prima ei zi de şcoală. Fără nici un alt cuvânt, traversează secretariatul şi holul de după acesta. Răsuflu uşurat. Mulţumesc lui Dumnezeu. Ce, Doamne iartă-mă, a vrut să însemne toată *scena* asta?

În timp ce dau să închid uşa, secretara mea, Emma, îmi face cu mâna.

– Domnule Lyon, soţia dumneavoastră e pe linia doi. Spune că-i pare rău că vă deranjează, dar ar vrea să vă spună ceva.

– Bine...

Ezit în pragul uşii. E ceva de care nu-mi dau prea bine seama...

– E părul meu, domnule Lyon, explică Emma calm. M-am tuns în pauza de prânz.

Ce păcat. Îl preferam lung.

Mă întorc în birou şi arunc o privire fotografiei lui Malinche, care a stârnit compasiunea clientei mele, în timp ce ridic receptorul. A fost făcută de Crăciun, acum vreo doi ani – mă enervează să recunosc că nu de mine, ci de Kit – în momentul în care ea privea, zâmbind peste umăr, pe jumătate aplecată, pentru a scoate curcanul din cuptor. Simt valuri de recunoştinţă când o privesc. Ştiu că e o copilărie, dar şi după

zece ani, încă mă mai simt încântat la auzul cuvintelor „soţia ta". E peste puterea mea de înţelegere felul în care am reuşit să cuceresc inima acestei femei frumoase şi extraordinare. Sunt doar etern recunoscător că am putut.

– Tort cu cremă de ciocolată şi portocale, cu aromă de vanilie, şi sirop de portocală şi lămâie sau prăjitură tablă de şah cu caise şi glazură de ciocolată? întreabă Mal, fără să aştepte să spun ceva.

Din tonul înfundat al soţiei mele, îmi dau seama că ţine receptorul cu ajutorul bărbiei şi, în mod sigur prepară ceva gustos chiar în timp ce vorbim.

– E permisă o întrebare?

– Doamne, Nicholas, nu mai fi aşa oficial, mă repede Mal. Nu eşti la tribunal. E vorba de tortul surpriză pentru ziua ta. Metheny insistă să-l terminăm în după-amiaza asta, înainte să vii acasă.

Zâmbesc cu gândul la fiica mea mai mică, cea care are în comun cu mine ziua de naştere, degetele de la picioare incredibil de lungi şi o slăbiciune foarte mare pentru îngheţata cu fistic. Am sperat să avem mai multe în comun, însă analiza cu ultrasunete a fost mai mult decât concludentă, iar băiatul pe care mi-l doream atât de mult, potenţialul meu partener de vânătoare şi de crichet, s-a dovedit a fi, surprinzător, o a treia fată. Drept premiu de consolare, mi s-a permis s-o numesc după eroul meu din toate timpurile, chitaristul de jazz, Pat Metheny.

– Dă-mi-o la telefon, să văd ce-mi sugerează, propun eu.

– Fii serios, Nicholas.

– Tu mi-ai zis că insistă...

– Sunt mai multe tipuri de insistenţă, iar tu ar trebui s-o ştii.

Vocea ei plăcută e plină de senzualitate, iar în pantalonii mei lucrurile încep să se agite, în timp ce prin faţa ochilor mi se perindă, neinvitate, imagini ale coapselor ei caramel, bine

făcute, ciorapi de mătase şi dantelă de culoarea cafelei. Vrăjitoarea de nevastă-mea ştie prea bine ce efect are asupra mea, judecând după râsul care înlocuieşte acum tonul ei aţâţător de mai devreme.

– Oricum, ciripeşte Mal, nu poţi vorbi cu ea pentru că nu va mai fi o surpriză.

– O să-ţi fac eu o surpriză...

– Ei, chiar n-ar mai fi o surpriză, nu?

– Cineva se umflă în pene, spun eu. Ce te face să crezi că nu mă refer la ultima decizie privind taxa primăriei?

– Ce te face pe tine să crezi că eu *nu*...?

– Aşa e?

– Eu vorbesc despre prăjituri, Nicholas. Hai, hotărăşte-te înainte să fiu nevoită să pun două lumânări pe tortul lui Metheny în loc de una.

– O să am şi eu lumânări?

– Da, dar nu 43, pentru că se topeşte tortul.

– Femeie nemiloasă! Şi tu o să ai 43 de ani într-o zi, să ştii.

– Abia peste şase ani. Hai, Nicholas.

– Tort cu cremă de ciocolată cu portocale, bineînţeles. Pot cere şi fulgi de ciocolată amăruie?

– Se acceptă. Metheny, scoate-ţi, te rog, piciorul din castronul tatălui tău. Mulţumesc. Cum a mers cazul încântătoarei doamne Stephenson?

– Şapte cifre, îi dau eu raportul.

– Aproape dublu faţă de divorţul trecut. Minunat. Aproape că mă face să iau şi eu în considerare un divorţ.

O aud pe soţia mea lingându-şi degetele, iar erecţia mea aproape se suie pe birou.

– Dacă aş şti că ai putea obţine şapte cifre, draga mea, ţi-aş redacta actele cu mâna mea, mă ofer eu, mormăind în sinea mea, în timp ce-mi aranjez biluţele. Din păcate, nu poţi scoate apă din piatră seacă.

– A, tocmai mi-am amintit! Azi-dimineaţă m-a sunat Ginger de la garaj în legătură cu Volvo-ul. Mi-a zis că de data asta a reuşit să repare problema, însă se pare că abia se mai ţine pe picioare. Sau mai bine zis, abia se mai ţine pe roţi.

Vocea ei se aude mai încet sau mai tare, după cum se mişcă prin bucătărie.

– În orice caz, mi-a spus că nu crede că va putea s-o mai ţină în viaţă până la inspecţia tehnică periodică, din ianuarie. Aşa că, n-am ce face, trebuie să mă mobilizez să termin noua carte, să-mi iau şi restul de avans...

– Draga mea, cred că îmi pot permite să-i cumpăr soţiei mele o maşină nouă, dacă are nevoie, o întrerup eu iritat. Uneori parcă uiţi că acum sunt partener cu drepturi egale în firmă, aşa că nu mai e cazul să-ţi baţi capul cu scrisul cărţilor de bucate.

– Îmi *place* să scriu cărţi de bucate, îmi răspunde Mal senină. O, Doamne, Metheny, nu face asta. *Săracul* iepure. Îmi pare rău, Nicholas, trebuie să închid. Ne vedem la gară. La ora obişnuită?

Îmi reprim un oftat de exasperare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Malinche, în seara asta e petrecerea de pensionare a lui William! Nu-mi spune că ai uitat! Ar trebui să fii în trenul de 17.28 de la Salisbury spre Waterloo, îţi aminteşti?

– Şi aşa o să fie, mă aprobă Mal relaxată. Nu uitasem, doar că mintea mea a omis asta pentru un moment. Stai puţin...

În fundal aud o serie de bufnituri şi obiecte care cad, apoi chicotelile contagioase şi de nestăvilit ale lui Metheny.

Viaţa îţi oferă multe surprize. Când am aflat că Mal era însărcinată pentru a treia oară, am fost de-a dreptul îngrozit. Sophie şi Evie aveau pe atunci opt şi respectiv cinci ani

de-abia atinseseră stadiul de fiinţe cu adevărat umane, care puteau face lucruri civilizate, ca de exemplu schiatul sau mersul cu noi la restaurant fără să dea mâncarea mai mult pe jos. Acum aveam să plonjăm iar în abisul terifiant al nopţilor nedormite şi al scutecelor împuţite. Singurul lucru care m-a consolat a fost perspectiva unui fiu, a unui moştenitor, dar când şi această licărire de speranţă s-a dovedit a fi un miraj, am atins stadiul disperării. Cu toate astea, ultima experienţă paternă a fost cea mai bună dintre toate. Metheny ţine inima mea dură de avocat în mânuţele ei rotofeie şi rozalii.

Se aude un ecou de paşi mărunţi pe dalele uzate ale bucătăriei, apoi un ţipăt în momentul în care Mal o ia în braţe şi ridică iar receptorul.

– Chiar *trebuie* să închid, Nicholas, spune ea cu răsuflarea uşor tăiată.

– Ai chemat un babysitter, nu?

– Aaa, da. Kit a fost foarte amabil şi a acceptat să vină.

Nu am nimic împotriva celor de alte orientări sexuale. Un om nu poate fi judecat numai prin prisma sexualităţii sale. Ceea ce nu înţeleg este afişarea ostentativă a acestei orientări. Eu nu fac paradă cu heterosexualitatea mea în stânga şi-n dreapta, deşi orientarea mea e evidentă. Pur şi simplu, nu-mi explic de ce, anumiţi reprezentanţi ai aşa numitei „comunităţi gay" – e chiar trist felul în care acest cuvânt decent a fost mutilat – simt nevoia să te bombardeze cu preferinţele *lor* în pat. Dar să trecem peste asta.

Am acceptat acum multă vreme faptul că, în momentul în care am cerut-o pe Malinche de soţie, o parte minoră, dar importantă din zestrea ei avea să fie Kit Westbrook. Vorba aceea, *praemonitus praemunitus*, adică prevenitul e pregătit. Şi nu sunt genul de bărbat care are obiecţii legate de prietenii soţiei sale, chiar dacă aceştia n-au o reputaţie prea

grozavă. Oricum, Kit nu este şi n-a reprezentat vreodată o ameninţare.

Noi trei ne-am cunoscut acum doisprezece ani, la Covent Garden. Îmi dusesem părinţii la operă, dacă nu mă înşel, era vorba de *La Bohème*, pentru a sărbători aniversarea de 70 de ani a tatălui meu. După ce i-am instalat într-un taxi, am început să mă plimb prin piaţă, în drum către staţia de metrou, cu gândul să ajung acasă, în apartamentul meu din Earls Court. Îmi amintesc că-mi doream ca, măcar o dată, să mă aştepte şi pe mine cineva acasă. Deşi era târziu, în piaţă se aflau încă mulţi artişti de stradă, făcându-şi numărul, iar eu încercam să scap de insistenţele unui tânăr destul de ameninţător, cu faţa vopsită în alb-negru, care-mi tot flutura pe sub nas o pălărie de colecţie, când am observat cum unul dintre artişti era pe cale să piardă controlul monociclului său. Am privit cu morbidă fascinaţie cum se mişca înainte şi înapoi ca un metronom uman, înainte de a mă trezi şi de a mă aduna. De-abia am avut timp să împing o tânără de pe traiectoria lui, înainte să se prăbuşească peste grupul de oameni.

În ultimul moment, reuşi să evite spectatorii lăsându-se să cadă pe monociclu. Se ridică imediat pentru a se apleca, oarecum tremurând, în faţa publicului său.

Mi-am dat seama că o strângeam cam tare pe tânără în zona pieptului, aşa că am eliberat-o, puţin jenat.

– Îmi cer scuze, n-am vrut să...

– Nu vă cereţi scuze! Dacă nu eraţi dumneavoastră, aş fi fost strivită de caldarâm. Se pare că aveţi reflexe bune, pentru că eu nici nu mi-am dat seama că se îndrepta spre mine.

Era izbitor de drăguţă. Avea părul rebel, de culoarea melasei, ochi strălucitori, de nuanţa scorţişoarei, pielea fină, luminoasă şi cel mai atrăgător şi molipsitor zâmbet pe care-l văzusem vreodată. La prima vedere nu părea să aibă mai mult

de douăzeci şi ceva de ani. Era armonios construită şi mignonă, având probabil cu vreo treizeci de centimetri mai puţin decât mine, care am 1,85 metri. Îi puteam cuprinde talia cu mâinile. Femeile micuţe şi delicate mi se par incredibil de atrăgătoare: îmi trezesc toată masculinitatea.

Am observat că doi nasturi de sus ai bluzei sale, gen ie, se desfăcuseră în urma incidentului, lăsând să se întrevadă un sân, uşor bronzat, acoperit de o broderie fină, englezească. Jucăria mea se trezi brusc, aşa că mi-am întors privirea, repede.

Ea se ridică pe vârfuri şi-mi atinse umărul. În acel moment o multitudine de imagini – părul acela minunat răsfirându-se printre degetele mele, coapsele acelea delicate atingându-mi pieptul, buzele mele pe sânii ei aurii – mi se învălmăşiră în minte.

– O, Doamne, v-aţi sfâşiat haina! exclamă ea examinând umărul hainei mele. E numai vina mea, pentru că mă învârteam *aiurea* pe aici, gândindu-mă la nuci – trebuie să fii atent, pentru că nu toată lumea le agreează – şi *acum*, uitaţi-vă la dumneavoastră...

Habar n-am ce prostie i-am răspuns.

– Malinche Sandal, se recomandă ea, întinzându-mi mâna ei mică.

I-am întors strângerea de mână fermă şi revigorantă.

– Ăăă, da. Nicholas Lyon, am tuşit eu încercând să nu-mi imaginez mâinile ei în jurul... Ce nume neobişnuit, am reuşit să zic.

– Ştiu, se strâmbă ea. Mama mea e hippy şi e sigură că numele noastre ne influenţează caracterul şi *întreaga* viaţă. După părerea mea erau cam multe prostioare în anii 1960, deşi se poate să aibă dreptate – nu-ţi poţi imagina un erou romantic pe care-l cheamă Cuthbert, sau King Wayne, nu? Oricum, a hotărât că mai bine *previne* decât să-i pară rău, aşa ca să fie *destul de* sigură. Sora mea cea mare s-a ales cu

numele de Cleopatra, aşa că presupun că ar trebui să mă bucur că mă cheamă Malinche, pentru că m-aş fi putut numi Boadicea!

Îşi plecă privirea, şi atunci mi-am dat seama că nu-i dădusem drumul la mână.

Cu sângele năvălindu-mi în obraji, i-am dat drumul, rugându-mă să nu fi observat erecţia cât casa din pantalonii mei.

– Aha! Ştiam eu că-mi sună cunoscut. Malinche era indianca aceea care a învăţat spaniolă pentru a-l ajuta pe Cortes să cucerească Mexicul în secolul al XVII-lea. Fără actele ei de spionaj, probabil că nici n-ar fi reuşit, am zâmbit eu încurcat. Scuze. N-o să mai continui, dar am făcut istoria la Oxford, aşa că nu mă pot abţine.

Malinche râse încântător.

– E minunat! Sunteţi prima persoană pe care o cunosc şi care chiar *a auzit* de ea. E uimitor, cred că soarta e de vină.

Îşi strecură braţul sub al meu şi se agăţă de mine cu o încredere copilărească. Am încercat să-mi ţin în frâu bărbăţia care luase foc.

– Ce-ar fi să mă lăsaţi să vă gătesc o cină în semn de mulţumire?

– O, dar...

– Vă rog. Veţi fi în siguranţă, pentru că am urmat cursuri de gătit.

– Dar de unde ştiti că *dumneavoastră* veţi fi în siguranţă? Nici nu mă cunoaşteti.

– Întotdeauna îmi dau seama, spuse ea serioasă. Păreţi un om cinstit, onest şi, cel mai important, optimist.

– Drăguţ din partea dumneavoastră, dar...

– Vă plac nucile?

– Da, dar nu în salate, deşi nu...

– Am fost *sortiţi* să ne cunoaştem în seara asta, nu înţelegeţi? Dumneavoastră ştiţi totul despre numele meu şi ăsta

trebuie să fie un semn. În plus, vă plac nucile, mă rog, mai puţin în salate, dar asta nu se pune, pentru că nici unei persoane cu bun-simţ nu-i plac nucile în salate. E soarta. Nu-i putem întoarce spatele, nu-i aşa?

– Nu e vorba despre...

– Adevărul e, adăugă ea cu sinceritate, înclinându-şi capul şi privindu-mă cu ochii aceia încântători ca două acadele, că încerc să scriu o carte de bucate, iar familia mea s-a săturat să mai fie *îndopată*, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Chiar şi prietenii mei spun că ar face orice pentru o pizza, iar eu sunt *disperată* să-mi găsesc un nou cobai. Îmi păreţi un om drăguţ şi cumsecade şi sunt sigură că nu sunteţi vreun criminal în serie sau ceva de genul ăsta...

– Ted Bundy era frumos şi încântător şi a ucis pe puţin 36 de femei, se auzi o voce în spatele nostru.

Malinche se întoarse brusc trăgându-mă şi pe mine după ea. Începusem să mă nedumerească ciudata direcţie în care se îndrepta seara mea.

– Kit, în sfârşit! Unde ai fost?

Un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu aer melancolic, îi întinse o pungă de hârtie.

– Eram după nenorocitele alea de cristale pentru stări depresive pe care le voiai, răspunse Kit tăios. Cine e noul braţ pe care te sprijini?

– Nicholas Lyon, am spus eu, trecându-i cu vederea impoliteţea şi întinzându-i mâna.

Tânărul îmi ignoră gestul, luând în stăpânire braţul liber al lui Malinche şi îmi aruncă o privire răutăcioasă în timp ce deveneam un *ménage à trois* greu de urnit, ceea ce – deşi pe atunci n-o ştiam – era o metaforă a ceea ce avea să devină relaţia noastră de-a lungul anilor.

– Hai, Kit, nu fi răutăcios, oftă Malinche. Domnule Lyon, el este Kit Westbrook, cel mai vechi şi, se pare, cel mai

plictisitor prieten al meu, dar şi unul dintre acei cobai sătui despre care vă povesteam. Kit, domnul Lyon tocmai m-a salvat din calea unui monociclu scăpat de sub control şi şi-a sfâşiat haina arătoasă din această cauză. Aşa că încetează să mai faci pe câinele de pază şi ajută-mă să-l conving să ia cina cu noi, mai ales că a fost *mult* prea politicos în toate privinţele.

– Spuneţi-mi Nicholas, vă rog.

– Nu vreau să par nepoliticos, spuse Kit pe un ton care exprima contrariul, dar, Mal, abia l-ai cunoscut pe acest bărbat. *Nu poţi* să inviţi aşa, pur şi simplu, necunoscuţi acasă, la cină, chiar dacă te salvează de un circar ce putea să te omoare.

– Prietenul dumneavoastră are dreptate, am fost eu de acord, cu regret. N-ar trebui să riscaţi, deşi eu chiar nu sunt nici psihopat, nici criminal în serie, lucru care mă face, brusc, să mă simt destul de banal...

Malinche râse zgomotos.

– Vezi? făcu ea, de parcă asta ar fi aranjat lucrurile.

Şi, până la urmă, chiar aşa a fost.

Am înţeles de la început că, în ceea ce o priveşte pe Maliche, nu rivalizam cu Kit, în adevăratul sens al termenului. Avea prea mult din Sebastian Flyte[1] şi era întotdeauna mult prea flamboaiant îmbrăcat ca să fie altceva decât un homosexual. La mijlocul anilor '90, când stilul vestimentar devenise auster şi minimal, el purta sacouri de damă din velur, cravate din dantelă, care se revărsau, şi ştia numele a douăsprezece nuanţe diferite de bej. Dar, din punctul său de vedere, Malinche era cea mai bună prietenă *a lui* şi, chiar şi acum, după zece ani de căsătorie şi trei copii, Kit nu a acceptat

[1] Numele unui personaj din romanul *Întoarcere la Brideshead* al autoarei britanice Evelyn Waugh, care este un dandy cu înclinaţii homosexuale. (n.tr.)

că ea avea un soţ, care era mai important decât el. Şi mai era şi povestea cu Trace Pitt, bineînţeles.

În privinţa lui Kit, lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par. La urma urmei, e actor. Trebuie să recunosc că este un naş foarte bun, aducându-şi mereu aminte de aniversări şi chestii de felul acesta. Iar fetele îl adoră. Nu se poate spune că ar fi prima mea alegere în caz de urgenţă, dar asta-i situaţia.

Secretara îmi conduce în birou clientul programat pentru ora 16.00. Îmi doresc să-i fi amintit lui Mal să nu uite cadoul pentru William. În starea în care e acum, nu m-ar mira să bage cadoul în cuptor şi să împacheteze tortul, în locul lui. Oricât mă străduiesc, nu pot să-mi amintesc ce a zis că i-a luat, dar sunt sigur că va fi un cadou cât se poate de potrivit. Mal se pricepe să facă întotdeauna cadouri frumoase. De cadourile de Crăciun şi pentru aniversări se ocupă numai ea, chiar şi când e vorba de familia mea. Pur şi simplu se pricepe mult mai bine decât mine la asta.

Îmi alung ferm, din minte, orice problemă personală, îmi iau agenda şi scot capacul stiloului. Kit n-ar putea face niciodată nimic pentru a-mi zdruncina căsnicia. Suntem prea uniţi ca să păţim aşa ceva.

Domnul Colman e un client nou, aşa că îmi iau notiţe detaliate, în timp ce el descrie nefericitele evenimente care l-au condus spre sumbra finalitate a biroului unui avocat de divorţuri. Numele[1] i se potriveşte ca o mănuşă, pentru că are părul de culoarea mustarului şi pielea palidă. După stabilirea lucrurilor de bază, îi explic procesul birocratic al unui divorţ, formularele care trebuie completate, documentele ce trebuie

[1] Colman este numele unui fabricant de muştar din Anglia, care, începând cu 1814, dă şi numele unuia dintre cele mai vechi mărci alimentare, *Colman's of Norwich*. (n.tr.)

aduse, timpul şi costurile – numai cele financiare. De preţul emoţional îşi va da seama singur, în curând.

– Vrem să se termine totul în termeni cât mai amiabili, mă întrerupe el, senin. N-are sens să aruncăm o groază de bani pe fereastră certându-ne pe plasmă, cu asta am fost amândoi de acord. Vrem să se termine totul repede şi fără bătăi de cap, de dragul copiilor.

Mă abţin să-i spun că nu plasma e problema, *televizorul* nu e niciodată problema, cel puţin, nu la început. E vorba despre un soţ care-şi părăseşte nevasta alături de care a stat 20 de ani, pentru alta mai tânără, care e model de lenjerie intimă. E vorba despre o soţie care-şi dă bărbatul cu început de chelie pentru o aventură gen Shirley Valentine[1] cu instructorul de schi italian. E vorba despre dezamăgire, suferinţă, rutină şi trădare. Dar, având în vedere că toate acestea nu sunt palpabile, în final *va fi* vorba despre televizor, linguriţe şi vaza aceea oribilă, mov, pe care mătuşa Bertha ţi-a făcut-o cadou la nuntă şi pentru care vă veţi certa acum, cheltuind o groază de bani.

Mulţi clienţi de-ai mei – inclusiv veteranii care au divorţat de mai multe ori – au stat pe scaun, în faţa mea, afirmând că vor un divorţ amiabil. Însă dacă ar fi fost capabili să-şi rezolve problemele pe cale amiabilă, n-ar mai fi ajuns la mine în birou.

– Şi motivul cererii de divorţ, care ar fi? întreb eu, serios.

Acesta este întotdeauna un moment revelator. De data aceasta, domnul Colman pare încurcat. Îmi dau seama imediat că la mijloc e altă femeie. Îi explic amabil clientului meu că, dacă soţia nu l-a părăsit sau n-a comis un adulter – ceea ce neagă cu o indignare ilară – şi nu e de acord cu divorţul, legea

[1] Numele eroinei din piesa de teatru cu titlu omonim, a lui Willy Russell. Femeie între două vârste care duce o viaţă de gospodină banală, dar al cărei destin se schimbă în urma unei excursii în Grecia, unde se îndrăgosteşte. (n.tr.)

prevede că fie va trebui să aştepte cinci ani pentru a-şi obţine libertatea fără consimţământul ei, fie va trebui să recunoască amândoi o culpă de comportament inadecvat.

– Nu pot aştepta cinci ani! exclamă el. Nu sunt căsătorit cu scorpia asta decât de patru! Uite *asta* numesc eu o chestie al dracului de nedreaptă.

Calea de la amabilitate la un anglo-saxon sadea n-a fost niciodată mai scurtă.

– Domnule Colman, vă rog. Să ne calmăm. Din experienţa mea, vă pot spune că soţiile pot fi convinse să accepte divorţul dacă există suficiente motive, preferând această variantă celei de a recunoaşte un comportament inadecvat. *Există* astfel de motive?

Încuviinţează dând din cap scurt.

– În acest caz sunt sigur că *o* putem convinge să *vă* acorde divorţul.

– O să mă coste, nu-i aşa? întreabă el cu amărăciune. O să mă aducă naibii la sapă de lemn!

– Ar trebui să cântăriţi şi să hotărâţi ce e mai important pentru dumneavoastră, spun eu neutru.

E o uşurare să-mi iau, în sfârşit, la revedere de la impulsivul domn Colman, un sfert de oră mai târziu. Nu e plăcut să lucrezi la aspectul trist al destrămării unei căsnicii, dar, de obicei, mă consolez cu gândul că rolul meu face, pentru majoritatea clienţilor, puţin mai suportabilă înghiţirea unei pastile, inevitabil amare. La ora cinci, într-o după-amiază ceţoasă de vineri a lunii noiembrie şi după o lungă săptămână în care te-ai ocupat de toate doamnele Stephenson şi de toţi domnii Colman ai acestei lumi, e greu să simţi altceva decât disperare în legătură cu dificultatea relaţiilor umane. Cele două decenii de când sunt avocat specializat în divorţuri nu m-au ajutat să descopăr cum reuşesc oamenii să ajungă în această situaţie dureroasă. Ştiu că moralitatea de modă veche

nu mai e deloc la modă în zilele noastre, dar fiind martor la câtă suferință și distrugere provoacă infidelitatea – adulterul fiind, invariabil, stânca pe care naufragiază corabia căsătoriei – pot spune cu ceva autoritate că una mică, pe fugă, nu merită *niciodată* efortul.

Părerea mea e, bineînțeles, influențată de sechelele pe care le am din copilărie. Dar cred că înclinația către fidelitate e un lucru *bun*.

De asemenea, îmi dau seama cât de norocos sunt că am o căsnicie fericită. Mal susține cu tărie că Soarta ne-a adus împreună – mă numește *bashert* al ei, ceea ce se pare că în idiș înseamnă „sortit" (a petrecut o vară într-un *kibbutz*[1] cu un iubit evreu, pe când avea 17 ani). Mi-e teamă că nu cred în astfel de superstiții legate de destin, tot așa cum nu cred în horoscop sau tarot, dar sunt mult prea conștient de faptul că, în ziua de azi, e greu să aniversezi și cinci ani de căsnicie, darămite zece.

Îmi amintesc. Aniversarea noastră e cândva în jurul Crăciunului – pe 18 sau 19, cred. Trebuie să-mi aduc aminte să-i caut un cadou mai special anul acesta. Mă va ucide dacă uit iar.

Îmi petrec următoarele două ore cufundat în muncă. Iar când Emma bate la ușă constat, ușor surprins, că e aproape ora șapte.

– Domnule Lyon, toată lumea se duce la Milagro's, la petrecerea domnului Fisher, mă anunță ea. Veniți cu noi sau doriți s-o așteptați pe doamna Lyon?

– Cred că a zis că o să ia un taxi de la gară. Dar trebuie să stabilise termenii acestei înțelegeri de divorț în seara asta. Ia-o înainte și vin și eu imediat ce termin.

Emma dă din cap afirmativ și se retrage.

[1] Gospodărie colectivă agrară, în Israel (n.tr.)

Lucrez tăcut, bucurându-mă de liniştea care a coborât peste firma goală. Fără distragerea telefonului şi întreruperile colegilor mei, îmi ia mai puţin decât în mod normal şi termin ce aveam de făcut în 40 de minute. Sincronizare perfectă, având în vedere că Mal trebuie să sosească la restaurant dintr-un moment în altul.

Îmi mai slăbesc puţin bretelele, în timp ce mă ridic de la birou gândindu-mă amuzat, în momentul în care-mi pun sacoul şi haina de ploaie, că nu e prea bine să fii căsătorit cu o bucătăreasă celebră. Mi-e teamă că sacoul meu de seară, care m-a însoţit la douăsprezece petreceri anuale ale Asociaţiei Avocaţilor, nu se va mai împăca multă vreme cu silueta mea burgheză.

Salutându-l pe omul care se ocupă de curăţenie, când trec prin dreptul recepţiei, îmi vine un gând bun şi aleg să o iau pe scări decât să cobor patru etaje cu liftul.

Când ajung în hol, observ o tânără de vreo 30 de ani, într-un costum verde-deschis, privind încurcată către lifturi, clar rătăcită. Tresare când mă zăreşte, iar eu mă opresc, trecându-mi servieta în cealaltă mână, în timp ce apăs bara de metal de la uşa de incendiu care dă spre casa scărilor.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Caut firma Fisher Raymond Lyon. Sunt la etajul bun?

– Da, dar mi-e teamă că biroul e închis deja. Doreaţi să vă faceţi o programare?

– A, nu sunt o clientă, spune ea repede. Sunt avocat. Mă numesc Sara Kaplan şi voi începe să lucrez aici de lunea viitoare.

– A, da, spun eu, dând drumul barei de la uşă şi întind mâna. Sunt Nicholas Lyon, unul dintre parteneri. Am fost reţinut în Leeds cu un caz dificil atunci când aţi fost intervievată de colegii mei, îmi cer scuze. Am înţeles că aveţi recomandări foarte bune de la firma anterioară.

– Mulţumesc, abia aştept să încep să lucrez aici.

– Foarte bine. Păi, bine aţi venit în firmă. Abia aştept să ne vedem luni.

Ezit, căci ea nu dă nici un semn de plecare.

– Domnişoară Kaplan, doreaţi să lăsaţi nişte documente, sau e vorba de altceva?

Se joacă nervoasă cu cercelul. Gestul nesigur îmi sugerează că e mai tânără decât am crezut la început, probabil 25, 26 de ani.

– Păi, domnul Fisher m-a invitat la petrecerea dumnealui de retragere şi m-am gândit că ar fi drăguţ dacă mi-aş cunoaşte colegii înainte de luni...

– A, înţeleg. Petrecerea nu-i aici, ci într-un restaurant italian de peste drum. Exact acolo merg şi eu.

Renunţând la scări de dragul curtoaziei, chem liftul şi stăm ciudat, unul lângă altul, străduindu-ne să evităm contactul vizual, în timp ce coborâm patru etaje. E înaltă pentru o femeie, are 1,75 sau mai mult. Are păr scurt, blond-arămiu, umeri largi de înotătoare, piele îndulcită de soare şi curbe generoase care vor tinde să se rotunjească după ce va mai înainta în vârstă, dacă nu e atentă. Are nasul un pic cam mare, fapt care nu-i urâţeşte, în mod surprinzător, trăsăturile, ci dimpotrivă. În rest, chipul ei are contururi destul de plăcute, deşi banale.

Bănuiesc că în spatele ochilor ei cenuşii se ascunde un intelect grozav şi de temut. E un gen de frumuseţe grandioasă, de marmură, dar în nici un caz genul meu.

Deşi parcă are şi ceva teluric. Un aer de fiinţă abia sculată din pat.

Doamne, *o doresc*.

2

Sara

E uimitor, nu-i aşa, cum o femeie descurcăreaţă şi inteligentă, pe care n-o clinteşte nimic, poate fi transformată într-o gelatină patetică şi dezgustătoare de către un bărbat! Şi nu de o bucăţică bună precum Orlando Bloom – asta cât timp îşi ţine gura închisă – ori Matthew McConaughey. Nu, Casanova al nostru are 51 de ani, e scund, chel – şi căsătorit.

Deci e un ticălos. Ceva *nou?*

– A promis că o va părăsi, repetă Amy. A spus că de îndată ce-şi vor vinde casa, îi va povesti despre noi. A *promis*.

E clar că n-are rost să i se amintească cum el i-a promis şi soţiei sale că-i va fi credincios, la bine şi la rău, 24 de ore din 24, şapte zile pe săptămână şi tot restul de bla-bla-uri. Dacă ar exista o ierarhie a promisiunilor, presupun că jurământul sacru pe care-l faci soţiei înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor e un pic mai important decât promisiunea făcută în pat, la beţie, unei tinere care ţi-ar putea fi fiică.

– De cât timp te culci cu el? întreb eu.

– De patru ani, spune ea sfidător.

– Şi de cât timp îţi promite că-şi părăseşte soţia?

– De patru ani, răspunde ea pe un ton mai scăzut.

De fapt, şeful ei, Terry Greenslade, i-a jurat până în prezent că-şi părăseşte soţia de îndată ce – în ordine aleatorie – a) e promovat, b) soţia lui e *promovată*, c) cel mai mare dintre copiii lui intră la facultate, d) cel mai mic dintre copiii lui termină şcoala, e) mama lui, o catolică fervent pe moarte, ajunge în Rai sau în Purgatoriu sau oriunde se duc fanaticii aştia religioşi, f) căţeaua (adică un labrador auriu, ce snobism, nu?) îşi revine după, acum i-acum, o operaţie de castrare. Să zicem că ultima scuză cu vânzarea casei e o îmbunătăţire faţă de problemele femeieşti ale câinelui, dar rămâne totuşi o mare porcărie. Timpul a trecut şi, surpriză, surpriză, *el încă mai e căsătorit. Heeei?*

Nu că aş avea eu vreo prejudecată morală legată de relaţiile cu bărbaţi căsătoriţi, dar e o chestie pe care n-aş striga-o aşa, în gura mare. La urma urmei, *ei* sunt cei care înşală, nu tu. O scurtă şi pasională escapadă cu bărbatul alteia a devenit aproape un ritual de trecere al femeii. Nici o fată n-ar trebui să ajungă la 30 de ani fără să fi trecut printr-o astfel de experienţă. Iar bărbaţii căsătoriţi sunt de obicei buni în pat – e un semn de recunoştinţă.

Dar una e să ai o mică aventură şi să-l trimiţi acasă la nevastă cu orgoliul satisfăcut şi garderoba înnoită, pregătit pentru încă zece ani de căsătorie fericită şi cu vreo două noi şmecherii de încercat în pat (soţiile chiar ar trebui să fie recunoscătoare) şi alta e să intervii într-o căsnicie şi s-o duci, deliberat, de râpă.

Îmi pare rău, dar femeile care fură soţii altora nu sunt bine văzute din punctul meu de vedere. De pe urma unui asemenea gest toată lumea are numai de suferit. Pe lângă bieţii copii care nu-şi vor mai vedea tatăl decât sâmbăta, la McDonald's, pe termen lung, totul se va întoarce împotriva ta. Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba: un bărbat care a înşelat *cu* tine, te va înşela şi *pe* tine, şi cum vei mai reuşi să ai încredere în

el chiar dacă reuşeşti să-l desparţi de cotoroanţa de nevastă-sa? Şi, hai să fim serioşi, şansele să-i desparţi sunt microscopice, în ciuda poveştii ştiute de toată lumea cu prietena unei prietene care a reuşit să păşească în faţa altarului cu un soţ puţin uzat, fost afemeiat fără scrupule, după ani şi ani de aşteptare răbdătoare. E un mit urban. Dacă nu-şi părăsesc soţiile în primele trei luni, n-o vor mai face niciodată.

Îmi mai torn nişte vin alb în pahar. Numai el mă face să funcţionez azi, dar, oricum, merit să mă desfăt.

Cercetez barul căutând ceva interesant, în timp ce-mi beau paharul şi o las pe Amy să-şi continue pălăvrăgeala despre Terry. O iubesc la nebunie pe fata asta, dar m-am săturat *până peste cap* de această conversaţie. Pentru o avocată dură, n-are nici pe jumătate capul pe umeri când vine vorba de bărbaţi. Afară plouă şi s-a şi întunecat apăsător, deşi nu e nici cinci după-amiaza. În bar miroase a lemn ud, străzi murdare de oraş, piele umedă şi bani. Dacă sunt extrem de sinceră, pot spune că ăsta e unul dintre motivele pentru care am devenit avocat, pentru a face bani, deşi s-a dovedit că nu am temperamentul necesar să merg până la capăt, precum Amy, şi să fac un fel de pact faustian spre a-mi vinde sufletul unei firme de avocatură pentru saci cu bani murdari. Mi-e ruşine să recunosc şi acest aspect nu este tocmai o trăsătură recomandabilă unui avocat, dar am descoperit că n-aş face *chiar orice* pentru bani. De aceea m-am hotărât să trec pe drept familial. Voi câştiga poate mai puţini bani – suficient totuşi ca să rămân la L.K. Bennetts, când voi fi parteneră, lucru pe care intenţionez să-l obţin înainte de a împlini 30 de ani –, dar măcar nu voi muri de plictiseală înainte de a apuca să-i cheltuiesc.

Geamurile se aburesc pe măsură ce barul se umple cu avocaţi bogaţi şi libidinoşi, care tocmai s-au întors din weekend, şi secretare ieşite la vânătoare care-şi mai desfac încă un

nasture de la cămașă drept momeală. Din fericire, eu și Amy am prins o masă liberă mai devreme, dar, având în vedere că barul e unul retro, anii 1980, cu mese metalice și înclinate și cu scaune circulare, înalte, care fac un fund de mărime medie să pară imens (și, ca să fim sinceri, al meu e mai mult decât mediu încă din ziua în care m-am născut), e posibil ca acest lucru să nu fie în avantajul nostru.

De câte ori se deschide ușa, se mai strecoară de afară câte o rafală de frig și iz de umezeală, plus zgomot de trafic făcut de taxiurile negre și autobuzele roșii care se strecoară prin bălți – nici chiar avocații nu-și permit să-și conducă mașinile personale în Londra de astăzi. Temperatura corpului fiecărei persoane crește cu zece grade în momentul în care intră la căldură, prin urmare poți zări multe fețe îmbujorate și nasuri umede.

Heei! Că tot vorbeam de umezeală. *Uite* cine tocmai a intrat. Păr blond-închis, înalt, ceea ce înseamnă că are mai mult decât cei 1,77 ai mei, altfel nici nu m-ar interesa, și foarte lat în umeri. Jeanși uzați, dar nu de-atâta purtat, ci de firmă. Pectorali bine făcuți și abdomen lucrat. E clar că nu e avocat. Fac pariu că e din publicitate sau din presă.

Îmi încrucișez picioarele astfel încât fusta mea mini de mătase verde să-mi dezvelească ușor coapsele, lăsând la vedere una dintre clamele portjartierului meu de dantelă bej, și-mi las unul din pantofii cu tocuri ucigătoare să-mi atârne. Îmi îndrept ușor spatele, părând că-mi destind mușchii obosiți, ca să-mi scot sânii la înaintare. Sfârcurile mele au intrat în acțiune grație frigului care vine de la ușă și, din când în când, îmi mângâi ceafa seducător, căutând cu mâna o șuviță de păr lung cu care să mă joc. În acel moment dau cu mâna în gol și am un fior la atingerea noii mele tunsori băiețești, amintindu-mi că, pentru prima oară de când mă știu,

mi-am tăiat podoaba capilară, pentru noul meu job. Transform repede gestul într-un joc cu unul din cercei.

Număr până la zece, după care arunc o privire scurtă prăzii. *La naiba.* O blondă scheletică s-a lipit practic de el şi a orbit tot cercul secretarelor cu diamantul de mărimea unui ou Cadbury pe care-l poartă pe mâna stângă. *Am un noroc chior.*

Nu c-aş umbla disperată după un soţ, mai ales că e atât de uşor să-i reciclezi pe ai altora. Dar adevărul e că poate ar fi drăguţ să fii cerută în căsătorie. Încă nu mi s-a întâmplat nici să fiu prezentată părinţilor vreunui iubit (deşi m-am ascuns de câţiva sub pat). În acest moment, şi chiar îmi doresc cu disperare aşa ceva, aş vrea să am o relaţie îndeajuns de lungă ca pisica să nu-l scuipe când intră pe uşă. Amy spune – fără nici cea mai mică urmă de ironie – că statutul meu de singurătate cronică e numai din vina mea, pentru că Nu Iau Lucrurile în Serios şi pentru că nu mă Concentrez pe Stabilirea unor Ţinte. Personal, o consider vinovată pe mama, care mi-a dat voie să fiu domnişoară de onoare de trei ori.

– ...uneori am senzaţia că n-o să-şi lase niciodată soţia.

„Amy, scumpa mea, n-o să-şi lase niciodată soţia."

– Sincer, Sara, uneori chiar mă întreb. Tu crezi că o va părăsi vreodată?

A existat o perioadă când obişnuiam să mint şi să-i răspund că da, dragostea învinge orice obstacol, că trebuie să-i dea timp şi că nici ei nu i-ar plăcea un bărbat care-şi părăseşte copiii în doi timpi şi trei mişcări.

– Nu, îi răspund.

– Da, Sara, dar...

– Nu.

– Uneori cred că nu vrei să mă vezi fericită, zise ea bosumflată.

– Până aici! zic eu tăios. Deja mă doare capul de la cât mi-ai tocat creierii despre idiotul ăsta. Hei, de ce m-aş relaxa într-un club, când îmi pot petrece seara de vineri într-un bar jalnic, subliniez, jalnic, ascultând-o pe prietena mea găsindu-i scuze unui ticălos patetic, care nu se mulţumeşte să facă nefericită doar o femeie, cum fac majoritatea bărbaţilor însuraţi, o, nu, el trebuie să distrugă vieţile a două femei, ca să se simtă bine în pielea lui.

– Nu trebuie să fii atât de crudă, se smiorcăie Amy, posomorâtă. Mereu eşti atât de cinică...

– Nu sunt cinică.

– Ba da. Oamenii nu se pot stăpâni să nu se îndrăgostească, Sara. Ştii, continuă ea folosind acel ton compătimitor pe care Cuplurile (chiar dacă sunt total nefericite) îl adoptă faţă de cei Singuri, vei înţelege numai atunci când ţi se va întâmpla şi ţie. Nu poţi alege mereu de cine te îndrăgosteşti.

Deja forţează la maximum limitele prieteniei.

– Trebuie să merg la toaletă, îi arunc eu peste masă, alunecând de pe scaun. Stai cu ochii pe geanta mea, da?

Îmi aranjez fusta, care e cu cinci centimetri deasupra genunchiului – sexy, dar nu ostentativă – şi mă îndrep, ca şi cum aş fi pe podiumul de defilare, către toaletă. Niciodată nu ştii cine te observă. Am descoperit că trucul e să te gândeşti la ultima oară când ai făcut sex pasional – deşi, din nefericire, în cazul meu, de la acel moment a trecut cam mult timp pentru o tânără independentă, de 25 de ani, care, aparent, nu are nici o problemă de genul axile păroase, coşuri supurânde sau fund lăsat. Sincer, acum chiar n-am chef de nimic de acest gen, asta din cauza lui Amy şi a odiosului ei iubit căsătorit. Oare de ce continuă să creadă unele femei că orice bărbat, chiar şi un măgar obosit care nu-ţi aparţine, e o variantă mai bună decât singurătatea?

Dar oricum, merg ca un top-model, ca să-mi intre mişcarea în sânge.

Pentru că nu am nevoie cu adevărat la toaletă, ci am vrut doar să evit să fac puşcărie, deoarece eram la un pas de a-mi strangula prietena, zâmbesc în sinea mea în faţa chiuvetei de sticlă verde – locul ăsta chiar se ia *mult* prea în serios şi mă strâmb în oglindă. Sincer, lumina asta sinistră, fluorescentă nu avantajează nici o fată. Fiecare coş pe care l-am avut de la vârsta de 12 ani pare să-mi străpungă machiajul şi am nişte cearcăne cât casa.

Îmi trec degetele prin noul meu păr scurt şi mă întreb unde naiba a dispărut tânăra sexy, şic, inteligentă şi cu carieră, azi-dimineaţă când am ieşit de la coafor. Din cauza ploii, a căldurii umede de la spălătorie, a metroului şi acum a barului, încep să arăt descurajant *à la* Lady Di din 1982, şi nu asta urmăream, sincer. Of, la naiba. N-ar fi trebuit s-o las pe Amy să mă convingă să mă tund. Cred că am fost de-a dreptul nebună. Să fim realişti, mintea ei e cam tulbure.

De disperare, mă trag de puful de pe ceafa mea cheală. Oare cât îi ia părului să crească? Cinci milimetri pe lună? O să ajung domnişoară bătrână înainte de a arăta prezentabil din nou. Nici un bărbat nu va dori să se apropie de mine, mă voi transforma într-o avocată de divorţuri lesbiană şi nu voi mai face sex decât cu femei păroase care poartă sandale Birkenstock[1]. Poate trec la talibani. Cel puţin, sub vălurile acelea negre ale lor, nimeni nu va şti că ai coşuri sau că nu-ţi stă părul bine.

În momentul în care mă întorc la masă, Amy începe să vorbească iar despre Terry şi mă întreb dacă a observat că am lipsit. „Sfinte Doamne, dacă voi mai avea vreun iubit, chestie

[1] Marcă germană de pantofi şi sandale cunoscute pentru talpa care se muleaza pe forma piciorului. (n.tr.)

care pare din ce în ce mai improbabilă, te rog loveşte-mă şi acoperă-mă de bube respingătoare, dacă ajung vreodată aşa."

Mă uit la ceas. Oricum ar trebui să mă îndrept către Fisher Lyon Raymond, la petrecerea de pensionare a celui mai în vârstă partener. Nu e o perspectivă prea grozavă pentru vineri seara – şi, din păcate, e cea mai bună ofertă pe care o am în momentul de faţă –, dar nu l-am putut refuza în faţă atunci când m-a invitat în timpul afurisitului său de interviu pentru post. Şi poate chiar *e* o idee bună „să cunosc pe toată lumea într-un cadru informal" înainte să încep lucrul săptămâna viitoare. Să văd ce le poate pielea şi să-i văd chiar destrăbălându-se, dacă ceea ce am auzit despre familiile de avocaţi e adevărat.

În mod uimitor, ţinând seama de ghinionul meu actual, până ne terminăm băutura şi ieşim, se opreşte ploaia. Merg cu Amy până la staţia de metrou, înfrânându-mi neortodoxul, dar justificatul imbold de a o arunca în faţa trenului, după care îmi continui singură drumul prin Holborn, către Fisher, cu răsuflarea îngheţată de aerul tăios al nopţii.

Biroul se află la cinci minute de mers pe jos, dar pe tocurile astea fac douăzeci. În sfârşit, după şapte minute ajung la clădirea în care se află firma de avocatură. Spre surprinderea mea, aproape întreaga clădire e în beznă. Îmi lipesc nasul de geamul uşii de la intrare: chiar şi gardienii au plecat. Sunt debusolată: sunt sigură că Fisher mi-a zis că petrecerea va avea loc aici, la ora şapte.

În timp ce mă pregătesc să plec, cineva deschide uşa violent din interior, aproape lovindu-mă. Costumatul nu-mi aruncă nici măcar o privire în timp ce bâlbâi ceva despre o întâlnire şi mă strecor în holul primitor, înainte ca uşa să se trântească zgomotos. Îmi masez tâmplele un pic zdrelite. Ai noroc că nu sunt o teroristă, încrezutul naibii ce eşti!

Iau liftul până la etajul patru şi mă uit, de data asta mai precaută, prin geamul uşii de la biroul firmei Fisher. E numai un om de serviciu care şterge de zor biroul de la recepţie. „Rahat. Şi acum ce fac?"

Aştept câteva secunde, după care apăs enervată butonul liftului pentru a coborî. Se pare că în seara asta vom fi doar eu, telecomanda şi nişte mâncare comandată. Minunat! Am cea mai grozavă tinereţe de la Maica Tereza încoace!

Apăs iar pe buton. Probabil că cineva reţine liftul la etajul doi, e blocat acolo de secole. Simt un fior pe şira spinării. Clădirile astea de birouri sunt înfricoşătoare seara. Am văzut prea multe filme în care fetele o păţesc în locuri ca acesta. Toate umbrele...

Uşa se deschide brusc în spatele meu, aşa că sar zece metri în sus de spaimă.

Un avocat iese de la Fisher şi aproape că se pregăteşte să coboare pe scara de incendiu înainte să mă observe. Se opreşte cu mâna pe mânerul de metal al uşii.

– Vă pot ajuta cu ceva? întreabă el scurt.

În mod sigur a terminat o şcoală publică.

– Caut firma Fisher Raymond Lyon. Sunt la etajul bun?

– Da, dar mi-e teamă că biroul e închis deja. Doreaţi să vă faceţi o programare?

– A, nu sunt o clientă, spun eu indignată.

Oare chiar arăt ca o femeie divorţată?

– Sunt avocat. Mă numesc Sara Kaplan şi voi începe să lucrez aici de lunea viitoare.

– A, da, face el.

Îşi mută servieta în mâna stângă şi întinde dreapta, zdrobindu-mi practic degetele în strânsoare. Las' că ţi-o întorc şi eu, îmi zic eu, strângându-i mâna cât de tare pot.

– Sunt Nicholas Lyon, unul dintre parteneri. Am fost reţinut în Leeds cu un caz dificil când aţi fost intervievată de

colegii mei, îmi cer scuze. Am înțeles că aveți recomandări foarte bune de la firma anterioară.

Ia uite ce noutăți aflu. Nu mi-am dat seama că erau atât de dornici să scape de mine.

– Mulțumesc, abia aștept să încep să lucrez aici.

– Foarte bine. Păi, bine ați venit în firmă. Abia aștept să ne vedem luni.

Doamne ce constipat e, n-ar putea fi mai rezervat nici dacă ar fi legat de o targă, dar, în mod ciudat, e și sexy. Nu-mi pot da bine seama de unde vine aerul lui sexy. Poate e gura: buze pline și un fel de gropiță gen Douglas în barbă. N-arată rău, deși e destul de bătrân: are pe puțin 40 de ani. Hainele parcă sunt din epoca de piatră. Poartă bretele, pentru Dumnezeu! Dar, cel puțin, e înalt. Și gura. Pariez că s-ar descurca de minune, dacă ar fi corect îndrumat...

– Domnișoară Kaplan, doreați să lăsați niște documente, sau e vorba de altceva?

Obrajii mei se îmbujorează, de parcă mi-ar putea citi gândurile. Îmi dau seama că mâna mea caută aiurea ceva pe lângă ceafa mea proaspăt tunsă, așa că încep să mă joc repede cu cercelul. O să-mi cadă lobii urechilor în curând, dacă nu mă obișnuiesc mai repede cu tunsoarea asta.

– Păi, domnul Fisher m-a invitat la petrecerea dumnealui de retragere și m-am gândit că ar fi drăguț dacă mi-aș cunoaște colegii înainte de luni...

– A, înțeleg. Petrecerea nu-i aici, ci într-un restaurant italian de peste drum. Exact acolo merg și eu.

Apasă pe butonul liftului și iată-ne holbându-ne amândoi fascinați la ușa de oțel, până când urcă liftul. E o situație amuzantă. M-am simțit mai puțin ciudat chiar și atunci când am jucat Twister[1]. Mă cam măsoară privindu-mă cu coada

[1] Numele unui joc de origine americană, care solicită abilitățile fizice ale participanților, un fel de „mațe încurcate". (n.tr.)

ochiului, întrebându-se, probabil, de ce naiba m-or fi angajat colegii lui, şi îşi jură să nu mai plece niciodată ca să nu-şi mai facă ei de cap. E clar că sunt *departe* de a fi genul lui de femeie. Fac pariu că-i plac femeile micuţe şi delicate, cu păr lung, de fetiţă, şi cu sâni mici. Are acel aer uşor demodat. Îşi ţine spatele drept, de parcă ar fi un fost militar, şi are părul scurt dar nu prea, adică acelaşi tip de tunsoare pe care o are şi tata de dinainte să mă nasc. Totuşi, încă mai are păr, care e des şi negru şi care ar fi probabil şi ondulat, dacă l-ar mai lăsa să crească puţin. Iar ochii sunt uimitori! Au o culoare cam ternă, un albastru-gri spălăcit, însă privirea lui strigă „pat"! Hm, în rest e atât de conservator, încât fac pariu că ar face atac de cord dacă ar şti.

Îi cercetez pe furiş mâna stângă. *Naturellement.*[1] Fac pariu că soţia lui n-a muncit în viaţa ei. Brusc totul mi-e foarte clar: probabil la început purta mărimea S, dar acum a ajuns la XL, îi calcă şi-i apretează cămăşile, îi găteşte plăcintă cu carne şi fac sex în fiecare sâmbătă seara, în timp ce ea se gândeşte la meniul următoarei petreceri pe care o vor da. Au doi copii preadolescenţi, băiat şi fată, bineînţeles, care merg la şcoli particulare, dar nu de prestigiu, iau lecţii de tenis şi vioară, sunt proprietarii unui Volvo nu foarte vechi, se duc la schi, într-o vacanţă modestă, o dată pe an – într-un loc destul de scump, dar nu *prea* fiţos –, la care se adaugă două săptămâni în fiecare vară petrecute într-un loc însorit, dar nu foarte popular: nordul Ciprului, poate Malta. Doamne, fereşte-mă de viaţa domestică!

Liftul ajunge, în sfârşit, iar el îmi acordă, logic, prioritate, privindu-mă bizar, de parcă aş fi un extraterestru care tocmai a aterizat pe peluza lui, după un scurt sejur la Roswell. Mi-ar plăcea să-i ajung în pantaloni, doar ca să-l zgâlţâi niţel. Pariez că dacă se încălzeşte, e posibil să se

[1] Evident (în lb. franceză. în original.)

dezlănțuie chiar bine în pat. Cel mai amuzant ar fi să-l vezi cum își descoperă acest potențial.

În mod clar, n-o să am niciodată șansa de a-mi verifica teoria. Lyon se așază în partea opusă a liftului, pune un autobuz londonez între noi în momentul în care traversăm și fuge ca din pușcă de lângă mine, în cel mai îndepărtat colț al încăperii de îndată ce ajungem la restaurant. Fie e îngrozit de femei, fie deșeurile radioactive pe care le-am mâncat la micul dejun își arată efectele secundare.

Înhață un pahar cu băutură la temperatura camerei de la un chelner care trece prin dreptul meu. După cât se pare, firma de avocatură a închiriat întreg restaurantul în această seară. Majoritatea meselor au fost puse la perete, așa că toată lumea se învârte atentă și cam încordată prin încăpere, neștiind cum să se descurce cu băuturile, gustările și strângerile de mâini în același timp. Am descoperit că soluția e să ignori gustările.

Sunt deja la al doilea pahar când bătrânul, Fisher, apare din spatele unui stâlp decorat cu struguri din plastic. „Ce noroc pe mine că pleacă", mă gândesc eu, dar când colo, boșorogul nenorocit mă sărută pe obraz și profită de ocazie pentru a-mi pune mâna, în fugă, și pe fund. Oare n-a auzit de procesele de hărțuire sexuală? Hei, dar asta e, cred că profiți de orice ocazie când ai 60 de ani și nu prea îți mai funcționează instalația.

Încep să fac puțină conversație, permițând palmei lui Fisher să se odihnească pe umerii mei, în timp ce el îmi face cunoștință cu o femeie hotărâtă pe la 50 de ani, Joan Bryant, partenera lor cu aspect înspăimântător și o față ca un popou pălmuit – și pe urmă cu David Raymond, un avocat destul de timid, care pare mai tânăr decât mine, dar are probabil 30 și ceva de ani. E de ajuns să-l privești ca să-ți dai seama că e cam papă-lapte. Bănuiesc că „Raymond" din titulatura firmei face referire la tatăl lui.

Conversația ajunge la ultima propunere legislativă de doi lei înaintată de Guvern, referitoare la divorțul fără culpă. Joan spune repede, și previzibil, că toată chestiunea e, de la bun început, ilogică, din moment ce, în cazul unui divorț, bărbatul e întotdeauna vinovat, după care se uită la David, de parcă s-ar pregăti să-l mănânce și apoi să-i scuipe oasele, precum Gollum. David afișează o grimasă sugestivă, după care începe să sublinieze timid că există mereu două versiuni ale aceleași povești – of, dragă, dar nu și în *divorț*. David, ce ești tu, consilier marital? Nu există decât o singură versiune: cea a părții care ne plătește. Însă David e redus la o tăcere cuminte în momentul în care Gollum se linge pe buze.

Lui Fisher îi alunecă palma cărnoasă pe spatele meu, oprindu-se confortabil pe fund.

– Haide, să vorbească nou-sosita. Ce părere ai, Sara?

– Cred că o implementare rapidă a acestui proiect n-ar fi o ideea rea, gândesc eu cu voce tare, rezistând impulsului de a-l apuca de penisul scofâlcit, ca să pun un pic lucrurile la punct. E foarte posibil să ai același client de mai multe ori, dacă ești în stare să scapi repede de soții.

– Divorțurile complicate și de lungă durată aduc mai mulți bani, șuieră Gollum.

Fisher râde din toată inima.

– Voi două sunteți făcute din același aluat, fetelor, rostește el cu precipitații. Mai întâi finanțele și apoi restul.

Abia am timp să procesez această insultă monumentală, când o grăsunică roșie în obraji și ridată, Laura Ashley – presupun că soția lui greu încercată – apare lângă noi și-l îndepărtează delicat de tentații și de talia mea. O plac instantaneu. Doamna Fisher seamănă cu mama ideală a fiecărui copil, cu un piept duios și moale ca o pernă și cu îmbrățișări calde și iertătoare. Eu am avut parte de cu totul altceva.

Ai mei s-au căsătorit îngrozitor de tineri – aveau amândoi 17 ani –, iar eu m-am născut şase luni mai târziu. Faceţi voi calculele. Mamei mele îi place să povestească despre „coşmarul" naşterii mele oricui are răbdare: agonia unui travaliu de trei zile şi jumătate, cezariana de urgenţă, hemoragia, formularele privitoare la consimţământul familiei, histerectomia şi tot restul. De ajuns ca să te facă să te simţi vinovat că exişti. Dar, în sfârşit, eu sunt *singura* lor şansă la eternitate. Cel puţin tata se refugiază în muncă – e consilier financiar –, însă mama n-a lucrat niciodată, aşa că toată atenţia ei s-a concentrat asupra mea şi, ca să fiu sinceră, acest lucru poate deveni cam epuizant. Îmi cumpără mereu tot felul de lucruri: o poşetă Louis Vuitton de ziua mea, balerini Gucci de Crăciun. Încă mai primesc un ciorap plin de lucruşoare superbe, care costă mai mult decât câştig eu într-un an. Nu vreau să mă plâng, dar nu primeşti nimic gratis, nici măcar de la părinţi. De câte ori mă aflu într-o gaură financiară – şi asta se întâmplă de fiecare dată când trec pe lângă Jigsaw – mă finanţează mama, dar pe urmă îmi scoate ochii luni de zile. Nu face asta din amabilitate, ci pentru a mă controla. Tata nu e de acord, dar nu se bagă niciodată, aşa că nu mai e nici un dubiu despre cine poartă pantaloni la noi în casă.

Scap de băutura casei şi îl caut din priviri, discret, pe Nick. Stă în cel mai îndepărtat colţ al camerei şi se uită concentrat, aproape fix la mine. Mă cutremur când îi recunosc foamea din privire. De îndată ce ochii mei îi întâlnesc pe ai lui, păleşte şi se uită în altă parte, însă e prea târziu. Ştii *când* un bărbat te doreşte.

Sunt şocată. Nu mi-aş fi închipuit niciodată, pentru că nu pare genul. Nu e genul obişnuit de pradă. În alte vremuri ar fi putut fi unul dintre călugării aceia medievali, care purtau o cămaşă din păr pentru mortificarea trupului şi care se biciuiau

pentru fiecare gând necuviincios. De fapt, ar putea fi şi membru plătit al Opus Dei. Hei, şi eu am citit *Codul lui da Vinci*.

Pare atât de palid încât zici că în curând va intra în descompunere. Mai-mai că-mi vine să mă duc şi să-i spun să nu-şi facă griji. E atrăgător, mai ales datorită focului pe care şi-l reprimă. Recunosc că pot împrumuta din când în când câte un biet soţ neglijat, dar nu amestec niciodată profesia cu sentimentele, pentru că în astfel de cazuri, femeia are întotdeauna de suferit. Nu vreau în nici un caz să ajung precum Amy peste patru ani.

Dar nici nu neg că întâlnirile cu el lângă automatul de cafea vor face ca timpul petrecut la birou să pară mai interesant. Iar dacă a pus ochii pe mine, nu-i deloc rău pentru cariera mea, asta dacă sunt foarte atentă.

Doamne, vorbesc ca o scorpie calculată, ceea ce nu sunt deloc. Numai că, în meseria asta, bărbaţii au toate avantajele, în timp ce femeile nu au decât inteligenţa şi corpul primit de la Dumnezeu. Nu prea vezi femei care să-şi ajute surorile mai mici să avanseze în carieră, aşa cum fac bărbaţii. Nu am ajuns unde sunt culcându-mă cu unul sau cu altul, dar un mic flirt – numai atât, jur – care să ungă roţile armoniei colegiale, nu strică niciodată. Hei, dacă-ţi joci cărţile cum trebuie, ai numai de câştigat.

O femeie între două vârste intră brusc în restaurant, mişcându-şi capul agitată în toate părţile, căutând o faţă cunoscută. E probabil soţia vreunui recepţionist. Nu prea a făcut exces de zel cu pieptenele prin părul ei brunet şi cam sălbatic, aşa că la spate îi stă total aiurea. N-are haină, poartă o rochie neagră până la genunchi, cumînţică, bijuterii discrete, cu valoare sentimentală mare, dar cu diamante mici şi o geantă absolut uriaşă. Are ochi negri frumoşi şi e subţirică, a naibii norocoasă. Dar, o, Doamne, a uitat să-şi schimbe papucii! Of,

biata amărâtă. Stă în mijlocul acestui restaurant italian pretenţios din Londra, într-o pereche de papuci de casă roz.

Nimeni altcineva nu pare să-i observe sosirea. Iau alt pahar de vin de pe o tavă din apropiere şi mă îndrept spre ea.

– Poftiţi, spun eu amabil, întinzându-i paharul. Are gust de acid de baterie, însă e mai bine decât nimic. Apropo, şoptesc eu discret, poate doriţi să vă schimbaţi încălţările la toaletă, înainte de a merge la ceilalţi.

Ia vinul şi-şi mută uriaşa geantă de pe un umăr pe celălalt, care se deschide şi pe podea se revarsă o cascadă de şerveţele, pixuri rupte şi ceea ce pare a fi o turtă dulce mâncată pe jumătate. Mă întreb dacă a nimerit unde trebuia. Cu siguranţă, nici măcar o nevastă de recepţionist nu poate fi atât de prostuţă.

– Drăguţ din partea ta, spune ea absentă, vărsând jumătate de pahar de vin pe ea, când se apleacă să-şi strângă lucrurile. Apoi, continuând să privească absentă prin restaurant, îşi şterge rochia cu unul dintre şerveţele, insistând pe ceea ce pare a fi o urmă de făină impregnată în materialul ponosit.

– Pantofii dumneavoastră, şoptesc eu din nou.

Îşi priveşte curioasă papucii, de parcă i-ar observa pentru prima oară.

– A, da, face ea netulburată. Mda, măcar nu s-au murdărit de la ploaie.

Privesc cu stupoare cum îşi scoate calmă papucii, îndesându-i în papornita de pe umăr, părând netulburată de gândul că acum cutreieră prin Londra în picioarele goale. Femeia asta chiar există? Doamne, sper că n-o să mă dilesc în halul ăsta la bătrâneţe.

Brusc Nick apare lângă noi, părând că face un efort uriaş. Mă ignoră complet.

– Malinche, unde Dumnezeu *ai fost* până acum? E opt şi jumătate. Will întreabă de tine de o oră încoace. Ce te-a reţinut?

La dracu', asta e nevasta lui Nick?

– Traficul, explică ea, agitând vag o mână în direcţia străzii.

– Ţi-am zis să-ţi iei... of, lasă. Acum că eşti aici, hai să socializezi.

– Asta *făceam,* dragule, vorbeam cu această fată încântătoare – ce costum drăguţ; personal urăsc chartreuse, vorbesc de lichiorul cu această culoare, bineînţeles, dar ţie culoarea îţi stă *splendid* şi merge de minune cu părul tău de nuanţa spicelor, foarte bună combinaţie, cum ziceai că te cheamă?

– Sara Kaplan, de-abia răspund eu.

– Bineînţeles, Sara. Ei bine, Nicholas, *eram* sociabilă, după cum vezi, vorbeam cu Sara care a fost atât de amabilă şi mi-a adus un pahar cu vin şi tocmai mă pregăteam să te caut pe tine şi pe Will, când ai apărut...

Femeia asta nu-şi mai trage răsuflarea? Nu-mi vine să cred că Nick cel rotunjor, dar simpatic, e cu tipa asta hippy prostovană, care suferă de Alzheimer. Nici el nu prea pare în apele lui, când îl ia de braţ, dar brusc îmi dau seama de situaţie: e iubita din copilărie pe care a luat-o de soţie când era prea tânăr ca să poată avea o alternativă mai bună, după care au venit imediat copiii, creditele, viaţa sexuală rutinată şi tot restul coşmarului. Bietul băiat. Arată de parcă ar avea mare nevoie de o resuscitare.

Hm. Iată un gând interesant.

Brusc, abia aştept să se facă luni.

3

Malinche

Kit poate fi aşa un nemernic uneori, *pe cuvânt* că poate. Arunc cu una dintre marginile prosopului de bucătărie spre el, dar se fereşte, aşa că ating raftul cu vase, care atârnă, deasupra insulei, din mijlocul bucătăriei, făcând cratiţele şi lingurile să se ciocnească. Acopăr receptorul, pentru ca Nicholas să nu audă hărmălaia şi scot limba la Kit, în timp ce el se cutremură de râs, dar nu ridică nici un deget pentru a o împiedica pe fata mea cea mică şi hotărâtă să pună iepurele în coşul de gunoi.

– O, Doamne, Metheny, nu face asta, oftez eu, salvând repede creatura care tremură toată şi încercând să potolesc balansul tigăilor. *Săracul* iepure. Îmi pare rău, Nicholas, trebuie să închid. Ne vedem la gară. La ora obişnuită?

Nicholas îmi ţipă în ureche.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Malinche, în seara asta e petrecerea de retragere a lui William! Nu-mi spune că ai uitat! Ar trebui să fii în trenul de 17.28 de la Salisbury spre Waterloo, îţi aminteşti?

O, Doamne. Am uitat complet. E deja 15.40, iar Liz trebuie să apară în orice moment să le aducă pe fete de la şcoală. Încă nu le-am pregătit masa, m-am gândit că ravioli cu şuncă

ar fi o bună alegere, mai ales că n-am mai gătit așa ceva de mult; puțină brânză de vaci, proaspătă, amestecată cu nucșoară, sare de mare și piper negru, peste care se adaugă frunze de mangold plus șunca afumată și, bineînțeles, parmezan proaspăt ras pe deasupra. N-am făcut rost de babysitter, trebuie să-mi spăl părul, să văd cu ce mă îmbrac, deci cum Dumnezeu o să ajung la timp în stație ca să prind trenul de 17.28?

– Și așa o să fie, mint eu, încrucișându-mi degetele la spate. N-am uitat, doar că mintea mea a omis asta pentru un moment. Stai puțin...

Pun jos receptorul și-l vâr pe Don Juan de Marco înapoi în cușca lui din bucătărie cu două frunze ofilite de varză drept consolare, întărind încuietoarea cu ajutorul unei sfori, în așa fel încât fetița să nu-i mai poată da iar drumul. Metheny se oprește brusc din ceea ce făcea – culegea cereale Cheerios de sub scaunul ei înalt și le punea una câte una în mâna întinsă a lui Kit – și, rotofeie, se lasă pe vine, în fața cuștii iepurelui, cu buclele ei bogate și aurii căzându-i pe ceafă, în timp ce degețelele ei grăsuțe apucă și trag de sfoară. Mă rog ca sfoara să reziste cel puțin cinci minute și mă arunc dramatic în genunchi pe dalele bucătăriei, în fața lui Kit, implorându-l cu palmele unite și străduindu-mă din răsputeri să arăt patetic.

Îmi ignoră spectacolul, aranjând cu dispreț cerealele pe bufet, într-o mică piramidă, după care își afundă un deget alb și elegant în crema mea de tort, pentru a o degusta. Am aromat-o cu vanilie și suc de portocale și lămâie, i-am dat culoare adăugându-i cacao, și am mai pus și coajă rasă de portocală glasată. Amestecul diverselor și bogatelor arome plutește prin bucătăria caldă precum ceața pe deasupra mlaștinilor.

– Ce? întreabă el sever.

Îi fac semn cu mâna să tacă. Nicholas ştie că Kit e cel mai bun prieten al meu şi că vine în vizită, dar totuşi nu trebuie să afle şi cât de des se întâmplă acest lucru.

– Ce? mormăie Kit.

Îmi intensific expresia rugătoare, deşi, după grimasa din colţul gurii lui Kit, bănuiesc că are mai degrabă efectul unei constipaţii decât al unei rugăminţi. Îşi dă ochii peste cap, dar încuviinţează, aşa cum mă aşteptam. Mă ridic de pe jos. Gesturile dramatice sunt oportune, dar trebuie să învăţi să-ţi asumi şi consecinţele lor; e ca şi cum ai face sex pe plajă – nu-i nici pe departe atât de romantic precum te aşteptai şi, logic, nisipul intră *peste tot*. O adun pe Metheny repede de pe jos – bebeluşul meu delicios, care miroase ca o pâine coaptă, abia scoasă din cuptor – şi ridic receptorul.

– Chiar *trebuie* să închid, Nicholas...

– Ai chemat un babysitter, nu?

– Aaa, da. Kit a fost foarte amabil şi a acceptat să vină.

Închid repede telefonul ca să nu mai fiu nevoită să ascult tăcerea penibilă care urmează, invariabil, oricărei menţionări a lui Kit. În ultimii doisprezece ani am încercat din răsputeri, uneori cu frumosul, alteori implorând sau bătând cu pumnul în masă, să-i apropii, însă relaţia distantă dintre soţul şi prietenul meu drag nu se va schimba niciodată. Am cea mai mare simpatie pentru toată lumea din Naţiunile Unite, dar cred că relaţia dintre palestinieni şi israelieni nu e nici pe departe atât de încordată, deşi, normal, nici Nicholas şi nici Kit nu seamănă deloc cu omul acela dificil, Arafat, stai, că ăsta a murit, e unul nou acum, cum îl cheamă, of, ar fi cazul să citesc ziarele mai des. Nu trebuie decât să-mi fac timp, dar mă trezesc că e sâmbătă seara şi încă n-am apucat să citesc ziarele de duminica *trecută*, deşi, să recunoaştem că demersul meu e îngreunat de numărul de suplimente care apar în ziua de azi. Săracii băieţi care distribuie ziarele, nici nu ştiu cum

reuşesc să le care: am creat o generaţie de spinări strâmbe. Credeam că Nicholas nu-l place pe Kit fiindcă e gay şi poate la început acesta a şi fost motivul – deşi Nicholas nu e aşa, nu e rasist, macho sau homofob ori ceva de genul ăsta, dar, într-un fel, nu poţi scăpa de educaţia primită. Dar nu despre asta era vorba, chiar nu...

– Ce miros absolut delicios, Mal, spune Liz, deschizând pe jumătate uşa bucătăriei.

Un miros de noiembrie rece amestecat cu miresme de foc şi frunze moarte se strecoară în atmosfera închisă şi caldă a bucătăriei. Liz reuşeşte să tragă zăvorul şi se dă inspirată la o parte, moment în care Sophie şi Evie năvălesc în bucătărie, scăpând în goană de paltoane, aruncându-şi ghiozdanele şi dând drumul cutiilor pentru mâncare.

– Bună, Kit. Oau, ciocolată cu portocală, ce buun, faci o prăjitură de Crăciun?

Smulg bolul cu cremă din strânsoarea elegantă a lui Kit şi vărs minunatul şi siroposul amestec cu ciocolată într-o cratiţă unsă cu unt.

– Fac un tort pentru ziua lui Nicholas şi a lui Metehny de mâine, dar după cum merg treburile, s-ar putea să-l termin de Crăciun.

– O, păstrează-mi o felie. Nu, mai bine nu, pentru că încerc să ţin iar o blestemată de cură de slăbire până la Crăciun.

Se uită din nou la fotografia prăjiturii din cartea mea de reţete şi seamănă cu o orfană moartă de foame din epoca victoriană, care stă cu nasul lipit de vitrina unei cofetării.

– N-arată prea *grozav*. Totuşi *e* aproape Crăciun, iar eu mi-am propus să merg în South Beach în ianuarie, e dorinţa mea de Anul Nou. Aş încerca o felioară.

– O felie pentru Nicholas şi una pentru Metheny, toarce Kit.

Liz pare agitată. Kit pare să aibă acest efect asupra femeilor, chiar şi când ştiu ce preferă el în pat. Încă nu ştiu

dacă e pentru că îl găsesc dezarmant de atrăgător – şi nici nu-i greu, dacă te uiţi la faţa lui frumos sculptată şi la cârlionţii lui retro – sau pentru că e atât de răutăcios şi de brutal, încât nu te poţi stăpâni să nu te gândeşti la *s-e-x*, de câte ori e prin preajmă.

– Nu înţeleg cum de eşti atât de slabă, Mal, se plânge Liz. Nu e corect, să găteşti atâtea lucruri gustoase şi să fii slabă ca o scândură.

– Viaţa de familie, explic eu, neglumind în totalitate.

– În cazul meu n-a mers niciodată, oftează Liz.

Priveşte cu poftă un platou cu turtă dulce, încă aburind, pe care l-am făcut mai devreme pentru târgul de Crăciun de la şcoală şi pe care l-am lăsat să se răcească. Draga de Liz. Întreaga ei viaţă e o luptă continuă cu tentaţia, fiindcă iubeşte mâncarea, orice fel de mâncare, cu o pasiune de nestăvilit, dar soarta a condamnat-o, în mod fatal, să pună pe ea fiecare bucăţică pe care o înghite. Îmi este foarte dragă, dar, după cum subliniază cu răutate Kit, e condamnată să rămână aceeaşi femeie care poartă întotdeauna, fie ploaie, fie soare, aceiaşi pantaloni uzaţi de călărie care-i strâng coapsele de mamă, cu faţa ei largă, şi obrajii roşii, ca două mere, şi cu cea mai mare inimă din sat. Facem împreună cu schimbul la şcoală; eu duc copiii la şcoală dimineaţa – cele două fete mai mari şi unicul ei odor –, după ce-l las pe Nicholas la gară, iar Liz e în tura de după-amiază, în aşa fel încât să reuşesc să pun pe hârtie câteva reţete pentru noua mea carte, în timp ce Metheny doarme. Sau cel puţin, asta e teoria.

– Doamne, trebuie să fug, exclamă Liz, uitându-se la ceasul ei bărbătesc, care are o curea de piele. Chloe are lecţie de călărie la ora 16, iar peste două săptămâni are concurs. Pa, Kit. Ne vedem mâine, fetelor.

Sophie şi Evie tresar cu musca pe căciulă, cu gurile pline de turtă dulce, pe care se pare că au halit-o pe nerăsuflate, ca

niște mici șerpi boa umani ce sunt. Salvez ce-a mai rămas din calea lor, în timp ce ele, netulburate, își iau zgomotos rămas-bun de la Liz, proiectând un amestec de salivă și firimituri pe haina ocru, de piele întoarsă, a lui Kit, foarte *asortată* cu jeanșii maro. Nu-i de mirare că biata Liz nu mai știe unde să privească. Ai putea să-ți renegi religia pentru acești jeanși strâmți.

– Of, Doamne, voi două sunteți niște creaturi absolut îngrozitoare.

– Așa meriți, pentru că te umfli atât în pene, ripostez eu.

Fetele chicotesc. Îl adoră pe Kit care, în pofida firii lui, a fost un naș excelent și, sunt sigură că, în viitor, le va iniția într-o serie de delicioase vicii precum fumatul sau jocul de cărți, de îndată ce vor fi destul de mari ca să meargă la Londra fără mine.

– Azi am găsit o pisică, însă era moartă, anunță Evie, care are șase ani.

Îmi reprim un fior.

– De unde știi că era moartă?

– Pentru că am făcut piș în urechea ei și nu s-a mișcat, zice Evie.

– Ce-ai făcut?

– Știi tu, explică ea în grabă. M-am aplecat deasupra ei și am făcut: „Pisss!" și nu s-a mișcat.

Eu și Kit izbucnim în hohote de râs. Evie ne privește pe rând, după care iese cu pași apăsați din cameră, enervată. La cei nouă ani ai ei, Sophie este cea care răpune inimi prin frumusețe – păr castaniu, ochi mari de culoarea prunei și piele arămie de culoarea caramelului, datorată rădăcinilor italiene ale tatălui meu –, dar am senzația că Evie, cu felul ei amuzant de-a privi viața, va lăsa un lung șir de inimi sfârâmate în urma ei.

Luna trecută am auzit-o mormăind ca pentru ea, în timp ce-şi făcea tema la mate, la masa din bucătărie: „2 plus 5 nenorocitul 7, 4 plus 1 nenorocitul 5..."

Şocată, am întrebat-o ce Dumnezeu făcea acolo.

– Tema la matematică, mi-a răspuns Evie calmă.

– Aşa v-a învăţat învăţătoarea să faceţi? am întrebat eu printre dinţi.

– Bineînţeles. Trei plus trei...

A doua zi m-am dus la şcoală şi am luat-o la întrebări pe domnişoara Koehler. Când i-am explicat ce spunea Evie, a râs atât de mult, încât a trebuit să se aşeze.

– I-am învăţat să spună în felul următor: „2 plus 2 *ne dau* 4".

Acum Kit îşi mişcă trupul înalt şi slăbănog de pe bufet, în timp ce eu smulg o ceapă din funie, pentru a le prepara fetelor ravioli.

– Ce am stabilit pentru *ce soir*[1], mai exact? întreabă el încetişor.

– Doar babysitting. Dragule, nu te superi, nu-i aşa? Numai că e petrecerea de retragere a lui Will Fisher şi i-am promis lui Nicholas că voi merge, dar am uitat complet. Metheny, nu, scoate frumoasa pălărie a unchiului Kit din gunoi. Şi acum, nu mai am decât aproape o oră, ca să mă pregătesc, să găsesc ceva de îmbrăcat şi să prind trenul...

– Uită de spaghete sau ce aveai de gând să gătești, îmi spune Kit autoritar, smulgându-mi ceapa din mâini, mişcă-ţi *derrier*-ul[2] mic şi obraznic sus pe scări şi intră în cadă într-o secundă. Mă ocup eu de masa fetelor. Sophie, Evie, ce aţi vrea să vă gătească unchiul Kit? întreabă el în timp ce mijlocia mea, Evie, se întoarce în bucătărie cu Halibut, pisica, în braţe, îmbufnarea fiind deja uitată.

---

[1] Seara asta (în lb. franceză, în original)

[2] Spatele, fundul (în lb. franceză, în original)

– Pizza! strigă Sophie.

– Congelată! Din cutie! adaugă Evie, nelăsându-se mai prejos.

– Minunat, pufnește Kit.

Am trăit de mii de ori acest moment. E una dintre evidențele maternității: bătaia de cap și efortul pe care le depui pentru a pregăti o masă este invers proporțională cu entuziasmul arătat de copiii tăi. Tu robotești ore întregi în bucătărie, gătind ceva hrănitor, delicios și elaborat, iar ei se vor strâmba în fața farfuriilor și vor lăsa mâncarea să se răcească și să se strice până când nici măcar câinele nu o va mai vrea. Însă, dacă totuși, cu strângere de inimă, arunci repede în tigaie niște pui congelat și cartofi semipreparați, vor ridica acea masă în slăvi săptămâni întregi.

Fug sus, ca să mă pregătesc. N-am timp de lunga și relaxanta baie cu spumă după care tânjesc – n-am mai avut parte de așa ceva de când am rămas însărcinată cu Sophie. Ca să nu mai spun că n-am nici măcar timp să aștept ca apa caldă să-și facă lenesa plimbare prin țevi, din rezervorul de afară până în dușul calcifiat, de la baia de sus, o călătorie dificilă, comparabilă atât ca timp, dar și ca grad de complexitate cu raliul Paris-Dakar. În schimb, îmi smulg hainele și mă pregătesc să fac față jetului de apă rece ca gheața care curge din duș în această casă. Ferma cu acoperiș de stuf, veche de 600 de ani, așezată pe doi acri, în Whilshire, un ținut atât de frumos, romantic și minunat încât te lasă cu răsuflarea tăiată, plină de istorie și de farmec, a devenit de îndată ce eu și Nicholas am văzut-o, principala noastră obsesie. Pe atunci de-abia rămăsesem însărcinată cu Evie și ne aflam în căutare de case, iar când am văzut-o, n-a mai încăput nici o îndoială că trebuia s-o cumpărăm. Dar *nu* e practică. Bazinele de apă care dau pe dinafară și firele electrice atârnând periculos nu sunt nici romantice și nici pline de farmec, și au fost momente – nicio-

dată recunoscute cu voce tare, pentru că Nicholas s-ar supăra – când am tânjit pentru o casă nou-nouță, de cărămidă roșie, vulgară și utilată după ultima tehnologie germană.

Scrâșnind din dinți, în apa rece ca gheața, îmi săpunesc pielea ca de găină cu o bucată de săpun colțuros, fiind capabilă să-mi disting sânii de restul corpului doar datorită sfârcurilor maronii tremurânde. Încerc în zadar să-mi frec pielea cu săpunul, până când descopăr că nu cu săpun încerc eu să-mi spăl nevolnicul trup, ci cu o bucată de tencuială din tavan, care a căzut *iar*.

În momentul în care termin să-mi spăl părul – cu spumant de baie de la supermarket, o porcărie îngrozitoare, având în vedere că hoțomana de Sophie mi-a șterpelit încă o dată șamponul extrem de scump pe care Kit mi l-a făcut cadou anul trecut, de ziua mea – am buzele vinete, degetele congelate și mă simt ca unul dintre expediționarii din Antarctica. Părul meu imposibil o să se transforme într-o oribilă claie afro dacă folosesc föhnul, și, ținând cont că e deja trecut de ora 17, n-am nici măcar timp să-l las să se usuce natural, la căldura cuptorului din bucătărie, așa cum fac de obicei. Va trebui să mă aventurez afară, în mohorâta seară de noiembrie, cu părul ud. Mai mult ca sigur mă voi alege cu o răceală, pneumonie dublă, pleurezie și tuberculoză, dar, în mod clar, nu e decât vina mea pentru că am uitat de petrecere.

– Să n-aud nici un cuvânt, avertizez eu, în timp ce cobor repede, îmbrăcată în corecta, dar banala rochiță neagră, pe care o am de pe la 14 ani. N-am timp să mă agit, așa că am făcut alegerea bună.

– Ești sigură?

– Nici un cuvânt, mulțumesc.

Le sărut generos pe fete, iau din zbor cheile, banii și rujul pe care le îndes în geantă, apoi intru în viteză în Mercedesul lui Nicholas, după care mă întorc în aceeași mare grabă și

intru în casă pentru a lua cutia de ţigări cu monogramă pe care am cumpărat-o ca să i-o dea cadou lui Will Fisher. Urăsc să conduc maşina lui Nicholas şi mi-e frică tot timpul să nu o lovesc sau ceva de genul ăsta şi, deşi e atât de minunată, şi sigură, şi imensă – parcă aş conduce un tanc de lux – sunt, de asemenea, foarte conştientă că până şi o zgârietură *minusculă* pe bară ne-ar costa sute de lire. Sincer, sunt mult mai fericită în vechiul meu Volvo, care e mult mai relaxat. Şi fiecare zgârietură a lui poartă câte o poveste, fiind un fel de album foto metalic. Ştiu că-mi va fi foarte greu să-i spun adio. Dar Volvo-ul e încă la Ginger, aşa că trebuie să iau Mercedesul, dar uitasem că are scaune încălzite, aşa că sunt fericită la gândul că, în momentul în care mă voi urca în tren, măcar voi avea un fund cald.

Când l-am cunoscut pe Nicholas, nu ştiam să conduc. La 24 de ani încă mai colindam prin Londra pe antica şi vrednica de milă bicicletă pe care mama mea, Louise, mi-o dăduse când i-am călcat pe urme la Edinburgh, deşi Louise n-a terminat facultatea, bineînţeles. S-a lăsat în anul doi pentru a merge în California să se „regăsească" alături de iubitul ei (care, logic, s-a asigurat că *are* diplomă când s-a hotărât să plece pentru a se alătura comunităţii *flower-power).* Porcul a stat prin preajmă doar îndeajuns de mult cât s-o lase însărcinată cu sora mea, după care s-a întors acasă la o carieră în domeniul financiar, încheindu-şi scurtul flirt cu cele neconvenţionale. Louise, obligată, într-un fel şi de faptul că fusese părăsită, s-a alăturat unei comunităţi de lesbiene californiene şi a născut-o pe Cleo într-o piscină, în timp ce surorile cântau *Kumbaya*[1] stând în cerc, în jurul ei. După câteva luni, a rămas rapid din nou însărcinată, deoarece chestia cu lesbianismul *n-a funcţionat* de fapt. În perioada în care ne-a venit ciclul, la amândouă, cantitatea de hormoni care circula pe metru pătrat,

[1] Melodie cântată de Joan Baez în anii 1960. (n.tr.)

în casă, era *letală*. La un moment dat în viaţa ei a apărut şi un chelner, proaspăt sosit din Florenţa, care chiar i-a propus, într-o engleză stricată, s-o ia de nevastă. Louise i-a mulţumit frumos pentru amabilitate, refuzându-l politicos, dar ferm, şi s-a întors acasă, la Salisbury, ca să mă poată naşte la Stonehenge. Chestia asta nu i-a ieşit chiar aşa, deoarece spre disperarea ei, nici măcar în era hippy a anilor 1970 n-au lăsat-o să nască *acolo*, ci într-un mic spital de ţară din apropiere.

Odată, la scurt timp după ce l-am cunoscut pe Nicholas, am întrebat-o pe mama de ce nu s-a căsătorit niciodată după întoarcerea acasă, aşteptându-mă la un discurs în stilul Germaine Greer[1] despre căsătorie ca instituţie patriarhală (înainte de a se dezice de vechile ei credinţe; oricum, mama nu a iertat-o niciodată cu adevărat). În schimb, Louise mi-a spus, privindu-mă fix:

– Tu ai senzaţia că într-o căsătorie nu e vorba decât despre tine şi despre el, dar *nu* e aşa, nu e deloc un lucru intim şi romantic. Trebuie să iei în calcul şi o grămadă de alţi oameni, o întreagă reţea, toţi cu problemele, temerile şi dificultăţile lor. Eu nu mi-am dorit nimic din toate astea. N-am avut răbdarea să mă confrunt cu aşa ceva. Eu am vrut să nu fie vorba decât despre *noi*.

Atunci mi-am dat seama că, în realitate, nu-mi cunoşteam deloc mama.

După cum, la propriu, nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Însă de la Roberto – Louise nu i-a reţinut numele de familie – am moştenit părul meu imposibil şi dorinţa de nestăvilit de a găti, pe care am simţit-o aproape din momentul în care am fost în stare să ridic o lingură. În mod clar nu am această înclinaţie de la mama, având în vedere că Louise se simte copleşită dacă îi ceri să deschidă o cutie de fasole. Nu e de mirare că sunt atât de slabă, pentru că am fost prost hrănită în

[1] Scriitoare australiană, feministă, din secolul XX (n.tr.)

copilărie. Faptul că am învățat să încropesc o masă trebuie pus pe seama instinctului meu de supraviețuire combinat cu moștenirea genetică. Dacă ar fi fost după mine, aș fi fugit de acasă de la șapte ani, pentru a deveni echivalentul unui băiat de trupă, aș fi lucrat din răsputeri pentru a urca în ierarhia unui restaurant, de la spălatul de vase la *saucier*[1] și, cu *foarte* mult noroc și mai multă muncă decât un doctor rezident, poate aș fi ajuns bucătar-șef. Plus că, cel puțin aș fi avut la dispoziție destulă mâncare. Dar, manifestând o ipocrizie specific părintească – nu fă ce fac eu, fă ce spun eu –, Louise nici n-a vrut să audă de ideea renunțării mele la școală atât de devreme și mi-a completat cu mâna ei cererea de înscriere la Edinburgh. Simțind că ar fi destul de aiurea ca o a doua generație a femeilor Sandal să dea cu piciorul șansei unei educații universitare, mi-am luat până la urmă diploma, dar, deși din stiloul meu ieșeau, silitor, analize ale scrierilor lui Chaucer, Byron și Nathaniel Hawthorne, mintea mea visa la sufleul perfect și la *hollandaise*[2], așa încât pasiunea pentru gătit nu a pălit nici în cea mai umedă bucătărie.

După trei ani extrem de plictisitori, am intrat în sfârșit în camera de tămăduiri a mamei, de la etajul casei noastre din Islington, fluturându-i în față rezultatele examenelor și strigând:

– Am reușit, mi-am luat diploma, acum pot merge la o școală de bucătari?

Louise și-a schimbat elegant postura din întinsă în cobră, s-a strâns în poziția copilului și a spus cu privirea aplecată spre covorașul ei de yoga:

– Mă întrebam când vei avea curajul să întrebi.

---

[1] Rang în ierarhia culinară, indicând un bucătar-șef care se ocupă de prepararea sosurilor. (n.tr.)

[2] Sos din ouă cu unt și suc de lămâie (n.tr.)

Oricum, la şcoala de bucătari am descoperit că eram fata mamei mele mai mult decât mi-aş fi închipuit şi, din fericire, nu mă refer la gătit, *care* a mers ca pe roate – deseori m-am întrebat dacă într-o altă viaţă n-am fost bucătar-şef, poate al lui Napoleon sau al vreunui monarh din răsărit – ci la atitudinea mea faţă de oribilele reguli şi interdicţii, care-ţi forţau limitele, te copleşeau şi care, după cum mi se părea, te împiedicau să produci ceva nou sau creator. M-am revoltat împotriva reţetarului limitat, al cărui scop principal părea a fi a le învăţa pe tinerele americance bleguţe şi lipsite de imaginaţie cu bentiţe în păr, şi împodobite cu perle şi inele, cum să cucerească inima bărbatului potrivit, prin stomac. După două semestre am renunţat şi m-am mutat cu Kit şi cel mai nou iubit al lui, un afacerist cu ochi morţi şi aer de rechin.

– Fie-ţi milă şi spune-mi, ce ai de gând să faci? mă întrebă Kit într-o seară, când rechinul lucra până târziu, iar eu îl înnebuneam plângându-mă – din nou – de oribila mizerie în care se pare că mă afundam.

– *Ştii* ce vreau să fac, i-am răspuns amar. Ţi-am tot spus asta de la grădiniţă. Să-mi deschid un restaurant, logic.

– Credeam că ai crescut şi ai lăsat deoparte visurile copilăreşti.

– Tu *n-ai făcut* asta.

– Actoria e altceva...

– Nu înţeleg de ce.

– Lasă bosumflarea şi încetează să te mai porţi ca o fetiţă răsfăţată. După cum bine ştii, actoria e altceva, pentru că mai poţi avea şi o viaţă personală, pe lângă meseria asta. Ai vreo idee ce ar însemna, de fapt, să-ţi deschizi propriul restaurant? întrebă Kit. Trei sferturi dintre restaurante dau faliment din primul an. Ai lucra cel puţin 80 de ore pe săptămână, fără seri libere, fără vacanţe, fără un minut de respiro, într-o industrie

care are cel mai mare procent de dependenţi de droguri, pe acelaşi loc cu dentiştii...

– Dentiştii?

Dădu din mână.

– Lasă asta. Echipa de bucătari te-ar urî doar pentru că exişti. Jumătate din bărbaţii care lucrează în domeniu încă mai cred că prezenţa unei femei în bucătărie strică bucatele. Vei mânca hărţuire sexuală dimineaţa, la prânz şi seara.

– Bine, bine, l-am întrerupt eu. *Ştiu* toate astea, Kit. Dar tu ai întrebat...

– Ai o diplomă în literatură engleză şi găteşti ca un înger. Ceea ce ar trebui să faci, iubire, spuse Kit cu o ardoare evanghelică în privire, pe care o ştiam suficient de bine, încât să mă tem de ea, nici nu-mi dau seama cum de nu ne-a trecut prin cap până acum, ceea ce ar trebui să faci, Mal dragă, ar fi să scrii cărţi de bucate.

Când lui Kit îi vine în minte o idee, e ca un câine care a dat peste un os gustos. La insistenţele lui şi, mai mult ca să mă lase în pace, am organizat un dosar cu cele mai bune reţele ale mele, ilustrate cu poze apetisante, de cea mai bună calitate, făcute de freelancerul care i-a urmat rechinului în dormitorul cu uşă batantă al lui Kit, şi le-am trimis unui agent, ales la întâmplare din *Writer's Handbook* de acesta, aşteptându-mă la o respingere combinată cu o autoironizare serioasă, la sosirea plicului respectiv. Dar, noi n-aveam de unde să ştim că agenta aleasă de Kit a deschis scrisoarea mea, din întâmplare, la zece minute după un prânz cu un editor panicat, care o înnebunise timp de două ore vorbind de locul gol rămas pe lista ei, lăsat de cel mai important scriitor al lor de cărţi de bucate – un nume greu, cu propriul show de televiziune şi control absolut asupra ustensilelor de bucătărie – care tocmai plecase în Guatemala cu asistentul lui şi cu un avans imens, fără să predea mult întârziatul şi aşteptatul manuscris.

Soarta este mult subestimată. Mama spunea întotdeauna că e mai bine să te naşti norocos decât inteligent, „deşi, adăuga ea, senină, ideal e să le ai pe amândouă".

La 22 de ani, aveam un contract pentru trei cărţi, după care a urmat un mic rol de invitat într-o emisiune a unui nou post de televiziune, iar când cea dintâi carte a mea a ajuns pe primul loc în clasamentul bestsellerurilor din *The Times*, s-a pus chiar problema unei emisiuni personale într-un an sau doi. Eram cea mai nouă vedetă şi totul mergea ca pe roate, după care l-am întâlnit pe Trace şi, pentru un timp, n-a mai contat nimic altceva. Era minunat, mai frumos decât mi-aş fi închipuit, după care, bineînţeles, totul s-a transformat într-un coşmar îngrozitor. Kit m-a ajutat să-mi revin, spunându-mi că va trece şi m-a forţat să mă reapuc de treabă, când eu nu voiam decât să zac în pat, cu capul învârtindu-mi-se şi cu durerea în oase, şi să nu mă mai ridic niciodată de acolo.

Apoi, l-am găsit pe Nicholas.

Mă opresc în uşa restaurantului, mutându-mi geanta pe celălalt umăr, în timp ce-l caut din priviri, anticipând acel fior familiar din momentul în care îi voi zări corpul bine făcut. Chiar şi acum, după 12 ani, mă izbeşte aceeaşi stranie evidenţă pe care am simţit-o din primul moment în care l-am văzut la Covent Garden: acea siguranţă absolut cutremurătoare şi fără nici o urmă de dubiu, că el era Alesul. Dragul de Nicholas, atât de înalt, bun şi nobil; atât de sexy, bine făcut şi inconştient de farmecul lui.

Ce bine e să fii înăuntru şi ferit de frig. Unde *e* Nicholas? Trenul de la Salisbury a fost bocnă, iar taxiul de la Paddington Station n-a fost mai breaz. Nu ştiu, zău, de ce a plecat Louise din California.

O chelneriţă îmi întinde un pahar de vin, bolborosind ceva despre pantofii mei. Unde *s-o fi dus* Nicholas? Din fericire, trenul a avut puţină întârziere, altfel nu l-aş fi prins

niciodată; dar n-am *întârziat* chiar atât de mult, nu se poate să fi plecat deja. Trebuie să fie pe undeva, pe aici. Numai să nu fi înţeles eu greşit numele restaurantului. N-ar fi prima oară.

Scotocesc prin geantă după plicul pe care mi-am notat numele restaurantului, vărsând aproape jumătate din conţinutul ei pe jos. Chelneriţa insistă cu paharul ăla de vin, aşa că n-am încotro şi îl accept. Continui să caut prin geantă, aşa că sfârşesc prin a vărsa aproape tot paharul pe mine. Mulţumesc lui Dumnezeu că pe rochia asta nu se vede nimic, căci după trei copii corpul nu prea mă mai ajută. Ce naiba, unde e Nicholas? O, Doamne, ăsta nu era un şervеţel curat...

– *Pantofii* dumneavoastră, şopteşte fata din nou.

Până la urmă privesc în jos şi descopăr că, dragul de Kit, m-a lăsat, aproape deliberat, să plec în papucii mei de casă roz. E un mare porc. O să-l spânzur de gât până e aproape mort, după care o să-i scot maţele cât mai e conştient, înainte de a-i arde măruntaiele în faţa lui... sau, nu, o să-i dau voie să fie dădaca lui Metheny *la el acasă*.

Nu *suport* să permit ca fata asta trăsnet – până la urmă e clar că *nu* e chelneriţă, ai cărei pantofi sunt mult prea scumpi şi mult prea înalţi – să-şi dea seama cât de supărată sunt. E prea drăguţă, isteaţă şi *inocentă* şi îmi dau deja seama că are senzaţia că sunt aproape senilă.

Afişez un zâmbet senin.

– A, da. Ei bine, măcar nu i-a stricat ploaia.

Îmi strecor nonşalant papucii în geantă, de parcă fac asta în mod obişnuit. Ceea ce e adevărat. Nu, nu e vorba că port papuci roz la toate petrecerile de pensionare din Londra, asta e o premieră chiar şi pentru mine, ci faptul că sunt prinsă la ciocnirea celor două lumi ale mele – cea de mamă şi cea de soţie şi femeie de carieră.

Deşi partea legată de carieră a cam pălit acum, fapt absolut normal atunci când ai trei copii; termenele limită de

predare a cărţilor de bucate par a-mi scăpa printre degete precum gălbenuşul unui ou.

Nicholas apare brusc, palid şi agitat.

– Malinche, unde Dumnezeu *ai fost* până acum? E opt şi jumătate. Will întreabă de tine de o oră încoace. Ce te-a reţinut?

– Traficul, răspund eu surprinsă de nervozitatea lui. N-am întârziat chiar *atât* de mult.

– Ţi-am zis să-ţi iei, of, lasă. Acum că eşti aici, hai să socializezi.

– Asta *făceam*, dragule, vorbeam cu această fată încântătoare – ce costum drăguţ; personal urăsc chartreuse, mă gândesc la lichiorul care are această culoare, bineînţeles, dar ţie îţi stă *splendid* şi merge de minune cu părul tău de nuanţa spicelor, foarte bună combinaţie, cum ziceai că te cheamă?

– Sara Kaplan, spune ea.

Chiar *e* o fată foarte arătoasă; nu are o frumuseţe convenţională, din cauza nasului, dar are ceva, o senzualitate, un şarm de tipă cu picioarele pe pământ. Cred că îngheaţă, aşa subţire cum e îmbrăcată, prostuţa; dar, normal, e încă prea tânără ca să-şi dea seama că, atunci când eşti aşa drăguţă şi plină de viaţă ca ea, nu e nevoie să-ţi pui pe faţă o tonă de machiaj şi fuste scurte ca să atragi atenţia, pentru că poţi face capetele să se întoarcă chiar şi dacă porţi un turban sau o pălărie de pai.

Zâmbesc.

– Exact, Sara. Ei bine, Nicholas, *eram* sociabilă, după cum vezi, vorbeam cu Sara care a fost atât de amabilă şi mi-a adus un pahar cu vin şi tocmai mă pregăteam să te caut pe tine şi pe Will, când ai apărut...

Simt tensiunea venind dinspre Nicholas, în valuri. Nu-mi pot da seama ce l-a enervat atât de mult, nu poate fi vorba doar de mine, probabil e ceva legat de serviciu, dar, oricum, nu-i stă în fire, el e mereu stăpân pe sine. Acesta e unul din-

tre lucrurile care m-au atras la el de la început, siguranța lui, felul în care știe clar cine și ce este – nu are întotdeauna *dreptate*, bineînțeles, dar, oricum. Sunt mai mulți mincinoși în Nicholas decât își dă el seama și am sperat că, în timp, acest lucru se va schimba, dar să lăsăm asta acum, încă mai suntem prieteni și amanți buni, mult mai norocoși decât majoritatea cuplurilor din ziua de azi.

Îl iau de braț și ne îndreptăm către colegii lui, șoptindu-i nimicuri la ureche, punând stăpânire pe el emoțional, mintal și chiar și fizic, în timp ce stăm de vorbă și râdem cu Will și, până la urmă, mă trage lângă el și-l simt relaxat, deși acel vag semnal de alarmă nu s-a șters *chiar* de tot.

Îmi dau seama că nu e momentul să-i spun că Trace se mută înapoi la Salisbury.

4

Nicholas

Mă trezesc din visuri despre forme lungi şi diafane şi păr auriu, ca un lan de grâu, cu o ditamai erecţia, care-mi face bilele să tresară de durere. Afară e încă întuneric şi nu se zăreşte nimic, cu excepţia luminii intermitente a instalaţiei de beculeţe multicolore de Crăciun, pe care Evie a insistat s-o punem de-a lungul streşinii. Din cauza acestui vulgar obicei american mi-am riscat viaţa în vârful unei scări împrumutate de la cel care ne spală geamurile.

Îmi plimb mâna pe curbura caldă care se întinde de la umărul până la coapsa lui Mal, mângâind-o uşor pe spate. Degetul meu mijlociu se strecoară între picioarele ei şi îi ating blana moale care-i acoperă păsărica alunecând într-o fierbinţeală primitoare. Mal nu reacţionează, însă faptul că respiraţia regulată i s-a schimbat îmi dovedeşte că e trează.

Mă apropii, lipindu-mi penisul de corpul ei. Îi caut cu blândeţe clitorisul şi mai fac un pas, stimulându-l cu degetul, în timp ce mâna cealaltă îi cuprinde umerii, căutându-i sânii. Mal mormăie ceva ce nu înţeleg şi se întoarce pe burtă, privându-mă şi de sâni, şi de păsărică.

– Nicholas...

– Stai liniştită, avem timp, nu e încă şase.

Îmi croiesc drum prin pat şi-mi îngrop capul între coapsele ei, trasând cu limba cercuri mici dinspre coccis către păsărică. E dulce ca mierea pe care o strânge în fiecare iunie de la albinele din livada noastră.

Mă ridic, sprijinindu-mă pe coapse şi-mi înlocuiesc limba cu penisul tare la intrarea în posteriorul ei. Mal tresare şi geme sub greutatea mea, după care se întoarce pe spate, îşi desface picioarele în semn de bun venit, în timp ce-mi zâmbeşte somnoroasă. Mereu i-a plăcut sexul matinal, ca şi mie, de altfel. Nu există mod mai plăcut să-ţi începi ziua decât să te trezeşti fierbinte, excitat şi să te topeşti unul în celălalt. Începe să mă tragă în ea, dar o resping şi cobor din nou, despicând-o ca pe o smochină pârguită. Îi simt nerăbdarea, după încordarea coapselor. Sucul ei îmi şiroieşte pe bărbie, de parcă aş fi muşcat dintr-o piersică savuroasă.

Mădularul îmi zvâcneşte, în timp ce îmi lipesc corpul de al ei. Se apropie de păsărică şi se strecoară înăuntru savurând încordarea şi fiorul ei umed. Sânii mici se zdrobesc de pieptul meu. Îmi încordez coapsele şi mă avânt în ea, simţind cum o căldură familiară îmi invadează trupul şi penisul, în timp ce pielea noastră se uneşte într-o dulce îmbrăţişare. Încalec piciorul patului şi capul mi se striveşte de tăblia acestuia. Fierbinte – vreau – am nevoie – vreau...

Sara.

Doamne, sper că nu i-am pronunţat numele cu voce tare, nu? Îmi privesc soţia cu teamă. E la fel de senină şi liniştită ca întotdeauna. Doamne, îţi mulţumesc. Şi totuşi...

O eliberez pe Mal din strânsoare şi mă acoperă ruşinea. Adineauri, pe pernă, n-am văzut împrăştiate buclele negre şi spiralate ale soţiei mele, ci părul blond, ca spicul de grâu, al Sarei. Chiar şi când sărut sânii mici şi cafenii ai lui Mal, în mintea mea, îmi afund faţa în carnea moale şi roz a Sarei.

Nu mi-am putut-o scoate pe femeia asta afurisită din minte, din momentul în care mi-a intrat în birou. Treaba a mers mult mai departe decât atracţia sexuală şi normală pe care o simte fiecare bărbat pentru orice femeie atrăgătoare pe care o zăreşte. Atracţia asta mă consumă. Oriunde mă uit, o văd pe Sara. Cred că o iau razna. Nu e ca şi cum aş fi prins într-o căsătorie nefericită şi în căutarea unei aventuri; e *ultimul* lucru pe care l-aş face vreodată, Doamne fereşte! Dacă cineva e conştient de tot răul pe care infidelitatea îl produce, eu sunt acela! Pentru Dumnezeu, o *iubesc* pe Mal! Fără nici un fel de dubiu! Şi nici măcar n-o cunosc pe Sara.

– A fost bine, spune Mal, mângâindu-mi părul. Din nou.

– Ai avut...

– Nu, dar nu contează.

– Normal că e important. Lasă-mă să...

Îmi îndepărtează mâinile.

– Minunat, dar hai să aşteptăm până diseară, Nicholas. Copiii se vor trezi în curând şi trebuie să mergem. În seara asta e piesa de Crăciun a fetelor şi încă mai am ornamente de cusut pe costumul de dragon şi aripi de pterodactil de lipit cu superglue.

Mă refugiez în universul domestic, ascunzându-mi gândurile care nu-mi dau pace, în spaţiul lui confortabil şi familiar.

– Recunosc că a trecut mult timp de când l-am jucat pe Balthasar pe scena şcolii, spun eu coborând din pat, dar sunt sigur că ciobanii nu-şi păzeau turma stând toţi pe jos, în timp ce un pterodactil plutea pe deasupra capetelor lor. Ar fi mâncat o oaie, de exemplu, continui în timp ce-mi înnod cordonul halatului, pregătindu-mă să mă avânt pe coridorul polar care duce la baie. Şi nici dragonul nu mă convinge.

– Fii recunoscător că pruncul Isus mai are încă un rol, zice Mal, deşi după dezastrul de anul trecut cu Chloe Washington şi

cei trei pui de nevăstuică, cred că vor pune o păpuşă de plastic în iesle.

Înjur printre dinţi în momentul în care calc pe o piesă Lego.

– Eu sunt recunoscător că de Festivalul Toamnei, când mergem la biserică, n-o găsim transformată într-o moschee.

– Mincinos bătrân, tu n-ai mai fost la biserică de Festivalul Toamnei de pe vremea când foloseau pluguri în loc de tractoare.

Mal îmi strigă, în timp ce ajung în hol:

– Nu uita că slujba începe la ora 18; ai promis că iei un tren mai devreme, ca să ajungi la timp.

Oftez în timp ce umplu chiuveta cu apă rece ca gheaţa şi-mi înmoi aparatul de ras în ea. Am pe birou un morman de dosare atât de înalt, încât mă mir că n-a ieşit prin tavan şi n-a nins pe el. Cu două zile înainte de Crăciun, toată lumea vrea să-şi rezolve divorţul înainte ca tribunalul să se închidă pentru obişnuita vacanţă de două săptămâni, iar jumătate din funcţionarii şi avocaţii de la Curtea Superioară de Justiţie să plece la cumpărături. Aş vrea ca Mal să înţeleagă că şi eu vreau să-mi văd progeniturile dansând pe scenă la fel de mult ca ea, dar cineva trebuie să se asigure că familia îşi permite să cumpere nasturi şi aripi de pterodactil.

E încă întuneric şi un frig muşcător, când Mal mă lasă la gară, puţin înainte de ora 7. Un vânt foarte rece ia pe sus gunoaiele de pe peron şi-mi intră ascuţit în oase. Îmi vâr şi mai adânc mâinile în buzunarele hainei, bat din picioare, şi scot aburi pe nas în timp ce-mi aştept trenul. De partea cealaltă a peronului, o femeie tremură într-o fustă scurtă din denim şi o geacă subţire, de vară. Picioarele ei goale sunt aproape vinete de la frig. Niciodată nu va înceta să mă uimească cât de mult îndură femeile în numele modei. Mă mir că Sara n-a murit până acum, luând în calcul ţinutele

subțiri în care vine la birou, deși e mereu foarte atrăgătoare. Foarte! Dar, desigur, Mal are niște pulovere călduroase, foarte drăguțe, de altfel. Iar jeanșii sunt mult mai practici.

Trenul de ora 7.08 către Waterloo sosește cu zece minute întârziere și, în pofida orei matinale, e plin de oameni porniți în căutarea cadourilor de Crăciun, care se îndreaptă spre luminile strălucitoare de pe Oxford Street. Căile ferate par a-și trata clienții ca pe niște gâște pentru *foie-gras:* cu cât vor înghesui mai mulți în vagoanele murdare și cu aer irespirabil, cu atât vor deveni mai bogați. Când ajungem la Basingstoke, navetiștii dau năvală la clasa întâi, ținând cu atenție în mână pahare cu cafea de la Starbucks și transpirând în gecile lor călduroase. Câțiva dintre ei nu zic nimic, însă majoritatea ne sfidează din priviri, vociferând unul către celălalt că ei au plătit bilet și n-au loc să stea nici pe culoar. Oare ce se așteaptă Căile Ferate britanice să facă? Să se urce pe acoperiș, așa cum se întâmplă în India?

Într-un fel mi-e milă de ei – și găinile crescute pentru tăiere sunt tratat mai bine –, dar invazia agresivă de pachete foșnitoare și telefoane mobile zgomotoase mă împiedică să mă uit pe notițele mele. În loc de asta mă ocup de rebusul meu până ajungem la Woking, unde urcă în tren o pasageră zilnică, o frumoasă și bine făcută doamnă de 50 și ceva de ani. Ca și mine, e o adevărată fană a cuvintelor încrucișate din *The Times;* de-a lungul anilor ne-am obișnuit, pe nesimțite, să facem schimb de ziare când ea se urcă în tren, pentru a ne compara rezultatele, după care ni le înapoiem la sosirea în Waterloo. Presupun că e și ea avocat sau magistrat, căci am observat că din când în când se uită peste niște dosare. Dar, pentru că n-am vorbit niciodată, nu pot fi sigur.

Din moment ce toate locurile sunt ocupate, i-l cedez pe al meu; îmi mulțumește din cap și acceptă. Cât de simplă ar fi viața dacă anumite reguli ar fi știute și aplicate de toată lumea.

Două adolescente, cu veste umflate şi pantaloni în stil militar – nu mi-a plăcut niciodată moda asta androgină – îşi surâd cu subînţeles, în timp ce-mi caut un loc pe culoar. Mă zăresc fugitiv în fereastra trenului şi brusc mă văd aşa cum probabil mă percep ele: un om de afaceri, între două vârste, banal şi demodat, cu un palton închis până la gât, al cărui singur act de revoltă e să nu pună monede în automatele din parcări. Mă întreb cu obidă dacă aşa mă vede şi Sara. Nu e cu mult mai mare decât cele două fete.

Ca în fiecare dimineaţă din ultima lună, simt un fior vinovat de anticipare, când intru pe uşa biroului. Refuz să privesc spre cuier, pentru a vedea dacă haina din lână de culoarea scorţişoarei e deja acolo.

O bucată de beteală argintie atârnă deasupra biroului gol al Emmei, ca funia unui spânzurat. Prind unul din capetele ei de tavan, în trecere – nu îndrăznesc să las un simbol atât de sugestiv în văzul clienţilor mei mai puţin puternici – şi mă refugiez în sanctuarul nefestiv şi lipsit de podoabe care este biroul meu.

„Scrooge!", mi-a strigat Mal weekendul trecut, când am refuzat să mă caţăr 16 metri în bătrânul stejar din fundul grădinii pentru a tăia câteva ramurele de vâsc care creşteau pe crengile lui din vârf.

M-am abţinut să comentez pe marginea naturii păgâne a acestui obicei de Crăciun sau despre boabele alea oribile şi lipicioase pe care trei copii calcă şi le împrăştie prin toată casa. În schimb i-am adus aminte soţiei mele despre solidul nostru credit, din care mai avem de plătit o sumă considerabilă şi l-am pus în legătură cu mai puţin solida mea asigurare de viaţă.

– Bine, o să cumperi câteva ramuri de vâsc de la garajul din cartier, a consimţit ea după un moment de gândire. Asta n-o să ne ameninţe securitatea financiară, nu-i aşa?

– Nu știi ce prețuri au, am răspuns eu amar.

Acasă, unde nu mă pot pune contra a patru femei, am capitulat în fața vâscului, a instalației de beculețe care împodobește acoperișul, a ilustrațiilor de Crăciun (care la scurt timp după ce apar sunt luate în picioare), a ghirlandelor din hârtie, a teancului de felicitări oribile și a scârboaselor crăciunițe roșii pe care Kit insistă să ni le dea în fiecare an, doar pentru a mă enerva – însă biroul îmi aparține. N-o să pun nici beteală, nici reproduceri cu reni beți trași pe dreapta pe umărul greu al Moșului. Nu sunt un tip care ia în derâdere această sărbătoare; de fapt iubesc Crăciunul, *adevăratul* Crăciun pe care cu greu îl mai găsești în zilele noastre: prăjiturele de casă și vin cu mirodenii, mandarine în șosete și castronașe cu alune, colindători care știu mai mult decât primele două versuri din *Good King Wenceslas,* slujba de la miezul nopții. Dar cel mai grozav moment este la vederea fețele fetelor mele când aleargă pe scări în jos dimineața pentru a descoperi ceea ce Moș Crăciun („Santa Claus", ca și „ne dați sau nu ne dați" sau ice-tea-ul, nu-și au locul decât la mii de kilometri distanță, peste Atlantic) le-a pus în ciorăpeii pe care i-au lăsat lângă șemineu, împreună cu un morcov crud și cu un pahar îmbietor de lichior Harvey's Bristol Cream.

Ceea ce *nu* pot suporta e să mi se ureze „Crăciun Fericit", sau, mai rău, „Sărbători Fericite" de către niște comercianți atei care consideră că e perfect normal să pună un fluier de plastic într-o cutie de carton de doi lei, peste care aruncă o prăjiturică și o jucărie care nu funcționează, după care mă taxează de o groază de bani pentru o duzină de chestii de rontăit fără de care copiii mei vor considera minunata cină de Crăciun a soției mele, o cruntă dezamăgire. Dacă toate astea mă fac să fiu Scrooge, prea bine – e un epitet suportabil.

Mă așez la birou și încep să-mi deschid corespondența. Preț de câteva momente mă ocup de una sau două scrisori

urgente, dictând răspunsuri Emmei care le va redacta mai târziu şi dau vreo două telefoane. Dar nu pot sta închis în birou la nesfârşit. Într-un fel sau altul, trebuie să învăţ să-mi strunesc dorinţa mea atavică pentru Sara. Situaţia asta nu mai poate continua.

La două minute după ora 10, mă adun, şi mi-e destul de greu ţinând cont de permanenta semierecţie pe care trebuie s-o suport în ultima vreme, alăturându-mă celorlalţi parteneri în sala de consiliu, pentru săptămânala discutare a cazurilor, reprimându-mi un fior de iritare când observ că Joan şi David nu sunt singuri. Will Fisher s-a pensionat pe hârtie, dar asta nu l-a împiedicat să-şi facă apariţia în fiecare vineri de o lună încoace. Şi pentru că trebuie să ne punem la punct cu banii pentru a-i cumpăra acţiunile, suntem obligaţi să-i mai suportăm prezenţa şi sfaturile.

– Nicholas, ce bine-mi pare să te văd! exclamă Fisher în timp ce îmi aranjez dosarele.

– Bună dimineaţa, Will. Ce surpriză plăcută.

– M-am gândit să trec un pic pe aici ca să văd cum vă descurcaţi fără mine, explică Fisher jovial, aşa cum a făcut-o în fiecare săptămână. Probabil că vreţi s-o şterg la golf şi să vă las să vă ocupaţi de treabă, nu?

Urmează un scurt moment de tăcere până când devine clar că Fisher aşteaptă să fie contrazis. Bineînţeles, tânărul David e primul care începe să strecoare politeţuri. Ar putea să-i scutească lui Fisher o avere dată la psihologi şi tratamente. E greu de crezut că e fiul unuia dintre cei mai talentaţi şi mai charismatici avocaţi specializaţi în divorţ, pe care l-am cunoscut vreodată. Pierderea lui Andrew Raymond la numai 54 de ani, din cauza leucemiei, a fost o tragedie, atât personală, cât şi profesională; şi să vezi cum mucosul ăsta alunecos îi poartă moştenirea genetică frizează nebunia.

Uşa se deschide în spatele meu şi tresar simţind o undă vagă de Allure. Am fost la raionul Chanel la Harrods ca să-i cumpăr lui Mal parfumul ei preferat, No. 5, pentru aniversarea căsătoriei noastre de săptămâna trecută, când, lângă mine, o vânzătoare a pulverizat pe încheietura unei cliente o altă aromă. Am recunoscut instantaneu parfumul Sarei. Acţionând sub imperiul unui impuls, am adăugat în coşul meu de cumpărături şi o sticlă mare de Allure, care probabil că le încântă şi acum pe doamnele de la Oxfam[1], cărora le-am donat sticla, panicat, în drum spre casă.

– A, iat-o şi pe încântătoarea domnişoară! strigă Fisher, ridicându-se pentru a o invita pe Sara la masă. Ia loc, draga mea, ia loc. Joan, sper că nu te superi dacă te muţi... Aşa, domnişoară, stai lângă mine.

Joan se uită urât, dar se mută cu un scaun mai încolo. Când se aşază, fusta i se ridică câţiva centimetri mai sus, pe coapse, lăsând să se întrevadă marginea din dantelă a dresului ei.

Nu-i răspund la zâmbetul amabil, făcându-mi de lucru cu notiţele.

Joan se lansează în obişnuita ei polemică legată de creditul clientului şi mai precis de creşterea acestuia. Avocată mediocră, dar o directoare incredibil de eficientă, şi-a dat seama de la începutul carierei sale legale care-i sunt talentele şi a acţionat în consecinţă. O moştenire considerabilă primită de la tatăl său i-a permis să facă echipă cu doi tineri avocaţi talentaţi, dar fără resurse, Will Fisher şi Andrew Raymond, care au fondat firma datorită fericitei combinaţii dintre banii ei şi talentul lor. Eu am ajuns la ei un deceniu mai târziu. Joan e efectiv un partener neglijabil, care se amestecă rareori în vreun caz, însă e la fel de dură în comportament, precum e

[1] Organizaţie internaţională non-profit care luptă împotriva sărăciei, a suferinţei şi a injustiţiei. (n.tr.)

Fisher de genial. Cu toate acestea, sub ochiul ei atent, Fisher Raymond Lyon a devenit una dintre cele mai profitabile firme mici din țară.

Joan a votat, așa cum era de așteptat, împotriva angajării Sarei. Chiar și așa, având în vedere că David stă cu limba lipită de fundul lui Fisher, dar și că bătrânul a fost subjugat de farmecul Sarei, s-a ajuns, logic, la o situație de doi contra unu.

Nu îndrăznesc să mă întreb cum aș fi votat dacă n-aș fi fost reținut de acel caz în Leeds. S-a dovedit că absența mea a fost una periculoasă.

– ...atunci n-avem altă soluție decât să mergem la tribunal, nu, Nicholas?

Tresar.

– Scuze, Will, eram cu mintea departe. Ce spuneai?

– Will vorbea despre cazul Wainwright din Manchester, Nicholas, îi sare David în ajutor. Cred că are dreptate când spune că ultima ta ofertă pentru cealaltă parte a rămas fără răspuns, nu-i așa?

– N-am primit nici un răspuns, asta dacă n-o fi venit ceva în dimineața asta de care eu să nu știu încă...

Sara neagă din cap.

– I-am sunat la prima oră. Claire Newbold nu e la birou, dar am vorbit cu secretara, care mi-a spus, neoficial, că șefa ei ne consideră oferta mai mult decât generoasă, însă soția pur și simplu nu va ceda.

– La naiba, mă încrunt. Speram să nu ajungem la tribunal. Bunurile lor nu justifică chestia asta. Două, trei zile de confruntare în fața unui judecător și vor fi amândoi norocoși dacă vor mai avea bani de taxi să ajungă acasă.

– Atâta timp cât au destul să ne plătească pe *noi*..., șuieră Joan ascuțit.

Mătasea subțire a bluzei Sarei i se întinde peste sâni, în timp ce se apleacă în față să ajungă la un dosar, cu ochii

căprui, încordați. I se ghicesc sfârcurile pe sub material. „Of, Doamne, cel puțin poartă sutien?"

– Soțului n-o să-i rămână prea mult mărunțiș din cele trei mii dacă sfârșește în sala de judecată, zice ea, aruncându-și ochii peste notițe, și asta nu include și cele 40 de mii pe care ni-i datorează deja. Probabil pentru el e mai logic din punct de vedere material să-i dea nevestei ce vrea și să plece doar cu ce-i mai rămâne...

Mă mișc inconfortabil pe scaun. Doamne, mă dor bilele.

– Nu prea mai rămâne cu mare lucru. Banii i-a făcut cu ani în urmă dintr-o editură luată în franciză, dar a pierdut mult, când piața acțiunilor a scăzut și afacerile lui s-au dus de râpă cam în aceeași perioadă. În afară de casă, unicul bun serios pe care-l mai posedă e pensia. Are 56 de ani, ce altceva se presupune că mai poate face?

– Soția ce a cerut?

– Vrea casa care nu e ipotecată și valorează aproximativ o jumătate de milion și 60 de mii pe an pentru ea și cei doi copii mai mici ai lor. El face 33 de mii din agricultură și locuiește într-un apartament închiriat cu o fufă. Ea visează, dar el va da faliment pentru a se putea ridica la înălțimea așteptărilor.

– Se pare că luni pleci la Manchester, îmi spune Will vesel.

– Doamne, asta e tot ce-mi lipsea cu o săptămână înainte de Crăciun.

– De ce n-o iei și pe Sara?

Tresar.

– Ce?

– Da. Un caz suculent în care să-și înfigă dințișorii ei drăguți, e tot ce-i trebuie, se entuziasmează Fisher. Pentru ea va fi o bună ocazie de a învăța și se pare că deja s-a împrietenit cu secretara, ceea ce poate fi foarte folositor. Nu știi

niciodată, adaugă el, aplecându-se spre mine şi făcându-mi cu ochiul, poate vei avea şi tu ceva de învăţat, Nicholas.

– Dar clientul nostru de-abia îşi permite un avocat, darămite doi...

– Vom suporta noi cheltuielile. Nu, Joan, spune el ferm, în momentul în care ea-şi deschide gura pentru a protesta, consider-o ca pe o investiţie în viitorul firmei.

Mă ciupesc de nas. Două nopţi într-un hotel, departe de casă, cu o femeie pe care n-am fost în stare să mi-o scot din cap timp de patru săptămâni.

Testiculele mele o să se înnegrească până la întoarcere.

Starea mea de spirit nu se îmbunătăţeşte în momentul în care, după ce alerg spre gara Waterloo, ca să prind un tren mai devreme spre casă, constat că staţia a fost închisă temporar, din cauza unei inundaţii. Un tren prost, desigur. În momentul în care se redeschide, o oră mai târziu, nu mai sper să ajung la piesa fetelor mele la timp.

Obosit şi frustrat, mă strecor în sala de spectacole a şcolii, acum în întuneric, la ora 22.07, chiar în momentul în care dragonul şi toţi micii pterodactili ies pe scenă pentru plecăciunea finală, împreună cu Cei Opt Înţelepţi şi Monstrul Prăjitură. Călcând oamenii pe picioare şi blocând vizibilitatea camerelor de filmat, reuşesc să mă aşez lângă Mal, cu câteva momente înainte să se aprindă lumina şi aplaud cu putere când odraslele noastre ţâşnesc de pe scena şcolii în public alături de restul distribuţiei eclectice.

– M-ai văzut? întreabă Evie.

– Da. Ai fost minunată...

– I-a căzut coada, pârâşte Sophie cu dispreţ. Chiar în mijlocul dansului Păsărelelor.

– Vrei să spui că nu aşa trebuia să fie? N-aş fi ghicit niciodată.

– N-a *căzut*. A călcat pe ea Susan Pelt, se încruntă Evie. Special.

Sophie o priveşte de sus.

– Nu erai unde trebuia şi mergeai în direcţia greşită, de aia te-a călcat.

– Ba nu!

– Ba da!

– Fetelor, strig eu cu autoritate, confiscând aripile pterodactilului înainte ca cineva să fie rănit.

Mal le ia pe progeniturile noastre şi le împinge uşor spre ieşire. Îmi zâmbeşte obosită peste capetele fetelor, dar pot spune după felul în care-şi ţine umerii că e supărată pe mine şi simt o vagă undă de iritare. N-a fost vina mea c-am întârziat.

În drum spre casă îi povestesc despre staţia inundată şi, mai târziu, în pat, îmi demonstrează că m-a iertat trăgându-mă spre ea; dar sunt prea nervos să merg mai departe de un sărut pe creştet şi de a o ţine în braţe în timp ce mă holbez în întuneric. E ridicol să trec prin atâtea emoţii în legătură cu săptămâna viitoare. Orice fel de punct sensibil mi-a trezit Sara, se va calma în curând, dacă plec singur. E doar o chestiune de autocontrol.

Viaţa mea e foarte armonioasă. Am o soţie pe care o iubesc şi o doresc, trei fete frumoase şi sănătoase, un serviciu care-mi place, îmi oferă satisfacţii şi profit, o casă minunată într-o zonă selectă a Angliei – sunt extrem de mulţumit de realizările mele.

Şi cu toate astea, de nicăieri, tânăra asta a explodat brusc în viaţa mea ca o bombă sexuală.

Dorm prost, iar de dimineaţă mă port ca un urs cu fetele, sunt distant şi de-abia vorbesc cu Mal. Când mă trimite la Salisbury să iau hârtie creponată roşie, doar ca să mă determine să ies din casă, fac un ocol şi intru într-unul dintre acele magazine de firmă care-şi expun marfa în feluri necon-

venţionale şi cumpăr o haină foarte scumpă din piele de oaie de culoarea cafelei pe care Mal nici n-ar concepe să şi-o ia. Numai după ce-mi spăl păcatele într-o orgie de cumpărături de Crăciun, îndrăznesc să mă întorc acasă.

Luni dimineaţă mă trezesc mai binedispus. Nu încape nici o îndoială că Sara e o tentaţie – sau ar fi, dacă aş observa vreo urmă de reciprocitate în comportamentul ei, care, logic, nu există. Dar chiar dacă ar fi şi ea atrasă de mine, nu voi face pasul ăsta. I-am făcut nişte promisiuni soţiei mele în faţa lui Dumnezeu şi n-am de gând să le încalc, nici acum, nici altădată.

Detest acel eufemism modern cu „inevitabilul s-a produs". Sau în vorbele lui Benjamin Franklin: „Nimic nu e inevitabil în afară de moarte şi de taxe". În nici un caz infidelitatea.

În ultimele patru săptămâni, am fugit de Sara, asigurându-mă că am cât mai puţin de-a face cu ea la birou şi că nu rămânem nici o secundă singuri. Deşi din punct de vedere tehnic, a avut succes – nu a existat nici o ocazie pentru ocheade gen Fisher sau pentru atingeri „accidentale" pe scări – politica mea de evitare m-a transformat într-o masă furioasă de încordare şi de hormoni adolescentini.

Din moment ce negarea n-a făcut decât să alimenteze focul interior, trebuie schimbată strategia. În acest moment n-o mai pot evita pe Sara, aşa că va trebui să înfrunt situaţia şi s-o rezolv o dată pentru totdeauna. De ce mi-o fi atât de frică, la urma urmei? Nu se va întâmpla nimic. În mod sigur, faptul că suntem obligaţi să fim atât de aproape unul de celălalt îmi va potoli starea de surescitare şi voi fi capabil să mă întorc la viaţa mea domestică, netulburată şi confortabilă, fără să fi făcut nici un rău.

Sper din toată inima că aşa va fi, pentru că erecţia mea constantă abia dacă mă lasă să mă concentrez asupra vreunei alte probleme decât cronica durere pe care o simt în boaşe.

Eu şi Sara călătorim spre Manchester din direcţii diferite, aşa că am o surprinzător de plăcută călătorie cu trenul, singur, consultându-mi notiţele şi încercând să găsesc o soluţie cazului. În momentul în care ajung la Piccadilly Hotel, în centrul oraşului, îmi dau seama că am permis ca toată chestia asta să ia proporţii exagerate. Ce bărbat care se apropie de 45 de ani, căsătorit ori nu, *nu este* vizitat de gânduri erotice, în momentul apariţiei unei sirene atât de tinere şi voluptoase în biroul lui? Cea mai potrivită reacţie nu e panica determinată de o degenerare morală iminentă, ci să-ţi regreţi pentru un moment pierderea tinereţii cu un oftat interior şi să-i doreşti tinerei toate cele bune. Desigur, păcatul nu e să fii tentat, ci să cedezi tentaţiei. Iar eu sunt mai norocos decât majoritatea, pentru că am o soţie frumoasă şi sexy care mă aşteaptă acasă.

Nu pot nega că Sara mi-a trezit tulburătoare sentimente erotice, dar âsta nu trebuie să fie neapărat un lucru rău. E o chestiune de redirecţionare a impulsurilor.

De-a lungul anilor, am învăţat de la clienţii mei că rutina este o mai mare ameninţare pentru căsătorie decât orice gleznă frumoasă care-ţi face poftă. E foarte uşor să aluneci indiferent în capcana vârstei mature, când faci sex doar în weekend şi optezi pentru o cină pe fugă la restaurantul italian din cartier, cu ocazia aniversării voastre, pentru a ajunge repede acasă ca să prinzi episodul din *Crimele din Midsomer* şi să te culci devreme. Poate că *aveam nevoie* de un asemenea imbold pentru a-mi aminti că nu am decât 43 de ani; încă n-am nevoie de papuci de pâslă şi de o cană cu lapte înainte de culcare. Doamne, încă mai am propriul păr şi dantura intactă! Mai am chiar şi o pereche de jeanşi pe undeva. Poate ar trebui să evadez cu Mal într-un weekend şi să lăsăm copiii cu mama ei vreo două nopţi. Poate ar trebui să spargem şi nişte bani pe haine şi alte nimicuri.

Toată chestia cu Sara se va duce, la fel de repede cum a şi izbucnit, de îndată ce voi reuşi să-mi controlez sentimentele astea ilare. De fapt, aproape că abia aştept să vină următoarele două zile. Va fi o uşurare să mă confrunt cu provocarea şi să calmez totul, să am iar lucrurile sub control.

Mă cazez şi-i las Sarei un mesaj la recepţie să mă sune când va ajunge şi ea, în seara aceasta, după care urc în cameră, pentru a face duş şi a mă odihni puţin. După ce vorbesc la birou, în Londra, şi cu avocatul pledant local care se va ocupă de cazul nostru mâine, o sun pe Mal pentru a le spune fetelor noapte bună.

– Ai ratat spectacolul de la ora de religie a lui Evie, îmi spune soţia mea.

– Isuse, îmi pare rău, am uitat complet...

– Nu, vreau să zic că ai *pierdut* o ocazie, explică Mal. Nu m-am mai amuzat aşa de ani de zile.

Ţin receptorul cu bărbia şi încep să-mi leg şireturile.

– Chiar aşa?

– Moise, citez, „i-a condus pe sclavii evrei către Marea Roşie, unde au făcut pâine nedospită, adică pâine făcută fără nici un fel de ingrediente. Apoi a urcat pe muntele Cyanide pentru a lua cele zece porunci. A murit înainte de a ajunge în Canada, dar poruncile au supravieţuit".

Râd zgomotos.

– Stai, stai, că se poate şi mai rău, chicoteşte Mal. „Egiptul antic era vechi. Era locuit de ţigani şi de mumii care scriau în hidraulică. Ei trăiau în deşertul Sara. Clima Sarei îi obligă pe locuitori să trăiască în altă parte."

Departe din calea tentaţiei...

– Doar n-a *scris* totuşi aşa ceva! exclam eu.

– Ba da, am aici scris negru pe alb. Abia aştept semestrul doi, când vor face istorie medievală.

Când închid telefonul, peste ceva timp, descopăr că Sara mi-a lăsat un mesaj vocal în timp ce dezbăteam cele mai fine detalii ale egiptologiei cu fata mea mijlocie. Având în vedere că afară e ger de crapă pietrele şi n-am chef să discut chestiuni de serviciu într-un taxi cu o săptămână înainte de Crăciun, sunt bucuros să-i accept invitaţia de a ne întâlni în restaurantul hotelului, la ora 20, pentru a discuta la cină detaliile cazului de mâine. La urma urmei, trebuie să şi mâncăm.

Un sfert de oră mai târziu, la exact două minute după ora 20 şi înarmat cu un vraf de dosare de lucru, sunt în holul hotelului, căutându-mi colega din priviri.

„O, Doamne. O Doamne Sfinte. Am dat de naiba."

Aşteaptă la intrarea în restaurant, cu spatele la mine şi vorbeşte cu şeful de sală. Trupul ei ca de statuie e înveşmântat într-o delicată rochie neagră din lână, care reuşeşte să ascundă şi în acelaşi timp să pună în evidenţă fiecare curbă voluptuoasă. Rochia se termină, destul de serios, deasupra genunchiului, dar poartă dresuri negre cu dungă şi pantofi cu toc înalt, de un roşu aprins, care fie strică toată ţinuta, fie o pun minunat în valoare, dar cred că trebuie să fii femeie pentru a şti exact acest lucru.

Îmi dau seama că am rămas cu gura căscată, aşa că o închid. Îmi maschez cu dosarele marea erecţie, trag adânc aer în piept şi mă îndrept spre ea. „E vorba despre serviciu. Doar serviciu. O, Doamne!"

Se întoarce când mă apropii de ea şi zâmbeşte.

– Bun, văd că mi-ai primit mesajul.

Un mare V de piele de culoarea mierii se deslueşte dintr-un decolteu generos. Între sâni stă cuibărit un pandantiv de argint în formă de inimă. Mă întreb dacă s-a încălzit de la piele, sau poate de-abia şi l-a pus şi e încă rece la atingere.

Chestia îmi freamătă şi, pentru prima oară de la 15 ani, mă întreb dacă nu cumva o să-mi dau drumul în pantaloni.

– Un separeu e OK, nu, Nick?

Încuviinţez, fără să scot nici un cuvânt. Chelnerul ne conduce la masă şi, în următoarele momente, ne facem de lucru cu şervete, meniuri şi grisine. Fac puţin loc pe masă şi-mi pun dosarele în aşa fel încât să ridic un mic zid între noi. E unica soluţie pentru a-mi dezlipi ochii din sânii ei.

Se lasă tăcerea. În mod surprinzător, îmi dreg vocea, aranjând dosarele din faţa mea cu o precizie militară.

– Ei, ăăă, ieşi undeva, mai târziu?

Se uită ciudat la mine.

– Nu, de ce?

Fetele din ziua de azi sunt altfel, bineînţeles: se îmbracă pentru propria lor plăcere. Admiraţia fizică pe care o smulg de la bieţii masculi e doar o chestiune colaterală.

Rupe în două o grisină şi-o bagă în gură. Instantaneu îmi vine în minte imaginea acestor buze pline, roz, în jurul penisului meu agitat. Înverşunat, mă aşez picior peste picior şi încep să recit în minte tabla înmulţirii cu opt.

O firmitură îi cade în decolteu şi, în mod natural, îşi umezeşte arătătorul după care îl introduce între sâni pentru a o scoate. Şase ori opt, patruzeci şi opt...

– Deci, am primit vreo veste de la partea adversă? întreabă ea, ridicându-şi privirea.

– Nimic oficial, spun eu, aruncându-mă recunoscător asupra acestui subiect. Dar avocatul nostru de aici, Roger, s-a întâmplat să pledeze vineri într-un alt caz, având-o ca adversară pe Sandra Reizen, cea care o reprezintă pe soţie în cazul nostru de mâine. Sandra n-a făcut nici o afirmaţie oficială, logic, însă i-a dat destul de clar de înţeles lui Roger că o va convinge pe soţie să facă o înţelegere prin care să nu se mai ajungă în sala de judecată.

– Interesant. Crezi că soţia va fi de acord?

– E destul de posibil.

În următoarea jumătate de oră discutăm despre caz. În siguranță, pe terenul neutru al legii și cu vreo două pahare de scotch tare la bord, îmi permit, în sfârșit, să mă mai relaxez puțin. Nu mai e nici un dubiu asupra alarmantului efect fizic pe care îl are asupra mea această femeie, dar ea e foarte serioasă, concretă și la obiect, așa că-mi dau seama, ușurat, că, oricât de înspăimântătoare sunt fanteziile mele, nu sunt altceva decât *fantezii*. Atracțiile copilărești nereciproce nu sunt o amenințare pentru mariajul nimănui.

Se uită pe lista de vinuri și comandă o sticlă decentă, dar nu scumpă, pentru cină. Sunt impresionat atât de *savoir-faire*[1]-ul ei, dar și de gust. Mai lasă întotdeauna în seama mea alegerea vinului. Nu sunt foarte sigur că aș aprecia ca o femeie să preia controlul atât de des, dar, în mod sigur e o situație nouă interesantă.

În timpul cinei – friptură de miel, în cazul meu, file de biban, în cazul ei – conversația noastră atinge domeniul legal, în general, și firma noastră, în particular. Afișează o expresie de amuzament moderat, când sunt menționați Fisher și David, dar în rest e destul de discretă.

De fapt, *eu* sunt cel care vorbește mai mult, dar e o schimbare plăcută să ai un partener de discuție atât de apreciativ. Aproape că-mi soarbe fiecare cuvânt. Mai ales când partenerul de discuție este atât de tânăr. Și atrăgător.

Sara de-abia se atinge de mâncare, ceea ce mă surprinde, pentru că nu pare o tipă care ciugulește puțin. Prefer femeile cu poftă de mâncare, pentru că asta demonstrează și pofta de viață.

– E totul în ordine? întreb. Putem comanda altceva, dacă nu-ți place...

– Nu, nu, e în regulă. Nu prea mi-e foame. Am mâncat prea multe crutoane, probabil.

[1] Arta de a se comporta (în lb. franceză, în original)

Se lasă pe spate şi zâmbeşte – un zâmbet năucitor – în timp ce un chelner ne umple paharele.

– Spune-mi, Nick, de câtă vreme lucrezi la firma asta?

– Doamne, stai să mă gândesc. Am venit chiar înainte să împlinesc 30 de ani, deci se vor împlini 13, nu, 14 de ani în iarna aceasta.

Mă priveşte un moment, cântărindu-mă cu ochii ei limpezi, căprui.

– Eu nu-ţi dădeam mai mult de 35 de ani, sincer. Dar, dacă m-aş fi gândit mai bine, mi-aş fi dat seama că eşti mai în vârstă, cu o asemenea reputaţie.

– Reputaţie?

– Uite, tu eşti principalul motiv pentru care am vrut să lucrez la firma asta, îmi spune ea fără alte ocolişuri. Am tot auzit vorbindu-se despre tine şi, în plus, ai pledat în câteva cazuri de referinţă. Ştiu că poate n-ar trebui să spun asta, dar m-am gândit că cel mai bun mod de a învăţa meserie ar fi să lucrez cu tine.

Mă simt ridicol de flatat.

– E foarte drăguţ din partea ta, dar...

– Nu e nimic drăguţ, Nick, e adevărul.

Nu mi-a mai spus nimeni Nick până acum. Nici măcar la şcoală. Am fost mereu Nicholas. Cred că prefer diminutivul; sună mai tineresc, mai puţin banal şi învechit.

Îşi împinge farfuria neatinsă şi se apleacă spre mine. Mulţumesc Domnului pentru dosarele dintre noi, altfel i-aş fi văzut şi buricul prin decolteu.

– Cazul Hopewell a schimbat legislaţia divorţului din ţara asta, pentru totdeauna, îmi spune. Nici o soţie nu a primit, până atunci, o treime din viitorul câştig al soţului ei. Ţi-a trecut prin minte, când lucrai la caz, că vei stabili un precedent atât de important?

– De fapt, cazul ăla a fost foarte interesant din mai multe motive, eşti foarte şireată că ai adus vorba despre el...

Un chelner ne întrerupe, întrebându-ne dacă vrem cafea.

– Mie mi-ar plăcea, răspunde Sara. Hai s-o bem la bar, Nick, avem parte de puţin *chillax*[1]. Şi poate luăm şi nişte coniac.

Chillax? A, bineînţeles: *chill out* şi *relax*. Doamne, vorbim limbi diferite.

– Nick?

Deja am băut mai mult decât suficient şi ar trebui să mă întorc în camera mea, ca să-mi mai verific o dată notiţele şi să dorm.

Dar mă trezesc că urmez şoldurile unduitoare ale Sarei – *cinci ori opt fac 40* – către două canapele din piele destul de periculoase, având în vedere că stau în unghi drept una lângă cealaltă, într-un ungher al barului semiluminat de alături. Abandonez vraful de dosare pe o măsuţă din apropiere, în timp ce Sara scapă de pantofii roşii „trage-mi-o" şi îşi îndoaie picioarele sub ea. Îşi sprijină bărbia în mână şi se întinde pe braţul canapelei sale, făcându-mi cadou o priveliştе şocantă a sânilor ei învеşmântaţi într-un sutien negru, de dantelă. Jur că-i pot *vedea* sfârcurile roz-închis...

– Cazul Hopewell, reia ea brusc.

Sunt salvat, încă o dată, de profesionalismul ei. Mă afund în canapea şi conjug în minte verbe latineşti, pentru că înmulţirea nu mai are nici un efect.

Privirea ei vie străluceşte de interes pe măsură ce intru în detaliile complexe ale cazului; e o adevărată plăcere să am o discuţie atât de profundă despre profesie cu cineva care chiar înţelege şi mai degrabă e interesat decât plictisit de finеţea detaliilor. Nu o pot condamna pe Mal că-şi pierde interesul

[1] Expresie care se traduce prin „relaxare, destindere", formată pornind de la cuvintele „chill out" şi „relax" (în lb. engleză, în original).

dacă merg mai departe de scurta prezentare a cazurilor mele. E întotdeauna bucuroasă când îi povestesc la ce lucrez, însă e clar că numai un alt avocat poate aprecia cu adevărat toate detaliile tehnice. Pe de altă parte, ador supa de mazăre a lui Mal şi sunt bucuros s-o înfulec, însă felul în care a fost făcută sau secretele gătirii puiului nu constituie neapărat cea mai fascinantă conversaţie pentru mine.

– Ţi-ai dorit dintotdeauna să lucrezi în dreptul familial? întreabă Sara în momentul în care o tăcere prietenoasă se lasă, în sfârşit, între noi.

Mă uit cum învârte paharul de coniac între palme, fascinat de mişcarea senzuală a mâinilor ei lungi. Lichidul arămiu, reflectat prin cristalul paharului, îi proiectează dâre aurii pe faţă, care-i pun în evidenţă scânteierile roşcate din părul ei blond, tuns scurt.

– Cam aşa ceva. Am cochetat cu dreptul comercial şi cel financiar pentru o scurtă perioadă...

– Ştiu, râde ea, iar eu îi simt râsul vibrându-mi în pantaloni. Nu aşa facem toţi?

Râd şi eu cu ea. În afară de insuportabila tensiune sexuală – cred că biluţele mele s-au învineţit complet – mă simt surprinzător de relaxat şi înmuiat, ceea ce se datorează într-o mare măsură alcoolului consumat, dar şi companiei ei plăcute şi atente. M-a ridicat în slăvi în mod inteligent şi mi-a permis să bat câmpii toată seara, iar stima pe care mi-a arătat-o e destul de flatantă. Şi chiar e foarte uşor să discuţi cu ea. Ca să nu mai vorbim despre cât de plăcut impresionat e şi ochiul.

Îmi slăbesc nodul de la cravată şi bretelele şi mă afund din nou în canapeaua confortabilă cu un suspin de mulţumire.

– Sunt momente în care îmi doresc să vând tot şi să devin sclavul banului corporatist, admit eu, în general în jurul perioadei în care trebuie să plătesc din nou taxele şcolare.

– E bine că n-ai făcut-o, pentru că altfel n-aş mai fi avut ocazia să lucrez cu tine.

– Drăguţ din partea ta să spui asta, dar...

– Ţi-am zis, Nick, mă întrerupe ea atingându-mi uşor braţul, *tu* eşti motivul pentru care am venit în firmă.

Se întâmplă ca mâna ei să mai zăbovească. Ar trebui să-mi retrag uşor braţul, să-i mulţumesc pentru o seară agreabilă, să-mi strâng dosarele şi să urc în cameră. Singur.

Nu mă mişc.

Secundele trec. Sunt în mod acut conştient de atingerea ei pe braţul meu, de faptul că numai câţiva milimetri de bumbac ne separă pielea. Sentimentul de relaxare de acum câteva momente e o amintire. Chestia mea e tare ca piatra.

Sunt copleşit de nevoia de o lua pe această femeie – atât e diferită de soţia mea – în braţe, de a zdrobi aceste buze moi şi roz sub ale mele, de a-mi îngropa faţa în aceşti sâni plini şi de a mă afunda în miezul ei cald şi umed. Vreau să mă pierd în ea, să fiu sălbatic şi să-i fac chestii murdare. Vreau să-i fac lucruri pe care mi-e ruşine chiar să le şi rostesc.

Ochii ei căprui îi întâlnesc pe ai mei şi citesc în ei că-mi este permis să fac ce vreau.

– Deci, Nick, zise ea foarte uşor, iar vocea ei e atât de intimă precum foşnetul aşternuturilor, ţi-ar plăcea să urci sus, să bem ceva?

5

Sara

Cuvintele freamătă prin aer între noi. „Haide, Nick." Încerc să-l conving fără să spun nimic. „Hai, spune da, spune da, doar știi că asta vrei."

Ce ochi periculoși! Mă vede în mod sigur goală pușcă și întinsă pe un pat imens cu petale sângerii de trandafir *à la* Mena Suvari[1] dar se pare că pe autostrada care-i leagă creierul de corzile vocale sunt lucrări. Doamne, Nick, cât de greu *este?* Nu-mi mai rămâne decât să mă întind pe o farfurie Royal Doulton[2] și să-mi presar câteva frunze de pătrunjel drept garnitură, atât e de evident că mă ofer să intru în patul lui.

Dacă va mai trebui să-mi păstrez mult timp zâmbetul ăsta relaxat pe buze, o să mi se anchilozeze maxilarul. La naiba, nu pot să cred cât de mult îmi doresc să spună „da".

Îmi umezesc ușor buzele uscate cu limba și nu-mi scapă răspunsul lui care se observă în tresărirea din pantalonii subțiri. Sincer, nu știu dacă are probleme cu prostata, dar acest englez încordat și rezervat, care adoră probabil poziția misionarului, se întâmplă să fie și omul cu cel mai mult sex-a-

[1] Aluzie la o scenă din filmul *American Beauty*.

[2] Cunoscută companie englezească, producătoare de veselă și obiecte de colecție. (n.tr.)

ppeal pe care l-am cunoscut vreodată. Însă el nu-şi dă încă seama de acest lucru.

Şi să fiu a naibii dacă nu vreau să fiu eu aceea care să-l facă conştient de asta!

Aşa cum era de aşteptat, Amy crede că e o tâmpenie că mi s-a pus pata pe şeful meu căsătorit. După ce i-am făcut capul calendar din cauza aventurii ei cu Terry, presupun că n-o pot învinovăţi. Diferenţa e că *eu* ştiu ce fac, şi, încă şi mai important, ştiu cum se va termina tot, chiar şi acum, înainte de a începe. *Mai ales* înainte de a începe. Împrumuţi jucăria celeilalte fetiţe, pentru o vreme, până te plictiseşti de ea şi i-o înapoiezi. Jocul nu implică şi păstrarea jucăriei.

N-o să fac altceva decât să-l împrumut, îi spun glasului subţirel care-mi ataţă conştiinţa. Nimeni nu va fi rănit. Nimeni nu va *şti*.

Mă aplec să-mi ridic geanta, oferindu-i lui Nick posibilitatea de a-mi vedea din nou, pe fugă, sânii, şi îi arunc o privire amuzată şi cool: *Vii?* Nu îndrăznesc să-l ating din nou, oricât de mult mi-aş dori. O mişcare greşită şi va fugi mâncând pământul.

Stomacul meu e greu încercat de emoţii şi excitare. Vibraţiile din bikinii mei umezi îmi coboară până în vârfurile degetelor de la picioare. „Spune da, spune da, spune da."

Ca să fiu sinceră, dacă nu mi-ar plăcea cu adevărat acest bărbat, nu m-aş mai strădui atât de mult. La început m-a amuzat felul în care fugea dintr-o încăpere de îndată ce intram eu, sau cum urca patru etaje pe jos, dacă eu mă urcam în lift – nu-i de mirare că a slăbit. Dar în ultimele două săptămâni situaţia a încetat să mai fie amuzantă. Chiar îl plac pe Nick şi vreau să mă placă şi el. Dar oare cum o să facă asta, dacă el nu stă lângă mine suficient de mult ca să audă ce-a de-a doua silabă a salutului meu?

Trebuie să mărturisesc că sunt puţin nedumerită. N-am simţit ceva atât de puternic pentru nici un bărbat, până acum şi nu sunt sigură că-mi place. Aş vrea din toată inima să-mi dau seama ce anume din Nick mă tulbură atât de tare.

Profesional, e încrezător şi sigur pe el, chiar arogant. L-am văzut smulgând nişte promisiuni de la alţi avocaţi, care-i fac pe clienţii noştri să vrea să-l pună în ramă de aur – şi după ce Nick termină cu foştii lor, chiar îşi permit aşa ceva. Mai mult decât atât, e conştient de valoarea lui, fapt care e *atât* de excitant. Când pledează, făcând praf partea opusă, chiar şi eu mă tem de el. E ceva copleşitor. Un bărbat matur, briliant, ajuns în vârful carierei sale, sigur pe forţele lui – da, e clar că n-are cum să nu-ţi lase gura apă.

Dar, mai este şi celălalt Nick, atât de neajutorat cu femeile, purtându-se de parcă n-ar şti cum să se descurce în dormitor, *roşind* chiar.

Şi, bineînţeles este total, dar *total* interzis. Căsătorit, copii, mult mai mare ca mine şi, ca să punem capac, şeful meu.

Of, asta *nu* e deloc o combinaţie bună. Şi totuşi *este*.

Aş fi putut să-l sărut pe obsedatul ăla sexual de Fisher, atunci când mi-a oferit posibilitatea de a merge la Manchester, numai că nu l-aş mai fi putut da jos de pe mine. În sfârşit am ocazia să scarpin mâncărimea numită Nick. Aşa că mi-am scos artileria grea la bătaie în seara asta. Rochia Donna Karan, care m-a costat salariul pe o lună – săracul Nick, *nu*, n-o să „ies" mai târziu –, dar merită. Pantofii purpurii Jimmy Choos i-am împrumutat de la Amy, sunt cu două mărimi mai mici, dar e secolul XXI: şi surorile urâte cu picior mare merg la bal, dar încălţate. În afară de rochie şi pantofi care au făcut cea mai mare parte din treabă, am primit un mic ajutor şi de la sutien, dar Nick e atât de aerian, încât n-a fost în stare să flirteze şi nici să-şi relaxeze fundul ăla nenorocit. De unde rezultă că a trebuit să duc eu greul, toată seara: să-l

trag de limbă, să-l fac să vorbească despre el, să apelez la teritoriul neprimejdios al conversaţiei, ori de câte ori era emoţionat, după care i-am tăiat respiraţia cu vechiul, dar eficientul truc al firimiturii care cade în decolteu. (Apropo de singura chestie pe care am băgat-o în gură în seara asta, sunt lihnită de foame – nu voiam să mănânc prea mult, ca să nu-şi facă o impresie greşită. Bărbaţii urăsc femeile cu un apetit mare.)

OK, e o lichea misoginã până în vârful unghiilor, dar asta-i situaţia, aşa sunt bărbaţii. Îl pot impresiona mai târziu cu inteligenţa mea sclipitoare şi cu flerul meu legat de muncă. Drumul către inima unui bărbat trece direct prin ego via penis, iar eu am ţinut cont de asta toată seara.

Întrebarea e: am reuşit?

Există un singur mod de a afla. În acest moment pare a-şi fi pierdut darul vorbirii, aşa că mă ridic aruncând mănuşa patului frumos ambalată.

„Fă ceva, Nick." În momentul ăsta stau pe o creangă şi e un vânt înfiorător...

Doamne ajută, se ridică şi el.

– Cred, spune el şovăitor, cred...

Îi sună mobilul în buzunar.

Of, la dracu'! Nu soţia, te rog, nu acum. Nu, când sunt *atât* de aproape.

– Bună seara, George, nu, nu e deloc târziu.

Nick îmi şopteşte: „Wainwright", iar eu respir uşurată.

Clientul nostru. E aproape miezul nopţii, dar nu-l poţi învinovăţi pe bietul om că e stresat – viitorul lui e în joc mâine.

– Cu ce te pot ajuta? Bineînţeles, spune...

E vorba numai de obişnuita panică de pe ultima sută de metri şi despre întrebările care aşteaptă răspunsuri liniştitoare. Dar, după zece minute, când Nick îşi închide mobilul cu zgomot, îmi dau seama, brusc, după poziţia umerilor şi din

felul în care-şi ţine ochii întunecaţi întredeschişi, că l-am pierdut. E mult mai mult decât faptul că a trecut momentul. A avut o scurtă întâlnire cu Spiritul Viitorului Divorţ – lupte pentru custodie, bani, dormit pe canapea şi supe la plic – fapt care l-a speriat de moarte. Logic că vede în telefonul ăsta o atenţionare cu privire la tot ce are de pierdut. *La dracu', la dracu' şi iar la dracu'!*

Sau poate nu.

Ce drăguţ! O familie fericită, reunită de Crăciun cu mama şi tata, plus o selecţie de unchi, mătuşi şi veri, amestecaţi cu prieteni şi vecini însoţiţi de – şi aici am nimerit în iadul lui Bridget Jones – progeniturile lor, numai bune de însurat. Şi să nu-l uităm pe vicar, cel care poartă un pulover de lână Laura Ashley, o crimă vestimentară, care e doar mai puţin şocantă prin faptul că, cel puţin, e femeie. Sau, mă rog, aşa ni s-a dat de înţeles. E un pic dificil de spus.

În momentul acesta, tot ce-mi doresc e să apară Colin Firth, într-un pulover tricotat cu brăduţi şi reni. De fapt, *am* nevoie numai de asta. Asta, şi o bună...

– Sara, iubire, aici erai! Gata, Muriel, am găsit-o, e chiar lângă platoul de cârnăciori. Ţi-a căzut ceva, draga mea? Aproape că era să nu te văd, aici în spatele canapelei. Nu? Atunci vino încoace.

– Pearl, iartă-mă, dar tocmai mă duceam...

– *Mătuşă* Pearl, pentru tine, domnişorică mare!

Mai corect e *stră*mătuşă, dacă facem nazuri.

Schiţez un zâmbet.

– Îmi pare rău, eu...

Sunt învăluită într-un iz puturos de apă, naftalină şi menopauză.

– Nu eşti prea mare să-ţi săruţi mătuşa, sper? Aşa te vreau. O, draga mea, dar părul tău *e* foarte scurt, nu? Arăţi ca

un băiat. Maică-ta m-a prevenit. Lasă, că o să crească iar. Hai, nu te mai ascunde într-un colţ şi vino să saluţi pe toată lumea. Nu trebuie să fii timidă.

De fapt, *tocmai* faptul că trebuie să salut pe toată lumea mă face să mă ascund într-un colţ. Mi-am înfipt dinţii în băieţii prezenţi în această cameră şi, din felul în care majoritatea, fie a) se holbează la mine, fie b) mă evită într-un mod calculat, mă face să cred că încă-şi oblojesc rănile.

Mama dă petreceri de Crăciun, încă de pe vremea când mai credeam că, dacă un om în pijamale roşii se strecoară în camera ta noaptea, să-ţi lase cadouri, e un lucru bun. Prin petrecerile astea reuşeşte să combine două dintre ocupaţiile ei preferate: să se dea mare (în faţa rudelor mai sărace) şi să urce pe scara socială (prin intermediul vecinilor înstăriţi). De asemenea, are o scuză excelentă pentru a cumpăra un covor nou în fiecare lună ianuarie, din cauza petelor de vin.

Numai Dumnezeu ştie de ce tata e de acord cu toate astea. El urăşte petrecerile. De obicei, o şterge în seră cu unchiul Denny, după ce preşedintele şi-a rostit mesajul către naţiune. Acolo stau toată după-amiaza, salivând, uitându-se la revistele porno pe care tata crede că nimeni nu ştie că le ţine într-o pungă de plastic sub ghivecele de castraveţi. Bravo, tată! Deşi nu sunt prea sigură în legătură cu sânii tipelor din reviste. Unele dintre fetele alea par destul de diforme şi operate!

De fiecare Crăciun, aceleaşi mutre apar fluturând cadourile lor, fabricate acasă şi ghivece cu flori oribile (ce au toţi cu florile astea hidoase?), plus sau minus ciudaţii nounăscuţi/bunici de la începutul sau, după caz, finalul genealogiei lor. Asta înseamnă că, de-a lungul anilor, m-am jucat de-a hoţii şi vardiştii, de-a doctorul, Monopoly, pe calculator ori cărţi cu aceeaşi veri şi copii ai vecinilor. Şi, din cauza unui extrem impuls de lene amoroasă, la un moment dat, am ieşit cu majoritatea lor, de-a lungul unor intervale de timp care au

durat de la o oră până la un an. Aceste anuale reuniuni festive sunt niște chinuitoare exhumări ale trecutului meu amoros.

Primul a fost Gareth, care, de câte ori îi întâlnea pe ai mei, îl îmbrățișa pe tata și dădea mâna cu mama. Ca să fim sinceri, era puțin ciudat. I-am spus că-mi plac pisicile și m-a dus să văd un pui de leu, la Zoo. Și tundea peluza în zigzag.

Mark avea nări mai mici ca ale mele. Copiii noștri ar fi avut gușă. L-am părăsit la 40 de minute după prima noastră mozoleală, înainte ca unul dintre noi să se sufoce.

Vărul Jonathan era – și încă mai este – cel mai frumos bărbat cu care am ieșit. Seamănă cu Jude Law. Și-a dat arama pe față după trei săptămâni de când ne vedeam: era gay. Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama cum stăteau lucrurile de când ne-am înscris la un curs de dans la Y, iar el m-a întrebat dacă o să facem balet.

Daryl era drăguț. Dar prost. I-am spus că am nevoie de spațiu, iar el mi-a făcut o curățenie de primăvară în garderobă.

Mai e și Andrew. Femeile au o duzină de canale mentale și reușesc să-și păstreze gândurile separat. Andrew avea numai două. Primul: „Mă pot alege cu sex din situația asta?" Și doi: „Mi-e foame!" Cele două gânduri coincideau deseori destul de plăcut.

Cu Andrew am rezistat aproape un an, datorită sexului. Era minunat și n-aveam nici o problemă cu partea aceasta a relației. Din nefericire, alte părți ale relației nu mai existau. Lucrurile erau foarte simple cu Andrew. Când spunea: „Ai ochi frumoși" gândea: „Vreau să facem sex". Când îmi zicea că zâmbesc frumos, gândea: „Vreau să facem sex". Nu-ți trebuia un doctorat ca să te prinzi.

Problema era că el nu credea în monogamie. Eu voiam un bărbat care să-mi satisfacă toate nevoile, iar el voia ca toate femeile să-i satisfacă unica nevoie.

Ghicesc – din tonul coborât al mătuşii Pearl prin care mă informează că tocmai a divorţat a doua oară la 31 de ani, că Andrew e din nou liber, „aşa că nu e prea târziu, iubito" – că a rămas acelaşi ca acum şase ani, când l-am prins învăţând-o lingvistică pe Libby, fata de 17 ani a doamnei Newcombe, vecina noastră, în patul părinţilor mei.

Privind împrejur, cred că n-am ratat vreunul. Dar sincer, numărul bărbaţilor care mi-au trecut prin pat e destul de modest. Nu-i vina mea că trei sferturi dintre ei sunt acum în aceeaşi cameră.

O, Doamne. Mai e şi Martin. Am uitat de Martin. Şi, pe cuvânt că n-a fost deloc uşor.

Dacă în şcolile englezeşti s-ar face albumele acelea cu absolvenţi, în dreptul lui Martin ar scrie: „Mai mult ca sigur va muri singur". Hai să spunem că dacă Martin ar lua foc, eu aş sta să-mi fac unghiile.

– Hei, bu-nă, se adresează Martin sânilor mei.

Frumoşi ochelari, Martin. Îmi place, în mod deosebit, banda adezivă gen *Star Wars* care-i ţine legaţi. Mişto.

– Scuze, dar tocmai plecam...

– Plecai? Credeam că rămâi peste noapte.

Îmi scot din decolteu bucăţica de pui pe jumătate nemestecată care a aterizat acolo direct din gura lui umedă. Şi de data asta, nu există nici un scop erotic.

– Eu... ăăă... trebuie să sun la birou şi n-am semnal la mobil, aşa că voi ieşi...

– E Crăciunul. Biroul tău nu e închis?

– Ba da, dar eu sunt... avocatul de serviciu. Mulţi divorţează de Crăciun. Timpul petrecut în familie şi indigestiile pot declanşa astfel de hotărâri.

– Da? Nu m-am gândit niciodată. Trebuie să recuperăm cândva, strigă el după mine, în timp ce mă îndrept spre uşa din spate. Să o reluăm de unde am rămas, ce zici?

Şi unde, mai exact, *am* rămas? Să mor dacă-mi amintesc. Probabil eram drogată.

Sunt la jumătatea grădinii din spatele casei, când mă izbeşte faptul că e ora patru dintr-o după-amiază de decembrie, iar eu sunt într-o bluză subţire de mătase şi am un zâmbet forţat pe faţă.

Mă trântesc tremurând pe banca de piatră de lângă noua achiziţie a mamei: un fel e fântână, o statuie hidoasă, care ar scoate apă prin toate orificiile, dacă n-ar fi totul îngheţat. O tâmpenie numită *Forţa naturii*, pentru care trebuie să dea nişte explicaţii. Mama n-are nevoie de nici un fel de încurajare. Nu sunt sigură că statuile nud de bronz de doi metri înălţime sunt foarte atrăgătoare. N-ar fi trebuit s-o lăsăm să meargă la Chelsea Flower Show. Acum vrea să construiască un conac în cartierul săracilor.

Îmi frec picioarele ca să-mi pun sângele în circulaţie. Of, Doamne, ce *fac* aici? Viaţa mea e oribilă. Am 26 de ani, un serviciu, un apartament, prieteni, un vibrator credincios şi iată-mă petrecându-mi Crăciunul în grădina din spatele casei părinţilor, în mijlocul unor imitaţii de statui clasice.

În copilărie, cel puţin trăiam cu speranţa evadării. Obişnuiam să trec pe lângă platourile cu tartine cu curcan şi visam că într-o zi îmi voi petrece Crăciunul cu un Adonis bronzat, undeva pe o plajă scăldată în soare, cu nisip fin şi alb. Îi priveam pe rataţii de 20 şi ceva de ani strecurându-se alături de părinţii lor în sufrageria noastră şi surâdeam cu dispreţ pentru *tristeţea* lor cu toată superioritatea din lume a celor 14 ani ai mei. Ceva de genul, *faceţi-vă o viaţă!* Nu-mi imaginam niciodată că voi alege să mă întorc, odată plecată. În mod sigur nu m-aş fi mozolit cu Gareth/Mark/Jonathan/Daryl/Andrew/Martin, dacă mi-ar fi trecut prin minte că există cea mai mică posibilitate ca, zece ani mai târziu, să mai ronţăi sărăţele alături de ei.

A existat o fereastră minunată undeva între dulcea vârstă de 16 ani şi acum un an sau doi, când toţi prietenii mei erau singuri şi ne petreceam Crăciunul schiind în Franţa, făcând surf în Australia sau făcând sex la Phuket în Thailanda. Nu mi-am închipuit vreodată că toate astea se vor sfârşi. Brusc, s-au combinat toţi, unii dintre ei au chiar şi copii, iar în majoritatea timpului *puţin* îmi pasă. Dar de Crăciun te apasă cel mai tare faptul că eşti *încă* singur. Deci ai de ales între a-ţi comanda o porţie de mâncare prin telefon sau a te întoarce în suburbii, în cuibul în stil Tudor, ridicol decorat, unde mă potrivesc peisajului copilăriei mele ca nuca-n perete.

Mă holbez la cea mai apropiată statuie grecească, în timp ce începe să fulguiască. Doamne, chiar ai un simţ divin al umorului. *Ştii* că nu la asta mă gândeam când am spus Adonis bronzat. Şi era scăldat în *soare*.

Of, de ce naiba trebuie să fie Nick căsătorit? Şi de ce l-am lăsat să-mi intre în aşa suflet? Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să fie el singurul bărbat căsătorit de pe planetă, în afară de tata, care îi e credincios soţiei?

Nici măcar nu încerc să mă amăgesc că vom putea relua lucrurile de unde (aproape) le-am lăsat, de îndată ce birourile se vor redeschide după Crăciun. Nu poţi reîncălzi o ciorbă.

Nick m-a sunat în cameră, a doua zi, dimineaţa, pentru a mă anunţa că partea adversă a cedat, brusc.

– Nu-i nimic, Sara, munca noastră n-a fost în zadar. *Si vis pacem, para bellum:* dacă scopul tău e pacea, pregăteşte-te de război.

După care s-a urcat în primul tren spre casă de îndată ce a completat hârtiile de rigoare. A fugit la nevasta lui plictisitoare cu un oftat de uşurare, simţindu-se norocos că a scăpat de Jezebel de la serviciu, fără îndoială. Nu l-am văzut anunţând nici la recepţie că pleacă.

Probabil că acum taie un curcan perfect gătit şi gustos, în capul unei mese gălăgioase, în timp ce cele trei fetiţe drăguţe ale lui îşi murdăresc cu mâncare rochiţele cele noi şi curate de petrecere. Sub bradul împodobit impecabil (natural, logic), în colţ, se află o grămadă de cadouri încă nedesfăcute, alese în mod raţional, pentru a preveni reacţiile exagerate de bucurie. Din combină se aude un colind, în surdină. Pe bufet, aşteaptă o sticlă de Chateau Latour, 1985, iar sus, pe perna *ei*, pregătită pentru când copiii se vor duce la culcare, este cutiuţa de catifea care conţine, of, Doamne! *Gata*, de ajuns!

Fulguiala se transformă brusc într-o ninsoare în toată regula. Martin încă mai stă ascuns în grădina de lângă bucătărie, aşteptându-mă, aşa că alerg spre seră. E întuneric beznă, când dau buzna. Îmi ia un moment ca ochii să mi se obişnuiască cu întunericul. Miroase a pământ jilav, a îngrăşământ şi a păianjeni morţi. Tata e în spate, lângă rafturile cu ghivece, aşa că, zâmbind în sinea mea fac zgomot scuturându-mi fusta leoarcă, pentru a-i da timp lui şi unchiului Denny să ascundă revistele porno.

Dar nu unchiul Denny se strecoară pe lângă mine, câteva momente mai târziu, murmurând ceva încurcat.

E Libby, fata doamnei Newcombe, vecina noastră.

– A venit să-mi dea pe furiş nişte prăjitură cu ciocolată, spune tata, întinzându-mi farfuria cu firimituri. Maică-ta mă pune să ţin una dintre dietele ei nenorocite, explică el când se prinde de expresia de pe chipul meu. Dar ce, ce crezi că făcea aici? Crezi că ieşise să facă prostii cu bătrânul tău tată?

La naiba, bineînţeles că asta mi-am închipuit, că doar n-arată rău fata.

– Bineînţeles că nu, şuier eu.

Tata râde zgomotos.

– Asta *ai* crezut, nu? La dracu', asta ai crezut! Abia aştept să le povestesc băieţilor de la King's Arms. Doamne, ce noroc ar trebui să am! Fata e destul de tânără să-mi fie fiică!

– E şi mai tânără, mormăi eu îmbufnată.

E clar că am luat-o razna. E vina lui Nick că am numai aventuri în cap. De parcă *tatăl meu* s-ar preta vreodată la aşa ceva. El şi mama au fost împreună încă din prima clipă în care s-au văzut. Mama mă enervează la *culme*, însă e clar că e femeia vieţii lui. Mă rog, ceva de genul ăsta.

Mă strânge uşor de umeri.

– Ei, iubita mea. O asemenea fată nu s-ar uita la un bătrân ca mine.

Chiar aşa? Îmi privesc tatăl, îl privesc *bine* şi încerc să fiu obiectivă. Poartă pantaloni lejeri, kaki şi puloverul bleu pe care i l-a dat mama de dimineaţă „pentru că se potriveşte cu ochii tăi". Nu mai e la fel de subţire ca în pozele de la nunta lor, dar şi asta e de bine, şi nici nu mai are atâtea coşuri. Prezentabil, cred, aş putea spune chiar drăguţ dacă n-ar fi tata, în afară de tunsoarea aia oribilă de tocilar pe care nu şi-a mai schimbat-o de la 17 ani. Cel puţin n-a făcut şi el burtă ca unchiul Denny şi ca restul tovarăşilor săi de la King's Arms. Dar *e* trecut, nu? Mă gândesc că el şi mama mai fac din când în când... mă rog, să nu intrăm în zona asta. Nu e un gând frumos. Dar oricum, după 26 de ani de *căsnicie* solidă, a trecut de mult de faza flirturilor, a fluturilor în stomac şi a înghesuielii în seră.

Brusc îmi dau seama, şocată, că tata are numai 43 de ani: exact vârsta lui Nick. Care, în mod clar, *nu e* deloc trecut.

În ajunul Anului Nou e şi mai rău.

Plănuisem să fug din Londra şi să conving câţiva prieteni să găsim o petrecere cool. Dacă asta nu mergea, mă gândisem chiar să dau eu o petrecere (inevitabil, *mai puţin* cool, într-un

fel), dacă aş fi putut aduna îndeajuns de mulţi oameni. Ca ultimă variantă puteam sta trează până la cinci dimineaţa cu Amy, care, ca orice amantă, e obligată să stea singură în vacanţe şi weekenduri, pentru a urmări festivităţile din Times Square pe CNN, din moment ce distracţia din Trafalgar s-a futut. Un singur lucru n-aveam chef să fac: să merg la St. Edward pentru a mânca brânză şi a bea vin împreună cu ai mei şi toată parohia la cina din ajunul Anului Nou.

A trebuit să las totul în seama mamei. Când îşi pune ceva în minte, e în stare de cele mai machiavelice uneltiri pentru a obţine ce-şi doreşte.

Mai întâi au apărut cadourile de Crăciun: cel mai nou model de PDA, un sistem de boxe Bose pentru iPod-ul meu, jumătate din raftul de cosmetice de la Chanel (în realitate eu prefer marca MAC, pentru că au culori mai trăsnet, dar mama insistă că Chanelurile au mai multă clasă) şi o minunată eşarfă Hèrmes (deşi chiar nu-mi pot imagina când o s-o port; sincer, nu-mi prea plac eşarfele, care mă fac să arăt ca o ţărăncuţă). După care, lovitura de graţie: un card de Crăciun conţinând cele mai recente extrasuri de cont ale mele de la Visa, Amex, River Island, Gap, toate plătite. La dracu', cred că e vorba despre câteva mii de lire, poate chiar mai mult. La Agnes B. au fost nişte reduceri luna trecută, iar mama trebuie să-mi fi umblat prin dulapul secret, pentru a găsi facturile, data trecută când a venit la mine. Dar sunt mult prea ocupată să chefuiesc cu senzaţia minunată de a fi solventă, încât nu obiectez în privinţa invadării.

Fiind sigură că-i voi fi recunoscătoare, mama trece mai departe la Vină.

Avem o conversaţie în bucătărie, despre tata, pe un ton scăzut.

– Crezi că a slăbit, draga mea? E din cauza stresului de la serviciu. Mai întâi apă fierbinte, draga mea, încălzeşte oala.

Bineînţeles că îi e *îngrozitor* de dor de tine şi mereu se bucură când vii acasă, în vizită. Parcă întinereşte când te vede. Ştiu că eşti foarte ocupată cu „cariera" ta – la dracu', chiar pot *auzi* ghilimelele alea. Eu nu te acuz că nu vii acasă atât de des. Nu pune lapte bătut, dragă. *Ce* păcat că nu poţi sta mai mult. Ţi-am spus că fata doamnei Newcombe a câştigat luna trecută premiul întâi, la Festivalul Recoltei cu prăjitura ei? Joan era *atât* de mândră. Libby face cea mai delicioasă prăjitură cu ciocolată, pur şi simplu ţi se topeşte în gură. Draga mea, îmi poţi da cutia cu ceai jos de pe raft, te rog? Sciatica mi-a jucat nişte feste îngrozitoare. Nu mi-a mai fost bine din ziua în care te-am născut, ştii doar. Prin ce coşmar am trecut! Ţi-am zis că fata lui Muriel are gemeni? Asta înseamnă că are patru nepoţi acum...

Aşa că, în momentul în care mă întreabă dacă vreau să merg cu ei la cina aia odioasă – „tata ar fi aşa de mândru şi ne-ar plăcea să ne lăudăm cu fata noastră cea isteaţă, mai ales că de-abia apucăm să te vedem în ultima vreme, draga mea" – ştiu că nu mai am nici o scăpare.

Acum m-am prins. N-o să plec *niciodată* de tot din oraşul ăsta.

– Mamă, nu vreau să-mi aranjezi nici o întâlnire cu nimeni! şoptesc eu furioasă printre dinţi, în timp ce Martin îi scutură mâna tatei cu entuziasm şi-mi aruncă o privire lacomă şi triumfătoare. Şi, pentru Dumnezeu, de ce cu el?

– Nu vorbi urât, draga mea, de partea cealaltă a zidului e o biserică, spune mama calmă. Întotdeauna mi s-a părut că-ţi place Martin.

– Şi ce *naiba* te-a făcut să ai impresia asta?

– Chiar *tu*, draga mea. În noaptea când tatăl tău v-a prins în seră şi a trebuit să aibă o discuţie cu tânărul Martin.

Jur că nu-mi amintesc nimic din toate astea. Fie sufăr de Alzheimer timpuriu, fie afurisitul acela mic mi-a dat un somnifer. Deşi – dacă stau să mă gândesc – într-o noapte am experimentat ceva cu nişte hârtie de sugativă, iar el a fost *probabil* acolo.

– Fii drăguţă cu el, îmi zice mama răspicat. Ne-a făcut o favoare că a fost de acord să vină aşa, în ultima clipă.

Asta e o interpretare atât de greşită a lucrurilor, încât, pentru moment, rămân cu gura căscată. Iar Martin profită de acest moment, pentru a-şi aşeza fundul împuţit pe scaunul de plastic de lângă mine, făcându-mă prizonieră între perete şi o zonă tare. Zona *lui* tare, ca să fiu mai precisă.

– Ei, vă las singuri, spune mama, ridicându-se radiind de la masă.

– Mamă...

– Hai, Vincent, îi spune ea tatei. Vreau să ajung la brânză, înainte să se termine sortimentele bune. Muriel spune că avem o minunată brânză Crottin de Chavignon, foarte brută şi tare, după cum se exprimă profesoara noastră de brânzeturi, şi apoi mai vreau să încerc şi nişte Tomme de Savoie...

Profesoara de brânzeturi? Mama chiar a spus asta sau am ajuns la casa de nebuni?

Tata îmi aruncă o privire plină de scuze, în timp ce mama îl trage după ea. Pentru Dumnezeu, tată, nu puteai să ţii piept Gorgonei, măcar o dată?

– Nu-i fain? zice Martin, venind mai aproape de mine. În sfârşit, singuri.

– Într-o cameră plină de oameni, subliniez eu. *Martori*, Martin.

Îşi aranjează ochelarii pe nas, cu degetul.

– N-ai fost foarte drăguţă zilele trecute. Să fugi aşa. Am răcit aşteptându-te în ploaie, să ştii. Mama a fost chiar îngri-

jorată. Dar știu că vouă, fetelor, vă place să vă purtați urât cu băieții, să fiți rele, nu?

O, Doamne, îl am lângă mine pe copilul din flori al lui Fisher. Apuc o sticlă cu vin roșu, ieftin, de pe masă, și-mi umplu paharul de apă, după care îl dau peste cap dintr-o suflare. Asta ar putea fi o noapte foarte, *foarte* lungă.

Libby Newcombe râde disprețuitor în momentul în care scapă una dintre cărțile pe care le cară în brațe pe fața de masă cu motive biblice. Îmi ridic privirea și mă uit urât la ea, în timp ce se îndepărtează. „Dacă ești așa de cool, vaco, oare cum se face că ești și tu aici în ajunul Anului Nou?"

– Te fac un dans? întreabă Martin, plin de speranță.

– Nu pot. Trebuie să citesc o carte foarte interesantă despre... aaa... brânză.

– Nu știam că te interesează brânza.

– O, mă interesează foarte mult. Profesorul meu de brânzeturi e foarte strict, dur și nu ne lasă să fim niște ignoranți. Trebuie să citesc totul despre..., răsfoiesc repede cartea, brânzeturile cu mucegai.

– Mi-ar plăcea să ies și eu din ignoranță, sugerează Martin, dacă mă ajuți tu.

– Îmi pare rău, dar trebuie să mă concentrez. Am un test marți.

Brusc observ fotografia autorului pe partea interioară a copertei datașabile a cărții și mă scutură un fior de plăcere. La naiba, e *bun*. Zici că-i un înger căzut. Are un maxilar pătrățos și ochi senzuali care te invită direct în pat. Cine naiba e *tipul* ăsta?

Întorc cartea din nou. Trace Pitt – a, da, am auzit de el. Pitt's Cheese Factory e acel faimos magazin de lux de brânzeturi din – unde e, oare? În Covent Garden, pe undeva, cred. E un fel de Harvey Nicks[1] al magazinelor de brânzeturi. Mai are încă unul, la New York. De fapt, îmi amintesc vag că

mama a pomenit ceva cum că ar fi cumpărat brânza de la Pitt's anul ăsta, după fiascoul cu şoarecele de la Crăciunul trecut.

E un bărbat tare. Are un nume prostesc, care sună a personaj de benzi desenate – Trace Pitt, detectivul Ace – oare la ce Dumnezeu s-au gândit ai lui, de i-au pus aşa un nume? Dar cu o faţă ca a lui, după mine putea să-l cheme şi Maica Tereza.

Scot un scheunat, şocată, pentru că mă trezesc cu limba lui Martin în ureche.

OK, de ajuns. Îl pocnesc cu *Ghidul iubitorului de brânză*, mă aplec, ies pe sub masă şi fug în colţul opus al camerei. Nu mai pot, repet, *nu* mai pot sta aici nici un minut mai mult. Sunt în stare să mă întorc pe jos până la Londra.

Mă rog, poate nu chiar cu pantofii ăştia cu toc. Of, unde naiba sunt ai mei?

Nu e nici urmă de mama – probabil e în camera alăturată unde citeşte cu Muriel din Biblia Brânzei –, dar pe tata îl zăresc imediat.

Stă la bar şi nu e singur. O privesc pe Libby Newcombe aşezându-se picior peste picior, astfel încât fusta ei, ridicol de scurtă, să i se ridice pe coapse, oferindu-i tatei o priveliştе ataţătoare. Îşi ţine gura întredeschisă în timp ce-i soarbe tatei fiecare cuvânt pe care-l spune – tata vorbeşte desigur despre un subiect foarte interesant, motoare –, iar ea îşi unduieşte părul lung şi blond de parcă ar face o reclamă tâmpită la şampon. Târfă mică. Nu-ţi linge buzele şi nu-ţi etala decolteul pe sub nasul *tatălui meu*. E fericit în căsnicie. Împotriva oricăror aşteptări, dar este.

Aş vrea să aflu ce joc crede că joacă târfa asta mică. Blondă, picioare lungi, fără sutien: e ca şi cum ai prinde peştele-n plasă. Tata n-are nici o şansă. Ascultă, distrugătoare de căsnicii, *e luat*. Şi aşa e greu să menţii o căsnicie, darămite când mai apare pe interval şi o târfuliţă de douăzeci şi ceva

[1] Numele unui lanţ de magazine cu articole de lux (n.tr.)

de ani, care momeşte bărbatul. Şi ştim cu toţii cât de slabi de înger sunt bărbaţii.

Mă duc la ei şi-l iau pe tata posesiv de după gât.

– Hei, bună, iubito, zice tata, clar surprins de acest gest de dragoste filială. Ce s-a întâmplat cu tânărul Martin?

– Nimic rău, spun eu cu regret. Tată, putem să plecăm? Chiar sunt obosită şi mâine trebuie să conduc până la Londra.

– Cum, să plecăm înainte de miezul nopţii? Ce s-a întâmplat cu petrecăreaţa mea?

Îmi ciufuleşte părul.

– Altădată nu reuşeam să te convingem să mergi la culcare până dimineaţa.

– Ei, nu mai are 21 de ani, comentează Libby, amabilă. Nu-mi vine să cred ca ai o fată atât de mare, Vinny. Pari mult mai tânăr.

Vinny? *Vinny?* De când e tata strigat altfel decât Vincent? (Sau tata, logic.)

– Mă flatezi, o dojeneşte tata, în timp ce i se înroşesc vârfurile urechilor.

– Tată, *te rog*, sunt foarte obosită...

Libby ştie când să se retragă. Privesc furioasă cum îl sărută pe obraz pe tata, urându-i un an nou bun. Doamne, cât de *naivi* sunt bărbaţii!

– Nu trebuia să te porţi aşa, iubita mea, îmi şopteşte tata. Ştiu că mă place, dar e ceva nevinovat. Un flirt copilăresc. O să-i treacă.

– Tată, n-are treisprezece ani, şi nu e deloc nevinovată, *saliva* pe tine...

– Mama ta e îndeajuns pentru mine, mă întrerupe tata, în timp ce i se îmblânzesc ochii privind-o pe mama, care e lângă masa cu brânzeturi. Mereu va fi aşa.

– Nu ştiu cum o suporţi, bombăn eu.

Tata mă priveşte cu o expresie sorâ cu dezamăgirea şi brusc simt că am din nou 12 ani.

– Voi, copiii din ziua de azi, sunteţi obsedaţi de iubire, spune tata calm. Credeţi că totul se rezumă la fluturaşi în stomac şi plimbări romantice pe plajă.

– Nu sunt chiar aşa de naivă, tată. Ştiu că, după un timp, lucrurile devin mai plictisitoare. Dar, atâta timp cât vă iubiţi...

– Crezi că asta e de ajuns? Să vă *iubiţi*?

Ridic din umeri supărată.

– Au fost zile când mă trezeam, iar mama ta mă enerva numai prin faptul că *respira*. N-am nici o îndoială că şi ea simţea acelaşi lucru în privinţa mea. Au fost săptămâni, luni chiar, când nu suportam nici măcar să stăm în aceeaşi încăpere. Dar treci peste aşa ceva. Construieşti o viaţă comună şi o consolidezi, oricât de greu ţi-ar fi, uneori. Nu sapi o grădină din cinci în cinci minute şi plantezi altceva, dacă floarea pe care ai pus-o acolo n-a înflorit, nu? Alegi, o uzi, o hrăneşti şi apoi *aştepti*. Ceea ce vreau să subliniez, draga mea, şi ştiu că am cam luat-o pe câmpii, e că o căsnicie înseamnă fidelitate şi compromis. Compromisul faţă de celălalt şi, oftează, compromisul faţă de tine, faţă de felul în care credeai că o să fie.

Eu nu voi face asta, îmi spun hotărâtă. Eu nu mă voi mulţumi cu resturi. N-o să ajung ca mama şi tata care stau împreună din obişnuinţă şi de teamă.

Vreau pasiune! Şi foc! Şi iubire! O iubire ca-n filme. Ca a lui Bogart şi Bacall, Hepburn şi Tracey. Christopher Reeve şi... doamna Reeve. Tata greşeşte: *nu trebuie* să fie un compromis. Dacă există iubire adevărată, se pot păstra *fiorii* începutului. Nu trebuie decât să-ţi găseşti sufletul pereche, iar când îl găseşti, trebuie să-l păstrezi cu orice preţ.

Întrebarea e: ce faci dacă cineva ţi-a luat deja sufletul pereche?

Viața nu e deloc lapte și miere. Uneori oamenii fac o greșeală și sfârșesc prin a fi cu persoana nepotrivită. Asta înseamnă că trebuie să rămână cu ea pentru totdeauna? Nu e mai bine să riște și să-și trăiască adevărata dragoste? Chiar dacă... chiar dacă rănesc oameni.

Tata mă îmbrățișează scurt.

– O să dansez cu mama înainte de a pleca. Îl adoră pe Sinatra. O să te descurci puțin singură?

Îmi privesc părinții pe ringul de dans. Sunt îndeajuns de tineri pentru a se mișca încă stângaci aproape în același loc, în vreme ce pensionari fără dinți se învârt grațios, de parcă ar fi pe patine cu rotile. Ai mei sunt o pereche drăguță, acoperindu-și unul altuia greșelile de dans, făcând din când în când o piruetă, care le iese de minune, datorită practicii îndelungate. Dar când își iau rămas-bun de la prieteni, sporovăind despre vreme, nu se privesc în ochi cu pasiune. *Iar eu vreau mai mult.*

Deodată, toată lumea începe să se agite și să râdă și-mi dau seama că nu mai sunt decât două minute până la miezul nopții.

Toata lumea are o pereche – chiar și Martin a reușit s-o prindă pe Libby Newcombe într-un ungher întunecat. Bate de miezul nopții și știu că tata îi va da mamei un cadou special de Anul Nou, pe care i-l oferă mereu în primul minut al noului an, întotdeauna o bijuterie frumoasă, de la an la an mai scumpă, dar întotdeauna unicat, comandată special pentru ea. Spune că astfel îi mulțumește în avans pentru că vor petrece următoarele 365 (sau 366 dacă e an bisect) de zile împreună.

M-am săturat să fiu singură. Vreau pe cineva care să mă salveze de gura mătușilor și să danseze cu mine de Anul Nou. Mi-ar plăcea și mie un cadou special și un sărut la începutul fiecărui an și un bărbat care să mă ducă acasă cu mașina când sunt mult prea amețită ca să mai merg pe jos. Am obosit să

bravez cu singurătatea mea. La dracu', trebuie să fie *foarte frumos* să fii măritată în perioada asta a anului.

În timp ce din difuzoare se aud bătăile Big Benului, îmi scot Blackberry-ul din geantă și caut adresa lui Nick. Fără să stau prea mult pe gânduri, descarc melodia pe care o vreau, și i-o trimit pe mail.

6

Malinche

O, Doamne, nu-mi doresc deseori lucrul ăsta, Dumnezeu ştie că nu-mi place să provoc soarta, pentru că niciodată nu se ştie unde te duce. Mereu mi-e teamă să-mi doresc să pot slăbi, pentru că pot ajunge să-mi pierd piciorul într-un accident de maşină, şi *uite-aşa* ajungi să cântăreşti mai puţin. Cu toate astea, sunt momente când nu mă pot abţine să nu mă gândesc cât de minunat ar fi să fiu singură şi fără copii în această perioadă a anului.

N-ar mai trebui să caut disperată anumite jucării care nu mai exista încă din luna octombrie a anului trecut. N-ar mai fi nevoie de trei căruţuri la Sainsbury, pentru a lua, printre altele, patru kilograme de cartofi (pe care n-ai timp să-i cureţi până la ora trei în dimineaţa de Crăciun). Aş scăpa de obositoarele concerte de colinde, la care nici nu-ţi poţi vedea bine fetele din pricina celui mai înalt copil din şcoală, care e pus întotdeauna la mijloc, pe rândul din faţă.

Şi, of, Doamne, n-ar mai fi nevoie ca editori nervoşi să fie lăsaţi să aştepte în restaurante scumpe din Londra, pentru că prânzul de afaceri s-a suprapus cu un concert de colinde şi ai uitat să-i anunţi.

Fata aia tânără care poarta jeanşi cu talie joasă, geacă scurtă, cambrată, şi care stă lângă raftul pentru bagaje, de exemplu. Ea precis nu cumpără cadouri de Crăciun pentru trei copii sub zece ani. Nu cu cizmele alea sexy cu tocuri de zece centimetri. Probabil că-şi va petrece Crăciunul pe o insulă minunată din Caraibe, alături de un Adonis seducător, departe de copii cu degete murdare, departe de teme şi departe de soţi care aruncă instrucţiunile şi apoi nu sunt în stare să mai asambleze studioul de înregistrări marca Barbie.

Mă agăţ de bara care atârnă din tavan, zgâlţâită puţin, în momentul în care trenul ia o curbă bruscă. Cred că sunt nebună. Să mergi la Londra la cumpărături cu patru zile înainte de Crăciun e ca şi cum te-ai întoarce pe Titanic ca să cauţi un cub de gheaţă. Picioarele mă dor deja, deşi am încălţări comode şi n-au trecut decât cinci minute de când am ieşit din gara Salisbury. Trenul e supraaglomerat, aşa că n-am nici o şansă să stau jos. Mă trezesc cu nasul în haina de gabardină a unui om de afaceri destul de masiv, care mă înghesuie.

Şi mă jeneză ceva în chiloţi. De fapt, mă *mănâncă*. Nu poate fi eticheta, pentru că am tăiat-o (e puţin jenant când pe chiloţii tăi scrie „pentru 8-10 ani", iar tu ai cam 36-38, dar lenjeria lui Sophie e *mult* mai confortabilă decât a mea), dar brusc, *ştiu* cauza. Brazii de Crăciun veritabili *sunt* mult mai frumoşi, Nicholas are perfectă dreptate, dar...

Nu ştiu de ce Haina de Gabardină mă priveşte atât de ciudat. Nu sunt decât ace de brad.

Crăciunul e legat, bineînţeles, *de* copii. Dar trei copii înseamnă deja multe cadouri de cumpărat, pe care le va aduce Moş Crăciun (nu trebuie să-i spunem *Santa*, pentru că Nicholas se supără) şi apoi mai sunt şi mătuşile, şi bunicii, şi naşii care sună şi-ţi spun: „Draga mea, nu-i aşa că nu te superi să le iei tu ceva din partea mea, pentru că tu *ştii* ce-şi doresc". Şi, deşi e frumos din partea lor şi îţi vor da banii mai încolo,

asta înseamnă că trebuie să-ţi storci şi mai mult creierii, să cauţi, să găseşti şi să împachetezi mai mult. Totuşi, e mai bine aşa decât cum a făcut mama anul trecut – oare *ce* s-o fi gândit ea că ar putea face trei copii mici cu un cuptor de olărit, altceva decât să încerce să-l coacă pe bietul iepure?

Ar fi trebuit să încep mai devreme cumpărăturile, în mod clar. Aşa am şi intenţionat, dar pe urmă m-am luat cu pregătirea a tot felul de bunătăţi pentru masa de Crăciun. Anul ăsta m-am gândit să încerc gâscă cu umplutură de curmale, *foie-gras* şi un vin alb din 1985, Chateau d'Yquem, deşi mă cam tem de reacţia lui Nicholas când va constata absenţa curcanului, căci el ţine foarte mult la tradiţii. Şi uite aşa am rămas în urmă. Cam cu două luni, mai exact. Liz a fost foarte drăguţă să aibă grijă de fete, dar Dumnezeu ştie unde voi găsi eu acum costumul de schi Barbie, pe care şi-l doreşte Chloe. Săraca răţuşcă, îi calcă lui Liz pe urme la capitolul şolduri, pentru că, mărimea M, la doar 9 ani, *e* un pic cam mult. Din fericire are un chip foarte frumos – cu părul acela minunat, prerafaelit, dar s-a născut într-un secol total nepotrivit. Secolul al XVII-lea ar fi fost perfect: Rubens ar fi adorat-o. Dacă Nicholas ar fi dat o fugă la Snow-Rock, care e la două minute distanţă de el, în Holborn, ar fi găsit ceva. Dar el e în Manchester. Şi, chiar dacă n-ar fi plecat, cadourile nu sunt tocmai specialitatea lui. Nicholas consideră că, deoarece eu am doi cromozomi X, cadourile devin automat specialitatea mea, el nici măcar nu...

Felicitările de Crăciun. Le-am pus în cutia poştală, nu? Sau, o, Doamne, le-am lăsat pe scaunul din faţă de la Volvo? Sfinte, de obicei nu sunt *chiar aşa* de ţicnită. Mereu păţesc la fel de Crăciun. Creierul meu parcă o ia pe repede înainte, trecând în revistă toate lucrurile pe care le mai am de făcut...

Le-am trimis, sunt sigură că le-am trimis.

Aş vrea să am curajul să fiu ca Louise. Are un sistem prin care expediază felicitările de Crăciun. Într-un an trimite cunoştinţelor care se încadrează între literele A şi H, în anul următor celor de la I la P, iar în al treilea an celor de la Q la Z, astfel încât fiecare primeşte câte o felicitare o dată la trei ani. Îndeajuns de des pentru ca oamenii să nu se supere şi s-o şteargă din agendele lor.

Mă uit prin fereastra vagonului la răpăiala de afară, în timp ce ne oprim din cauza altor probleme tehnice. E deja zece, şi trebuie să mă întorc până la patru şi jumătate pentru ora deschisă de religie a clasei lui Evie. Şi în afară de faptul că trebuie să bat Londra în lung şi lat pentru a găsi cadouri, trebuie să-mi fac timp să ajung şi la Harrods Food Hall pentru a lua nişte brânză spaniolă Roncal (nu-i deloc uşor să găseşti o brânză Navarre, atât de cremoasă şi untoasă), pentru cartofii gratinaţi. Probabil că au şi la Pitt's, în mod sigur au, dar nu pot merge acolo. Trace ar putea fi în magazin şi e destul de grav faptul că se mută din nou la Salisbury; chiar şi după atâţia ani...

Nu, nu te gândi la *asta*. Regretele sunt pentru laşi, cum îi place lui Kit să spună.

O altă grămadă de pasageri se îmbulzeşte în tren la Working şi brusc devine *mult* prea aglomerat ca să mai poţi respira. Mă simt de parcă aş fi într-unul dintre acele vagoane cu destinaţia Auschwitz – o, Doamne, n-am vrut să spun asta, ce tâmpenie am zis, nu poţi compara.

– Nu mai suport, anunţă brusc Haina de Gabardină încercând să iasă de lângă raftul de bagaje spre care îl împinsese ultimul val de oameni care s-au urcat. La banii pe care-i cer pe bilet în ziua de azi, mă aştept să am măcar unde sta. Dacă nu sunt în stare să ne pună la dispoziţie îndeajuns de multe vagoane de clasa a doua, cred că suntem perfect îndreptăţiţi să ne găsim locuri în altă parte.

Accentul lui şi eşarfa auriu pal de mătase pe care o poartă dovedesc că e un adevărat locuitor al suburbiilor londoneze. În momentul în care mulţimea care a îndurat în tăcere prinde, în sfârşit, glas, e clar că miroase a necazuri.

Murmure aprobatoare se aud din tot vagonul. Atmosfera e chiar sufocantă. Toţi stăm înfofoliţi în hainele de iarnă, înfăşuraţi cu fulare şi căciuli, aşa că în vagon începe să cam miroasă a transpiraţie. Brusc mulţimea e unită de spiritul de turmă: „Dacă tu faci asta, fac şi eu", ceea ce-mi aduce aminte de jocurile copilăriei. (Sora mea Cleo era întotdeauna mai curajoasă decât mine şi a îndrăznit chiar şi să sune la uşa Perversului – sunt sigură că nu era cu adevărat pervers, ci doar un bătrân văduv, ai cărui copii locuiau prea departe ca să-l viziteze foarte des –, numărând până la trei înainte de a fugi.)

Două fete umflate de vestele lor groase din fâş – îmi şi imaginez ce-ar zice Nicholas despre cerceii lor de argint din nas, deschid uşa care dă în coridorul de la clasa I. Haina de Gabardină ajută o tânără mămică speriată să-şi manevreze căruciorul, trecându-l peste burduful dintre vagoane, care se mişcă. În câteva minute ne afundăm cu toţii în scaunele elegante, cu o delicioasă senzaţie de încălcare a legii.

Un om de afaceri la patru ace din faţa mea desface un ziar roz[1] şi icneşte enervat. Chicotesc şi-mi dau seama cât de *dor* mi-e de Nicholas.

Am învăţat multe lucruri de la fetele mele, de-a lungul anilor. Spre exemplu, un pat imens cu saltea cu apă are îndeajuns de mult lichid pentru a umple cu zece centimetri de apă un apartament cu trei camere din Florida. (Evie, vara trecută.)

[1] Pentru a putea fi recunoscute mai uşor la standuri, multe ziare sunt tipărite pe hârtie color. Aici e probabil vorba despre *Financial Times* care e tipărit pe hârtie roz. (n.red.)

O fată de şapte ani poate face focul folosind cremene, chiar dacă un avocat de 43 de ani insistă că aşa ceva nu se întâmplă decât în filme. (Iar Evie.)

Lichidul de frână din garaj amestecat cu înălbitor de rufe face fum, şi încă mult. (Evie. Urmată de Kit şi de Nicholas, când au aflat.)

Uită-te întotdeauna în cuptor, înainte de a-l aprinde – jucăriilor din plastic *nu* le plac cuptoarele. (Ca fapt divers, departamentul de pompieri din Salisbury e foarte prompt şi răspunde la apel în mai puţin de patru minute.)

Iar în dimineaţa asta am aflat cu toţii că în maşina de spălat rămele nu ameţesc, dar iepuraşii, da.

Iepurii vomită o cantitate de două ori mai mare decât greutatea lor atunci când ameţesc.

A curăţa vomă de animal de pe mâini şi de pe genunchi înainte de micul dejun nu e neapărat cel mai festiv mod de a începe ziua de Crăciun, mă gândesc eu în timp ce frec cu un aplomb inutil dalele de piatră. Aşa că, în momentul în care Nicholas se furişează în spatele meu şi-şi strecoară mâinile sub halat, pentru a mă apuca de fese, cred că pot fi scuzată că nu-i răspund cu acelaşi nivel de *amour*.

Nu e vorba despre faptul că nu-mi place să fac sex cu soţul meu. Dimpotrivă. Dacă aş putea să evadez două săptămâni, undeva într-o vilă din Maldive, lăsând pe altcineva să se ocupe de copii, fără telefoane sau editori nervoşi, fără cumpărături pentru şcoală sau rufe de spălat, nu mi-ar plăcea nimic mai mult – mă rog, poate mi-ar mai plăcea *ceva;* îmi recunosc slăbiciunea îngrozitoare pentru budinca specială cu blat, făcută în casă, şi un roman gros de Jilly Cooper – dar, oricum, ideea de sex ca mijloc de relaxare, în loc de treburi prin casă, pare atrăgătoare. În timp ce Nicholas se rostogoleşte mulţumit pe partea lui de pat, care nu e udă, îmi amintesc cum în ultima vreme îmi tot fac socoteli de genul:

azi e joi, ceea ce înseamnă că va mai trece – o, abia weekendul viitor – destul până o vom face din nou. Ăsta *nu* e probabil cel mai romantic mod de a te gândi cum faci dragoste cu sufletul tău pereche. Dar 152 de felicitări de Crăciun nu se scriu singure.

Îmi amintesc, cu bruscă nostalgie, că i-am făcut o surpriză lui Nicholas, la scurt timp după ce ne-am cunoscut, apărând într-o seară în biroul lui îmbrăcată numai cu o pereche de şosete tricotate pe sub haina mea de ploaie, legată cu un cordon. Am convins-o pe femeia de serviciu să mă lase să intru (s-a dovedit a fi un *mare* fan al meu, şi-mi cumpărase toate cărţile de bucate) şi am stat pe întuneric două ore, aşteptându-l pe Nicholas să se întoarcă de la tribunal. A întârziat îngrozitor de mult şi eram pe punctul de a ceda şi de a pleca acasă, dar mă străduisem atât de mult, încât nu m-am îndurat să plec. Mi-am pictat sfârcurile cu vopsea ciocolatie comestibilă. Bătusem drumul până la un magazin erotic numai pentru femei, numit Sh! din nordul Londrei, pentru a găsi aşa ceva. A fost cea mai jenantă şi mai plină de adrenalină călătorie din viaţa mea. Îmi pudrasem chiar şi părul pubian cu praf de cacao. Eram îngrozită că se va topi înainte ca Nicholas să ajungă, dar nu s-a întâmplat asta, totul era *perfect;* şi a decurs exact aşa cum îmi imaginasem, ca într-un film difuzat noaptea târziu la televizor.

– Nu aprinde lumina, i-am zis cu cea mai senzuală voce cu putinţă, în momentul în care a intrat în birou şi a pus mâna pe întrerupător.

A sărit în sus vreo doi metri, în timp ce eu m-am mutat în raza unui stâlp de lumină de afară şi mi-am desfăcut haina. A rămas pur şi simplu cu gura căscată; era cât pe ce să stric totul pentru că m-a pufnit râsul văzându-i mutra uimită.

– Închide ochii, i-am zis, străduindu-mă să nu chicotesc. Acum deschide gura.

I-am dat să mănânce bomboane de ciocolată scumpe, belgiene, pe care le cumpărasem de la Harrods, în timp ce-i deschideam pantalonii; după o trufă amăruie cu portocală şi alta cu coniac, m-a întins pe biroul lui dispărând între picioarele mele cu expresia fascinată a unei pisici care tocmai a intrat în oala cu smântână (în cazul lui, ciocolată).

Acum oftez şi mă întind după pateul cu curmale. A trecut *foarte* mult timp de când n-am mai făcut dragoste în altă parte decât în finul bumbac egiptean (100 de fire pe centimetrul pătrat) John Lewis al patului nostru. Pur şi simplu nu mai am energia necesară.

În afară de incidentul cu iepurele, dimineaţa de Crăciun decurge relativ bine. După biserică urmează un moment *uşor* delicat, când Louise le face cadou părinţilor lui Nicholas un răsad de canabis cu frunze ţepoase, dar, din fericire, pentru cei inocenţi toate lucrurile sunt inocente, iar Kit le ia în primire discret (dar foarte interesat) înainte de a ajunge în portbagajul maşinii socrilor mei şi a fi inocent transplantat în Esher.

– Dar Daisy îmi povesteşte ce dureri mari are din cauza artritei, protestează Louise nevinovată, când eu şi Cleo o luăm la întrebări în bucătărie, iar Mary-Jane e cel mai bun calmant din câte există...

– Mamă, te rog, spune Cleo printre dinţi. Dacă ai chef să te scalzi în droguri, cel puţin ieşi din clişeele astea hippy ridicole şi spune-le pe nume.

Cleo pretinde că a uitat când se juca *Knock Down Ginger*[1] sau când şterpeleam mere ori îndrăzneam să furăm ruj de la Woolies. Zice că pasiunea ei pentru Donny Osmond e o elucubraţie a imaginaţiei mele şi că întotdeauna a considerat *Fame* ca fiind o porcărie. Cleo e acum o contabilă foarte apreciată („Chemarea sângelui, oftase Louise când aflase

[1] Joc în care copiii sună la uşa unor necunoscuţi, după care fug repede pentru a nu fi prinşi. (n.tr.)

decizia lui Cleo. Zici că s-a născut a doua oară") şi ar fi fost probabil o noră mult mai convenabilă pentru drăgălaşa familie Lyon decât slăbănoaga uneori, bucătar-şef, cu care s-au ales. Dar asta-i viaţa.

La 39 de ani, Cleo e încă sfidător de singură.

– E alegerea mea, zice ea ridicând din umeri când Daisy Lyon o întreabă, la un pahar de sherry, dacă *se vede* cu cineva. Dacă voiam puteam să am orice bărbat.

– Da, mormăie Kitt, dar ţie *nu* ţi-a plăcut niciodată nici un bărbat, nu-i aşa?

Îi *ador* pe Edward şi Daisy Lyon şi nu-i deloc greu – ea e bunătatea întruchipată, iar el e *aşa* un domn, atât de galant şi de politicos, şi are acea minunată ţinută corectă, de militar, chiar şi la 82 de ani. Dar se simte că sunt un pic uimiţi de ritmul rapid al zilelor noastre, simţindu-se într-o câtva în derivă, şi se agaţă cu disperare de trecut şi de lucrurile familiare pentru susţinere. Iar Nicholas – ei bine, Nicholas *poate* fi uneori extrem de mult fiul părinţilor lui. Ceea ce demonstrează că nu numai natura, ci şi educaţia iese la suprafaţă.

Îl scot pe Kit din living chiar înaintea discursului reginei. Dacă i-ar vedea pe Nicholas şi pe Edward stând s-o asculte pe Maiestatea Sa – aşa cum fac întotdeauna –, n-aş putea să-l ţin în frâu.

Cina de Crăciun, cu zece persoane la masă, te pune întotdeauna în mici situaţii neprevăzute, mai ales când unul dintre invitaţi decide brusc că e momentul să devină vegetarian.

– Minunată idee, Sophs, se entuziasmează Kit, hai să începem de mâine. Urăsc resturile rămase pentru Boxing Day[1].

Din fericire, gâsca e apreciată, iar atmosfera plăcută nu e deloc stricată nici de căutarea, în panică, timp de 40 de minute, a lui Metheny (pe care am descoperit-o dormind dusă sub banca din camera boilerului, încălţată cu noii ei papuci

[1] Denumire dată de britanici zilei care urmează Crăciunului. (n.tr.)

Pooh) şi nici de experimentele alchimice deconcertant de reuşite ale lui Evie. Kit e un măgar, fără exagerare. De parcă incidentul cu bicarbonat de sodiu şi cu oţet de luna trecută n-ar fi fost un dezastru, i-a mai făcut rost şi de mijloacele pentru a prepara acid sulfuric în camera ei.

M-am simţit îngrozitor de prost pentru crisparea mea de dimineaţă când după prânz am deschis cadoul de la Nicholas – nu că favorurile sexuale ar trebui în vreun fel legate de hainele luxoase, din piele fină de la Joseph (deşi nu se poate nega că, dacă *ar exista* o astfel de legătură, mi-am câştigat dreptul de a o avea în ultima lună şi-un pic. Nu ştiu ce l-a apucat pe soţul meu, dar cred că va trebui probabil să împrumut trusa de chimie a lui Evie pentru a-i pune bromură în ceai). În mod clar a cheltuit mult, a cheltuit o sumă foarte mare. Şi e vorba de Joseph, pe când eu...

– Perfect, draga mea, mulţumesc, spune Nicholas în timp ce deschide cadoul meu, devenit brusc sărăcăcios – un pulover de caşmir în aceeaşi nuanţă de verde ca ochii lui. E exact ce-mi trebuia.

– Ştiu că nu e ceva extraordinar, însă tu ai cerut...

– Pentru mine e extraordinar, spune el încet şi-mi va ţine de cald săptămâna viitoare la schi. Eşti o soţie minunată, Malinche, nici un bărbat nu şi-ar dori mai mult. Şi nici eu nu îmi doresc mai mult, normal. Normal.

– Ce lucru *ciudat* a spus, îi şoptesc lui Kit mai târziu. De fapt, s-a purtat destul de bizar în ultimele săptămâni. Ştiu că-l scoate din sărite faptul că Fisher tot îi mai suflă în ceafă, deşi se presupune că s-a pensionat...

– Ciudat?

– Cam da. Mişcă-te, Kit, de-abia îmi pot deplasa coatele.

– Nu ştiu de ce nu-i *spui* odată că fumezi.

Kit oftează, exhalând graţios un inel de fum.

– N-o să divorţeze de tine invocând drept motiv Marlboro Lights. Eşti la fel ca Metheny, care s-a ascuns în camera boilerului, pentru un moment scurt de plăcere.

– Vrei să spui *într-un* scurt moment?

– La mine nimic nu e scurt, draga mea. Întreabă-l pe Paul. Sau pe James. Sau...

I-o retez rapid înainte de a-mi înşira pomelnicul experienţelor lui sexuale (care ar putea dura până la Paşte).

– Eu *nu* fumez, Kit. Crăciunul şi aniversările nu se pun.

– Nu s-ar pune dacă te-ai rezuma să fumezi numai de ziua *ta*, păpuşă. Povesteşte-mi despre dragul de Nick. În ce sens e *ciudat?*

Trag din ţigară adânc în piept şi-mi petrec următoarele cinci minute tuşind ca o eroină romantică suferind de tuberculoză avansată. Lipsă de experienţă. E numai vina mea că nu i-am spus lui Nicholas că fumez când ne-am cunoscut.

– Nu-i spune Nick, Kit, nu-i place deloc. Nu ştiu cum să-ţi explic, pur şi simplu pare foarte ciudat.

– Tot repeţi chestia asta, remarcă iritat Kit.

– De exemplu, e foarte înfierbântat. Oricum, el a fost mereu neastâmpărat în dormitor, nu *din cale afară* de plin de imaginaţie, deşi a existat o perioadă cu sirop de arţar şi costum de infirmieră ori de matroană...

– Malinche, mă întrerupe Kit, drăguţ din partea ta că-mi spui toate lucrurile astea, dar nu era nevoie.

Uneori uit că totuşi Kit nu e chiar o fată.

– Îmi pare rău. Şi pe urmă a fost şi foarte morocănos. El zice că e din cauza serviciului, logic, dar...

– Mie mi se pare mereu morocănos, zice Kit îmbufnat.

– Păi nici tu nu prea te străduieşti să fii drăguţ cu el, Kit.

– Fac *toate* eforturile posibile...

– I-ai dat *bile pentru anus vişinii* de Crăciun.

– Încercam să fiu simpatic, draga mea.

– Ai noroc că n-a crezut că făceau parte din setul de bijuterii al lui Sophie. Trebuie să ți le iei înapoi înainte să devină un colier pe care Sophie să-l dea cadou învățătoarei ei, de exemplu, spun eu, strivindu-mi mucul de țigară. Ideea e că Nicholas n-a fost de fapt morocănos, ci mai degrabă *cu toane*, presupun. Uneori era puțin nesimțit, după care *extrem* de drăguț și atent...

Kit tace ostentativ.

– Nici măcar să nu *gândești asta*, îl avertizez eu. Nu după...

– Da, zice Kit, ai dreptate.

– Deși, cad eu pe gânduri, când a rostit numele acelei fete într-o dimineață în pat, a fost mai degrabă simpatic...

– *Simpatic?* Malinche, ai luat-o razna?

– Nu te uita așa la mine, Kit. Are doar o fantezie obraznică legată de o fată de la el de la birou: Sara. Am întâlnit-o odată – e cam timidă, din câte îmi amintesc –, dar știi la fel de bine ca și mine că el n-ar *face* niciodată nimic. Are o adevărată fobie față de adulter și nu-i de mirare, având în vedere ce s-a întâmplat cu părinții lui. Era inconștient și sunt sigură că nu știa ce spune. Probabil că ar muri de rușine dacă ar afla.

– Din păcate, Pollyanna, mi-e teamă că cel puțin o dată în viață, optimismul tău e întemeiat, zice Kit cu regret. Chiar nu pot să mi-l imaginez pe Nicholas făcând prostioare pe birou cu târfa firmei, oricât de mult mi-ar gâdila această imagine în mod plăcut mintea. Cred că *e* vorba, mai mult ca sigur, despre serviciu, iubito, sau, cine știe, o tumoare pe creier...

– *Nu* e amuzant, Kit.

– Pe de altă parte, *pe tine* te văd intrând în tot felul de belele.

Nu mai înțeleg.

– Belele? Eu? Ce fel de belele?

Își ia elegantul fular de pe spătarul băncii și se îndreaptă către ușă.

– Am vrut să-ți spun, începe el pe un ton neglijent. Trace Pitt își deschide un restaurant în Salisbury, de asta s-a întors. Și am auzit, se întoarse el către mine cu un zâmbet amuzat și sarcastic, am auzit că speră ca *tu* să fii noul lui bucătar-șef.

– O, Nicholas, nu-i așa că-ți taie răsuflarea?

Îmi înfig bețele de schi în zăpadă, trăgându-mi mănușile deget cu deget și scoțându-mi șalul, în timp ce sorb din priviri peisajul spectaculos. Sub noi, valea Briançonului arată, în mod absurd, ca un tort de Crăciun, decorat cu brăduți verzi din plastic. Teribila furtună de zăpadă de ieri s-a dus, lăsând în urmă nea proaspătă și un cer de un albastru intens.

– Mda, răspunde scurt Nicholas.

Of! Credeam că partida de schi de azi-dimineață l-a mai înveselit un pic. Că i-a mai limpezit gândurile, ca să zic așa.

Îl iubesc și încă îl *mai* găsesc atrăgător – „Oare e ceva ce fac eu, sau poate nu fac? Te rog, spune-mi", mi-a zis de dimineață, îngrozitor de sincer – dar eu nu-mi mai doresc să fac sex atât de mult pe cât vrea el. Nu în perioada asta. Nu după trei copii, pentru numele lui Dumnezeu. Și îmi pare rău, dar întotdeauna *am urât* sexul dimineața, pentru că nu mă simt foarte proaspătă. Viața mea e mult prea agitată, mi se învârt cam multe probleme în cap – haine pentru școală, pachețelul cu mâncare, hrănește iepurele, repară fereastra înțepenită – și nici nu dorm îndeajuns. *Niciodată* nu dorm suficient. E și așa greu să-mi vină cheful seara, când nu mă pot abține să nu stau cu un ochi pe ceas: e miezul nopții, mai am șase ore înainte să mă scol, iar dacă durează 20 de minute, atunci...

Darămite dimineaţa, când ai *ucide* pentru 5 minute de somn în plus! Iar fetele ar putea intra în orice moment. Credeam că după zece ani de căsnicie, a învăţat când am chef...

– Ar fi mai bine să plecăm, zise Nicholas, ne aşteaptă ceilalţi.

Se avântă pe pistă înainte să apuc să-mi pun mănuşile. Încă mă străduiesc să-mi aşez şalul şi să-mi trag fermoarul cu degete neîndemânatice, când el ia o curbă abruptă. Mă uit în zare, orbită de strălucirea soarelui pe zăpadă, pentru a vedea unde este. Deodată, apare de pe creastă, ca de nicăieri, un grup de snow-boarduri, iar pe Nicholas îl văd aşteptându-mă pe pistă ca să-l ajung din urmă. Snowboardurile se îndreaptă către el cu marginile lor strălucind în soare precum lama unui cuţit. Apoi Nicolas priveşte în sus, uimit, în timp ce două dintre ele îi taie faţa, nelăsându-i loc de mişcare. Celelalte vin direct spre el, astfel că nu-i mai rămâne decât să se arunce cu încredere în zăpada de pe margine, dacă nu vrea să fie luat în plin.

Faza se termină cu Nicholas ridicându-se din zăpadă şi cu ecoul celor de pe snow-boarduri care strigă în bătaie de joc:

– Dă-te la o parte, tataie!

Spre surprinderea mea, deşi nu-i stă în fire, Nicholas povesteşte întâmplarea 20 de minute mai târziu, când ajungem la Liz şi la soţul ei, Giles, care stau la cafeneaua de la poalele pistei, iar proasta lui dispoziţie se topeşte odată cu zăpada de pe geacă.

– A fost vina mea, declară el, pentru că am stat aşa, în mijlocul pistei. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mai eram şi într-o curbă. Ce fraier.

– Ar fi trebuit să se uite şi ei pe unde merg, protestează Liz.

– Un snow-board nu e la fel de uşor de manevrat precum schiurile, explică Giles.

Giles e genul de om care vede partea bună a lucrurilor, chiar și în privința unor snow-boarduri ucigașe. A fost auzit remarcând că Osama bin Laden e un om de familie pentru că are aproximativ 95 de frați.

– Dar te simți bine? insistă Liz speriată. Ți-am comandat o extra porție de *cartofi prăjiți* pentru șoc.

Nicholas râde amar.

– O să am o vânătaie de toată frumusețea pe spate, mâine-dimineață, ochelarii mei zac undeva, agățați într-un brad, dar în afară de asta, numai mândria mea a fost tăvălită. Te-ai dat vreodată cu snow-boardul, Giles?

– Asta e o distracție de tineret, își drege glasul Giles.

– Giles! Ai numai 35 de ani, spun eu râzând.

– Nu mă țin atât de bine ca tine, Malinche, protestează el galant. Sunt, în mod clar, un câine îndeajuns de bătrân, ca să știu că o nouă jucărie mă depășește.

– Eu cred că ne conservăm tinerețea tocmai încercând, zice Nicholas pe gânduri, suflând în vinul său fierbinte și luându-mă prin surprindere a doua oară în această dimineață.

De fapt, Nicholas mă surprinde destul de mult în a doua jumătate a vacanței noastre; iar *eu* mă surprind și pe mine, și pe el, găsindu-l pe acest străin Nicholas destul de erotic. Atât de erotic, încât trebuie să îndure chinul de a cumpăra prezervative în franceză de la farmacia locală la ora unsprezece și zece, într-o seară. Spre rușinea mea, nu mi-a trecut prin minte să cumpăr.

– *Epod nunc nos tempus et malas peioris fieri,* spune Nicholas triumfător, în timp ce aruncă pachetul pe pat și-și lasă toate hainele pe podea. E momentul ca fetele rele să devină și mai rele.

– Cine a zis asta? întreb în timp ce-i trag frumosul trup gol spre mine.

– Plaut.

– Îmi *place* Plaut, spun eu cu hotărâre.

Totul începe în dimineaţa de după întâmplarea cu snow-boardurile. Cobor târziu la micul dejun, după 20 de minute de luptă la creşa satului cu diavolul de Metheny, care nu vrea să intre în costumul de schi, pentru a constata că Nicholas a dispărut.

Evie îşi ridică faţa din castronul cu lapte, având o mustaţă de cacao de toată frumuseţea, care i se întinde până la ureche.

– Tati a spus că o să-ţi vadă păsărica (*pussy*) în dubă *(the van show)* la prânz, anunţă ea.

Aştept ca Sophie să-mi traducă.

– A zis să vă întâlniţi la Le Poussin să beţi un *vin chaud*[1], la prânz, oftează Sophie. Evie, nu eşti bună de nimic. De parcă tata ar conduce o dubă.

În orice caz, chiar dacă Nicholas ar fi apărut la cafeneaua de pe pistă la volanul unui Ford alb cerând satisfacţie sexuală, n-aş fi fost mai puţin surprinsă.

– Snow-boarding? exclamă Kit când îl sun de pe mobil din toaleta cafenelei pentru a-i da vestea apocaliptică. Nicholas?

– Snow-boarding, Nicholas, confirm eu. Două cuvinte pe care *n*-aş fi crezut că le voi folosi vreodată în aceeaşi propoziţie.

– Răpit brusc de extratereştri sună mult mai plauzibil, observă Kit. Acum privesc afacerea Roswell şi cazul Zonei 51 cu alţi ochi. Apropo, adaugă el plin de miez, când îţi hrăneam iepurele, am observat că ai destul de multe mesaje pe robot.

– Nu, Kit.

– Chiar nu te înţeleg, spune el răspicat. Cum de nu eşti curioasă, după atâţia ani?

[1] Vin fiert (în lb. franceză, în original)

Trace a avut întotdeauna puterea de a tenta, mă gândesc eu în timp ce zâmbetul lui adorabil îmi trece prin faţa ochilor. Dar, bineînţeles, nici nu se pune problema. Mă gândesc numai la orar. Fetele or să ajungă să aibă poze de-ale mele lângă pat, ca să-şi dea seama că nu suntem jefuiţi când vor da peste mine în hol, la miezul nopţii.

Dar să am propriul restaurant...

Imposibil. N-are rost nici să mă gândesc la aşa ceva, prin urmare evit cu grijă acest lucru.

Indiferent de oferta pe care mi-ar face-o Trace, să accept ar fi de neimaginat. Mult prea periculos din toate punctele de vedere. Îl iubesc pe Nicholas mult mai mult decât mi-aş fi imaginat şi n-o să risc totul băgându-mă din nou în gura lupului.

Se dovedeşte că e chiar talentat la snow-boarding. După două zile în care se alege cu o colecţie de vânătăi, care o face pe Evie geloasă, brusc se prinde cum stau lucrurile, iar în cea de-a treia dimineaţă, el şi snow-boardul lui ne însoţesc pe noi, restul muritorilor pe schiuri pe pistă.

Constat cu uimire că a avut timp să-mi cumpere şi o geacă nouă, kaki, şi pantaloni de camuflaj verzi. Sunt mulţumită că îl mai pot recunoaşte după ponositul său costum întreg de schi, pe care îl are încă de când ne-am cunoscut, măcar e ceva familiar.

De asemenea sunt şocată să-l văd făcând sport cu căşti albe în urechi – *căşti!* Acesta este un bărbat care a refuzat cu încăpăţânare să renunţe la discurile de vinil până în 1994, iar acum ascultă cântecul unei fete de care n-am auzit în viaţa mea.

– Eu nu m-aş plânge, mormâie Liz, în timp ce savurează o *pain au chocolat*[1]. Ţinând cont că e în criza vârstei a doua, faptul că-şi cumpără un iPod şi că se dă cu snow-boardul mi se pare complet inofensiv. Şi trebuie să admiţi că i se potriveşte.

[1] Corn cu ciocolată (în lb. franceză, în original)

Liz are dreptate: schimbările prin care trece Nicholas *i* se potrivesc. Privindu-mi soţul conducând-şi snow-boardul, cu braţele întinse pentru echilibru şi genunchii îndoiţi, cu vântul fluturându-i prin păr – Doamne, trebuie să se tundă – înţeleg brusc: *ăsta e adevăratul Nicholas*. A mai avut astfel de accese în trecut, de obicei în pat, dar în doisprezece ani de când suntem împreună nu l-am văzut niciodată atât de clar cum îl văd acum.

Faptul că n-am reuşit să fac o breşă în autocontrolul de fier al lui Nicholas a fost întotdeauna una dintre micile dezamăgiri ale mariajului meu. Felul meticulos, englezesc de-a fi al lui Edward şi Daisy Lyon s-a dovedit mult mai puternic decât credeam.

Şi totuşi, poate nu chiar atât de puternic.

Nu. Trace Pitt poate să construiască un Taj Mahal în centrul Salisbury-ului şi tot nu-i voi răspunde la mesaje.

– Sophie, te grăbeşti? ţip pe scări, în timp ce schimb braţul cu care o ţin pe Metheny. Ţi-am spus că am treabă în dimineaţa asta şi o să întârziem!

Sophie apare în capul scărilor.

– Mami, nu mai găsesc nici o pereche de chiloţi curaţi! Au dispărut pur şi simplu! Nu mă pot duce la şcoală fără chiloţi!

Ups.

– Draga mea, ia o pereche folosită din coşul de rufe şi ne vom ocupa mâine de asta. Ştii că în prima zi de şcoală trebuie să ne mişcăm un pic mai repede.

După câteva minute, Sophie coboară ca o furtună scările, trece pe lângă mine şi se strecoară pe bancheta din spate a Volvo-ului, lângă Evie. Mă duc în partea cealaltă pentru a o pune pe Metheny în scaunul ei. De-abia o fixez în scaun legându-i centurile de siguranţă, în timp ce ea se tot foieşte plină de nervi (jur că se zbate mai rău ca o focă), exact când

vomită murdărindu-se şi murdărind scaunul, pe mine şi... nu pot *să cred*...

– Evie! Ce *Dumnezeu* caută Don Juan în maşină?

– Mami, vreau să-l arăt azi...

– Du-l în cuşca lui din debara. *Acum!* Sophie, ajută-mă s-o duc pe Metheny înăuntru, ca s-o pot schimba. O, Doamne, telefonul...

E secretara ginecologului care mă sună să mă reprogramez, pentru că a intervenit o cezariană urgentă, ceea ce se traduce printr-o invitaţie la golf şi un prânz prelungit. N-aş putea veni cu o oră mai devreme – *mai devreme?* O, aveţi milă în dimineaţa asta de controlul meu de rutină. Secretara îşi cere mii de scuze, dar ştim amândouă că nu-i nimic de făcut. Ginecologul este, la urma urmei, bărbat.

Mi-aş putea anula programarea, dar pe urmă ginecologul se va supăra şi data viitoare când voi avea o criză bruscă de cistită (care nu e foarte departe, dacă Nicholas îşi va menţine noul apetit în pat), mă va ţine trei zile pe la uşi.

Aşa că mă îndrept spre şcoala fetelor în mare viteză.

– Mami, ai văzut ce faţă avea doamna aia de la semafor? Era foarte haioasă. Nu putem să mai încercăm să lovim pe cineva?

O las pe Metheny la Liz şi mă întorc acasă având doar două minute la dispoziţie până în momentul în care trebuie să plec din nou.

De obicei, când merg la ginecolog, mă ocup puţin mai mult de igiena intimă (e ca şi cum te-ai spăla de două ori pe dinţi înainte de a merge la dentist, sau a mai arunca o privire sub pat înainte să vină femeia care face curat), dar de data asta e clar că n-o să am timp nici de un duş scurt. Dau fuga sus, îmi arunc pardesiul – *care* mă salvează de fiecare dată – chiar nu înţeleg de ce nu mai e la modă, ud prosopul pe care-l găsesc lângă chiuvetă şi mă şterg repede pentru a mă asigura

că arăt cel puțin *prezentabil*. Arunc prosopul în coșul de rufe, îmi pun pardesiul, sar în mașină și pornesc spre cabinet.

Iar haosul acesta matinal este ceva absolut obișnuit, îmi dau seama în timp ce-mi petrec următoarele 20 de minute stând în spatele unui camion și strângând din dinți de nervi.

Îmi dau seama că Nicholas, ca majoritatea bărbaților ale căror soții *nu merg* de fapt la serviciu, crede în sinea lui că eu stau toată ziua degeaba, ronțăind ciocolată și probând pantofi. Și, într-un fel, are dreptate, având în vedere că exact asta *aș face*, după ce duc fetele la școală, spăl podeaua din bucătărie, bag vasele la spălat, pornesc în căutarea șosetelor murdare (ultima oară le-am găsit în spatele cuptorului, sub cușca lui Don Juan și – revoltător – în cutia de biscuiți), pornesc mașina de spălat, îi duc hainele lui Nicholas la curățat, mă joc cu Metheny, pun ceva în cuptor, spăl cu mopul mizeria făcută de mașina de spălat vase, sun un instalator, spăl ce e de spălat cu mâna, întind rufele, o adorm pe Metheny, strâng repede rufele când începe să plouă, fac o programare pentru revizia Mercedesului, îmi notez o idee pentru un nou tip de sufleu, duc iar rufele afară când se oprește ploaia, răspund la telefon de patru ori celor care încearcă să-mi vândă ceva, le iau pe fete de la școală, construiesc cu lână și lipici un om de zăpadă, scriu cinci propoziții folosind adjective care se termină în „-bil", le dau fetelor să mănânce, le fac baie, le pun pijamaua, le citesc o poveste, le bag în pat, discut despre petrecerea pentru aniversarea nunții de aur a părinților lui timp de 40 de minute cu mama lui la telefon, caut monștrii sub patul lui Evie cu lanterna, le citesc *din nou* o poveste, îi calc lui Nicholas o cămașă pentru dimineață, pregătesc cina pentru noi, spăl vasele, fac baie și mă bag în pat. Aliniază-mi pantofii ăia de probat, sunt sigură că voi avea timp mâine.

Kit zice că nu trebuie să mă mai străduiesc așa mult, că ar trebui să-i arăt lui Nicholas zbuciumul care clocotește dincolo

de suprafață, în loc să-i afișez doar calm și seninătate. Dar nu pot, pentru că el mă crede capabilă și organizată, și atât de activă. Nu i-aș putea suporta dezamăgirea.

Din cauza blestematului de camion, întârzii zece minute la ginecolog. Secretara mă pofteşte într-o cameră de examinare liberă, cu un zâmbet cam forțat, iar eu îmi smulg hainele și mă urc pe masă, fixându-mi gleznele pe cei doi suporți și încercând să par plină de remuşcări pentru întârziere. Nu trebuie să-i enervezi pe megalomanii cu spatule reci.

Privesc în tavan, încercând să nu mă gândesc la nimic. Dacă aș fi bucătarul-şef al lui Trace, ceea ce, în mod clar, *nu sunt*, dar dacă *aș fi*, se întâmplă nişte lucruri fascinante în microgastronomie în prezent – of, chestia asta sună atât de plictisitor și științific – n-are nici o legătură cu faptul de a face căpşunele să aibă gust de ciocolată și cartofii să aibă gust de mazăre și tocmai de aceea *chiar* este...

(Relaxează-te, *relaxează-te*, te-a mai văzut de o sută de ori.)

... iar dacă cineva ar fi capabil să aibă o asemenea abordare gastronomică, acela ar fi Trace. Mă mir că a durat atât de mult până să-și deschidă propriul restaurant...

(Of, mâini *reci*.)

... deşi nu văd cum ar merge înghețata cu gust de sardine în Salisbury...

Ginecologul chicotește între coapsele mele.

– Mai să fie, doamnă Lyon, în dimineața asta v-ați străduit în mod deosebit, nu-i aşa?

Mă holbez la capul lui printre picioarele mele desfăcute.

– Pardon?

– E întotdeauna o plăcere să vezi că cineva încearcă lucruri noi. Acum încercați să vă relaxați, nu mai durează decât vreo câteva clipe...

Mă gândesc puțin la remarca lui, în drum spre casă, foindu-mă jenată în scaunul mașinii – prea mult lubrifiant, nece-

sar, desigur, doar dacă nu te excită metalul rece al unui străin; nu că ar fi ceva *rău* în toată chestia asta, dar nu prea am înțeles unde bate. Cum intru pe ușa din spate, sună telefonul și, în momentul în care reușesc să scap de Ali, agenta mea din ce în ce mai țâfnoasă, numai după promisiuni riscante legate de 12 rețete noi și în sumar complet (12! Până la jumătatea lui februarie!), deja nu mă mai gândesc la ce-a spus doctorul.

Totul îmi revine brusc în minte, când fetele se întorc acasă.

– Mami, strigă Sophie din baie, unde e prosopul meu?

– Ce prosop? urlu eu având capul încă în cuptor (de unde scot o cratiță ușor arsă, neavând nici un gând sinucigaș precum Sylvia Path[1]).

– Cel care era aici, lângă chiuvetă, explică Sophie cu exagerată răbdare. Avea sclipici peste tot.

Sunt goală și gata să intru la duș – o, Doamne, ce rușine! – când Evie dă buzna în baie, palidă și cu ochii ieșiți din orbite.

– Liz e aici și nici măcar n-a văzut prăjitura pe care ai lăsat-o la răcit, a venit în fugă la bucătărie și e în papuci de casă și a zis că trebui să cobori și să te uiți la televizor *acum*.

Simt un fior rece pe șira spinării, în timp ce apuc un prosop. Instinctiv, știu că ceva îngrozitor s-a abătut asupra familiei mele.

Liz stă chircită în fața canapelei, lângă televizor, cu coatele pe genunchi. Se ridică și se grăbește să facă un gest de a mă lua în brațe, apoi, în ultima secundă simte că ar fi ceva neadecvat *momentan*, gândesc eu, și în loc de asta, stă pur și simplu jucându-se cu tivul jachetei ei scurte și vechi.

– Ce, Liz? Ce e?

[1] Poetă engleză din secolul XX, care s-a sinucis inhalând gazul din propriul cuptor de la aragaz. (n.tr.)

– O bombă, spune Liz descurajată. De fapt, cinci bombe. Tot la Londra, se pare că s-au sincronizat ca să prindă o oră de vârf...

– Unde? întreb eu cu greutate, de parcă aş avea gura plină cu unt de arahide.

– Trafalgar Square, Marble Arch – e groaznic acolo, o, Doamne, Mal, imaginile –, Victoria Station, Knightsbridge şi...

Face o pauză. Nu pot suporta mila din ochii ei.

– Holborn – o, Doamne, Nicholas.

Cât de lipsite de originalitate, cât de disperate sunt negocierile pe care le facem cu Dumnezeu. Te rog, Doamne, apără-l şi voi merge la biserică în fiecare duminică. Te rog, apără-l şi voi dona o sută de lire. Te rog, apără-l şi nu mă voi mai supăra când lasă hainele împrăştiate pe jos, nu va mai conta că nu face patul niciodată, voi încerca să fiu o soţie devotată şi o mamă perfectă, voi face orice, numai apără-l.

Kit soseşte la zece minute după Liz. Înveseleşte copiii şi-i ia acasă la el.

– Cine vrea să petreacă o noapte la unchiul Kit? Nu, Evie, copil îngrozitor, nu-l poţi lua şi pe iepurele ăla oribil, doar dacă îi aduci morcovi şi ceapă.

Iar eu stau ţintuită în faţa televizorului, strângând prosopul la piept, cu degetele încleştate, incapabilă să-mi iau ochii de la imaginile terifiante, cu mintea stăpânită de frică.

Teroriştii s-au întrecut pe ei înşişi de data asta şi au aruncat în aer şi o centrală de curent electric, după câte se pare. O mare parte din Londra e în întuneric şi, bineînţeles, telefoanele sunt moarte, ca şi cablurile de comunicare *şi* reţelele de telefonie mobilă. Nu se poate comunica şi tot ce vreau e să sar în maşină, să merg acolo şi *să văd;* dar nu pot face asta, bineînţeles, pentru că drumurile către centrul Londrei sunt închise, jumătate din oraş e blocat, aşa că stau pur şi simplu

încordată ca un arc, neîndrăznind să opresc nici o secundă mantra tăcută care mi se derulează în creier – *apără-l, apără-l, apără-l* – ca să nu rup firul subțire, subțire, care-mi leagă soțul de viață.

Urmăresc imaginile în direct cu o luciditate detașată. Fumul, ruinele, carnajul – e vorba despre Tel Aviv, nu? Bagdad sau Kabul; nu Londra. Nu *din nou*.

Nimic nu pare real. Într-o secundă, bătrâna aceea acoperită de praf și moloz va deschide iar ochii, vor șterge tot ketchupul de pe ochii acelui adolescent mort, oamenii vor înceta să mai tremure sub păturile de prim-ajutor și vor ieși să bea o cafea, râzând, plângându-se de sendvișurile de la cantină, dezmorțindu-și picioarele și așteptând următorul rând. Numai că umflăturile de sub cearșafurile acelea albastre nu sunt butaforie, pe trotuar nu e vopsea roșie, iar acel ursuleț pierdut – întotdeauna există câte un ursuleț, nu-i așa? – aparține unui copil adevărat.

Chiar dacă știu că rețeaua telefonică nu funcționează, formez iar și iar, până când Liz îmi ia telefonul.

– Te va suna el, spune ea senină, de îndată ce se vor restabili legăturile. Va fi bine. Știi că Nicholas e puternic ca un urs. L-ai văzut pe snow-board.

Și ce dacă! Vreau să țip. O sănătate de fier nu te poate proteja de cuie, sticlă, beton și cărămizi!

La miezul nopții canalele de știri transmit urmările dezastrului. Reporterii lor, mult mai relaxați acum decât în momentele inițiale, pline de adrenalină ale știrilor fierbinți, ne mai spun puține lucruri noi, stând în fața unor grămezi fumegânde, a unor dărâmături înnegrite, în timp ce echipele de salvare se mișcă pe fundal, cu fețe obosite. În studiouri, „experți" în terorism și politicieni se ceartă. Iar eu nu știu încă dacă soțul meu e mort sau viu, dacă face deja parte dintre cei

200 de oameni – Doamne, *200!* – reduşi la oase şi moloz, sau dacă va fi adăugat ulterior statisticii.

Până la urmă o trimit pe Liz acasă ca să se bucure de soţul ei. Îi sun din nou pe părinţii lui Nicholas şi le promit că-i voi anunţa de îndată ce aflu ceva despre el.

– Nici o veste înseamnă că e de bine, spune Edward brav, dar o pot auzi pe Daisy plângând încet pe fundal. Apoi mă chircesc pe canapea, încă în prosop, cu ochii îndureraţi, foarte trează, aşteptând. Aşteptând.

Pentru că toţi a trebuit să înţelegem, nu-i aşa, că aşa aflăm cum soţul sau copilul nostru a fost ucis de o bombă teroristă, în timp ce se întorcea acasă, de la serviciu; nu e nimic alb sau negru, nimic clar de spus, într-un fel sau altul. Îţi spui că sunt mai multe şanse ca cineva la care ţii să fie lovit de autobuz, decât să sară în aer, dar te cuprinde frica în timp ce aştepţi cu sufletul la gură să sune telefonul, iar o oră mai târziu, când n-a sunat încă, simţi un gol în stomac. Şi *da,* liniile sunt moarte şi, *da,* probabil e blocat undeva în trafic, dar orele trec şi se crapă de o nouă zi, iar *el* încă n-a sunat şi, undeva, acolo, pentru 200 de familii răul s-a produs, chiar dacă ei nu ştiu încă. Frica înmugureşte ca o ciupercă întunecată în sufletul tău şi rămâi agăţată de un fir minuscul de speranţă, de parcă sănătatea ta mentală ar fi în joc, ceea ce e foarte adevărat.

Şi la opt fără un sfert, a doua zi, dimineaţa, telefonul meu sună în sfârşit.

– Mal? Eu sunt, spune Nicholas.

Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, mulţu...

– Mal, mă auzi? La naiba cu legăturile astea...

– Te aud, şoptesc eu ameţită.

– Ai văzut ştirile, desigur. Sunt bine, puţin şocat, după cum te poţi aştepta, dar cele mai mari pagube s-au produs în partea cealaltă a Holbornului.

Tonul lui e neutru, lipsit de emoție. *Șocul, logic.*

– Nu e chiar atât de grav cum arată la televizor, dar, Doamne, e destul de rău.

Cuvintele mă învăluie cu toată forța celor douăsprezece ore de coșmar.

– Dar ești *sigur* că ești bine? Unde erai când s-a întâmplat? Ce-ai făcut? Unde ai fost, am încercat să te sun, dar...

– Sunt bine, repetă el. Uite, îmi pare rău că ai fost îngrijorată, dar... o clipă.

Se aude un zgomot ciudat, de parcă ar curge apa și apoi un clic, în timp ce Nicholas deschide iar telefonul. Vocea lui se aude înfundat, de parcă e într-un dulap.

– Mal, a fost o noapte grea, zice extenuat. Știu că ai fost probabil foarte speriată, dar nu puteam face nimic. Voi încerca să ajung acasă cum pot, dar îți imaginezi cum se circulă în momentul ăsta. Nici nu știu dacă trenurile și-au reluat mersul.

– Waterloo e deschisă, am auzit la știri. Unde ești acum?

– A, da. La birou, logic. Am stat aici peste noapte. Mal, trebuie să închid, da? Vin acasă când pot. Ce fac fetele?

Pare mai tulburat decât l-am auzit vreodată. E clar că nu-mi spune tot și simt un fior în măruntaie. Dumnezeu știe prin ce-a trecut, ce orori a văzut. *Cât de aproape am fost să-l pierd.*

– Fetele sunt bine, spun eu, sunt la Kit...

– Bineînțeles.

– Nicholas, te rog. Am fost foarte îngrijorată pentru tine – toți am fost.

– Iartă-mă. Da.

– Te iubesc, spun eu, brusc copleșită. Te iubesc cu adevărat, Nicholas.

El ezită, iar eu zâmbesc printre lacrimi. Îi e jenă s-o spună în fața tuturor la birou, chiar și acum. Tipic Nicholas.

– Și eu, mormăie el, într-un final.

Numai după ce a închis, îmi dau seama că nu l-am întrebat dacă a vorbit cu părinții lui. Încerc să-l sun iar, dar mobilul e deconectat, e clar că rețeaua are încă probleme. Nicholas a avut noroc când m-a prins. Îi sun pe ai lui să le dau vestea, după care mă îndrept încet către bucătărie, brusc luminată.

E ca și cum mi-aș fi ținut răsuflarea în ultimele 12 ore. Mi-e rău, sunt entuziasmată, obosită, supărată pe tot, furioasă, prostuță, toate în același timp. Nu mai vreau să trec niciodată printr-o noapte ca asta. E oribil că uneori ai nevoie de asemenea momente pentru a-ți aminti cât de mult ai de pierdut.

Deodată mă simt foarte mică și mi-e rușine. Ieri mi-am petrecut aproape întreaga zi bombănindu-l în gând pe Nicholas, pentru că el lucra, în timp ce eu roboteam aplecată deasupra unei mese de călcat și culegeam bobițe de rahat de iepure din bolul cu fructe. Dar slujba lui aproape că l-a costat viața. Ce înseamnă puțină plictiseală lângă vechiul cuptor încins, în comparație cu asta?

Un freamăt de fericire pură mă cuprinde. E sănătos, trăiește. Fac o mică plecăciune de ușurare, de încântare și plăcere în fața cuptorului. Nu mă pot abține.

De aceea, atunci când Trace Pitt împinge jumătatea superioară a ușii de la bucătărie și mă vede pentru prima oară din ziua în care l-am pierdut pe copilul nostru, eu stau complet goală, cu steluțe și sclipici în părul pubian.

7

Nicholas

A fost o greşeală extraordinară să mă ridic. Nu numai că erecţia mea cât casa e acum perfect vizibilă oricui s-ar obosi să arunce o privire în direcţia bună, dar stau şi în cea mai bună poziţie din care pot vedea în decolteul bluzei de mătase zmeurie a Sarei – Sfinte, nu poartă sutien – fapt care exacerbează profund problema pe care voiam s-o rezolv.

Iau mapa cu dosarul cazului de pe masa de şedinţă şi mă ascund în spatele lui: literal şi metaforic.

– Aşadar, doamnă Stockbridge. Avem veşti de la soţul dumneavoastră, îi comunic eu animat clientei mele şi se pare că a făcut o ofertă interesantă legată de divorţul dumneavoastră, iar în privinţa pretenţiilor financiare rămâne de văzut. Şi-a reînnoit angajamentul ca fiul dumneavoastră să-i moştenească bunurile după moarte, iar pe dumneavoastră v-a numit...

Sara ridică din sprâncene. Am observat că sprâncenele ei au o anumită mobilitate atunci când eu folosesc termeni precum *anterior* sau *de unde*. Chiar că e cea mai neobişnuită avocată pe care o ştiu.

– V-a numit, reiau eu repede, beneficiara tuturor fondurilor care rezultă din asigurarea lui de viaţă. Consiliul său

ne-a informat că acest lucru se referă la 200 de mii de lire după moartea lui. Asta înseamnă că mai rămâne statu-quoul legat de hotărârea solicitării dumneavoastră...

– Deci se poate căsători, oricum, cu fufa aia a lui? mă întrerupe doamna Stockbridge.

Îmi privesc confuz clienta, deconcertat de abrupta ei divagare de la chestiunile legale. Rezervată, pudrată și aranjată, degajă acel vag iz de mucegai și stătut al femeii care îmbătrânește. Doamna Stockbridge *nu* e o femeie despre care să mă întreb cum ar fi s-o sărut. Nu mi-o imaginez strecurându-și limba între buzele mele, dacă ar pleca sau dacă ar sta, sau dacă s-ar topi în mine, gură lângă gură, dorință lângă dorință...

Doamne. Melodia aia pe care mi-a trimis-o Sara. Nu mi-o pot scoate din cap.

De partea cealaltă a mesei Sara se răsucește în scaun, cu sfârcurile ei imense împungând mătasea bluzei. Vreau să văd și eu bărbatul care ar rămâne indiferent.

– Doamnă Stockbridge, înțeleg că situația e neplăcută pentru dumneavoastră...

– *Neplăcută!*

Lacrimi și voci ridicate: după părerea mea, cel de-al zecelea infern al lui Dante. Când cineva țipă de față cu tine, *orice* se poate întâmpla. Disconfortul meu e perfect normal. Nu-mi pot aminti certurile părinților mei, așa cum susține Malinche, aveam numai șase luni. E o chestie normală, corectitudinea specific britanică. Logic.

Mă învârt în jurul mesei, întrebându-mă cum ar fi mai bine s-o calmez pe emotiva și încăpățânata mea clientă. Poate niște ceai...

Cu o ușoară înclinare a capului, Sara îmi sare în ajutor citindu-mi gândurile legate de ceai.

– Doamnă Stockbridge, știu că nu pare corect, spune ea încet, ca după 34 de ani de căsnicie, el să vă părăsească

pentru o tânără care nici nu se născuse când v-aţi început afacerile împreună. Iar acum trebuie să vă vindeţi afacerea şi frumoasa casă, să vă mutaţi într-un apartament mic, în timp ce el hotărăşte să plece şi să înceapă o viaţă nouă, fără să privească înapoi. Nimeni nu poate tăgădui faptul că nu e corect.

Mulţumesc cerului. Uneori intervenţia unei femei este esenţială. Nu i se poate pretinde unui bărbat să rezolve o situaţie cu lacrimi şi izbucniri emoţionale. Nu-i stă în fire.

– A fost bona nepoatei noastre, rosteşte cu greu doamna Stockbridge. Credeam că merge la fiica noastră, Sandra, în fiecare seară, pentru a-şi vizita nepoţica.

– Nu putem îndrepta lucrurile, spune Sara înţelegătoare. Dar putem încerca să vă ajutăm să ieşiţi cât mai bine din această situaţie. El îşi va obţine divorţul, nu putem împiedica asta, însă îl vom face să plătească cu vârf şi îndesat. Şi uneori, adăugă ea perspicace, când le spui oamenilor că *nu pot* avea ceva, sau pe *cineva,* îşi doresc cu atât mai mult acel ceva.

Eu şi doamna Stockbridge reflectăm pentru un moment la cele auzite. Clienta noastră se gândeşte, în mod clar, poate puţin surprinsă, că blonda şi atrăgătoarea ei avocată are un cap destul de bun pe umerii ei tineri şi puternici. Şi, într-adevăr, presupunerile Sarei sunt corecte: am grăbit sfârşitul multor căsnicii, făcute rapid, în urma unor divorţuri controversate. Ceea ce începe ca un flirt nevinovat e forţat să devină ceva mult mai serios decât se credea, din cauza poverii haosului produs în jur.

Eu, pe de altă parte, mă gândesc foarte intens, fără a mai fi atât de surprins, de data asta, cât de mult mi-ar plăcea s-o duc în pat pe blonda şi atrăgătoarea avocată a doamnei Stockbridge. Şi ce *noroc* am că, în viitorul apropiat, firma nu are nici un caz care să necesite plecarea din Londra.

– Doamnă Stockbridge, spun eu întorcându-mă la caz, oferta este corectă, în termeni financiari, desigur, iar sfatul

meu este s-o acceptați, deși nu vă este ușor. Am putut să respingem sentința în favoarea lui, numai pentru că securitatea dumneavoastră financiară era în pericol.

– Nu-i arăta cât de mult te doare, Joan, o îndeamnă Sara. Pleacă ținând fruntea sus. Și nu uitați că nu s-a terminat încă. Când o să finalizăm cazul, va trebui să-și trimită noua soție la muncă doar ca să vă plătească alocația.

Nu sunt întru totul de acord cu atitudinea feroce pe care Sara o afișează în acest caz, dar se pare că femeile se cunosc mai bine: doamna Stockbridge pare să reacționeze pozitiv. Ușor-ușor, ne convingem clienta să accepte sfatul pentru care ne plătește gras și, după ce semnează un vraf de documente, doamna pleacă, în sfârșit. Chiar îmi pare rău pentru ea. E un mare ghinion că și-a prins soțul în flagrat cu bona, pe canapeaua fiicei lor. Dacă nu-i descoperea, sunt destul de sigur că tânăra nu și-ar fi împins prostutul amant de vârsta a doua să-și părăsească cele trei mese zilnice și cămășile bine călcate pentru farmecele ei sexuale, de netăgăduit, însă trecătoare. Fără îndoială că aventura s-ar fi încheiat de la sine, în scurt timp. Din păcate, răul s-a produs deja. În loc să se bucure liniștit de pensie peste mai puțin de trei ani, în curând se va împiedica din nou de piese de Lego în toiul nopții.

Emma, secretara mea, bate și-și bagă capul prin ușă.

– Domnule Lyon, am formularul E din dosarul Wilson. A venit de la notariat. Vreți să-l trimit la Cowan Finch, mâine-dimineață?

– Am cam rămas în urmă cu cazul Wilson.

Îmi privesc ceasul în fugă.

– Acum e aproape șase. O să-l las chiar eu la Cowan's, în drum spre gară, ca să mai câștigăm vreo două zile. Îi poți suna să-i anunți înainte să pleci acasă?

Emma încuviințează din cap și se retrage. Strâng documentele dosarului Stockbridge și dau să ies din sala de ședințe,

când constat că Sara merge la pas cu mine. Tac pentru că nu știu ce cuvinte ar putea fi mai puțin periculoase.

Melodia pe care mi-a trimis-o de Anul Nou a schimbat tot. Mi-a dovedit că seara de la Manchester n-a fost o iluzie, rezultatul a prea mult alcool, sau o tentație datorată apropierii. Mi-a dovedit că am intuit bine subtextul invitației de *a urca la o cafea*. Sara știa foarte bine ce făcea în momentul în care a folosit un cântec pentru a pune un bărbat căsătorit să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi sărutat.

Nu vreau să se întâmple. Îmi iubesc soția. *Îmi iubesc soția.*

Vreau să se întâmple. Vreau să mă culc cu femeia asta mai mult decât vreau să respir. Cu toate astea, n-o s-o fac. Sunt un om al Renașterii, nu un animal.

Schimb dosarul Stockbridge cu grămada considerabilă de documente pentru Cowan Finch, îmi pun paltonul și merg să-mi iau servieta.

– Mai dă-mi și mie din hârtiile astea, spune Sara, întinzând brațele.

Ezit, dar sunt pus într-o adevărată încurcătură. Dacă refuz, aș fi mult prea grosolan. Cu o scurtă mișcare de aprobare, îi încredințez depoziția din dosarul Wilson. O undă de Allure mă învăluie, la care se adaugă altceva, ce nu pot identifica prea bine – o aromă dulce, pe care numai Sara o are.

Ieșim din clădire și ne îndreptăm împreună către Holborn. În timp ce traversăm o stradă îngustă, lăturalnică, aflată în apropierea gurii de metrou, tocul Sarei rămâne blocat în rigolă. Se oprește pentru a-l scoate, scoțându-și piciorul din pantof și râde, în timp ce-și menține echilibrul, încercând să nu pună piciorul pe jos și să nu scape documentele în același timp. Logic, mă opresc și eu. Și, în felul acesta, suntem protejați de două clădiri de birouri solide, aflate de-o parte și de

alta a străzii, care ne feresc de întreaga forţă a exploziei ce face ţăndări totul în High Holborn, în secunda următoare.

Dacă nu era pantoful Sarei, am fi fost cu trei metri mai în faţă, pe artera principală, adică exact în locul în care o mie de cioburi mortale de geam au căzut pe pământ, şi ar fi putut să ne omoare într-o secundă.

E extraordinar modul în care instinctul de supravieţuire funcţionează, punând stăpânire pe tine. M-am aruncat peste Sara şi ne-am sprijinit de uşa unui magazin, cu urechile vibrând de la explozie. Aceasta a uscat aerul şi ne-a lăsat fără oxigen în plămâni. Ne-am ghemuit lângă perete, trăgându-ne hainele deasupra capului, pentru a ne feri de praful gros de cărămidă care pluteşte în jur, respirând un aer uscat, în timp ce ochii ne lăcrimează.

În momentul următor ne pocnesc şi ne vibrează urechile de la zgomotul infernal făcut de miile de alarme ale maşinilor. În câteva minute sirenele maşinilor de pompieri şi a ambulanţelor umplu atmosfera. Însuşi oraşul lovit pare că urlă. Îmi ia câteva clipe să înţeleg că sunetul înăbuşit este, de fapt, valul de gemete colective ale celor prinşi sub dărâmături şi ale muribunzilor.

Sara şi eu ne privim. Avem feţele, părul şi hainele acoperite cu praf gri. Nu citesc teamă în ochii ei vii: e doar curiozitate, uşurare şi o scânteie de adrenalină.

– Crezi că s-a terminat? mă întreabă calm.

Felul în care reacţionează în faţa unei asemenea crize e uimitor. Mi-o şi imaginez pe Mal, toată panicată, într-o situaţie similară. Desigur ar fi speriată mai mult pentru copii decât pentru ea însăşi.

Dar Sara se poate controla asemenea unui bărbat, fapt pe care îl găsesc deopotrivă de reconfortant şi periculos de atrăgător.

Sărim amândoi, în timp ce tot mai multe cioburi şi moloz se zdrobesc de sol.

– Probabil s-a terminat, asta dacă nu au mai camuflat nişte bombe pe undeva. E posibil să explodeze înainte ca echipele de salvare să sosească, zic eu, mirându-mă că, brusc, am devenit toţi atât de experţi în terorism. Ar mai putea fi una sau mai multe bombe în oraş, ca data trecută...

Un alt val de sticlă zdrobită se aude căzând, de data asta la doar câţiva metri distanţă de noi.

– N-ar trebui să mai stăm aici, o îndemn eu. Dumnezeu ştie cât de mult a afectat explozia clădirile.

Sara se ridică. scuturându-şi molozul de pe haine.

– Apartamentul meu e în Theobald's Road, spune ea, doar la zece minute distanţă.

O apropiere bruscă de moarte are un efect util. Ţi se aminteşte acut că nu eşti decât un muritor, ţi se aminteşte cât de scurtă şi fragilă e viaţa.

Carpe diem. Trăieşte clipa.

Aruncăm o scurtă privire în josul străzii care ne confirmă că blocul în care se află biroul nostru a fost destul de puţin afectat, cu excepţia unor ferestre sparte. Primul meu instinct îmi spune să merg la locul exploziei, unde, aş fi, fără îndoială, mai mult un obstacol decât un ajutor. Dar o maşină de poliţie a baricadat deja drumul către acea zonă. Aşa că nu mă mai pot agăţa de nimic pentru a mă salva de mine însumi.

Mobilul meu n-are semnal – e o procedură standard în epoca în care trăim, şi anume se opresc toate reţelele de comunicare în timpul atacurilor teroriste pentru a preveni eventualele explozii declanşate cu ajutorul aparatelor – dar mi-l închid oricum.

Ţinându-ne de mână, eu şi Sara fugim până în High Holborn, mergând, dintr-un instinct de conservare mai mult

absurd, pe jumătate ghemuiți, pentru a ne feri de un eventual nou atac violent. Ne oprim absolut terifiați, când ajungem pe bulevard, uimiți de amploarea dezastrului. E ca și cum capitala noastră s-ar fi transformat în străzile de coșmar ale Bagdadului. Mașini răsturnate, clădiri nimicite, stâlpi de lumină prăbușiți, iar peste toate tronează un nor greu de praf și fum. Sunt uimit de viteza echipelor de salvare, care coordonează deja întreaga zonă, dar e normal având în vedere că au avut o ucenicie neagră.

Traversăm Holbornul, cu cioburile scrâșnindu-ne sub tălpi, și Hatton Garden, și aproape că nici nu observăm vitrinele spulberate ale magazinelor de bijuterii. De-abia dacă ne dăm seama de ciudata tăcere a străduțelor neafectate, sau de lipsa traficului ori a pietonilor. Eu sunt prea ocupat să-i desfac bluza, chiar așa, în fugă cum suntem, iar mâinile ei trag prea frenetic de cureaua pantalonilor mei, în timp ce trecem pe lângă mașini abandonate de oameni îngroziți în mijlocul drumului.

Dăm buzna pe ușa de la intrarea blocului ei și o culc pe scările murdare. Îi ridic fusta și-i dau jos chiloții, îmi bag genunchii între ai ei, desfăcându-i coapsele, în timp ce-mi deschid pantalonii. După care intru în ea, iar sângele îmi clocotește în vene, urlând, *tunând*, în timp ce ejaculez.

După o secundă ies din ea și mă țin de balustradă pentru a mă ridica, gâfâind, în timp ce-mi bag penisul moleșit înapoi în pantaloni.

– Ei bine, chestia asta ți-o fi plăcut *ție*, spune Sara dur, dar pe mine nu m-a satisfăcut.

Se ridică trăgându-și fusta repede și ridicându-și chiloții. Îmi frec dur bărbia, un pic șocat, dar încântat de brutalitatea comportamentului meu.

– Îmi pare rău, nu m-am putut abține.

– La dracu', chiar n-ai putut.

– La dracu', chiar n-am putut, recunosc eu, dar stai liniştită, o să mă revanşez.

– Să fie al dracului dacă n-o să fie aşa, zice ea veselă.

– Aici?

– Da...

– Aici?

– O, *da*...

– Aşa?

Îngenunchează între picioarele mele, cu sânii ei cu sfârcuri de căpşună strălucind.

– Nick, trebuie să-mi spui ce-ţi place. Altfel cum o să ştiu?

Nici o femeie nu m-a mai întrebat aşa ceva până acum.

– Îmi place chestia aia pe care ai făcut-o, o, Doamne, cu unghiile, silabisesc eu până la urmă.

– Aşa? toarce ea.

– *Aşa*, gem eu.

Sara vorbeşte în timp ce face sex. Nu spune vorbe fără sens, nu dă ordine naziste şi nu vorbeşte ca în filmele porno; *vorbeşte* cu mine.

– Asta îţi place? Dar asta? Mai repede? Mai încet? E bine? Te excită asta? Îmi place când îmi faci asta. Îţi poţi bune buzele acolo unde tocmai ţi-ai pus degetele? Minunat, e *minunat*. Ai vrea să încercăm aşa ceva? Sau asta? Hai să vedem dacă putem. Cred că reuşim. Doamne, chestia asta mă excită la nebunie. Dacă ai putea... Poate ar trebuie să încercăm... O, perfect, *perfect*.

Nimic n-o deranjează. Chicoteşte când corpurile noastre delicios de asudate şi lipite scot sunete împreună. Râde când rămânem blocaţi într-o poziţie acrobatică şi trebuie să ne desprindem încet unul de celălalt, de parcă am juca Twister. Apare şi un prezervativ din sertarul noptierei sale.

– Noroc că trebuie să-mi vină în două zile, altfel partida aia de pe scări ar fi putut deveni un *dezastru,* spune ea după care mă întreabă fără nici un stres: Limonadă sau whisky sec?

După aceea se întoarce pe-o parte şi-şi aprinde o ţigară. Mă holbez la ea, mai şocat de această imagine decât de imensul dildo (negru) pe care l-am descoperit în timp ce bâjbâiam după nişte şerveţele sub pat.

– Nu ştiam că fumezi!

– Nu fumez decât după sex.

Deschide pachetul.

– A, n-a mai rămas decât una. Pare un păcat să păstrezi tot pachetul numai pentru o singură ţigară.

– Chiar aşa?

Îmi caută penisul din nou.

– Da, Nick, chiar aşa.

Numai când zorii se ivesc prin ferestrele dormitorului dezordonat al Sarei, îndrăznesc să mă gândesc la Mal. Soţia mea. Femeia pe care tocmai am trădat-o în modul cel mai josnic. De *patru* ori, ca să fiu mai precis. Deşi, logic, acesta nu e un lucru de care să fii mândru.

Un val uriaş de ruşine mă acoperă. Doamne, Dumnezeule, *ce-am făcut?*

Mă ridic din pat, uşor, pentru a nu o deranja pe Sara, caut în buzunarul hainei şi-mi scot mobilul. Ascult cele 14 mesaje primite, toate în afară de unul de la soţia mea, simţindu-mă din ce în ce mai rău, când constat teribila panică a lui Mal. Isuse, n-ar fi trebuit să-mi închid mobilul. Oare prin ce-a trecut în noaptea asta?

Mă mai uit o dată către pat, după care mă duc, încet în sufragerie – e surprinzător cum fata asta reuşeşte să fie în acelaşi timp minimalistă şi dezordonată – şi sun acasă.

Ridică imediat receptorul.

– Mal? Eu sunt.

Tăcere.

Mă întreb dacă nu mi-a murit bateria şi verific.

– Mal eşti acolo? La naiba cu telefoanele astea...

– Sunt aici, şopteşte ea părând pe jumătate adormită.

– Cred că ai văzut ştirile, nu? întreb eu, încercând să par normal.

Ce e normal în momentul în care ai încălcat fiecare promisiune făcută?

– Sunt bine, un pic şocat, logic, dar am avut noroc, la birou nu s-au spart decât vreo câteva geamuri, dar cea mai afectată a fost cealaltă parte a Holbornului. Nu e chiar aşa de grav cum arată la televizor, dar Doamne, e destul de rău.

– Dar, eşti *sigur* că eşti bine? Unde erai când s-a întâmplat? Ce-ai făcut? Unde ai fost, am încercat să te sun...

Am un brusc sentiment de vinovăţie amestecat cu enervare. Chiar trebuie să facă o *dramă* din asta?

După care urmează şocul remuşcării: a stat trează toată noaptea, bolnavă de frică. *În timp ce* eu...

– Sunt bine. Uite, îmi pare rău că ai fost îngrijorată, dar... rezistă.

Sara a coborât din pat şi s-a dus la baie lăsând uşa întredeschisă. Nu prea vreau să ştie că-mi sun soţia, n-are sens să pun sare pe rană, dar, mai important, nu vreau ca Mal să audă duşul. Mă mut pe holul mic şi închid uşa.

– Mal, a fost o noapte de iad, mormăi eu, acoperind telefonul. Ştiu că probabil ţi-ai ieşit din minţi, dar nu puteam face nimic. Voi încerca să ajung acasă de îndată ce pot, dar îţi poţi imagina cât de greu e să ajungi undeva în acest moment. Nici nu ştiu dacă trenurile circulă încă.

– Waterloo s-a deschis, am auzit la ştiri. Unde eşti acum?

Intru în panică şi mă străduiesc s-o controlez. „Nu insinuează nimic. E o întrebare absolut normală."

– A, da. La birou, normal. Am petrecut noaptea aici.

Sunt uimit cât de repede, cât de ușor îți vin minciunile.

– Mal. Trebuie să închid, da? Vin acasă când pot. Ce fac fetele?

– Fetele sunt bine, sunt la Kit...

Al naibii să fie.

– Normal.

– Nicholas, te rog. Și-a făcut griji pentru tine, toți ne-am făcut.

– Îmi pare rău, da.

– Te iubesc, spune ea și-mi dau seama că plânge. Chiar *te iubesc*, Nicholas.

N-am fost niciodată într-o situație atât de jalnică. Cum să mă culc cu alta și încă să-mi iubesc soția? Cum să-i spun soției mele c-o iubesc când încă am impregnat în piele parfumul altei femei?

Mă întorc, în momentul în care Sara deschide ușa holului glorioasă și magnifică în goliciunea ei.

– Și eu, spun repede și închid telefonul.

Sara nu întreabă cu cine vorbeam, iar eu nu-i dau nici o explicație. Îmi simt chestia tare din nou, în timp ce o urmez în dormitor, căutând cuvinte pentru a-i spune că plec definitiv. A fost, fără doar și poate, din punct de vedere sexual, cea mai tare noapte din viața mea, dar a fost, de asemenea și o noapte irepetabilă. Știu mult mai bine decât mulți unde vom ajunge dacă o vom lua pe acest drum. E mai bine să-i punem capăt acum. Trebuie să găsesc o cale de a o părăsi ușor, înainte de a o răni.

Îmi culeg pantalonii de pe jos, din sufragerie, și mi-i pun stângaci, în timp ce Sara iese din dormitor legând cordonul unui chimono de mătase purpuriu.

– Ascultă, Nick, începe ea, jucându-se cu lobul urechii, seara trecută a fost superbă – minunată –, dar a fost numai o

noapte, nu? Adică, eşti un bărbat fantastic, dar, ca să fiu sinceră, n-am chef de o relaţie.

Rămân aşa, cu un picior afară din pantaloni. Ce n-a mers bine noaptea trecută? Sexul? *Eu* credeam că sexul a fost grozav. Incredibil, de fapt. Aşa că, de ce...

– Nu e vina ta, continuă ea, aşezându-se pe braţul canapelei albe. M-am simţit foarte bine, pe cuvânt. Dar trebuie să recunoşti că toată situaţia asta cu bomba, ei bine, a stricat mersul firesc al lucrurilor, nu-i aşa? Am profitat la maximum şi sunt mulţumită. Dar suntem colegi şi nu vreau ca noaptea trecută să devină un obstacol, aşa că m-am gândit să spunem acum lucrurilor pe nume.

Ar trebui să mă simt uşurat. Mă eliberează.

– Eşti OK în privinţa asta? întreb.

– Da, sunt bine, sincer. Nu-ţi face griji pentru mine.

Nu pare a regreta nimic.

– Bine, atunci e OK.

– Micul nostru secret, adaugă ea.

– Absolut.

– Deci, se ridică ea. O să-mi fac o cafea, după care cred că mă voi întoarce în pat. Azi nu mergem la lucru, logic. Vrei şi tu cafea?

– Nu, ar fi mai bine să mă duc la... Trebuie să plec la.. gară. Dar mulţumesc.

– Bine. Să fii atent la uşa de jos, s-o trânteşti după tine când ieşi, pentru că se blochează şi ai senzaţia că s-a închis, dar nu-i aşa. A trebuit să chemăm poliţia de două ori deja anul acesta ca să-i evacuăm pe cerşetori.

– Da, aşa o să fac.

Îi remarc tonul oficial.

– O să o pun pe Emma să trimită e-mailuri tuturor pentru a-i anunţa când ne putem întoarce la birou. Cu cât mai repede,

cu atât mai bine, sincer. Chiar şi mâine, dacă e posibil, chiar dacă nu vom putea repara geamurile decât într-o zi, două.

Pune mâna pe telecomandă.

– Mulţumesc, Nick. Pot lucra la dosarul Yeates de acasă, între timp, am toată documentaţia aici, încă de săptămâna trecută. Apropo, adaugă ea, cu ochii în ecran, în timp ce un reporter transmite în direct de la operaţiunea de curăţare din Trafalgar Square, îmi place cum îţi stă părul. Te face să pari cu zece ani mai tânăr. Ţi-am zis că ţi-ar sta mai bine cu el puţin mai lung.

– Of, Nicholas! Arăţi *oribil!*

– Mulţumesc, spun eu încordat. Mă simt mult mai bine acum.

Mal mă ia în braţe, îngropându-şi faţa în umărul meu, iar eu tresar de spaimă. *Ar fi trebuit să fac un duş la Sara.* Ar fi trebuit să îndepărtez aroma de miere îndulcită de soare a pielii ei. Încă îi mai simt fluidele lipicioase uscate pe mine – până acum nu m-am mai culcat cu o femeie care să ejaculeze şi a fost cea mai erotică experienţă pe care am trăit-o. În mod sigur, Mal îşi va da seama, *în mod sigur...*

Cu un suspin de uşurare, soţia mea îmi dă drumul şi o urmez în universul cald al bucătăriei. Orice spaţiu liber e plin cu farfurii şi oale cu mâncare proaspăt gătită, abia scoasă din cuptor şi încă aburindă: turtă dulce, mămăligă cu brânză mucegăită, brânză de capră şi usturoi, foie *gras* cu glazură de caise, plăcintă cu piersici şi şampanie, pâine cu măsline, prepeliţă la grătar. Suficient cât să hrăneşti o armată epicureană. Comportamentul tipic al lui Mal când trece printr-o criză emoţională. Sper să-i treacă.

Ia de pe aragaz o cratiţă cu cremă.

– Îmi pare rău, dragule. N-am spus cu răutate că arăţi oribil, doar că eşti atât de şifonat şi de răvăşit – simt mirosul

bombei pe tine, e groaznic, de parcă ar fi fost noaptea lui Guy Fawkes, într-o variantă *mult* mai groaznică, bineînțeles. Ai praf în păr – Doamne, ți-a crescut părul, nu? Trebuie să te programez la...

– Malinche, o întrerup eu, tocmai am supraviețuit unui atac terorist, abia dacă am dormit în 48 de ore – asta cam așa e – mi-a luat toată ziua să ajung acasă, iar pe tine te preocupă praful de pe haina mea și că am părut lung?

Pare rănită.

– Nicholas, am fost îngrozitor de îngrijorată pentru tine, nici nu-ți imaginezi, și știu că ai trăit momente *cumplite*...

– Mai bune decât mulți alții, spun eu sobru.

– Da, normal. Of, *Nicholas*.

– Mă rog, zic eu repede, înainte să înceapă iar, îmi *place* cum îmi stă părul. Mă întinerește cu zece ani. Unde sunt fetele?

– Metheny e în pat, n-a mai rezistat, dar Sophie și Evie sunt în living, își fac temele. Vrei o ceașcă de...

– Cred că un scotch ar fi mai bun. Stai liniștită, mi-l pregătesc singur.

Sunt conștient de faptul că Mal e uimită și rănită, însă n-o privesc în ochi, în mod voit, și ies din bucătărie. N-am crezut că va fi atât de greu.

Sophie se lipește de mine, de cum mă vede, cu un gest melodramatic, de care nașul ei ar fi mândru. Evie însă nu-și ridică ochii din teme, concentrată, cu vârful limbii în colțul gurii, aplecată deasupra caietului. Mal face exact la fel când lucrează la una dintre cărțile ei de bucate.

– Hei, Sophs, zic eu ciufulind părul fiicei mele mai mari.

Mă aplec peste umărul lui Evie.

– Ce faci, draga mea?

– Chestii, rezumă Evie.

– Ce fel de chestii?

– Despre Dumnezeu şi mame, explică Sophie. Le-am făcut şi noi acum un *secol*.

– Păi şi tu aveai vârsta lui Evie acum un *secol*, spun eu înţelegător.

– Cine-i şeful la noi în casă? întreabă Evie, ridicând privirea.

– Mama voastră îmi acordă această onoare, spun eu serios.

– E mama, bineînţeles, zice Sophie. Poţi să-ţi dai seama după cum inspectează camerele. *Ea* vede toate lucrurile de sub pat.

N-am nevoie să mi se amintească de ochiul atotvăzător al lui Mal. Îi iau tema lui Evie, citind repede răspunsurile ei surprinzătoare, scrise cu cerneală de un violet aprins: Evie a presupus că regula de la şcoală, ca toate temele să fie scrise cu plictisitorul creion HB, nu se aplică şi în cazul ei.

Se pare că Charles Darwin a fost un nudist[1] (deşi nu unul drăguţ) care a scris *Organul Speciilor*[2] în care, rezultă că a spus că zilele lui Dumnezeu nu aveau 24 de ore, dar fără ceas, cine să ştie?

Ochii lui Evie se îngustează, permiţându-mi să râd. E o luptă. Nu pot să-mi dau seama ce metode moderne ori la modă de predare îi fac pe învăţători să creadă că e o idee bună să întrebi o clasă de elevi precoce de şase ani din ce le-a făcut Dumnezeu pe mame, dar răspunsul lui Evie – „La început a pornit de la oasele bărbaţilor, după care a folosit mai mult sfori" – indică faptul că fiica mea mijlocie are mai multă imaginaţie decât ei.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil în lb. engleză: „naturalist" = naturalist, în schimb „naturist" = nudist. Pronunţia fiind apropiată, fetiţa a încurcat cuvintele. (n.red.)

[2] Acelaşi lucru – *The Origins* of *Species* – *Originea speciilor*, fetiţa confundă „origins" cu „organ". (n.red.)

Scot un sunet de surpriză citind răspunsul lui Evie la vicleana întrebare: „Ce ar face-o pe mama ta să fie perfectă?" „Dieta.[1] Ştii, o chestie la păr. Poate ar trebui să fie albastru." Şi brusc un gând ascuţit îmi spulberă râsul, reducându-mă la tăcere atât de repede încât Evie nu mai stă îmbufnată şi mă priveşte mirată. *Astea sunt momentele care ţi-ar lipsi dacă ai pierde-o pe Mal.*

Divorţul transformă copiii în trupuri pe care le împarţi. Stau permanent cu un părinte, iar în weekenduri şi joi seara cu celălalt. Crăciunul cu tata, anul acesta, iar anul viitor cu mama. Putem îmbrăca frumos lucrurile numindu-le custodie comună, dar crudul adevăr este că un copil n-are decât o casă, iar oriunde altundeva e în vizită.

Nu pot crede că am fost atât de prost. Doamne, dacă Mal află *vreodată*...

O bag pe Evie în pat şi trec peste ritualul nostru de patru runde cu SpongeBob Squarepants – ce concept pervers acesta al texanei veveriţe subacvatice; oare ce s-a întâmplat cu ursul Pooh? – înlocuindu-l cu un tub de contrabandă de Smarties. Mal ar face o criză dacă ar şti, dar în seara asta îmi lipsesc resursele emoţionale şi vocale pentru a intra în rolurile solicitante ale lui Mr. Krabs, Squidward şi compania.

Sophie se aşază veselă pe confortabila canapea din bucătărie cu *Leul, vrăjitoarea şi dulapul*. Prefăcându-mă că n-am auzit rugămintea lui Mal de a sta de vorbă până termină cina, mă furişez în birou.

Cufundat în fotoliul meu de piele privesc abătut în paharul de scotch. Totul pare foarte normal. Mai puţin faptul că, pentru prima oară de când ne-am cunoscut, nu-i pot spune lui Mal ce mă apasă atât de tare. Am avut mereu o relaţie

[1] Din nou, fetiţa încearcă din pricina pronunţiei similare cuvântul „dye" care înseamnă vopsea cu „diet" care înseamnă „dietă". (n.red.)

foarte onestă şi ne cunoaştem atât de bine. Cum de am fost *în stare* să pun în pericol toate astea?

A fost o aventură de-o noapte. E vina bombei, o situaţie de forţă majoră, după cum o numesc cei din asigurări. În mod sigur, mă *puteam* abţine, dar – împrejurările, dragul meu. Împrejurările. După cum a constatat Macmillan.

E absolut sigur, perfect indiscutabil că nu se va mai repeta. *Nu pot...*

– Ta-ta!

– Mal! strig prin uşa deschisă a biroului.

Aud clinchetul oalelor, însă Mal nu răspunde.

– Ta-taaa!

– Mal! Evie vrea ceva!

Rafala de frig care se simte pe culoarul dinspre bucătărie sugerează că Mal e afară, în cămară. Îmi stăpânesc iritarea, îmi las băutura şi merg în capul scărilor.

– Da, Evie?

– Mi-e sete. Poţi să-mi aduci ceva de băut sau apă?

– Nu, ai avut timp până acum să bei apă. Nu te mai prosti şi culcă-te.

Tocmai mi-am luat din nou paharul, când o aud iar.

– Ta-taaa!

– Ce mai e?

– Chiar mi-e *foarte* sete. *Te rog*, îmi poţi aduce ceva de băut?

Unde naiba e Mal?

– Ţi-am zis că nu. Stai cuminte, Evie, că mâine-dimineaţă mergi la şcoală. Dacă mai strigi o dată vin şi-ţi trag una la fund.

De data asta apuc să beau din pahar.

– Ta-taaaaaa!

– Ce?

– Când vii să-mi dai una la fund, poţi să-mi aduci şi un pahar cu apă?

Îi povestesc discuţia mai târziu lui Mal, în timp ce ne spălăm pe dinţi împreună în baie. Ne zâmbim complice, aşa cum fac părinţii.

– A primit apa, nu?

– Da. Abia m-am abţinut să n-o vărs pe scări de râs.

Îmi spun: „Vezi, va fi bine, vei trece peste asta." Noaptea trecută a fost o greşeală, o greşeală inconştientă, dar ce-a fost, a fost. Trebuie să laşi totul în urmă. Să uiţi. Nici nu s-a întâmplat.

Dar când ne băgăm în pat şi mâna lui Mal mă mângâie uşor pe piept coborând apoi, tatonând terenul, îmi trag plapuma peste umeri şi mă întorc pe partea cealaltă.

A doua zi sar din pat, convingând-o pe Mal să se culce la loc. Le pregătesc pe fete în doi timpi şi trei mişcări – nu înţeleg de ce i se par lui Mal atât de grele dimineţile, mai ales că Evie se dă de gol şi mărturiseşte că mama le dă bomboane fondante în fiecare dimineaţă, la micul dejun – şi le duc în fugă la şcoală. Criza tata-ai-uitat-să-ne-pui-mâncare-pentru-prânz (puteam să jur că am plătit deja mâncarea pentru şcoală) e rezolvată cu o bancnotă de zece lire care va fi, cu siguranţă, dată în întregime pe cartofi prăjiţi la cantină. Încep să înţeleg că principalele consecinţe ale indiscreţiei mele vor fi măselele stricate şi obezitatea infantilă.

Impulsionat de o energie şi de un optimism datorate noii mele stări mentale, mă opresc la florăria Margot, în drumul către casă, şi cer cel mai extravagant buchet de flori pe care-l au.

– E pentru soţia mea, adaug eu, deşi nu era nevoie.

Fata se încurcă în foarfece şi celofan, şi mă abţin cu greu să nu-i spun să se grăbească.

– Aniversare sau zi de naştere?

– Nici una, nici alta.

Zâmbeşte obraznic.

– Aha, aţi încurcat-o, nu? Ce-aţi făcut?

– N-am făcut nimic, zic eu înţepat.

– Lăsaţi, îmi face ea cu ochiul. Cu buchetul ăsta o să vă mai spălaţi din păcate.

Mal e uluită când intru în bucătărie cu buchetul care aproape că are mărimea şi greutatea unui copil mic. Îşi strânge cordonul halatului ei gri-şobolan înainte de a-şi deschide braţele să-l primească.

– Ce-am făcut ca să-l merit?

– Am nevoie de un motiv pentru a-i aduce nevestei mele flori? zic eu jignit.

Ezită.

– E din cauza a ceea ce s-a întâmplat la Londra, nu-i aşa?

Îi mulţumesc Domnului că s-a întors cu spatele, pentru a căuta o vază. Cred că mi se citeşte şocul pe faţă. „Ştie. Cum de ştie?"

– A... Londra?

Desface celofanul şi-şi îngroapă faţa în flori.

– O, minunat! Bombele, Nicholas. Şoc posttraumatic sau cum se numeşte. Ai fost aproape de moarte şi brusc, ai început să preţuieşti ceea ce ai fi putut pierde, e ca şi cum te-ai fi născut iar, sau ceva de genul ăsta, era un articol pe tema asta în *Daily Mail*.

Sunt atât de uşurat, încât pentru un moment nici nu pot vorbi.

– Da, bâlbâi eu. Da, într-un fel.

– E îngrozitor, acei bieţi oameni – au identificat 179 până acum şi în mod sigur sunt mai mulţi, e oribil – însă noi am avut noroc, iubitule, nimic teribil nu i s-a întâmplat ieri

familiei noastre. Nu putem să-i lăsăm pe aceşti oameni să câştige, nu putem ceda în faţa lor.

Zâmbesc crispat şi mă întind după grămada de scrisori de pe masă, din spatele ei. Mal se întoarce la flori, scoţând un murmur de satisfacţie în momentul în care aşază ultimul fir la locul potrivit.

– Te pot lăsa la gară când plec spre Salisbury, spune ea, îndreptându-se cu vaza către living. Presupun că eşti aşteptat la birou pentru a pune lucrurile în ordine.

Se opreşte ezitând, în pragul bucătăriei.

– Nicholas, chiar voiam să-ţi spun că ieri l-am văzut pe Trace Pitt, a trecut pe aici să... să-mi ofere o slujbă.

Mă uit în grabă printre plicurile cafenii, alegând înştiinţarea de reînnoire a abonamentului meu la *Lawyer*. Trebuie să mă asigur că Emma nu uită de chestia asta.

– Ce?

– Să lucrez la – de fapt să conduc – noul lui restaurant.

Emma a trimis e-mailuri oamenilor să se întoarcă la birou astăzi; în afară de fereastra spartă pe care a înlocuit-o deja – „Ştiu o persoană încântătoare în Epping, domnule Lyon, vrea banul în mână, dar o să ne rezolve imediat" – biroul nostru a fost foarte puţin afectat. Simt un amestec de teamă şi de încântare la gândul revederii Sarei.

– E foarte entuziasmat – a băgat o groază de bani în afacere – şi mi-a promis că nu voi lucra până seara târziu, că vor exista oameni destui care să mă înlocuiască, dar, bineînţeles, am vrut să mă consult cu tine mai întâi...

– În legătură cu ce să mă consulţi?

– Dacă să accept sau nu.

– O, da. Cred că ar trebui să accepţi.

– Crezi?

Pare surprinsă.

– Eşti sigur?

– Absolut, întăresc eu absent. Chiar trebuie să plec, Mal.

– Scuze, da, lasă-mă doar să mă îmbrac.

Mal trece în grabă pe lângă panoul cu bileţele de lângă cuptor şi o grămadă de hârtiuţe galbene zboară pe jos. Mal le culege şi le înfige la loc cu o încetineală enervantă.

– A, tocmai mi-am amintit. Săptămâna viitoare fetele au o serbare, Nicholas, deci trebuie să vii devreme, chiar *nu* putem întârzia. Nu după ce s-a întâmplat la piesa de la şcoală.

N-am nevoie să mi se amintească acel mic fiasco.

– Bine, voi fi acolo. Când?

– Vineri, pe 19. Începe la ora 19.00. Şi, *te rog*, nu întârzia, Nicholas. Nu sunt sigură că mai suport ca Evie să-şi poarte iar cizmele în pat timp de o lună, în semn de protest.

– Vineri, pe 19?

Sara se strâmbă.

– Ştiu că e din scurt, dar invitaţiile de presă vin mereu în ultima secundă. Michèle nu poate merge, lucrează la Paris în acel weekend, dar ştie ce mult îmi place opera, aşa că mi le-a oferit. Ştiu că poate *Tristan şi Isolda* poate fi un pic cam plictisitoare...

– Doamne, nu, îl ador pe Wagner! E compozitorul meu preferat, de fapt. Şi n-am mai fost la *Tristan* de ani de zile.

– Da? Ce coincidenţă, e şi compozitorul meu preferat.

Doamne, arată trăsnet în cămaşa asta de culoarea prunei. Atât de decadent, atât de *aţâţător*. Observ mici sclipiri în cuta misterioasă a sânilor ei.

Oftez.

– Problema e că...

– Îmi pare rău, Nick, probabil eşti ocupat. N-ar fi trebuit să întreb.

– În oricare altă seară mi-ar fi făcut plăcere, spun eu adevărul, dar pe 19 am treabă. Una dintre fiicele mele are o serbare la şcoală şi *trebuie* să fiu prezent...

Ridică din umeri.

– Altădată. Probabil e mai bine aşa, adaugă ea privindu-mă în ochi, pentru că nu garantez că ai fi prins ultimul tren spre casă.

Sună ca o afirmaţie.

Ştim amândoi că e o întrebare.

8

Sara

La dracu', urâsc opera. Nu ştiu ce m-a apucat să fac propunerea asta. Cred că am luat-o razna. Şi Wagner, pentru Dumnezeu. Al naibii de întunecat şi depresiv. Muzica asta nu e chiar genul meu, ca să zic aşa, dar mă gândesc că o bucată veselă de Mozart ar fi fost suportabilă. *Figaro*, poate. Aia aproape mi-a plăcut. Wagner era tovarăş bun cu Nietzsche, conform prezentării din programul meu, chestie care explică multe lucruri despre amândoi. Nu-i de mirare că săracul Nietzsche a devenit nihilist dacă a fost nevoit să asculte tot timpul o asemenea porcărie.

Arunc o privire laterală. Nick s-a afundat confortabil în scaunul lui de catifea, cu degetele lungi împreunate. Stă absolut nemişcat şi se uită în extaz spre scenă. Ce binecuvântare!

Casc la adăpostul programului. Ce nu facem din dragoste. Priviţi la prinţesa Diana, o femeie ultraurbană, care arăta absolut stângace în cizmele ei verzi, la Balmoral, şi încerca să-l convingă pe prinţul Charles că nimic n-o încânta mai mult decât să stea într-un loc unde plouă cu găleata toată ziua, în timp ce bărbaţii care miroseau precum caii şi femeile care arătau exact ca ei vânau fazani inocenţi.

Şi OK, n-o să neg, am început *să ţin* la Nick. Am o oarecare simpatie pentru el, altfel n-aş mai fi aici. Ca să nu mai vorbim despre cât m-a supărat cu biletele! Doamne! A făcut scandal când n-am mai putut sta pe locurile de pe invitaţie, cele mai bune din sală, şi am sfârşit prin a plăti pentru jafurile astea de invitaţii de presă, e vorba de banii celor care plătesc taxe, la urma urmei. Am idee cât costă locurile din faţa orchestrei?

Păi, cam ştiu, Nick. Aproape 400 de lire sterline. Mi-aş fi putut lua corsetul acela de şifon cafeniu de la *La Petite Salope* – aveau mărimea mea.

(Notă pentru mine: data viitoare când mai inventez că primesc invitaţii gratis de la prietene imaginare din presă pentru cucerirea neruşinată a şefului – din nou – să mă asigur că sunt invitaţii foarte ieftine.)

Pot să jur că am îmbătrânit cu zece ani până să se aprindă din nou luminile, iar publicul – media de vârstă e 90 şi ceva de ani – reuşeşte să se ridice pe picioarele şubrezite pentru a aplauda. Grăsana de lângă mine aproape că mă loveşte în momentul în care braţele ei din tafta roz se umflă ca nişte pistoane de carne. Cineva să mă împuşte dacă voi avea vreodată aripi din astea barosane. Încă un bis şi va decola.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu sunt măritată cu Nick. Imaginează-ţi cum ar fi să trec prin aşa ceva în mod regulat...

Pe urmă el se întoarce spre mine şi-mi zâmbeşte cu o încântare atât de copilărească, încât inima mi se topeşte şi îmi alunecă în stomac.

– Ţi-a plăcut muzica, nu-i aşa? întreabă Nick drăgăstos, în timp ce ne facem loc prin mulţime. Păreai absolut cufundată în atmosferă.

„Aş suporta orice pentru tine, iubiţel."

– Îhî.

– E neobişnuit să cunosc o femeie care chiar îl apreciază pe Wagner. El atrage un public puţin mai sofisticat, din punct de vedere muzical. E ca un strugure Zinfandel. Mal... ăăă... majoritatea femeilor preferă ceva mai frivol. Mozart e foarte popular. De parcă asta ar însemna că-ţi place opera.

Mâna lui aşezată pe spatele meu mă ghidează prin foaierul aglomerat.

– Nu că l-aş contesta pe Mozart, dar, după părerea mea nu poţi compara *Flautul fermecat* cu geniul din *Inelul Nibelungilor.*

Îmi înăbuş alt căscat într-un acces de tuse. Hei, Nick, omori toată pasiunea cu flecăreala asta despre operă: *nu sunt* dulcegării cu siguranţă. Şi să nu crezi că n-am auzit şi mica ta scăpare freudiană. Au!

Nu că auzirea numelui ei m-ar face să mă simt vinovată, sau ceva de genul ăsta, la urma urmei ceea ce se întâmplă între Nick şi soţia lui nu mă priveşte. Nu? Ca să fiu sinceră, îmi pare rău pentru amândoi. Ea nu poate, în mod clar, să ţină pasul cu el, săracuţa. Probabil că se simte foarte debusolată când se aventurează în lumea lui. Şi ce frustrant trebuie să fie pentru un bărbat atât de isteţ şi de sofisticat cum este el, să fie legat de o asemenea femeie plictisitoare şi provincială. Adică, oare ce pot *vorbi?* În casa lor, conversaţia se învârte probabil în jurul copiilor şi a meniului pentru prânzul de duminică. Cred că e atât de *plictisit:* în şi în afara patului. Nu-i de mirare că e nevoit să caute în altă parte.

Dacă stai să te gândeşti, e posibil ca eu să le uşurez povara. Avându-mă pe mine pentru discuţii, nu mai e atât de stresat, deşi poate ea nu nu-şi dă seama de asta. Pariez că merge acasă mult mai vesel când are ocazia să mai scape de presiune alături de o femeie care îl înţelege cu adevărat. Şi nu se pune problema să-i despart. N-aş face *niciodată* aşa ceva.

Mulţumesc lui Dumnezeu că am legat opera asta nenorocită de weekend. Trebuie să mai facem un pas înainte ca totul să curgă de minune.

– Nu poţi, bineînţeles, ignora faptul că *Tristan şi Isolda* a schimbat cursul istoriei muzicii.

Mă avânt în dialog.

– Mânat de pasiunea lui neconsumată pentru Mathilde, soţia unuia dintre cei care-l sprijineau, Wagner a adus în prim-plan iconografia adulterului din Evul Mediu şi a conferit substanţă tragediei cu filozofia cvasiorientală a lui Schopenhauer...

– ... şi, aşa cum o demonstrează finalul, a schimbat toate legile armoniei! Absolut! O femeie frumoasă *şi* inteligentă. Acum, spune-mi, crezi...

Rahat, nu-mi pune alte întrebări n-am memorat decât un singur paragraf din *Opera pentru Tonţi*.

Dar frumoasă şi inteligentă: asta îmi *place*. Şi îmi place în mod special şi că îi place şi *lui*.

Oare de ce femeilor cu cap le plac de obicei bărbaţii inteligenţi, dar majoritatea bărbaţilor deştepţi se mulţumesc să ţină în braţe nişte păpuşi gonflabile? Oare instinctul nostru biologic de protecţie, de vânători-culegători/minuni pneumatice care umblă (ştergeţi ce nu se potriveşte) e atât de puternic?

Nick Lyon e un bărbat foarte neobişnuit. Sper că nevasta lui nesărată îl apreciază.

Mă învârt pe tocurile mele de 10 centimetri – vai ce-o să *mai* pătimesc mâine din cauza lor. Am bătături pe care aş putea să le folosesc drept trambulină. Cu ajutorul mulţimii care se împinge, profit şi mă lipesc de pieptul lui Nick în momentul în care ajungem în piaţa Covent Garden.

– Ştii, Nick, toată pasiunea asta mi-a făcut o foame *de lup*, zic eu. Ştiu un bar drăguţ unde se mănâncă sushi în apropiere,

Yuzo, care e deschis mereu până târziu. Au un *sashimi* extraordinar, deşi, bineînţeles, dacă nu-ţi place sushi-ul...

Una dintre clamele portjartierului îmi apasă coapsa.

– Nici o problemă, se îneacă Nick devenind stacojiu. Excelentă alegere, de fapt e restaurantul meu preferat. Ce coincidenţă extraordinară...

Nu chiar atât de *extraordinară*, ca să fim sinceri. Minunat motor de căutare, Google-ul. Poţi găsi o groază de amănunte interesante când introduci numele cuiva la căutare. Ca de exemplu interviuri pe care le-au acordat revistelor de specialitate şi în care au înşirat toate preferinţele lor pentru un articol plictisitor de tipul „Ce-ai lua cu tine pe o insulă pustie". Ce, credeaţi că faza cu Wagner am scos-o din mintea mea?

Sushi *a fost* o mică surpriză, trebuie să recunosc. Nick mi se părea mai degrabă genul care preferă friptura şi plăcinta mamei de acasă. Apele liniştite chiar sunt adânci.

Stomacul meu urlă de parcă n-aş mai fi mâncat de o zi întreagă (ceea ce e foarte adevărat: e singura cale ca fermoarul acestei rochii de cocktail de satin, din dulapul lui Amy, să se închidă.) Acum e rândul meu să simt că leşin de foame. Ei bine, la dracu', un tub digestiv care vociferează, *asta* chiar că atrage. Bărbaţii nu agreează femeile care trăiesc pentru *a mânca*. Cel puţin, peştele crud e o mâncare minimalistă (spre deosebire de mâncarea italiană care n-ar trebui consumată decât în faţa oamenilor pe care n-ai *nici* cea mai mică intenţie să-i bagi în patul tău.) Entuziasmul meu legat de operă a fost total aiurea, dar, din fericire, chiar îmi place sushi-ul. Nici măcar Prinţesa Di nu ar putea mânca ţipar crud doar din dragoste. Deşi presupun că ar fi putut vomita după aceea.

În momentul în care aproape ieşim din piaţă, zumzetul general al discuţiilor se sfârşeşte brusc într-un ţipăt (femeie, isterică), iar în clipa următoare sunt aproape dărâmată de o

slăbănoagă blondă, cu niște colanți ciocolatii din piele de căprioară și cizme kitsch de culoarea bronzului, care iese în grabă dintr-un magazin din apropiere și intră exact în mine.

Fără să se deranjeze să-și ceară scuze, pentru că m-a izbit cu silicoanele, se îndreaptă către (*foarte* simpaticul) tip care a urmat-o afară și care mai ține încă un celular minuscul la ureche.

– *Nenorocitul* dracului! îi strigă fata frumușelului. Vorbești cu ea, *acum*, nu-i așa? Pe mine nu mă părăsește nimeni, împuțitule!

Mă cutremur în momentul în care-l pălmuiește atât de zgomotos că răsună întreg Covent Gardenul.

– Vă meritați unul pe celălalt! N-o să-și părăsească niciodată soțul, știi asta, nu? Sper că te face să te simți îngrozitor!

E un adevărat circ pe stradă, care atrage oamenii: în curând se adună un grup de gură-cască; unul sau doi aruncă chiar și monede, fiind convinși că cei doi sunt actori. El îmi pare îngrozitor de cunoscut, însă nu reușesc să-l localizez încă. Doamne, ce fund *minuscul* are tipa! Te miri cum fetele ca ea pot sta jos fără să-și perforeze fesele.

Fata pleacă în grabă, iar mulțimea se împrăștie și ea, fiind de partea ei. El dă din umeri trist și dispare în magazinul de brânzeturi din spatele lui.

În timp ce oamenii încep să-și vadă de drumul lor, privesc în vitrina magazinului. Brânza mucegăită din primul rând pare extrem de apetisantă. Îmi lipesc nasul de geam pentru a citi ce scrie pe micul cartonaș de lângă – Brie de Meaux. Doamne, *ador* chestia asta. *Și* puțină Brillant-Savarin și niște Fourmé d'Ambert care arată delicios. În mod normal, n-aș ști nimic despre toate aceste sortimente, dar în cartea aia pe care am primit-o de Anul Nou erau poze și având în vedere că și mama ia tâmpitele alea de lecții despre brânză...

– Hei, era Trace Pitt! exclam. *Știam* eu că l-am mai văzut!

– Cum?

– Tipul care a fost pălmuit. Hai, trebuie să-l fi recunoscut.

– Nu am fost foarte atent, răspunde Nick vag, uitându-se la brânzeturi peste umărul meu. Soţia mea a fost logodnica lui. Dacă e vorba despre aceeaşi persoană. Nu-mi amintesc prea bine care dintre ei a rupt logodna...

Femeia aia insipidă a fost logodită *cu cel mai tare bărbat de pe planetă?* E o glumă!

Dă din umeri.

– S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

Doamne. Pentru o secundă, mă întreb dacă în realitate e ceva mai mult de capul doamnei Lyon decât pare la prima vedere.

Nick îmi zâmbeşte şi mă ia de după umeri. Risc şi îmi strecor mâna sub braţul său, în timp ce ne îndreptăm spre Yutzo. Spre încântarea mea, nu se retrage, deşi suntem în public şi Oamenii ar Putea să Ne Vadă. Poate e prea preocupat de gândul că vom rămâne din nou singuri, peste puţin timp.

Sexul cu Nick a fost *mega*-tare. Bănuiam eu că o să fie ceva special şi murdar cu el, pentru că are un magnetism sexual subliminal. Dar chiar şi aşa m-a luat prin surprindere („O, aveţi răbdare chiloţei nerăbdători!") când m-a trântit pe covorul jerpelit al scărilor blocului, la prima noastră tăvăleală. „Aveţi milă, domnule Lyon, sunteţi atât de puternic! Ce altceva poate face o biată fată fără apărare decât să se predea?"

De patru ori într-o noapte. E chiar foarte tare, la *anii* lui. Şi era mândru nevoie mare, deşi mai degrabă şi-ar fi tăiat o mână decât să recunoască.

M-am speriat de moarte când a explodat bomba aia. Ştiu că Nick a crezut că sunt foarte calmă, dar aşa reacţionez când sunt absolut îngrozită. E ca şi cum mi se blochează creierul până când se termină criza. Şocul mă loveşte mai târziu: la

trei zile după bombardament am început să tremur atât de tare, încât cafeaua mea cu lapte de dimineaţă s-a transformat în iaurt.

Ideea e, *problema* e că, atunci când Nick m-a tras lângă vitrina aia protejându-mă de moloz cu propriul trup, ceva neaşteptat a tresărit în mine. A făcut-o instinctiv, aproape fără să-şi dea seama. Deşi îmi place să cred că a reacţionat aşa pentru că era vorba despre mine, cred că ar fi făcut acelaşi lucru şi pentru Osama bin Laden, dacă era prin preajmă. Aşa este el. Ceea ce îl face şi mai erou. Probabil că-l are pe Superman brodat pe boxeri.

Iar acum sunt în încurcătură. Sentimentele pentru Nick cel înţelept.

Păcat că rolul lui Lois Lane e deja luat. N-am ce să fac, chiar îl *plac*. Şi acum nu mai e vorba doar despre sexul sălbatic sau plăcerea vânătorii. (Deşi trebuie să recunosc că simt o încântare răutăcioasă la gândul că a renunţat brusc să meargă la chestia fiicei lui la şcoală pentru a veni la operă cu mine, chiar dacă a trebuit să-mi dau toate economiile pe nişte bilete luate în ultima secundă plus să-mi amanetez primul născut. Dar sunt sigură că fata lui nici nu i-a observat lipsa. Copiii nu observă chestiile astea, nu-i aşa?)

Îmi ţine deschisă uşa restaurantului, ca un băiat drăguţ şi demodat ce e. În momentul în care trec pe lângă el, îmi depune cel mai uşor şi mai minunat sărut pe ceafă, iar genunchii mi se înmoaie practic de dorinţă şi dor.

Nici nu-şi închipuie cât de greu mi-a fost să par detaşată după prima noastră noapte împreună, să mă prefac că nu mă interesa decât o aventură. Dar era singura modalitate de a-l ţine agăţat. A trebuit să-l iau tare ca să nu mă ia el pe mine mai întâi. Altfel ar fi fugit mâncând pământul.

Ştiu că Nick nu e al meu. Ştiu că îl împrumut doar şi că n-ar trebui să fac nici măcar asta. Sunt o fată foarte, foarte

rea, şi voi muri singură, înconjurată de cele 14 pisici ale mele, şi voi ajunge în iad.

Dar faptul că situaţia asta e absolut interzisă o face, într-un fel, să fie şi mai atrăgătoare. Şi, OK, mă puteţi considera patetică, însă gândul că riscă atât de mult ca să fie cu *mine* mă face să mă simt de milioane. Ar putea pierde o soţie la care se presupune că ţine, în felul lui, şi poate sfârşi într-un apartament mic şi sordid, fără copiii pe care îi adoră în mod evident; vieţile noastre ar putea deveni un adevărat dezastru. Şi, cu toate astea, e aici. Cu mine.

Dar tot o să-l dau înapoi. Jur.

Nick se pregăteşte să mă ajute să-mi scot haina, dar împietreşte brusc, cu mâinile pe umerii mei. Mă întorc să-l privesc. E palid şi pentru o secundă îmi trece prin cap teribilul gând că face infarct.

Apoi îi urmez privirea rătăcită. O femeie grasă, între două vârste, îmbrăcată cu o cămaşă înflorată absolut respingătoare se îndreaptă spre noi, urmată de un bărbat în tweed, care poartă – cred că e o glumă proastă – o cravată roşie cu picăţele. După durerea de animal înjunghiat pe care o văd în ochii lui, bănuiesc c-o cunoaşte. Ori asta, ori are aceeaşi părere ca mine în privinţa cravatei.

Mâinile lui se desprind de pe umerii mei ca electrocutate.

– Nicholas! Ce surpriză plăcută! Giles, uite cine e! Nu ne aşteptam să te vedem aici!

A dracului treabă. Pentru un moment îmi trece prin cap că Nick a aranjat această mică întâlnire între amanta lui şi prietenii soţiei.

– E vorba de serviciu, reuşeşte să explice Nick. Clienţi. Am scăpat un pic.

– Săracul de tine! îl compătimeşte ea. În seara asta nu era serbarea lui Evie? A avut şi Chloe săptămâna trecută –

ce păcat, cred că micuța Evie e *foarte* dezamăgită că n-ai putut ajunge...

Rahat, acum *chiar* mă simt vinovată.

– Lucrurile astea nu se pot controla, Liz, o dojenește ușor Giles.

– Măcar n-ai fost singur, adaugă ea fără subînțeles. E cu totul altceva, nu?

Îmi zâmbește, așteptând clar să facem cunoștință. Nick pare absolut fascinat de mânerul servietei lui, așa că, simțindu-mă un pic aiurea că-i bag pe acești oameni în situația noastră, întind mâna și mă rog să nu bănuiască nimic, așa cum pare.

– Sara Kaplan. Sunt asistenta lui Nick. Lucrăm la unul dintre cazurile alea care îți solicită foarte mult timp, știți cum e.

– Sigur! De fapt nu știu exact – voi, fetele de carieră, chiar nu-mi închipui cum vă descurcați. Să aveți totul. Eu sunt doar nevastă și mamă și sunt sigură că ție această postură ți se pare foarte plictisitoare.

– Nu, bineînțeles că nu.

– O, Nicholas, scuze Sara, dar uite cât e ceasul! Dacă mai stai mult, vei pierde ultimul tren. Dar, nu intra în panică și nu te grăbi, pentru că nu ne deranjează să te așteptăm să mănânci ceva și te ducem noi acasă, nu-i așa, Giles? Și ai noroc că Giles e cu Range Roverul azi. A trebuit să luăm etajera unei mătuși de-a lui, Sotheby pur și simplu *n-a putut* s-o dea...

– Nimeni nu mai caută asemenea lucruri în ziua de azi, zice Giles trist.

– Nu ne-am fi descurcat cu ea în tren. E cam înghesuită și în mașină, ca să fiu sinceră, dar mai e un pic de loc în spate, asta dacă nu te deranjează să stai printre lucrurile lui Chloe. Nu-i minunat că ne-am întâlnit?

– Nu-i așa? repetă Nick ca un ecou.

– Te putem lăsa undeva, draga mea? mă întreabă ea.

– Nu, mă descurc. Câteva staţii de metrou şi ajung acasă.

– La ora asta? Eşti sigură că nu e periculos? N-ar fi mai bine să iei un taxi?

– Voi fi bine, repet, brusc disperată să scap.

Pare o femeie cumsecade.

– Fac asta mereu. Şi nici nu mi-e foarte foame, de fapt. Mai bine plec. Mi-a părut bine să vă cunosc. Ne vedem luni, Nick.

Cobor scările metroului pe tocurile mele subţiri atât de repede, de parcă m-ar urmări o grămadă de monştri. Doamne, aproape că am fost prinşi. Dacă tot trebuia să ne întâlnim cu cineva cunoscut, mulţumesc lui Dumnezeu că am dat peste grăsană şi ţăranul Giles. La dracu', nu e ciudat? Într-un oraş cu zece milioane de locuitori, dintre toate barurile de sushi din lume au trebuit să fie exact în al nostru...

Nick n-o să se mai apropie la o distanţă mai mică de 500 de metri de mine, după faza asta. Şi sincer, nu-l pot învinui. Treaba devine brusc mult mai complicată decât îmi doresc. Încep să mă simt un pic ticăloasă, ca să fiu sinceră. Mă văd mai puţin ca o sirenă ademenitoare, aşa cum îmi plăcea să mă cred, şi mai mult ca o târfuliţă ieftină.

Rahat, rahat, *rahat*.

– La Perla? şopteşte Amy reverenţios.

– La Perla, zic încercând să nu par fiţoasă.

– Terry nu mi-a luat nimic nici măcar de la o firmă mediocră, zice ea pe gânduri, pipăind bucata deosebită de mătase cafenie şi dantelă care iese din geanta mea de sport. Cum de îţi cumpără deja La Perla! N-aţi făcut-o decât o dată.

– Tocmai, când n-ai făcut-o decât o dată, ţi se cumpără La Perla, opinez eu.

– Şi de ce Dumnezeu vrei să *termini* relaţia?

– Ce pot să-ţi spun? oftez eu, îndesându-mi lenjeria intimă de mătase înapoi în geantă. Unele dintre noi se nasc cu o conştiinţă, altele o dobândesc, iar pe altele le copleşeşte la un moment dat. Eu mă încadrez în ultima categorie, crede-mă. Habar n-ai la ce dau cu piciorul.

– Eşti nebună. Fac pariu că următorul cadou va fi de la Tiffany. Vezi dacă-i poţi sugera să-ţi ia ceva din colecţia lor 1837...

– O idee grozavă, Amy. Ar putea să le dea, aaa, nu ştiu – *verigheta* lui la schimb.

– Nu-i nevoie să te bosumfli, ziceam şi eu, pufneşte Amy. Numai că nu înţeleg de ce faci aşa pe martira, asta-i tot. Tu n-ai nici o legătură cu faptul că el înşală pe altcineva. Uneori o căsnicie se termină, pur şi simplu, şi nimeni nu mai poate schimba nimic. Uite-te la mine şi la Terry.

Asta *chiar* nu e o comparaţie care să mă măgulească.

Adevărul e că nici eu nu ştiu de ce joc rolul martirei. Poate e vorba mai puţin despre conştiinţa mea vinovată şi mai mult despre o teamă din ce în ce mai mare că m-am băgat în ceva care mă depăşeşte. Trebuie să scap acum, cât încă mai pot.

– Voi, cele două din spate, se aude o voce. Aveţi de gând să participaţi sau azi se vând bilete pentru privit?

Tresărim vinovate. Roj, sadicul nostru instructor de Pilates, se balansează pe mingea lui imensă din cauciuc, ca o focă de la circ. Restul clasei ne priveşte acuzator. Tocilari linguşitori.

Cu privirea plecată trecem la locurile noastre, chiar în faţă, unde poţi să te fofilezi şi să-ţi pui fundul, pardon – *oasele şezânde* – pe podea, când el nu se uită.

Luăm toţi poziţia gândacului pe jumătate mort: întinşi pe spate, picioarele pe minge, coapsele ridicate la 20 de centimetri deasupra saltelei. E o poziţie în care nu rezist mai mult de aproximativ 10 secunde şi numai când un bărbat face

să merite aceast sacrificiu, undeva în apropierea zonei mele pubiene.

Renunț. Roj sare.

– Au! țip eu.

– Sus coapsele! E pentru binele tău! Mai avem două minute, oameni buni!

– M-a lovit! îi șoptesc lui Amy. Cu bastonul ăla ascuțit al lui!

– Așa face acum, îmi șoptește ea înapoi. Are voie, am verificat. Scrie în contractul pe care l-am semnat când ne-am înscris.

Of, Doamne, Doamne. Ce caut aici? Nu voi avea nevoie de coapse tari și fese ferme prea curând. Dacă Nick iese din peisaj, în curând mă voi delecta cu minunatul sex oferit de vibratorul de dinaintea lui. Iar găsirea unui broscoi care merită sărutat va fi de două ori mai grea, acum, când știu ce pierd. Considerați-mă răsfățată, dar perspectiva „X-Men-Varianta regizorală" și o masă la Pizza Express nu se compară cu cina în doi la Yuzo și o seară la operă.

OK. Prost exemplu, dar știți la ce mă refer.

După fiascoul de la barul de sushi de vineri seara, mi-am petrecut tot weekendul în casă, umflându-mă cu mâncare de la Ben & Jerry și uitându-mă la tot sezonul cinci din *24* – îmi place Kiefer Sutherland, ce pot să zic? – pe DVD, deodată. Nu știu dacă e insomnie cronică, sau dacă sunt mai implicată emoțional cu Nick decât credeam, dar când i-am găsit bretelele roșii sub pat, mi-a revenit în minte felul în care le-am folosit. Asta mi-a amintit cât de natural se mișcau coapsele noastre împreună, cum mă trăgea spre el, cum zâmbea în somn, când soarele pătrunsese prin draperie și îi căzuse pe față și, înainte să-mi dau seama, am început să plâng timp de vreo două ore.

Îmi las fundul înapoi pe saltea. Cum îmi poate fi atât de dor de el când relația noastră e atât de proaspătă? Nu se poate spune că m-am îndrăgostit de el, sau ceva de genul ăsta. Adică, e doar o aventură, la urma urmei. Doar sex. Și *trebuie* să-l înapoiez.

Dar nu încă.

O pereche de picioare ridicol de mici se opresc amenințătoare lângă urechea mea stângă. (Doamne, oare și le leagă?)

– Domnișoară Kaplan. Dacă *dumneavoastră* nu sunteți dispusă să vă ridicați fundul, cum vă închipuiți că altcineva ar fi dispus s-o facă?

„Hai, te rog! Scutește-mă și cară-te înapoi, în California!"

– Sus, *sus!* Mai bine. Toată lumea, ridicare dinamică. *Și stați pe loc!*

Eram atât de convinsă că Nick mă va trata de acum încolo ca pe o bolnavă de lepră, încât (aproape) mă resemnasem că noaptea noastră minunată va rămâne doar una singură.

Una într-adevăr măreață. Iar lucrurile speciale vin, de obicei, în porții mici.

Așa că florile pe care mi le-a trimis luni m-au surprins un pic. A fost un gest frumos din partea lui, deși mai degrabă un clișeu, dar din moment ce nu aveau bilet, habar n-aveam ce naiba însemnau. Împăcare sau adio?

Cutia cu opera lui Wagner de marți a fost un gest foarte romantic (și, din fericire, ușor de schimbat cu Arctic Monkeys). Miercuri, o carte cu poezia Primului Război Mondial: ce drăguț din partea lui, cred că s-a uitat pe rafturile mele cu cărți să vadă ce-mi place. Și pe urmă, La Perla, ieri, punându-mă într-o reală încurcătură. Sunt hotărâtă să *nu* dau înapoi, convinsă de acest val neașteptat și destul de măgulitor de cadouri. Am decis: s-a terminat, e prea complicat, periculos și murdar și, cel mai important, mama m-ar omorî dacă ar

afla. Pe de altă parte însă, sunt curioasă să văd ce semn mai primesc astăzi de la el...

– Nu contează câte faceți, contează *calitatea*, ne dojenește Roj, în timp ce eu încerc să-l păcălesc cu ridicări mici.

– Vorbim despre bărbați sau despre mușchi? îi șoptesc lui Amy.

Nick a strecurat o cartelă de intrare la Claridge alături de lenjeria de mătase; foarte sexy, foarte discret, foarte *interzis*. N-am stat niciodată la Claridge. Mi-ar plăcea să le încerc spa-ul de relaxare și fitness: se zice că e fabulos. Nu că mi-aș schimba hotărârea, normal.

Nu pot să cred că e vorba despre același bărbat timid cu care am intrat în cameră acum câteva săptămâni. Acum seamănă mai mult cu Casanova. E un pic deconcertant, ca să fiu sinceră. Există laturi bine ascunse și mai există și schizofrenia.

Sau poate – și gândul ăsta îmi dă o strălucire în priviri pe care exercițiile Pilates n-au reușit niciodată s-o facă – poate eu i-am trezit latura nebunească, romantică.

Amy este *exact* prietena de care are nevoie o fată când se confruntă cu un neplăcut atac de mustrări de conștiință.

– Pasiunea nu poate fi îngrădită, îmi zice ea pentru a noua oară. Nu e ca și cum ai fi plănuit să se întâmple.

Nu chiar *în totalitate* adevărat, după câte îmi amintesc, gândindu-mă la mortala rochiță Dona Karan pe care am purtat-o în Manchester. Dar hai să nu despicăm firul în patru.

Se aude un sunet dinspre calculatorul meu și îmi așez telefonul la urechea stângă, ca să-mi pot citi e-mailurile în timp ce vorbesc.

– Mi-a trimis *încă unul*. Nu pot să cred că face asta de la birou. Dacă îl vede cineva?

– Ce-ți scrie?

– Ai răbdare să deschid e-mailul. Doamne, ceva în latină, mereu face asta. E ciudat, dar destul de simpatic. *Amans, sicut fax, agitando ardescit magis.* Ce dracu' o însemna asta.

– Mai zi o dată.

– *Amans, sicut fax, agitando...*

– Un amant, asemenea unei torțe, arde mai viu atunci când e agitat. Ce ingenios! După șocul întâmplării de vineri, din barul de sushi, el...

– Da, da, m-am prins. De unde știi ce înseamnă?

– Educație clasică, îmi explică Amy. E vina alor mei.

– *Tu* ar trebui să ai o aventură cu el, mormăi eu. Ai și temperamentul necesar, ca să nu mai vorbim de limbaj.

– Dar tu ești cea căreia îi cumpără brățări de la Tiffany, subliniază Amy răspicat.

Când m-am întors de la sală, mai devreme, cadoul de vineri mă aștepta pe birou, în deja clasica și apetisanta cutiuță albastră cu fundă de satin. Îmi mișc încheietura mâinii stângi în sus și-n jos, încântată. Mi-am dorit brățara asta din argint – din colecția 1837, evident – de o jumătate de viață. E singurul lucru în privința căruia mama a fost întotdeauna de o neclintire enervantă: oricât am rugat-o, a insistat că o femeie n-ar trebui să poarte decât bijuterii cumpărate de iubit. Nu că o brățară îmi va schimba decizia de a rupe relația cu Nick, clar.

Amy s-a abținut să nu-mi bage ceva de genul „ți-am spus eu", când i-am povestit despre ultimul meu cadou, deși nu s-a putut abține să nu-mi trimită un link cu inelele din colecțiile Tiffany.

– Dar e căsătorit, îi repet fără prea multă convingere.

– Iar tu ai zis că ești fericită ca lucrurile să rămână exact la fel în privința asta.

– Da-a-a.

– Prin urmare, ce e rău în a vă vedea? Să fim realiste, dacă se desparte din cauza ta, căsătoria lor nu era prea grozavă, nu? Doar nu-l *târâşti* în patul tău? E matur, ia singur decizii. Iar dacă nu eşti tu, va fi alta, adaugă ea cinic. Din clipa în care au început să calce strâmb, nu se mai pot opri.

Am senzaţia că pe Amy o încântă un pic cam mult situaţia în care mă aflu. Sincer, nu pot să-i reproşez asta. Dispreţul meu în privinţa relaţiilor cu bărbaţii căsătoriţi s-a întors împotriva mea. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi *placă* să mă mulţumesc cu firimituri.

Şi nu mă voi răzgândi.

– Tu crezi c-ar trebui să-l văd din nou?

– Pentru numele lui Dumnezeu, plescăie ea sunând, într-un mod straniu, ca mine într-o viaţă anterioară. O s-o faci oricum şi ştii asta. *Sfârşit*, pe dracu'. Ce aştepţi? Să te conving eu s-o faci, ca să nu te simţi vinovată mai târziu?

Cam da.

– Bine. Îţi scriu un bilet. Uite, oftează ea, dacă îl placi cu adevărat şi vrei ca relaţia să meargă, ascultă nişte sfaturi de la cineva care a fost în situaţia asta şi ştie foarte bine...

– Ce? *Ce?* Să nu aduc vorba despre soţia lui? Să nu-l rog niciodată să rămână peste noapte?

– Nu uita *niciodată* să te epilezi.

Amy e o amantă profesionistă (asta nu înseamnă că are un echipament sado-maso în pivniţă, numai că practică meseria asta de patru ani, aşa că se presupune că ştie despre ce vorbeşte) aşa că o cred pe cuvânt. Dacă ea spune epilat, eu zic până unde.

Mă uit la ceas. Ar trebui să mă văd cu Nick la Claridge într-o oră. Băga-mi-aş, băga-mi-aş. N-ar fi rău să mă anunţe că mai întârzie un pic la mult amânata noastă a doua întâlnire fierbinte. Dar presupun că n-avea de unde să ştie că noul lui

client va anula brusc întâlnirea şi va face loc unui spaţiu frumos modelat, în formă de pat de hotel în agenda lui. Genul de chestie pe care o soţie nu-l observă.

Îmi deschid dulapul din baie şi cotrobăi până găsesc ceara rece pentru epilat pe care Amy mi-a făcut-o cadou de Crăciun, acum doi ani. (Acum că stau să mă gândesc, e un cadou ciudat.) Nici nu mă gândesc să-mi pun ceară fierbinte în acel loc, nu mulţumesc. Acum trebuie doar să freci benzile de ceară până se încălzesc, apoi le tragi hârtiuţa protectoare, după care le aplici pe partea interioară a coapsei (sau în altă parte). Repede şi fără complicaţii. E prima oară când fac asta, de obicei merg la cosmetică, dar cât de greu poate fi?

Mă întorc în dormitor şi-mi folosesc uscătorul de păr pentru a încălzi benzile, ca să mai câştig timp. Oare e prea mult dacă îmbrac noua mea rochie roşie de mătase? E un pic cam strâmtă, dar decolteul meu arată senzaţional. Şi o pot asorta cu nişte tocuri mici, în locul zgârie-norilor pe care-i folosesc de obicei.

Înapoi în baie, îmi strâng părul, mă dezbrac şi-mi pun un picior pe WC. Citesc din nou instrucţiunile, apoi aplic banda de ceară încălzită în partea dreaptă, acoperindu-mi părul pubian până la coapsă. Mă pregătesc pentru durere. Doamne, ce lungi sunt benzile astea...

– *LA DRACU'!* Am orbit! Am orbit de durere!

Încet, încet, lumea nu se mai învârte şi îmi revine vederea. Mă uit în jos şi văd că n-am putut trage decât jumătate de bandă. Respir din nou adânc şi baia dispare într-o mare de luminiţe şi steluţe.

Când îmi revine cunoştinţa mă uit la banda trasă pentru a vedea rezultatul chinului meu. E alb ca şi proaspăt scos din cutie.

Mă uit în jos. Părul şi ceara sunt încă acolo. *Pe mine*. Cea mai sensibilă parte a corpului meu e acoperită cu ceară

solidificată şi păr încâlcit. Of, Doamne! O să-mi folosesc lama de ras şi gata. Cu puţin noroc păsărica mea rasă se va întâlni cu bărbia lui rasă, asta dacă-mi ies ploile în seara asta.

Îmi cobor piciorul de pe toaletă şi îmi înţeleg brusc greşeala.

Acum sunt, cum să mă exprim mai frumos, *sigilată!*

Mă mişc precum un pinguin prin baie căutând o soluţie. 18.20. *Of, Doamne, of, la dracu'!* Apă! Apă fierbinte care să topească ceara. Apoi ras, rochie, plecat. O să intru în cea mai fierbinte apă pe care o pot suporta, ceara se va topi şi o voi lua cu un burete. Simplu.

Umplu cada cu o apă îndeajuns de fierbinte pentru a steriliza ace şi intru în ea. *Nu* rochia fucsia, mă hotărăsc când încep să transpir. Nick nu va fi în stare să vadă unde se termină ea şi unde încep eu. În acest moment descopăr că un singur lucru e mai rău decât să ai zona genitală acoperită cu ceară şi lipită: să ai zona genitală plină de ceară, lipită peste tot şi înmuiată în apă fierbinte şi să te mai lipeşti şi de fundul căzii – care, apropo, poate arde carnea de pe om, dar *nu* topeşte ceara rece. Aşa că acum sunt şi lipită de nenorocita de cadă.

Când o sun pe Amy de pe mobil ca să-i cer ajutor – mulţumesc cerului că l-am luat cu mine în baie, în caz că sună Nick – îi ia cam două minute să se oprească din râs şi să respire din nou.

– Ai încercat să suni la numărul pentru clienţi de pe cutie? îmi sugerează ea până la urmă.

– Minunată idee, Amy, zic eu aplecându-mă afară din cadă şi încercând să nu ies din căldură. Aburul îmi învăluie umerii şi sunt gata să scap telefonul în apă. Aş putea să distrez şi pe altcineva în seara asta, nu?

– Ce-ar fi să dai drumul la dop şi să te eliberezi?

Cinci minute mai târziu, încă mai sunt lipită de fundul unei căzi goale, care se răceşte rapid. Încep să tremur. Aşa

ceva mi se putea întâmpla numai mie. Toată povestea face ca mersul pe stradă în papuci de casă să pară absolut şic.

– OK. Următoarea idee măreaţă?

– E vreo loţiune în cutie? întreabă Amy. De obicei pun una ca să scapi de ceara care mai rămâne. Ai putea să încerci s-o pui pe...

E nevoie de o manevră complicată din poziţia în care mă aflu, dar, până la urmă, aduc sticla cu loţiune îndeajuns de aproape ca s-o pot lua în cadă. În momentul în care o deschid, strănut: miroase îngrozitor. Mă ung în părţile afectate, nu prea încrezătoare şi sperând că nu mi-am anulat şansele de a mai avea vreodată orgasm multiplu.

– Merge! *Merge!* Of, mulţumesc cerului, mulţumesc cerului. Amy eşti un star. Şi dacă *vreodată* povesteşti cuiva despre asta, o să te strâng de gât cu mâna mea.

– Ce *interesant*, zice Nick ridicându-şi capul dintre coapsele mele, o oră mai târziu. Nu cred că am mai văzut – cum numiţi voi fetele aşa ceva?

Cred că termenul tehnic e Prostie Monumentală.

– Se numeşte epilare braziliană.

– A, după fata din Ipanema şi bikiniul ei, probabil. Doare?

– Nu trebuie decât să fii lipită de o cadă, oftez eu. Nu contează, e o poveste lungă.

Nick zâmbeşte şi-şi afundă iar capul.

– Ei bine, mie mi se pare foarte gingaşă. Are nevoie de atenţie specială. Aici. Şi poate *aici*...

– Cred că ai ratat câteva porţiuni, zic eu, arcuindu-mi spatele între perne.

– Poţi rămâne aici, dacă vrei, propune Nick, aşa cum a făcut-o la fiecare dintre cele cinci vizite anterioare la hotel.

Îşi şterge părul cu prosopul, după care îl aruncă neglijent pe jos, în baie.

– Nu trebuie să pleci cu mine. Am plătit pentru noaptea asta, aşa că te poţi bucura de şederea aici.

– Ţi-am spus că am putea să mergem la mine, chestia asta probabil te costă o avere.

– Asta nu-i treaba ta.

Se aşază gol pe pat şi-mi ia mâna, trăgându-mi linii în palmă cu degetul lui. Nu-şi ridică privirea.

– Şi e mai sigur aici, Sara. Mai anonim. Aş putea întâlni orice client în restaurantul unui hotel, mai ales ziua. Dacă aş fi văzut coborând din apartamentul tău, din nou, ar fi mult mai greu de explicat.

Am trecut printr-o altă spaimă acum două săptămâni, când Joan, scorpia de la birou, a apărut lângă Nick într-o seară, când el ieşea de la mine din bloc. A reuşit să inventeze o scuză cum că a trecut să-mi lase nişte documente de la birou, dar nu sunt sigură că a convins-o. Mi-a aruncat nişte priviri extrem de suspicioase, de curând, mai ales de când eu şi Nick lucrăm singuri.

Nu pot să cred cât de complicat e să ai o aventură. Am crezut că marea dilemă a adulterului ar trebui să fie morala, nu logistica. Doamne, soţia lui nici măcar nu locuieşte în acelaşi district cu mine. Cum *Dumnezeu* reuşesc femeile să aibă aventuri cu cumnaţii lor, la două uşi distanţă de soţ, fără să fie prinse, mă depăşeşte. Securitatea Naţională sau Scotland Yardul ar putea să caute agenţi dubli în suburbiile adulterului, dacă mă întrebi pe mine.

Uneori venim la Claridge pentru o după-amiază plină de năzdrăvănii sexy şi deloc cuminţi, când clienţii se înţeleg în afara tribunalului. Apoape că prefer aceste scurte întâlniri clandestine, atent planificatelor noastre întâlniri de seară. Mă

simt mereu un pic dezamăgită, când Nick trebuie să plece la timp pentru a prinde ultimul tren spre casă.

Își ia ceasul de pe noptieră și și-l pune repede la mână. Când se ridică din pat, sar brusc dintre cearșafurile șifonate și-i iau penisul semierect în gură, trăgându-i boxerii jos. Pentru un moment se opune, după care îl simt gemând și năvălește asupra mea, în timp ce-mi strânge umerii îndeajuns de tare cât să-mi lase urme.

Chiar în momentul în care simt gustul sărat al lichidului preseminal el se eliberează, împingându-mă înapoi, pe pat. Pentru o clipă am senzația că va pleca, după care, într-o erotică schimbare de tempo, se întinde lângă mine și începe să mă sărute între sâni, pe stomac, întârziind cu limba în buric – „Doamne, ce *naiba* e asta? mi-a zis prima oară când mi-a văzut piercingul. Nu te irită?" – înainte de a aluneca cu viclenie mai jos; dar nu îndeajuns de jos. Mă sărută pe sprâncene, pe nas, pe obraji, pe buze, pe gât, gâdilându-mă cu genele pe piele. Sânii mei sunt striviți sub pieptul său. Miroase atât de dulce și cald, precum scorțișoara în vinul fiert, precum cuișoarele în portocale, precum acele de pin într-un șemineu.

Tratat atât de regește, tot corpul meu devine o zonă erogenă. Măiestria cu care rezistă, controlând tot, necedând dorinței mele de a merge mai departe, dorinței de a-l poseda imediat, mă *înnebunește!*

Chiar în momentul în care mă pregătesc să țip atât de tare, încât să mă audă tot hotelul, plonjează cu capul între picioarele mele și îmi înfig mâinile în părul lui, cu trupul scurtcircuitat în momentul în care îmi atinge clitorisul cu limba. Îi cuprind febril umerii cu picioarele. Își introduce două degete în mine și le mișcă precum unduirile unui pește, în timp ce-mi linge încă clitorisul și e o senzație pe care n-am mai experimentat-o, ca un carusel erotic, care se mișcă din ce în ce mai sus. Stele explodează în fața ochilor mei. Se aprind

lumini de-a lungul terminațiilor mele nervoase. Am cel mai rapid și mai intens orgasm pe care l-am avut vreodată, iar corpul meu e țintuit de pat, în momentul în care explodează valul, care continuă să se spargă peste mine.

Nick își ridică în sfârșit capul și se așază mai sus, în pat, odihnindu-și obrazul pe stomacul meu, în timp ce eu freamăt de la atâta pasiune.

– Iubesc, iubesc să fiu aici, spune el încet. Mă simt în siguranță, mai în siguranță decât oriunde în lume.

A, *tocmai a spus cuvântul cu I adineauri?*

Se întoarce pe spate, așezându-se lângă mine. După câteva minute îl acopăr cu trupul meu, îi umplu fața de sărutări, și-i mușc bărbia. Îi desfac picioarele și continui să-l sărut pe piept, mici sărutări de pește, lingând sarea și dulceața pielii lui. Îi sug sfârcul stâng și geme în semn de apreciere. Simt cum ceva începe să pulseze între picioarele mele, în momentul în care-i iau penisul, oțel catifelat...

Îi sună mobilul și nu trebuie să întreb cine e.

Mă întind languros pe pat, încercând să nu par deranjată de faptul că răspunde. O amantă sexy și cool, nu o iubită frustrată și cu pretenții.

Nick îmi aruncă un zâmbet pe jumătate rușinat, în timp ce se îmbracă stângaci, ținând telefonul între gât și ureche.

– Sunt pe drum. Tocmai am terminat. Da, știu, și mie îmi pare rău, dar...

Îi dau pantofii. Nu-mi întâlnește privirea și are o față întunecată, în timp ce vocea din telefon pare iritată. Soția nu mi se pare prea fericită. Săracul Nick, ultimul lucru de care are nevoie e o nevastă cicălitoare, care să-l bată la cap, după ce a muncit o zi întreagă ca să-și lăfăie ea fundul în lux. Dacă aș fi soția lui, nu l-aș necăji niciodată așa; la urma urmei, văd prin ce stres trece în fiecare zi. Lucrăm în același domeniu. Ea n-are *cum* să-l înțeleagă.

– Nu ştiu la ce oră. Probabil că voi avea de lucru, oricum. Îmi dau seama, dar n-am ce face. Uite, ce, *uite,* Malinche. Ţi-am zis că-mi pare rău, dar tribunalul nu vede în 14 februarie altceva decât o zi care se întâmplă să cadă între 13 şi 15 februarie. Plictisit, îşi trece mâna peste faţă. Ştiu, *ştiu* c-ai făcut, dar...

O altă izbucnire de vorbe care nu se disting. Stă în faţa oglinzii, trecându-şi degetele prin păr şi verificând ca haina lui să n-aibă fire de păr blond. Ce noroc că e prevăzător. Mă bucur că e. Chiar nu mă deranjează.

– Hai că discutăm când ajung acasă.

– Eşti sigur că pentru mâine-seară e totul OK? spun eu legându-mi halatul. Ne putem vedea în altă seară, dacă situaţia asta îţi creează probleme, nu mă deranjează.

– Bineînţeles că te va deranja, zice Nick cu o neaşteptată blândeţe. Şi nu te condamn. Ţi-am promis că ieşim de Sfântul Valentin şi aşa vom face. Acum, zice el pe un ton şi mai blând, dă-mi servieta şi încuie-te în baie, ispită ce eşti, pentru că altfel nu ştiu cum mai pot pleca de aici.

Tremur interior, de parcă suntem la prima întâlnire. Într-un fel este, e oricum prima noastră ieşire specială. Anul trecut, de Sfântul Valentin, am fost cu Amy în Andora, amândouă încercând să ne înecăm disperarea sentimentală, ascunzându-ne undeva unde nu există Hallmark. N-aveam de unde să ştim că o agenţie matrimonială on-line îşi alesese tocmai hotelul nostru pentru sărbătorirea anuală a weekendului dragostei. Exact 42 de cupluri îndrăgostite, ţinându-se de mână şi zâmbindu-şi tot timpul. Mi-au provocat o migrenă.

Mă uit pe meniul de sushi din nou, sorbind din cocktail şi sperând că Nick se grăbeşte să ajungă. Am fost reţinută cu un caz în nenorocitul de Birmingham toată ziua, aşa că nu l-am

mai văzut de aseară, de la hotel. Abia aştept să-i dau cadoul. Sau, mai bine zis, să-l port pentru el.

Îmi verific alegerea – sushi şi sashimi, mă bucur că Nick a ales Yuzo din nou – să sperăm că de data asta spargem gheaţa şi trecem peste salată. Poate voi aştepta până ajunge Nick, să văd ce vrea să comande. Dacă stau să mă gândesc bine, noi n-am avut parte de nici o cină ca lumea, dacă nu punem la socoteală seara aceea din Manchester. Va fi foarte drăguţ să stăm de *vorbă*, ca un cuplu normal, înainte de a sări în pat.

Opt şi un sfert. Cincisprezece minute întârziere. Of, *hai* Nick, *urăsc* să aştept singură la masă. Nu poţi să te uiţi prea mult timp într-un meniu încercând să nu pari tristă şi rănită, chiar şi într-unul foarte complicat ca la Yuzo.

Un chelner îmi face un semn discret.

– Sunteţi gata să comandaţi, domnişoară...

– Nu, aştept pe cineva. Am venit puţin mai devreme, ar trebui să sosească.

Mă uit plină de speranţă către uşa care tocmai se deschide. Tot corpul îmi freamătă de plăcere şi uşurare.

– A, uite-l.

– Când sunteţi gata, domnişoară.

Doamne ajută. Pentru un moment am crezut...

Zâmbetul de bun venit de pe faţa mea moare în timp ce Nick trece distant pe lângă masă, care brusc pare foarte mare şi expusă tuturor privirilor.

La doi paşi în spatele lui apare nevastă-sa.

9

Malinche

O femeie *ştie* întotdeauna, nu-i aşa? E vorba despre intuiţie. Nicholas nu crede în intuiţie, spune că nu e vorba decât despre subconştient care trimite semnale subtile limbajului trupului, chestii pe care tu încă nu le-ai observat. Toate acestea se adună şi apoi îţi trimit un buzz. Iar tu stai un pic pe gânduri şi-ţi zici: ce intuiţie impresionată am!

Deci poate nu e vorba despre un al şaselea simţ, însă subconştientul meu bătrân şi înţelept îmi tot trimite semnale: uite, poartă jeanşi, deşi îi urăşte dintotdeauna; uite, îşi face singur valiza când pleacă din oraş, în ultima vreme, iar asta făceai tu mereu; uite, are un nou aftershave, o cămaşă nouă, oare încuia dintotdeauna sertarul ăla, de când e interesat de squash?

Dacă ar fi fost vorba despre cea mai bună prietenă a ta, care stă la masa lustruită din pin cu o cană de cafea rece, neatinsă, în faţă, plângându-se cu voce tare în legătură cu ultimele semnale primite de la subconştient, la care se adaugă micile, dar supărătoarele gesturi, discuţii şi evidenţe din ultimele săptămâni şi luni – o aventură, ţi-ai fi zis (în sinea ta, bineînţeles, pentru că aşa ceva nu spui cu voce tare, până când nu *se convinge* şi ea), o aventură, *are o aventură!*

Dar Kit, pentru că e Kit...

– Are o aventură, draga mea, zise el răspicat, neținând cont de convențiile sociale pe care trebuie să le respecți într-o astfel de situație, trimițând calm rotocoale de fum peste masă. E la fel de evident precum pistruii tăi *foarte* drăguți de pe nas.

– Kit!

Încetă să se mai balanseze pe scaun.

– Iubita mea. De venit târziu seara, vine. Are o nouă tunsoare, haine noi – nu sunt sigur în legătură cu jeanșii ăia negri, dar să trecem peste –, dorință nemanifestată până în prezent de a juca sporturi masculine care te fac să transpiri. Ori are o aventură, ori, zâmbi el viclean, a trecut în ograda mea și nu se îndură să-ți spună.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kit, Trace nu e *gay*.

Kit își întinse degetele elegante rămânând la părerea lui.

– Dar Kit, am șoptit eu punându-mi mâinile pe încă mica umflătură de sub cămașă, despre existența căreia numai Kit aflase deocamdată, cum să aibă o aventură, ești sigur, ești foarte, *foarte* sigur?

– Nu e vorba că nu-mi pasă, fată dragă. Să știi că și eu îl iubesc. Îmi dau seama că e o situație dezastruoasă, dar în asemenea situații e mai bine să știi adevărul, oftă el ridicându-se să mai facă niște cafea. Mi-e teamă că toate semnele indică asta.

Cu aceste câteva cuvinte, viața mea perfectă și glorioasă alunecă pe marginea prăpastiei, după care se prăbuși ireversibil peste umerii mei.

Mă opresc lângă un arbust de salvie, trăgând adânc în piept o gură de aer trecător de februarie, în momentul în care-mi revine această amintire de acum 13 ani, care mă răvășește atât de tare, încât, pentru un moment, nu mai pot

respira. Kit avea perfectă dreptate, logic. *Existau* toate semnele. Şi lui Kit nu-i mai spusesem şi despre telefoanele închise în grabă, despre faptul că nu mai fuma aşa mult, despre noua dorinţă de a plimba câinele ore întregi, în fiecare duminică după-amiază în parc. Semne clasice, de manual. Trace avea o aventură. Era evident.

Evident.

Şi greşit.

Deschid poarta cu zăvor – cred că Trace are cea mai pitorească şi mai drăguţă casă din sat, cu acoperiş roşu, trandafiri căţărători şi o alee din cărămidă gen Vrăjitorul din Oz – şi încerc din răsputeri să fiu femeia de treizeci şi ceva de ani, fericită în căsnicie şi mamă a trei copii care sunt, şi nu nebuna însărcinată de 22 de ani care eram, când am sunat la uşa lui Trace.

Sunt agitată. Fac paşi mici şi atenţi, ca să nu alunec pe potecă, cu răsuflarea aproape tăiată. Ar fi trebuit să-mi iau nişte cizme cu talpa joasă. Tocurile mici sunt atât de şic şi de feminine, mai ales dacă pantofii au şi aplicaţii frumoase, dar sunt atât de incomode la mers! Aş putea să-mi rup un picior, gâtul sau mai rău.

Kit a încercat să mă oprească să merg să mă confrunt cu Trace în ziua aceea, dar eu n-am ascultat, normal, şi nu l-am lăsat să intre în maşină. Încă mi-l mai amintesc cum bătea în geamul din dreapta, în timp ce eu încercam să demarez în trombă, hotărâtă, acum că aveam în minte acel gând otrăvitor, să rezolv situaţia cu Trace imediat. A fost un miracol că nu am avut un accident pe drum care să mă transforme în terci, deşi, în zilele şi săptămânile pline de durere care au urmat, aveau să vină momente în care mi-aş fi dorit să se fi întâmplat exact asta. Îmi doresc să nu fi avut puterea, în acea zi furtunoasă, de a-i arunca lui Trace toate acele acuzaţii urâte, în momentul în care a deschis uşa de la intrare. Ar fi fost mai

bine să-i dau vestea minunată, uimitoare, prețioasă, pe care o păstram și o savuram și nu să mă reped la el ca o sabie ascuțită, să lovesc și să rănesc.

Nu i-am dat ocazia să-mi explice sau să se apere, pentru că *toate semnele erau împotriva lui*. Așa că am fugit înapoi la mașină, orbită de lacrimi și bineînțeles că n-am văzut pata de ulei de pe jos, ulei care se scurgea din mașina mea. Kit mă bătuse la cap săptămâni întregi să merg să-mi rezolv problema. Cum voi putea vreodată să repar răul făcut, cum i-aș putea explica asta copilașului meu nenăscut: ai fi existat dacă n-aș fi fost atât de furioasă, dacă nu mi-aș fi ascultat „intuiția", dacă mi-aș fi amintit *să repar* blestemata de mașină?

Ușa principală se deschide, iar eu sunt gata să cad într-o tufă de trandafiri.

– Te privesc cum ieși de vreo cinci minute, zice Trace, ridicând colțurile gurii lui frumoase. La un moment dat am crezut că vei face cale întoarsă, așa că eram pregătit să ies și să te trag cu forța în casă.

– O, Doamne, *nu* face asta, sar eu speriată, habar n-ai ce bârfitori sunt vecinii în satul ăsta.

Pășesc rapid în urma lui, încercând să nu observ ce bine miroase, și intru în living, unde Trace s-a descurcat de minune să îmbine pasiunea lui pentru minimalismul suedez geometric cu demodatul stil englezesc country. Nu știu exact cum se potrivesc mobila în stil Tudor cu un televizor cu ecran plat și o canapea din piele neagră, dar în livingul lui Trace îmi dau impresia că sunt mai mult decât buni prieteni.

Tipic Trace, gândesc eu, distrată; unghiuri, farmec și contradicții și cu toate astea, o combinație perfectă a tuturor obiectelor pe care ți le-ai dorit vreodată...

– Dacă-mi permiteți, doamnă Lyon, ce bine arătați îmbrăcată, zice Trace afectat, închizând ușa în urma lui.

Tresar la acest zgomot ca un şoricel prins în capcană.

– Nu că n-aş aprecia efortul depus data trecută când ne-am întâlnit; a dat un nou înţeles conceptului de bucătar-şef gol[1].

– Ai promis, strig eu cu obrajii în flăcări.

– Stai liniştită, am buzele pecetluite. Deşi sclipiciul *a fost* un detaliu drăguţ, trebuie să-ţi spun.

– Trace!

Îşi ridică mâinile.

– Bine, bine. N-o să mai vorbesc despre asta, îţi promit. Acum, în bucătărie. Am făcut o adevărată revoluţie, doamnă Lyon, aşa cum m-aţi instruit, şi n-a fost uşor, crede-mă. Dumnezeu ştie ce sadic nenorocit a inventat cuptorul, dar în privinţa lui nu există decât două posibilităţi: să fie aprins sau stins. Vreau să ştiu exact ce părere ai despre orezul meu cu ceapă albă, cu parmezan şi espresso...

– L-ai încercat! strig eu încântată.

– Tu mi-ai zis, zice Trace cu mâhnire.

Adulmec – ce miros delicios, până acum nici nu mi-am dat seama ce foame mi-e. Dar n-am putut mânca nici la micul dejun, nici la prânz, eram prea nervoasă, ceea ce e o prostie, sincer, că doar Trace şi cu mine nu suntem... Adevărul e că nu l-am mai văzut de *multă* vreme (în afară de umilitorul incident cu sclipiciul, evident), nu aşa cum se cuvine, de fapt nu l-am mai văzut de pe vremea când eram împreună şi, într-un fel, uitasem cât de *atrăgător* este în realitate...

Mă concentrez furioasă asupra cercetării bucătăriei. „Bestia neagră" a lui Trace, cuptorul lui franţuzesc ultrasofisticat, iese în evidenţă, iar tot restul pare scos din paginile revistei *Bon Appétit* – tot oţelul inoxidabil, atât de frumos aranjat, îţi poţi *imagina* vreo amprentă oribilă pe aşa ceva? Mă învârt printre atâtea minuni ca un copil într-o cofetărie:

[1] În lb. engleză „The Naked Chef" – referire la emisiunea culinară BBC cu Jamie Oliver. (n.red.)

boluri de colecţie, un robot de bucătărie, un set complet de cuţite Global (oare de ce sunt *preferate* cuţitele japoneze?), un bătător de şniţele. Şi, *vai ce încântare,* o piesă de colecţie, o tigaie Griswold de fontă. Cred că a stat o jumătate de noapte căutând pe eBay, ca să pună mâna pe aşa ceva.

Trace ridică capacul unei oale aburinde de pe cuptor şi introduce o lingură de lemn.

– Hai, încearcă.

Deschid gura, ascultătoare. Trace înaintează, cu palma întinsă sub lingură, ca să nu curgă, şi sunt conştientă că acest gest *este* unul dintre cele mai mari clişee din cinema, şi totuşi atât de senzual, atât de provocator, de freamăt interior interzis.

Ipotetic vorbind.

– De-li-cios, mormăi, în extaz, cu gura plină.

– Sfidează orice aşteptări, e de acord Trace.

Lumea uită că gătitul este o ştiinţă, la fel de mult cum e şi o artă. Nu trebuie decât să te gândeşti la misterul maionezei: este sosul cel mai legat cu picături de ulei, de fapt cam 80% din volumul său îl reprezintă uleiul. Cum poţi face maioneza să nu se taie? La început poţi freca gălbenuşurile doar cu sare, la care adaugi doar câteva picături de ulei. Sarea va face ca gălbenuşul să se descompună în particulele sale componente şi, uite-aşa, maioneza nu se va mai tăia. Pură ştiinţă.

Cum de există oameni care să nu considere fascinant gătitul molecular? E trendul generaţiei viitoare în arta culinară. O asemenea revoluţie gastronomică n-a mai avut loc de la... ei bine, de la Escoffier. După cum i-am explicat lui Trace, şi l-aş putea săruta pentru că a fost de acord cu tot, pentru a crea reţete neobişnuite, analizezi componenta moleculară a ingredientelor cu un spectometru nuclear magnetic de rezonanţă – îl găseşti la orice specialist în chimie sintetică

sau fizică –, iar alimentele care au compoziție similară trebuie combinate, chiar dacă ai senzația că n-ar trebui să faci așa, chiar dacă ai impresia că faci o asociere gen Elizabeth Taylor și Richard Burton. Heston Blumenthal se pricepe atât de bine la așa ceva. Și de aceea...

– Înghețată cu șuncă și ochiuri? întreabă Trace neîncrezător săptămâna următoare când îi prezint o schiță de meniu. Șerbet de sardine la grătar și bezele făcute în nitrogen lichid pe masa clienților?

– E mult mai interesant decât clătite flambate, nu crezi? mă entuziasmez eu.

Citește mai departe.

– Plăcintă cu calamar, nucă de cocos și unt de ghimbir, ficat de pește cu semințe de roșii..., supă de mazăre cu mentă...

– Asta va fi fierbinte deasupra și rece la fund, mă ofer eu să explic.

– Bineînțeles. Urmată de piept de rață prăjit cu ulei de măsline și bomboane de ciocolată și un desert făcut din smochine, pastă de măsline verzi cu înghețată și *brie*[1].

– Totul e să lucrezi cu arome naturale, în loc să adaugi ceva chimic pentru a-i da un gust mai bun, izbucnesc eu, nemaiputându-mi stăpâni entuziasmul. Crearea unor arome și texturi care să-ți facă mai fericite papilele gustative e esențială.

– Femeie hippy nebunatică, ești fiica mamei tale, zâmbește Trace. Deși nu sunt sigur ce părere ar avea despre pilaful cu melci. Săracii melci.

– Trebuie să lucrez la un fel de mâncare impresionant, zic eu pe gânduri, strângându-mi părul cu ajutorul unui creion, ca să nu mă incomodeze. Pino Maffeo e faimos pentru un sortiment de *foie gras* copt cu un ou de aur de 24 de carate – ia o bezea mică, lunguiață, și o introduce într-un bol cu frișcă bătută spumă, apoi bagă amestecul în nitrogen lichid (la

[1] Specialitate de brânză franțuzească (n.tr.)

aproape 200 de grade sub zero, *gândește-te!)*, care va îngheța amestecul, conferindu-i textura unei coji de ou. După aceasta injectează suc de mango în bezea cu o seringă și împachetează totul într-o carcasă de 24 de carate de aur. Odată crăpat oul, se scurge sucul de mango, care joacă rolul de gălbenuș...

– Cred că *eu* am o crăpătură pe creier, bombăne Trace. Așa trebuie să fie, din moment ce am fost de acord cu așa ceva. Am senzația că suntem în laboratorul lui Frankenstein și nu într-o nenorocită de bucătărie.

– A, tocmai mi-am amintit, adaug eu, va trebui să duc unele din lucrurile de aici în bucătăria mea de acasă. Nicholas are foarte mult de lucru pe moment – de când s-a pensionat Will Fisher, muncește atât de mult încât am senzația că *locuiește* la birou – și, de obicei se întoarce atât de târziu, încât nici nu mă mai găsește trează. Ar fi *mult* mai simplu dacă aș putea să-mi lucrez rețetele seara, acasă, după ce copiii sunt în pat, în loc să găsesc un babysitter și să tot vin aici.

Foarte adevărat, bineînțeles (săracul Nicholas, chiar și în weekend primește telefoane de la birou); dar poate nu chiar întru *totul* adevărat.

Ideea e că Trace e încă extrem și periculos de sexy și minunat, iar eu nu sunt foarte sigură că a sta închisă cu el în casa asta primitoare și gătind în fiecare zi – toată lumea știe că o bucătărie e impregnată cu un magnetism sexual chiar mai mare decât Moulin Rouge – așa cum am făcut toată săptămâna, e un lucru foarte înțelept. Îl *ador* pe Nicholas, fără îndoială, sunt înnebunită după el și nici nu se pune problema să *fac* ceva ireprobabil, dar problema e că între mine și Trace lucrurile au rămas nerezolvate și ar fi *mult* mai bine ca anumite cuvinte să nu fie rostite. Mai bine pentru toată lumea.

După ce am pierdut sarcina, Trace n-a mai dat nici un semn de viață; nici nu trebuia să facă asta, pentru că eu

rupsesem orice legătură. Totul pare atât trist, de prostesc şi de *inutil* acum. Ar fi trebuit să stau de vorbă cu mama, dar, şi mai important, ar fi trebuit să vorbesc cu Trace. Dar aveam doar 22 de ani, n-aveam experienţă şi eram îngrozitor de naivă. Puteam face un sufleu splendid cu ochii închişi, dar nu ştiam nimic despre dragoste. Despre cât de puternică poate fi.

Şi uite aşa am refuzat să-l văd pe Trace la spital, nu i-am răspuns la telefoane după ce m-am întors acasă, nu i-am deschis uşa, oricât de mult m-a rugat şi a ţipat la mine să ies şi să-l înfrunt. N-am putut, n-am putut să stau în faţa omului al cărui copil l-am omorât din propria mea prostie şi lipsă de încredere. Trace nu avea o aventură, *bineînţeles* că n-avea. S-a dovedit că-şi luase un al doilea job (era perioada de recesiune economică de la mijlocul anilor 1990, iar magazinul de brânzeturi se afla abia la început şi n-o ducea prea grozav), pe care-l ura şi dispreţuia, dar de care avea nevoie, pentru a putea cumpăra un inel de logodnă. Un agent, pe care-l cunoscuse, în mod ironic, prin intermediul lui Kit, îi oferise o sumă imensă de bani pentru a deveni imaginea (dacă ăsta e termenul potrivit) unei noi mărci de jeanşi trăsnet: asta explica hainele noi, brusca nevoie de a fi în formă, telefoanele secrete. Trace a învăţat să pozeze apărând pe panouri publicitare, în ziare şi reviste, şi a reuşit să impregneze unei perechi destul de banale de jeanşi îndeajuns de mult sex-appeal pentru a-i face să dispară de pe rafturile magazinelor într-un timp record.

A fost vorba despre o sumă atât de mare, încât banii i-au ajuns nu numai pentru un inel strălucitor cu diamant de 1,5 carate, ci şi pentru un depozit în bancă cu ajutorul căruia a cumpărat un apartament în King'Road, peste pragul căruia plănuise să mă treacă de îndată ce aş fi spus: „Da".

Lucru pe care l-aş fi făcut, bineînţeles. Numai că, în momentul în care am aflat toate acestea, era *mult* prea târziu.

Singurul care nu m-a lăsat să mă afund în hăul dinaintea mea a fost Kit. A încercat să repare situația, bineînțeles, a încercat să mă convingă să-l primesc înapoi pe Trace. N-a înțeles – nici unul dintre ei n-a înțeles – că nu luasem această hotărâre pentru că n-aveam încotro. Îl iubeam pe Trace mai mult ca niciodată, dar știam – sau credeam că *știu*, femeie-copil cum eram – că bietul nostru copilaș va fi întotdeauna ca o umbră între noi, întristând fiecare moment vesel, atrăgându-ne pe amândoi într-o spirală cenușie a nenorocirii și a disperării, până când aveam să ne dăm seama că nu ne mai putem iubi. N-aș fi putut să-i fac asta lui Trace. Nu după tot răul pe care i-l provocasem deja.

Cinci luni mai târziu, l-am cunoscut pe Nicholas.

– Chiar *nu* se poate, Trace. Nu la ora asta din noapte...

– Îmi dau seama că nu dormeai, nu-i așa?

– Nu asta e problema.

Vocea lui mă incită.

– Ba eu cred că *e*, nu-i așa?

Pun receptorul jos, pentru un moment, și închid mai bine ușa biroului lui Nicholas, ca să nu le trezesc pe fete.

– E zece și jumătate seara, Trace. Am trei copii mici care dorm sus, ca să nu mai vorbesc de un iepure panicat, o pisică și, mai nou, patru hamsteri.

– Patru hamsteri?

– Mama le-a făcut cadou fetelor de Anul Nou chinezesc patru hamsteri albi, unul pentru fiecare, iar pe cel de-al patrulea așa, ca să fie, și până în prezent se pare că locuiesc toți într-o fericită homosexualitate, oftez eu. Nu e unul dintre cadourile ei inspirate, având în vedere că fac caca precum, ei bine, precum hamsterii, presupun. Deși, dacă stau să trec în revistă cadourile de la ea, ăsta nu e *atât* de rău precum cel de anul trecut – le-a îndesat câte un claxon pentru bicicletă în

ciorâpei; probabil că le-a pus când avea grijă de ele, în timpul slujbei de la miezul nopţii. Am vrut s-o strâng de gât la cinci şi jumătate, în dimineaţa zilei de Crăciun, dar trecând peste asta, *nu* mă poţi suna aşa târziu, dacă răspundea Nicholas...

– Mă plictiseam, zice Trace fără nici o grijă, iar eu nu mă pot abţine să nu mă gândesc, amuzată şi enervată în aceeaşi măsură: „Nu e de mirare că Kit îl iubea, *seamănă* foarte bine". Iar tu mă înveseleşti. În afară de asta, trebuie să vorbim despre furnizori.

– Nu poate aştepta până dimineaţa?

– Nu şi dacă vii cu mine.

– Unde să vin?

– Tocmai am dat de un furnizor nou extraordinar din Normandia, are nişte brânzeturi *fantastice,* Mal, zici că nu sunt din lumea asta, le vei adora. Dacă luăm primul tren Chunnel[1] de după şase, putem...

Râd.

– Trace nu fi absurd, mi-e imposibil să fac asta. Mâine e duminică şi Sophie are lecţie de călărie pe ponei. Cred că e doar o fază prin care trece în momentul ăsta; Doamne, nici nu ştii cât de scumpe sunt orele astea. Evie trebuie să meargă la o aniversare după-amiază şi sunt sigură că Metheny a răcit puţin, aşa că mi-e teamă că nici nu se pune problema.

– Mai să fie! Şi nu poate Nicholas să aibă grijă de ele mâine?

Nicholas e un tată şi un soţ bun, dar ideea de a-l lăsa o zi întreagă să se ocupe singur de trei fete, în timp ce eu îmi fac de cap în Franţa în căutare de brânză... bineînţeles, Trace nu l-a întâlnit *niciodată* pe Nicholas...

[1] Channel Tunnel Train-Eurostar – pe scurt Chunnel, trenul care face legătura dintre Anglia şi Franţa prin tunelul de sub Canalul Mânecii. (n.red.)

– Nici nu s-a întors de la serviciu încă, Trace, așa că nu-l pot lăsa cu fetele pe cap mâine. Are nevoie de o pauză, muncește foarte mult...

– Ca și tine, zice Trace, tu muncești mai mult, de fapt, după câte-mi imaginez.

Pentru o clipă mă gândesc cu groază la spălătorie, unde mormanul de haine murdare din coșul de rufe atinge tavanul, la mașina de spălat vase plină încă de farfurii nespălate rămase de aseară – n-am avut nici o clipă liberă pentru a mă băga să pescuiesc spaghetele uleioase înfășurate pe filtru. Coșul de gunoi e atât de plin cu tot felul de resturi și prostii, încât nici nu mai pot să scot sacul de plastic. Cămara e goală – „Mami, cerealele astea nu sunt *Cheerios*, sunt firimituri, o să murim de foame" constată Evie zicând că o să sune la Asistență Socială –, asigurarea la mașină e neplătită, am uitat să duc niște haine la curățat, sunt în întârziere cu felicitările aniversare, n-am înapoiat niște cărți la bibliotecă. Mai e becul ars din frigider pe care tot am *vrut* să-l înlocuiesc, așternuturile murdare pe care *trebuie* să le schimb, înainte să se dea ele singure jos din pat. Scrisorile de mulțumire pentru urările de Crăciun pe care n-am apucat să le scriu, inițialele pe care trebuie să le cos pe diverse lucruri, proiectul de știință al lui Sophie, manuscrisul pe care *încă* mai trebuie să-l predau, of, Doamne, of, Doamne...

– Chiar așa, unde ți-e soțul la ora asta? întreabă Trace. Nu ziceai că Evie a avut o chestie la școală, în seara asta?

Nu mă înfurii de obicei – e mult prea solicitant: timp, energie și nu am îndeajuns din ambele ca să le mai risipesc pentru a fi bosumflată –, dar în seara asta l-aș fi omorât pe Nicholas cu dragă inimă. Pe el l-am ales tocmai fiindcă părea genul de om care nu te dezamăgește niciodată.

– A apărut ceva neprevăzut la birou și n-a mai putut ajunge. Săraca Evie, ea a fost *foarte* dezamăgită. Au făcut

un proiect special despre Stonehenge şi a lucrat la el ore întregi. Toate colegele ei au făcut prezentări şi bineînţeles că ea a fost singura care n-a avut un tată s-o urmărească. Mi s-a rupt sufletul.

– Ia-o cu tine mâine, sugerează Tarce. Hai, de ce nu? Nicholas se va putea ocupa de celelalte două, iar o călătorie în Franţa ar înveseli-o pe Evie.

Când Trace vorbeşte aşa, totul pare atât de uşor realizabil. Lui mereu i s-a părut totul foarte simplu. Are atâta energie, atâta pasiune şi hotărâre: îndeajuns de multă pentru a te impulsiona, chiar dacă *ştii* în adâncul inimii că nu va fi chiar atât de uşor.

Umple cuvintele cu atâtea posibilităţi. În timp ce Nicholas...

Dar nu pot începe să-i compar. Pentru că *voi* da de belea.

Kit are probabil senzaţia că mai am 22 de ani şi sunt o prostuţă care visează cu ochii larg deschişi. *Ştiu* de ce s-a dat peste cap să accept jobul propus de Trace şi n-are nici o legătură cu şansa formidabilă pentru carieră şi cu visul împlinit pe care le reprezintă acest job. Kit nu l-a iertat pe deplin niciodată pe Nicholas pentru că a apărut în viaţa mea în acel moment, închizându-i uşa lui Trace şi, în felul acesta, anulând şi orice şansă pe care Kit ar fi putut s-o aibă pentru a-şi răscumpăra greşeala. Când l-am anunţat că mă mărit cu Nicholas, Kit a insistat că era prea devreme, spunându-mi că încă nu-l uitasem pe Trace şi că mă agăţam de Nicholas din motive greşite. *De fapt,* ceea ce voia să spună era că nu voia să trăiască cu propria vină.

– Hai, Mal, se alintă Trace, vino în Normandia cu mine.

– *Ar fi* drăguţ să las totul baltă măcar o dată, spun eu pe gânduri.

– Şi *e* vorba de afaceri. Ne putem întoarce în aceeaşi zi. Ştii că ne vom simţi bine, Evie va fi însoţitoarea ta... o, la naiba! Uite, trebuie să închid.

Pe fundalul zgomotelor străzii, aud vocea ascuțită a unei fete. Nu-mi pot da seama ce zice, dar știu ce exprimă tonul vocii ei. Zâmbesc, întrebându-mă în ce încurcătură s-a mai băgat Trace de data asta. De-a lungul anilor, l-am mai zărit din când în când prin reviste – se pare că e unul dintre cei mai râvniți burlaci din Londra. Nu că aș fi geloasă, clar, dar în poze era însoțit de o lungă serie de fete îngrozitor de slabe, cu forme de muritoare de foame. Presupun că era doar o chestiune de timp până să dea de necazuri.

– Ne vedem mâine, spune Trace rapid, închizând telefonul.

– Vom vedea, răspund eu nimănui, și, rostind acel celebru eufemism părintesc pentru „Nu, dar sunt prea obosită să mai discut cu tine", zâmbesc fără să vreau când pun jos receptorul.

Întotdeauna reușea asta. Mă făcea să zâmbesc, mă făcea să cred că orice idee trăsnită care-i trecea prin cap – să scrie o carte, să conducă un restaurant, *să se căsătorească simplu cu mine* – era bună, era exact ceea ce trebuia făcut. Din acest motiv n-am îndrăznit să-l revăd timp de treisprezece ani, până când n-am considerat că era destul, *destul* de sigur.

Nu părăsesc biroul lui Nicholas decât după multă vreme, uitându-mă la poza cu noi doi de pe masa lui. Ziua nunții noastre, acum 10 ani. Eram atât de tineri, atât de lipsiți de griji, atât de siguri pe noi.

Kit nu greșea chiar complet când spunea ce spunea. M-am *grăbit* un pic când l-am cunoscut pe Nicholas. Dar, după cele întâmplate cu Trace, cine nu s-ar fi grăbit? Dar am simțit, fără nici o îndoială, că el era bărbatul potrivit pentru căsătorie, într-un fel în care Trace n-ar fi reușit niciodată. Nu era atât de arătos, nu mă făcea să simt toată pasiunea aceea, emoția și așa mai departe, dar nu poți trăi toată viața cu adrenalina la maximum, nu? Dacă Trace era iubitul ideal, am

ştiut imediat că Nicholas era soţul ideal. Bărbaţii sunt ca pantofii: poţi avea pantofi sexy ori confortabili, dar niciodată ambele variante.

Nu că Nicholas n-ar fi sexy. E în felul lui.

Are o profunzime umbrită, o senzualitate carnală, ascunsă, de care pare să nu-şi dea seama. Nu avea nevoie decât de femeia potrivită care să i-o potenţeze. Iar pe atunci eram foarte sigură că acea femeie eram eu.

– Nu mi-ai zis că Liz te-a adus ieri-seară cu maşina acasă, zic aplecându-mă să-i scot cizmele murdare lui Metheny, în timp ce Nicholas coboară scara puţin după ora zece, în dimineaţa următoare. Mi-a zis că era trecut de miezul nopţii când aţi ajuns. Cred că ar fi fost mai bine dacă n-o ducea pe Chloe la lecţia de călărie de azi-dimineaţă, pentru că, sincer, părea dărâmată când am văzut-o...

– Cum aş fi putut să-ţi spun? De-abia m-am trezit.

Mă uit spre el surprinsă.

– Nu trebuie să mă baţi la cap. Doamne, nici n-am coborât bine şi deja te-ai luat de mine. Nu ştiam că trebuie să-ţi dau raportul, ca la poliţie. Unde suntem, în Guantanamo?

– Mami, ciz-maaa!

– Îmi pare rău, iubita mea. Gata.

O privesc pe Metheny ţopăind veselă către living, apoi mă duc la bucătărie după Nicholas, desfăcându-mi şalul şi scoţându-mi mănuşile de lână. Nasul începe să-mi curgă de la căldură.

– Nicholas? S-a întâmplat ceva?

Mă ignoră, deschizând uşile bufetului la întâmplare.

– Bănuiesc că n-am nici o şansă să găsesc o cafea decentă în casa asta.

– E un borcan la capătul bufetului, lângă cel de cacao. Nicholas, s-a întâmplat ceva la serviciu...

– Nu tâmpenia asta de Nescafé! Cafea *adevărată!* Credeam că pot bea o nenorocită de cafea ca lumea în propria mea casă! Cer chiar aşa de mult?

Mă uit la el uimită în timp ce trânteşte tot ce-i iese în cale prin bucătărie. Nicholas a preferat mereu ceaiul. E chiar un cunoscător şi încă unul pretenţios, care bea ceaiul cu lapte şi pentru care ceaiul la pliculeţe e o blasfemie. Nu-mi amintesc să fi băut cafea în viaţa lui.

Într-o altă viaţă m-aş gândi poate că Nicholas – dar nu, dacă am învăţat ceva din tot dezastrul cu Trace a fost să am încredere în celălalt.

Cineva bate în fereastra bucătăriei şi omul care spală geamuri îmi face vesel cu mâna. Îi fac semn din cap, în mod automat. Am uitat că trebuia să vină azi şi nu primeşte decât bani lichizi. Nu prea stăm bine cu banii luna asta – cred că am cheltuit mult mai mult decât era preconizat de Crăciun –, haina aia de blană extravagantă de la Joseph trebuie să fie de vină. Abia aştept o ocazie s-o port. Iar Nicholas a scos mai mulţi bani lichizi decât obişnuia în ultima vreme. Probabil sunt bani pentru deplasări care-i vor fi restituiţi în curând. Dar între timp... Şi *speram* să ajungem la începutul lui februarie fără să trebuiască să intrăm în economii, pentru cheltuieli.

– Nicholas, ai nişte bani la tine?

– Presupun că da. Alţi nenorociţi de bani! Sunt în portofel, care e în birou, cred. Mă duc să fac un duş înainte ca locul ăsta să se transforme în Piccadilly Circus.

Nicholas îşi ia încărcătorul de mobil de pe bufet, apoi urcă scările bombănind nervos ceva printre dinţi. Îmi afund nasul desfundat într-un vraf de şervetele. Nu înţeleg de ce e aşa iritat. Nu *el* s-a sculat de la şase dimineaţa să se ocupe de trei copii.

Vechiul lui portofel de piele e pe birou. Scot două bancnote de 20 de lire, dând şi peste câteva chitanţe şi peste o poză cu fetele. Mă opresc şi mă uit la poză, iar iritarea îmi scade. *Iubesc* poza asta. Evie are un cucui vânăt chiar în mijlocul frunţii, făcându-i bretonul să se împartă în două în jurul lui, ca un pârâu în jurul unei pietre. Şi l-a făcut când cobora în fugă Stokes Hill cu Chloe şi Sophie. Era atât de hotărâtă să câştige cursa, aşa că nu s-a mai putut opri şi a intrat în peretele unui hambar. N-a vărsat nici o lacrimă, bineînţeles. Iar Sophie, descoperind că-i place să pozeze, ţinând capul uşor aplecat într-o parte şi uitându-se pe sub genele ei negre – o, Doamne va frânge inimi, în curând. Şi Metheny, dolofană, la mijloc. Prăjiturelele mele iubite. Atât de rotofeie şi senine, privindu-mă cu ochii lor mari, umbriţi de gene frumoase. Fotograful nu a surprins imaginea foarte dar, puteau ieşi mult mai bine, însă le-a capturat *esenţa*. Ceea ce sunt.

Judecând după amprentele de pe poză, şi lui Nicholas îi place. Pot vedea urmele degetelor lui care s-au plimbat pe feţele fetelor, exact aşa cum fac şi eu acum.

Un strigăt de copil se aude din camera alăturată, urmat de o bufnitură şi de zgomotul unor paşi care aleargă. Bag poza înapoi în portofel şi strâng bonurile împrăştiate pe birou.

Unul dintre numele scrise pe ele îmi atrage atenţia. Mă opresc. La Perla? Nici nu ştiam că a auzit de firma asta. Nici *eu* n-aş fi auzit, însă Kit mă ţine la curent. Şi a cheltuit – mă albesc – *cât?*

Dumnezeule! Ce drăguţ, şi generos, şi romantic din partea lui. Şi cât de minunat! În ultima vreme nu s-a mai întâmplat mai nimic în dormitor. După festinul sexual de la Crăciun, în ultima lună şi ceva n-am prea avut parte de nimic. În mod clar acesta e felul lui de a se revanşa.

Zâmbind în sinea mea, împăturesc chitanța cu grijă și o pun la loc, ca Nicholas să nu se prindă că am văzut-o și să-i stric astfel surpriza de Sfântul Valentin.

Îmi ia zece zile să găsec o rochie demnă de deliciul numit La Perla. Adoram cumpărăturile, evident, dar în ultima vreme sunt atentă la cheltuieli. Uneori mă uit la apetisantele mele sandale cu barete Gina sau la prostia de geantă roz Chloe pe care *a trebuit neapărat* s-o am în vara când l-am cunoscut pe Nicholas, zăcând acum în dulap, cu buzunarele pline de monede care au ieșit probabil din circulație, atât de mult timp a trecut de când n-am mai purtat-o. Și mă gândesc că aș fi putut plăti uniformele fetelor pentru un an întreg cu banii ăia. Cum de puteam să fiu atât de inconștientă, de extravagantă, ce aveam în cap?

Dar Nicholas se vede că și-a dat toată silința, așa că scotocesc prin Salisbury pentru ceva cu adevărat special, o minune de rochie care să mă facă să arăt bine, chiar dacă port cu o măsură sau două mai mult decât înainte, doar am născut trei copii... Oare la ce vârstă încetezi să-ți mai pese cum arăți? La 60? La 70? Când hotărăști, OK, gata cu mascara, gata cu fardurile, fără diete, o să mă ofilesc, o să albesc, o să am riduri, o să mă îngraș și o să fiu *fericită?*

De fapt, nu pot aștepta să îmbătrânesc. Vârsta de mijloc îmi dă deja fiori.

Găsesc, în sfârșit, ce căutam într-unul dintre magazinele alea oribile în care angajatele arată ca niște modele pariziene și trebuie să suni ca să intri. N-aș fi îndrăznit să intru dacă nu eram disperată. Dar chiar e o rochie frumoasă, îmi spun, în timp ce mă privesc în oglindă, la magazin, luptându-mă cu propria conștiință. Mi se potrivește perfect. O fi scumpă, dar e de calitate și va rezista mult timp. Și e la reduceri. Numai 10% la sută, dar totuși 10% e 10%. Știu că n-aveam de gând

să-mi cumpăr tot negru, dar asta e total diferită de cealaltă rochie neagră a mea. Nu am nici una deasupra genunchiului, ca asta şi, oricum, negrul e o culoare clasică, nu se va demoda niciodată şi, îl plus, *subţiază*. Unde mai pui că nici nu va fi nevoie să-mi cumpăr pantofi noi, balerinii mei negri merg la perfecţie, aşa că voi economisi bani. Dacă n-o cumpăr o să am doar senzaţia că economisesc bani.

Mai târziu, la casă, după ce cărţile de credit îmi sunt respinse una după alta şi scot şi cardul pe care îl ţin pentru situaţii limită, ca să constat că şi el are fonduri insuficiente – deşi eu n-am mai văzut de secole vreo factură – mă întreb dacă ar fi posibil să-l conving pe Nicholas să renunţe la extravaganţa de la La Perla, fără să-l jignesc.

Roşie până în vârful urechilor de ruşine, mă întorc pe călcâie şi mă strecor afară din magazin, simţindu-mă o infractoare. Vânzătoarea arogantă mă crede probabil falită, o dependentă de cumpărături despre care citeşti prin ziare, sau, mai rău, crede că am furat cărţile de credit.

– Mi s-a părut mie că te văd, zâmbeşte Trace, ieşindu-mi în cale.

Nu sunt sigură de ce Nicholas e atât de *ciudat*. Mai întâi ieri, când l-am sunat să-l întreb la ce oră să-l chem pe Kit să stea cu fetele de Sfântul Valentin...

– Nu ştiu la ce oră, mi-a răspuns încordat, oricum, e foarte posibil să lucrez.

– Dar e totul aranjat! Am făcut rezervare la Lemon Tree, am exclamat.

– Îmi dau seama, dar n-am ce face.

– Nicholas, vorbim despre Sfântul Valentin, am insistat cu dezamăgire în glas. De-abia te-am văzut în ultimele *săptămâni*, lucrezi până la cele mai ridicole ore în ultima vreme, din momentul în care ai devenit partener – de fapt, de

când s-a retras Will Fisher –, şi îmi pare rău că te sun pe mobil când e evident că eşti în mijlocul unei întâlniri importante, dar, sincer, cum altcumva aş putea proceda? Nu vii la serbările copiilor, te închizi în biroul tău tot weekendul, în unele nopţi vii acasă cu puţin timp înainte să treabuiască să pleci iar la birou. Dacă n-aş vedea aşternuturile boţite în camera de oaspeţi nici n-aş şti că *ai fost* acasă. Cred că măcar atât poţi şi tu să faci: să petreci o zi, Ziua *Îndrăgostiţilor,* cu soţia ta.

– Uite...

– Nu cred că cer prea mult, nu-i aşa?

– *Uite,* Malinche. Ţi-am spus că-mi pare rău, însă tribunalul nu vede în 14 februarie decât ziua care se întâmplă să cadă între 13 şi 15 februarie.

Tonul lui m-a rănit mai mult decât toate cuvintele rostite. A spus-o de parcă aş fi fost un copil pisălog, o nevastă cicălitoare. Cât de nedrept, având în vedere că nu eu eram de vină, n-am fost niciodată de vină.

– Am aşteptat cu nerăbdare ziua asta, am rostit încet.

– Ştiu, *ştiu* asta, dar...

– Nicholas, te rog nu ofta, l-am întrerupt, înfuriată şi rănită rău, de data asta. Dacă tu crezi că munca e mai importantă decât...

– Uite, vorbim despre asta când ajung acasă.

– Când? am întrebat. Când va fi asta mai exact, Nicholas? Pentru că nu prea îmi dau seama cum o să ne strecori în agenda ta foarte încărcată.

Când mi-a închis telefonul, nu mi-a venit să cred. Niciodată nu mi-a trântit telefonul în nas, în atâţia ani de căsnicie. Întotdeauna am discutat, oricât de dificilă şi de dureroasă era, uneori, situaţia.

Apoi, după ceartă, după cearta aceea *oribilă,* când am sunat azi-dimineaţă la birou, Emma mi-a spus că în seara asta

nu va lucra totuşi, cel puţin aşa prevede agenda – probabil cazul acela dificil s-a rezolvat. Aşa că m-am gândit să-i fac o surpriză, venind la Londra ca să-l invit la restaurantul lui preferat de sushi din Covent Garden (e foarte nostim faptul că lui Nicholas îi place sushi-ul. Oamenii care nu-l cunosc îl consideră întotdeauna genul care preferă mâncarea gătită de mama). N-am mai fost în locul ăsta de *secole*.

Am vrut să-i ofer o ramură de măslin prin invitaţia asta. E felul meu de a-mi cere iertare că ne-am certat. Dar, într-un fel, lucrurile nu merg aşa cum m-am aşteptat.

Lumina portocalie a stâlpilor de iluminat aruncă umbre bizare pe faţa lui, în momentul în care se aşază pe bancheta din spate a taxiului negru, lângă mine. Lumina îl face să pară, brusc, bătrân şi foarte obosit.

Îmi trece un fior prin stomac. Părea atât de şocat, când am intrat în biroul lui, acum o jumătate de oră, încât am crezut că am vreo stafie în spate. Încă mai pare şocat, o, Doamne, poate e *bolnav*. Dacă e vorba despre *asta?* E bolnav şi nu mi-a spus? Poate are cancer.

– Te simţi bine? întreb speriată când taxiul ne lasă în Covent Garden.

– Da. Nu mă mai întreba.

Îl urmez nervoasă în Yuzzo, dându-mi jos haina şi întrebându-mă dacă-mi va observa noua rochie. Mi se aprind obrajii. *C*e drăguţ din partea lui Trace, chiar nu trebuia. Sunt sigură că nu plănuia să cumpere întreg personalului din restaurant costume Max Mara – dar, după ce a apărut şi mi-a salvat ziua în felul acesta, cum să spun „nu" călătoriei în Italia în căutare de furnizori? După ce am refuzat Franţa. Mai ales că Ben şi Cora, partenerii lui de afaceri vin şi ei. Nu e ca şi cum aş fi *singură* cu el şi e vorba numai de cinci zile, însă nu ştiu dacă Nicholas va vedea lucrurile în acelaşi mod...

– Nu e Sara? întreb eu.

– Nu ştiu. Ea e?

– Da, *bineînţeles* că ea e, iubitule.

Îi ating cotul.

– Nu ne putem preface că n-am văzut-o. Hai s-o salutăm pe biata fată, pare total îngrozită de tine.

Ceea ce e destul de ciudat, pentru că am avut senzaţia că se înţeleg destul de bine.

– Sunt sigur că nu-şi doreşte să fie deranjată...

Bărbaţii! *Uneori* te iei cu mâinile de cap din cauza lor.

– Ce *bine*-mi pare să te văd! exclam eu entuziasmată, ca să mai atenuez mina încruntată a lui Nicholas. Ce coincidenţă simpatică! Te întâlneşti cu cineva? Bineînţeles că da, doar e Ziua Îndrăgostiţilor, ignoră-mi întrebarea prostească. Sunt sigură că ai primit zeci de felicitări, e *atât* de drăguţ să fii tânără şi fără obligaţii.

Se îmbujorează într-un fel foarte dulce.

– Malinche, hai să mergem la masa noastră.

Îmi amintesc cât de aiurea e să stai şi să aştepţi singură la masă, simţind că toată lumea te priveşte şi întrebându-te dacă ţi s-a tras clapa.

– Ce *brăţară* frumoasă, Sara. E de la Tiffany, nu-i aşa? Ce *norocoasă* eşti, întotdeauna mi-am dorit şi eu una.

– Malinche...

– Nicholas, te rog. Deci e primul Sfânt Valentin petrecut împreună, Sara? Sau sunt mult prea indiscretă să întreb? E întotdeauna aşa de romantic, atunci când...

Telefonul îi sună de două ori. Se uită la mesaje, după care sare de pe scaun şi-şi ia haina.

– O, Doamne, ce fraieră sunt, e în barul de sushi din partea *cealaltă* a pieţei, e clar că am înţeles greşit. Mi-a părut bine să vă revăd, doamnă Lyon. Ne vedem mâine, Nick. La revedere!

Nu-mi pot explica sentimentul de uşurare pe care-l simt. Sara e o fată *foarte* atrăgătoare – chiar şi dragul de Nicholas, aşa loial cum e el, n-a putut să nu remarce câtă senzualitate emană, o senzualitate pe care n-ar putea-o ignora nici un mascul adevărat. Dar e clar că e combinată, ceea ce absolut grozav. Pentru ea.

– Pare o fată minunată, zâmbesc eu. Ce drăguţ.

– Putem comanda, te rog, Mal? spune Nicholas obosit.

Sunt sigură că are ceva. Ultima oară când a fost aşa, a zăcut în pat timp de patru zile cu temperatură de peste 40 de grade. E atât de distrat, încât abia încropim o conversaţie până la sfârşitul cinei şi aproape că uită să-mi dea punguţa lucioasă pe care o punea în servietă când am intrat în biroul lui. Numai când îl tachinez amintindu-i, mi-o înmânează cu un zâmbet palid.

– Îmi pare rău. Nu... ţi-am luat o felicitare, spune el evitându-mi privirea.

– O, Nicholas, de parcă ar conta.

Desfac punga şi rup hârtia subţire, de un roz pal a pachetului. O bucată de mătase de culoarea prunei mi se revarsă în poală. Privesc setul fin de lenjerie intimă, având grijă să nu murdăresc dantela apropiind-o de farfurie.

– O, ce *frumos!* Îţi place?

– Normal, altfel nu l-aş fi cumpărat.

Mă uit la etichetă şi râd.

– Văd că a trecut ceva timp. Sunt cu două numere mai mari, va trebui să le duc înapoi şi să le schimb. Ai păstrat bonul, nu?

Ezit, zărind brusc cutiuţa verde-albastră de pe fundul pungii de cadouri.

– O, Nicholas, *doar nu*...

Respir adânc când văd cerceii rotunzi, din argint.

– Nicholas, sunt minunaţi, nu ştiu ce să zic.

Pentru o clipă nu mai spunem nimic. Am bizara senzație că mă aflu pe marginea unei prăpăstii și că mi-e viața în joc.

– La mulți ani de Sfântul Valentin, zice Nicholas încet.

Îmi zâmbește, un zâmbet calm care-i luminează privirea și parcă o briză plăcută din Caraibe ne învăluie masa.

Îl sărut pe obraz.

– Nu știu de ce merit toate astea, dar îți mulțumesc. Ești cel mai romantic bărbat și îmi pare rău că m-am enervat ieri, n-am vrut...

– Nu, *mie* îmi pare rău, zice el repede. Îmi pare rău pentru tot.

– Pentru ce să-ți pară rău?

– Că nu te apreciez așa cum ar trebui. Fiindcă nu sunt recunoscător pentru tot ce am. Pentru că nu-ți spun că te iubesc îndeajuns de des. Și *chiar* te iubesc, Mal.

Brusc, pare disperat.

– Te iubesc mai mult decât îți poți imagina și nu vreau să te pierd niciodată.

– N-o să mă pierzi...

– Nu râde, vorbesc serios, Mal. Uneori se întâmplă ceva... oamenii greșesc și nu îți dai seama ce ai până când e prea târziu.

Mătasea rubinie îmi atârnă în poală.

– Ce încerci să-mi spui, Nichoals?

– Nimic. Doar că tu și fetele sunteți pe locul întâi, știi asta, nu?

– Normal că știu, răspund eu nesigură.

Brusc, mi-e teamă. O ușă mi se deschide în minte, o ușă care duce într-un loc în care nu vreau să merg. O închid cu putere.

– Mal, de ce nu mergem undeva, să petrecem niște timp împreună? propune Nicholas deodată. Numai noi doi, le putem lăsa pe fete la ai mei sau cu Louise. La Lake District

poate, sau la Paris, mereu ai iubit Parisul. Sau chiar în Cornwall, putem merge iar la Rock – știu că s-a mai schimbat un pic față de cum era când am fost în luna de miere, dar putem închiria aceeași cabană și putem sta în fața focului, *să vorbim* ore întregi. Să ne redescoperim. N-am putea?

Mă ustură ochii. Poate Nicholas nu e bolnav, dar, în mod sigur e încordat și obosit. De când muncește în halul ăsta și eu n-am observat? Prea ocupată cu fetele, rețetele, predarea cărților și... Trace.

De-abia am remarcat ce-a făcut Nicholas în ultima lună sau două, am fost cu gândul numai la ale mele. Inclusiv măcinându-mă pentru o relație care s-a sfârșit acum treisprezece *ani*. Dacă eu și Nicholas ne-am distanțat brusc, nu e în egală măsură și vina mea?

– Hai acasă, șoptesc eu.

În seara aceea, după ce am făcut dragoste cu o tandrețe și o pasiune pe care mi le voi aminti multă vreme, după ce am avut trei orgasme și a adormit în îmbrățișarea caldă a brațelor mele ca un copil mic, am rămas trează pe întuneric și mi-am dat seama ce incredibil de norocoasă sunt că îl am pe acest bărbat. Trace poate oferi oportunități incredibile, dar Nicholas îmi oferă ceva *real*. Lucrurile care contează. Fericire, siguranță, mulțumire, iubire.

Zâmbesc. Chiar dacă uită că n-am urechile perforate și deci nu port cercei.

10

Nicholas

Când aveam 19 ani, am întâlnit o australiancă. Eram la Oxford, în vacanța de vară. Cam lefter și proaspăt despărțit de o iubită al cărei nume l-am uitat demult, îmi petreceam vara cu ai mei în regiunea Rhôn-Alpi, într-un sătuc numit La Palud, aflat la o jumătate de oră nord-est față de Grenoble.

Într-o dimineață m-am trezit constatând că ai mei plecaseră în drumeție, lăsându-mă singur cu tratatele mele de drept (ai căror spini, o spun cu regret, încă mă mai înțepau; în plus eram afectat de despărțire, după cum bine intuise mama, căreia nu-i scăpa nimic). Și, pentru că eram în țara lui Jean de la Florette, o ceartă explozivă a localnicilor legată de fântâna satului condusese la o adevărată încăierare până în zori, cu două săptămâni înainte de sosirea noastră. Așa că, dacă voiai să faci un duș înviorător de dimineață, înainte să te întorci la cărțile neglijate, trebuia să faci o scurtă plimbare de la cabana noastră până la un lac incredibil de frumos.

În felul ăsta au început cele mai amețitoare zece zile din viața mea.

Amprenta erotică pe care Kristene mi-a lăsat-o în momentul în care a răsărit goală din unda lacului, ca o sirenă modernă, e atât de puternică, încât, chiar și acum, după 25 de ani,

mă excit când îmi aduc aminte. Pielea ei strălucea în lumina dimineții de parcă ar fi fost înmuiată în sirop. Am privit cum își dădea pe spate părul ud, cu spatele arcuit și cu sfârcurile zmeurii și ferme ridicate spre văzduh. O blăniță de păr castaniu s-a ivit dintre picioarele ei bronzate și interminabile.

Când m-a văzut stând acolo, copleșit și holbându-mă cu gura căscată, a zâmbit, s-a aplecat și a intrat în apă, înotând grațios pe spate.

Avea 29 de ani și era la fel de docilă precum corpul ei cald și plin de dorință. Îmi pierdusem virginitatea la 17 ani cu o fată de vârsta mea, care n-avea mai multă experiență decât mine. După doi ani știam la fel de puțin cum funcționează o femeie cum știam componentele unui motor. Kristene m-a scos din inocenta mea ignoranță. Mi-a călăuzit mâinile, limba, penisul, mintea, pasiunea, încrederea, primind la fel de multă plăcere precum oferea.

A fost clar de la început că relația noastră, care nu avea altă natură decât gloriosul sex, nu va exista dincolo de acel moment și acel spațiu. Mi se permisese intrarea într-un Eden senzual din motive pe care nu le-am aflat și nici n-am încercat să le descopăr; în curând, ușa Paradisului avea să se închidă iar. Așa că am profitat atât de mult cât am putut. M-am dus la lac în fiecare zi, năpustindu-mă asupra ei, hotărât să sorb fiecare moment de plăcere din corpul ei, în speranța că amintirile mă vor ajuta să supraviețuiesc când ne vom despărți.

Dar n-am reușit. Ani de zile după aceea, partidele de sex erau atât de uscate și de nesărate precum un pachet de biscuiți vechi, în comparație cu nectarul gustat.

Uitasem cum îmi făcea Kristene să-mi freamăte corpul până s-o întâlnesc pe Sara. Îți amintești gustul căpșunelor: dar chiar și cea mai vie amintire e un fragment palid și arid în

comparație cu plăcerea infinită a momentului în care muști dintr-o căpșună adevărată.

Noaptea aceea petrecută cu Sara a trezit în mine senzații pe care nu le-am mai trăit de la acele zile ireale petrecute pe malul lacului, pe când nu eram decât un puști de 19 ani. Cum să descriu ceva ce nu poate fi descris? Când mă pierd în trupul ei îmbătător și copt, simt că fiecare mușchi, fiecare arteră, fiecare părticică a corpului meu bate la unison cu ființa ei. Îi simt dulceața fluidelor până în vârful degetelor de la picioare. Pentru prima oară în viața mea, mi-am pierdut cunoștința când am fost într-o femeie; nici măcar Kristene n-a reușit performanța *asta*. Nu mai simțeam decât dorința de a poseda și de a fi posedat de ea.

O nevoie absolută care pare ciudată dacă mă gândesc că, în pofida acestui fapt, încă îmi mai iubesc soția.

– Chiar e *pe bune*, bătrâne? întreabă Giles. Tu care ești cel mai fidel din lume. Nu te învinovățesc, prietene, am văzut fata cu ochii mei. E greu să-i reziste cineva, clar. Dar treaba e că Mal e o femeie minunată, Nicholas. Un bărbat ar fi prost s-o piardă pentru o tipă bună.

Mă uit posomorât în pahar.

– E o femeie extraordinară. N-o merit.

– Atunci ce-i cu toată povestea asta? spune Giles cu blândețe. Nu te caracterizează. Tu ai fost mereu un băiat *cumsecade*.

– Se pare că nu mai sunt la fel.

Încuviințează la întrebarea chelnerului.

– Același lucru. Uite cum stă treaba, Nicholas, toți greșim. Iar cu fetele din ziua de azi, uneori trebuie să fii un sfânt, ca să nu cedezi. Sunt mult mai emancipate ca în trecut. Am avut și eu o pățanie din asta, acum câteva luni. Fata de la 79 stă mereu în primul vagon, după locomotivă, la fel ca mine.

Încântătoare. Lucrează în publicitate. După un timp am intrat în vorbă, cum ai făcut şi tu. Îmi însenina ziua, ca să fiu sincer. Oricum, dintr-una într-alta, m-a invitat să merg cu ea la un vernisaj.

– Şi ce-ai răspuns? întreb curios.

– Am refuzat, logic, spune Giles repede. Uite, bătrâne, nu vreau să-ţi stric cheful, însă în clipa în care deschizi o astfel de uşă, habar n-ai unde te poate duce. Ştiu că n-am avut o priză prea mare la fete, nu sunt un fotomodel, sunt conştient de asta. Şi *ţin* la Liz. I-aş frânge inima dacă ar afla că mi-am făcut de cap. Ideea e că tu şi Mal aveţi o relaţie frumoasă. Şi mai sunt şi fetele. De ce să rişti?

M-am întrebat acelaşi lucru de o mie de ori. Că m-am culcat o dată cu ea, după bombardament, aproape îmi pot explica; pericolul ne împinge să facem lucruri ieşite din comun. Şi poate că aici s-ar fi oprit totul, dacă Sara nu apărea cu biletele alea la operă – ce minunat că îi place Wagner! – şi mi-a dat de înţeles că *era* interesată să repetăm figura. Dacă nu ne-am fi întâlnit cu Liz şi Giles m-aş fi *culcat* iar cu ea. Iar de data aceasta, singurul pericol aş fi fost doar eu însumi.

– Liz i-a povestit lui Mal despre seara trecută, Giles. Ştie că ne-am întâlnit la Londra şi că m-aţi adus acasă.

– Ai avut noroc, Nicholas, noroc *chior*. Situaţia ar sta altfel, dacă ar fi vorba despre altcineva. Dar Liz e o femeie bună. Ia lucrurile aşa cum sunt. Nu-ţi face griji în privinţa ei.

Îmi golesc paharul şi-l pun jos. Giles are absolută dreptate. Cu cinci minute mai devreme, cea mai bună prietenă a lui Mal ar fi văzut-o pe Sara călare pe mine. N-ar fi trebuit s-o las să mă atingă în public, a fost o neglijenţă de neiertat. De fapt, n-ar mai fi trebuit să ies cu ea deloc.

Amare et sapere vix deo concediatur. Zeii nu ne lasă să iubim şi să fim înţelepţi în acelaşi timp.

Adevărul e că o noapte cu Sara n-a fost îndeajuns. *Nici pe departe îndeajuns.*

Ştiu că treaba asta trebuie să se termine şi încă repede. Riscurile sunt prea mari. Aş putea pierde tot ce iubesc. Doamne, m-am ocupat de dezastre în căsnicie toată săptămâna. Vineri am avut un client căsătorit de doi ani şi nouă luni. Soţia a avut o serie de pierderi de sarcină, iar prostul a sfârşit prin a ajunge în pat cu secretara. Acum se pune problema să-i lase soţiei casa şi o bună bucată din următorii ani din viaţa lui. Şi asta e cazul fericit, *dacă* reuşim să se ocupe de caz un anumit judecător. Între timp, secretara a aruncat o privire pe suma provizorie pe care clientul trebuie să i-o plătească fostei soţii şi şi-a luat tălpăşiţa.

Trebuie să mi-o scot pe Sara din cap, odată pentru totdeauna. Dar tocmai această interdicţie se pare că-mi alimentează dorinţa. Poate dacă *încetează* să mai fie fructul oprit, dacă las lucrurile să curgă firesc, totul va înceta. Sunt sigur.

Sfântul Valentin. E în mai puţin de o lună. Îmi dau timp până la Sfântul Valentin, ziua asociată cu iubirea şi romantismul în lumea întreagă, după care pun capăt relaţiei. Vom avea parte de momente pasionale, apoi ne vom lua rămas-bun, cu regret, însă amiabil.

Într-un fel, punând un termen limită aventurii, îmi uşurez vina care-mi apasă conştiinţa. Deja mi-am încălcat jurămintele, răul a fost făcut. Nu mai cer decât vreo câteva săptămâni.

N-o induc pe Sara cu nimic în eroare. E o tânără pe picioarele ei şi ştie că o asemenea chestie n-are cum să dureze. E o femeie deşteaptă, conştientă că nu poate conta pe mine termen lung. Iar la vârsta ei, probabil că nici măcar nu se gândeşte la viitor. Se bucură de relaţia asta pentru ceea ce este: distracţie, conversaţie plăcută şi sex al dracului de bun.

Îi trimit jumătate din florile unei florării luni, ca să mă scuz într-un fel pentru seara noastră distrusă, apoi o colecție de CD-uri cu Wagner care-i place atât de mult, a doua zi. N-am mai trecut printr-o dispoziție atât de romantică de ani de zile. Miercurea mă găsește în goana după o ediție rară a unui volum de poezie – a fost o revelație să descopăr pe rafturile ei câteva volume cu poezia din timpul Primului Război Mondial. Mă așteptam să găsesc cărămizi de cărți, de genul celor preferate de Mal. Cadoul de joi e inspirat de comentariul unei cliente.

– La Perla! exclamă femeia furioasă, în timp ce se agită spre biroul meu fluturând ceea ce se dovedește a fi o carte de credit. Am fost căsătorită cu ticălosul acesta timp de 27 de ani și nu mi-a cumpărat niciodată ceva de la La Perla!

Google mă ajută să înțeleg ce-i cu acest Sfânt Graal feminin. Din păcate întâmpin probleme la fața locului, când trebuie să aleg. Habar nu am ce măsură să-i cumpăr Sarei. Îndoindu-mi palmele în dreptul sânilor pentru a-mi aduce aminte cât de mari sunt ai ei, încep să râd, dar nu mă ajută cu nimic. Totuși, până la urmă stabilim mărimea corectă prin comparație cu busturile mai multor asistente din magazin. În curând mă văd în postura de a alege între un compleu din dantelă de culoarea cafelei cu lapte și un deux-pièces sexy format din bustieră și chilot de culoarea prunei, care e atât de delicat, părând că abia va rezista anticipatului interludiu de cinci minute care va trece între apariția și dispariția lui de pe corpul Sarei.

Le iau pe amândouă: unul pentru acum și celălalt pentru Ziua Îndrăgostiților. Va fi darul meu de adio, o amintire a nopților explozive petrecute împreună înainte să ne despărțim.

În faldurile mătăsii cafenii strecor cartela unei camere de la Claridge. Și în acel hotel aventura noastră e reluată în ziua

următoare, după ce îi dau și ultimul cadou: o brățară din argint de la Tiffany pe care știu că și-o dorește.

Sfântul Valentin se apropie, în timp ce, pe parcursul următoarelor săptămâni ne întâlnim din nou la hotel. Nu risc să stau până noaptea târziu decât o dată sau de două ori pe săptămână, dar mai avem parte și de câte o partidă ocazională în câte o după-amiază, când un client anulează programarea. Momentele astea sunt parcă și mai pasionale, datorită spontaneității. Distracția mă costă o avere (cărțile de credit sunt aproape goale; din fericire, partea mea din profitul firmei o voi primi la finalul anului financiar, în aprilie, și le voi putea umple iar înainte ca Mal să observe), dar, în spiritul neglijenței care mă caracterizează când vine vorba despre această legătură, constat că nu-mi pasă. Se va sfârși în curând. Când nu voi mai avea bani pe carduri voi plăti cash.

Nu-i pot spune Sarei că am hotărât deja să pun capăt relației, n-ar fi frumos din partea mea, dar sunt atent, foarte atent să nu-i dau mai mult decât pot oferi. Dincolo de plăcerea pe care o simt când facem sex, o *plac* foarte mult. S-o rănesc e ultimul lucru din lume pe care-l vreau.

Cu toate astea, cu o zi înainte de Sfântul Valentin era să mă dau de gol.

Mă pregătesc să plec pentru a prinde ultimul tren spre casă la finalul unei frumoase seri petrecute cu ea, când Sara se hotărăște să mă trateze cu unul dintre numerele ei năucitoare de sex oral. Ar trebui să plec – deja am întârziat – dar, Doamne, parcă are o mulțime de limbi care se unesc pentru a mă scoate din minți. Orarul trenurilor și nevestele îngrijorate nu contează. Promisiuni, minciuni, dragoste și adevăr – nimic nu mai contează în afară de femeia îngenuncheată în fața mea. *Fierbinte, cald, ud...* Doamne Isuse Hristoase!

O las să mă ducă până aproape de orgasm, apoi o îndepărtez brusc. Vreau, mai mult decât orice, să o fac să-și

piardă controlul, aşa cum îmi face şi ea mie. Vreau să o văd zbătându-se în pat, electrocutată de atingerile mele. Îi gust dulceaţa fierbinte când îi sărut pielea, iar gura mea se mişcă de la sâni spre buric, având drept ţintă păsărica ei rasă complet. E ca şi cum tot corpul şi devine o zonă erogenă, iar ea geme erotic sub mine. Mă opresc, controlând cu atenţie ritmul, refuzând deliberat ca răsuflarea ei întretăiată şi gemetele să mă grăbească.

Până la urmă, când ştiu că am adus-o unde voiam, o sărut cu limba unde sunt sigur că tânjeşte să fie atinsă.

După ce are orgasm, mă caţăr în pat şi-mi odihnesc ceafa pe burta ei, răsplătit de senzaţia de pernuţă catifelată. Mă cuprinde o senzaţie de relaxare plăcută, în timp ce-i aud inima bătând, mai încet acum, puţin deasupra urechii mele. Brusc vorbele îmi ies din gură:

– Iubesc...

Vreau să-mi muşc limba. Doamne, tensiunea din jucăria mea probabil mi-a creat o severă disfuncţie cerebrală.

Acum şi aici o iubesc, desigur. Dar o femeie interpretează în aceste două cuvinte celebre mai mult decât ar vrea un bărbat.

– Iubesc să fiu aici, o dreg repede. Mă simt în siguranţă, mai în siguranţă decât oriunde altundeva în lume.

Se preface rapid că nu s-a prins, dar nu îndeajuns de rapid. Îi citesc speranţa în ochi, şi mă îndepărtez de ea, aşezându-mă pe spate, ca să nu observe sentimentul de milă şi începutul de claustrofobie care mă cuprind. *Credeam că e mai deşteaptă.*

Un moment mai târziu e deasupra mea, trăgându-mi penisul spre ea şi mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat. Apoi, inevitabil de enervant, îmi sună mobilul.

– Emma, vrei, te rog, să-l suni pe Simon Jalier? Trebuie să clarific nişte aspecte ale cazului Wasserstein înainte de vineri şi ştiu că mâine va fi toată ziua prins la tribunal.

Mă întorc în birou, uitându-mă la ceas, în timp ce-mi iau servieta. Aproape ora şapte, seara. Ar trebui să plec după ce vorbesc la telefon. Nu vreau s-o las pe Sara să mă aştepte singură la Yuzo, nu în seara asta.

Mâine pe vremea asta se va fi sfârşit totul. Ştiu că e alegerea mea, că e ceea ce am plănuit, dar va fi mai greu decât am crezut să spun adio.

Scot din sertarul biroului punga de cadouri lucioasă, în care sunt cadourile mele de despărţire pentru Sara, şi o strecor în servieta deschisă. În timp ce o aranjez între un dosar şi un ziar, neputându-mi stăpâni un fior erotic la gândul întâlnirii, uşa se deschide şi îmi închid rapid servieta, ca să nu vadă Emma.

Dar nu Emma stă în pragul uşii.

Nu aveam cum să refuz invitaţia soţiei mele. Nu numai că am fost prins pe picior greşit de inexplicabila ei apariţie în biroul meu, de-abia putând să-i rostesc numele, darămite să mai fiu în stare să inventez şi o scuză plauzibilă pentru a scăpa, însă sentimentul acut de vină pe care reuşisem să-l adorm în mintea mea în ultimele săptămâni s-a ivit brusc, mai mare de o mie de ori decât înainte.

Habar nu am ce se va întâmpla în următoarele 20 de minute şi nici nu pot controla aceste lucruri. Într-un fel, această renunţare forţată la responsabilitate e aproape o uşurare. Poate că Sara mă va trăda: fără să vrea sau deliberat, răzbunarea unei femei. Poate Mal va ghici în momentul în care îmi va vedea colega stând în restaurantul meu preferat, care în ultima vreme a dobândit câteva dintre trăsăturile mai puţin plăcute ale lui Piccadilly Circus. Iar dacă am cu adevărat noroc, taxiul acesta odios va dispărea, pe drum, în abis, înghiţindu-mă cu totul.

Asudând şi bolnav de frică, încerc să-mi imaginez o viaţă fără soţia şi fetele mele şi chiar nu reuşesc.

Nici n-o pot privi pe Sara în ochi în momentul în care soţia mea se grăbeşte s-o salute – of, Doamne, chiar trebuia să facă referire la brăţara aia nenorocită? – şi mă ţin de spătarul celui mai apropiat scaun, în timp ce Mal stă de vorbă cu ea, fără nici o grabă.

Se pare că Sara are mai multă prezenţă de spirit decât aş fi crezut. După câteva clipe, inventează o scuză, dispărând.

– Pare o fată minunată, zice Mal zâmbitoare, despăturindu-şi şervetul. Ce drăguţ.

Brusc, mi se face greaţă.

– Putem comanda, te rog, Mal? întreb disperat.

De-abia pot urmări ce spune, de-a lungul cinei. *Dumnezeule mare, cum o să ies din încurcătura asta dezastruoasă?* Nu pot să cred că, dintre toţi oamenii, tocmai eu am reuşit să mă bag într-o asemenea chestie prostească şi melodramatică. La dracu', mâine trebuia să se sfârşească! Din fericire, Mal pare să nu bănuiască nimic, dar tot există posibilitatea ca Sara să fie atât de supărată de această situaţie care îi va părea, desigur, o trădare, încât să încerce să se răzbune, povestindu-i totul soţiei mele. Nici nu vreau să mă gândesc cât de mult le va durea pe Mal. Şi pe fete. Cum le voi mai putea privi în ochi, dacă află ce-am făcut? Am fost un mare idiot, care s-a lăsat condus de organele genitale, ca un şcolar. Isuse, ajută-mă să ies cu bine din situaţia asta şi jur că *niciodată*...

– Hai, nu mă mai ţine în suspans.

Tresar.

– Ce spui?

– Hai, Nicholas, nu fi rău, ştii că te-am văzut punându-l în servietă, mă tachinează Mal, şi nu mai pot rezista, *mor* de nerăbdare să-mi văd cadoul, *te rog*, poţi să mi-l dai acum?

– Îmi pare rău. Nu... ţi-am luat o felicitare.

– O, Nicholas, de parcă ar conta.

Deschide punga şi desface lenjeria intimă pe care am ales-o pentru altă femeie.

Îmi vine rău de ruşine în timp ce, în mod inocent, îşi pune compleul de mătase şi dantelă pe lângă ea.

– O, ce *frumos!* Îţi place?

– Normal, mormăi, altfel nu l-aş fi cumpărat.

– Văd că a trecut ceva timp, râde uitându-se pe etichetă. Sunt cu două numere mai mari, va trebui să le duc înapoi şi să le schimb. Ai păstrat bonul, nu?

Se mai uită în pungă şi spune cu răsuflarea tăiată:

– O, Nicholas, *doar nu...*

Te rog, nu observa că se potrivesc cu brăţara Sarei, te rog, nu pune totul cap la cap, te rog, fii la fel de dulce şi de inocentă ca de obicei.

– Nicholas, spune ea încântată privind cerceii, sunt minunaţi, nu ştiu ce să zic.

Şi deodată, într-o clipă ceaţa *se ridică. Non pote non sapere qui se stultum intellegit:* un bărbat trebuie să aibă ceva minte ca să-şi dea seama că e un prost.

O iubesc pe Mal, întotdeauna am iubit-o. Din prima clipă în care am văzut-o, am ştiut că ea e aleasa. E cea mai bună prietenă a mea, iubita mea, mama copiilor mei. Are o dulceaţă şi o puritate a inimii şi a spiritului pe care n-am mai întâlnit-o la altcineva. Şi mă iubeşte, mult mai mult decât merit. Ştiu că nici prin gând nu-i i-ar trece să mă înşele; loialitatea şi fidelitatea ei sunt absolute. Cum de am pus toate astea în pericol numai pentru o tăvăleală bună în fân?

– La mulţi ani de Sfântul Valentin, îi spun soţiei mele din toată inima.

Mai târziu, în acea aseară, după ce Mal şi eu facem dragoste pentru prima oară de când m-am culcat cu Sara – desigur, n-a fost ca o plimbare erotică în carusel, aşa cum e

cu Sara, însă a fost o îngemănare de iubire şi de tandreţe pe care nu o pot simţi decât cu soţia mea – plănuim o ieşire romantică în Cornwall, unde ne-am petrecut şi luna de miere. Construim castele în aer şi ne facem visuri legate de copii şi de noi. Adorm cu capul pe braţul ei şi îmi promit, în adâncul sufletului, că totul se va schimba de acum înainte.

Timp de patru zile, Sara reuşeşte să evite să rămână singură cu mine, nici măcar pentru un moment, cu aceeaşi îndemânare pe care o aveam eu mai demult, când încercam s-o evit.

Intră şi iese din biroul meu cu braţele pline de dosare, asigurându-se că Emma e îndeajuns de aproape ca să ne poată auzi. Dumnezeu ştie cât de mult îi va mai rezista vezica urinară, având în vedere că am stat o groază pe lângă toaleta femeilor, fără succes. Oricât de mult mi-ar conveni să mă joc de-a struţul cu ea, ştiu că nu ne putem îngropa capetele în nisip la nesfârşit. Trebuie să rup relaţia asta curat şi cu cât mai puţine resentimente posibil. Trebuie să-i explic cum stau lucrurile, pentru liniştea mea, şi să găsesc un moment prielnic pentru a-i da vestea existenţei unui post foarte bun la Falkners şi Penn, potrivit unei tinere avocate ambiţioase, dornică să devină partener înainte de 30 de ani.

Trebuie să mă asigur că nu mă va trăda.

Ocazia se iveşte vineri, când sora Emmei soseşte, pe neaşteptate, de la Worcester şi Emma mă roagă s-o învoiesc toată după-amiaza.

Joan şi David nu sunt la birou, iar restul angajaţilor au tăiat-o mai devreme. Îi dau singurei colaboratoare voie să plece şi aceasta, încântată, îşi urmează colegii la barul de peste drum.

Sara pare uimită când intru în sala de şedinţe şi se ridică imediat de la masă.

– Trebuie să-i duc raportul ăsta Emmei...

– Nu e aici. Şi-a luat liber în după-amiaza asta, pentru a merge la cumpărături cu sora ei.

– Poate una dintre fete...

– Sunt toate la Milagro, la petrecerea de rămas-bun lui Jenny. Sara, îmi pun eu mâna pe ea ca s-o reţin, trebuie să-ţi explic.

Rămâne pe loc.

– Nu cred că e nevoie.

– Ştiu că pare greu de crezut, dar nu ştiam că va veni până în momentul în care a intrat în birou. *Jur.* Nu ţi-aş face aşa ceva, doar ştii asta. N-am găsit un moment să te sun, a fost cu mine tot timpul, după care a insistat să mergem la Yuzo, Doamne, ce şanse erau...

– Păi destul de mari, îmi imaginez, dacă-ţi declari preferinţele în gura mare, în *Lawyer,* zice Sara acid.

– Dar chiar n-am ştiut că ea...

– Nicholas, te rog. Cred că suntem amândoi conştienţi de situaţie. Eşti un bărbat căsătorit, am ştiut asta de la început. Chiar nu mai trebuie să răscolim totul, iar. Ne-am simţit bine, dar am ştiut tot timpul că trebuia să se termine, mai devreme sau mai târziu. În felul ăsta, cel puţin n-a fost nimeni rănit.

Ochii ei sunt suspect de strălucitori. O ating cu degetele sub ei.

– Chiar nimeni?

O îmbrăţişez cu cele mai sincere intenţii de a face din acest gest unul de adio.

Dar atingerea e de ajuns. O flacără se aprinde între noi; penisul meu se întăreşte într-o secundă şi după felul în care-şi mişcă genele pot ghici excitarea Sarei. Îi iau faţa în palme şi îi strivesc buzele de ale mele. Simt gustul metalic al sângelui şi nu ştiu dacă-i de la mine sau de la ea.

Îmi smulge cămaşa din pantaloni, în timp ce o sprijin cu spatele de masa lucioasă de mahon a sălii de şedinţe şi îi ridic fusta. Îmi desface cureaua. Nasturii se împrăştie pe masă în timp ce îi desfac cămaşa, aproape rupând-o. Îi dau chiloţii jos cu mişcări hotărâte. Într-o secundă intru în ea, culcând-o pe masă, înnebunit şi fremătând de dorinţă. Gura mea apucă unul din sfârcurile maronii mușcându-l sălbatic prin materialul subţire al sutienului. Dosarele ei cad cu zgomot de pe masă.

Îşi încolăceşte picioarele în jurul mijlocului meu şi îmi înfig penisul şi mai adânc în ea. Îmi dă cămaşa jos, în timp ce-i desfac sutienul. Pielea noastră şuieră la contact. Miroase a vanilie, dulceaţă, mentă şi sex. Sânii ei pârguiţi se înclină, opulenţi, de-o parte şi de alta a pieptului, vibrând cu fiecare mişcare violentă. Îşi lasă capul pe spate şi un geamăt gutural i se aude din gât, în timp ce dinţii ei albi şi puternici se înfig în buza de jos, umflată. Unghiile ei intră adânc în umerii mei şi mă gândesc: „Nu lăsa urme" şi pe urmă o, Doamne, o Doamne, *o Doamne...*

Are orgasm un moment mai târziu, iar corpul ei tresare atât de tare, încât fluidele îi ţâşnesc pe masă. Îi simt sucul inundându-ne pe amândoi, ceea ce e îndeajuns de excitant ca să mi se întărească din nou.

– O, Doamne, am făcut pe mine...

– Nu, doar ai ejaculat.

Râde neîncrezătoare.

– E, pe dracu'!

Ies din ea şi-mi închid pantalonii.

– Ai mai făcut-o şi înainte. N-o fac multe femei, dar cele care pot... *Doamne.* Nici nu-ţi închipui ce excitant e.

– Râzi de mine?

– Aş glumi eu cu aşa ceva?

– Tu să-mi spui.

Se ridică şi-şi trage fusta.

– La naiba, mi-ai rupt jumătate din nasturii cămăşii. Nu mai puteai să aştepţi un pic şi să-i desfaci cum trebuie?

– Tu puteai?

Expresia ei e întunecată şi excitantă.

– Nu.

– Nu s-a terminat, nu-i aşa? şoptesc, luându-i sânii în palmă şi trăgând-o de sfârcuri spre mine cu cealaltă. Între noi.

Sfârcurile i se întăresc instantaneu. Penisul meu e deja pe jumătate erect pregătit s-o pătrundă încă o dată. Îngenunchez şi-i desfac picioarele, cum stă pe marginea mesei, înfundându-mi faţa în păsărica ei udă.

– Nici n-am început măcar, geme ea.

Mama avea o vorbă: „Nimeni nu observă lipsa unei felii tăiate dintr-un tort". Asta înseamnă că prima felie e cea pe care o observi. După aceea diferenţa nu prea se mai observă.

În prima noapte când m-am culcat cu Sara mă simţeam mortificat de vină. Fiecare întâlnire care a urmat a ridicat gradul trădării. Dar vina, care la început mi-a umplut pielea de băşici şi mi-a sfâşiat sufletul, acum de-abia mă mai deranjează, ca un pantof care m-a ros la început, însă acum s-a lăsat.

Să fiu sincer, tot ce mă interesează acum e să nu fiu prins.

Nu-mi mai poţi lăsa urme, şoptesc lovind-o uşor pe Sara pe umărul gol, în timp ce stăm întinşi pe pat, pe întuneric, în dormitorul ei, amândoi epuizaţi.

– Nu-mi mai pot permite să mergem la Claridge, aşa că n-avem altă soluţie decât apartamentul ei, chiar dacă e riscant.

După partida din sala de şedinţe a trebuit să mă scol cu o jumătate de oră mai devreme o săptămână întreagă, ca să fac duş înainte să se trezească Mal.

– Îmi pare rău, n-am făcut-o special.

– Ştiu, dar trebuie să fim atenţi...

– Gata, gata, face ea încordată.

Se apleacă peste mine să-şi ia pachetul de ţigări de pe noptieră.

– Ce vrei să fac, să port mănuşi chirurgicale?

– Mi-aş dori să nu mai faci asta. *Să fumezi.* Oricum, nu fumezi deloc şi urăsc că faci asta în pat.

– Atunci hai să facem sex în minunata natură.

– Acum pari un copil supărăcios.

– Păi nu-mi mai vorbi ca unui copil!

Se dă jos din pat şi stă dezbrăcată în dreptul ferestrei, împingând jaluzelele cu un deget, oftând enervată.

– M-am săturat să fiu strecurată între prânz şi şedinţa de consiliu. E ceva de genul: vii aici, facem sex, după care pleci. Nu e tocmai romantic, ştii?

– Am fost la cină, la operă...

– Al dracu' Wagner!

– Am crezut că-ţi place Wagner. *Tristan şi Isolda* a fost ideea ta.

Îşi aruncă ţigara într-o cană dezgustătoare, pe jumătate plină cu cafea veche, şi vine din nou în pat, lângă mine, căindu-se brusc.

– *Chiar* îmi place, Nick, iartă-mă. Nu vreau să par enervantă, doar că îmi place să fiu cu tine, atât. Urăsc că totul trebuie să fie aşa...

– Cum altfel te aştepţi să fie, Sara?

– Nu-ţi cer nimic, răspunde ea repede, nu asta voiam să spun.

– Stau cu tine cât de târziu pot, spun eu obosit. Săptămâna trecută am pierdut ultimul tren de la Waterloo şi a trebuit să iau un taxi de la Londra până în nenorocitul de Wiltshire. Ai idee cât m-a costat? Îmi pare rău că nu pot rămâne mai des ori toată noaptea, dar *ştiai* că aşa o să fie.

Râde uşor, dar nu-i prea iese.

– M-ai *putea* suna mai mult în weekend.

– Nu e aşa uşor. Nu te pot suna de acasă, e prea riscant. M-ar putea auzi Mal, sau copiii ar putea ridica celelalte receptoare.

Îmi pun o pernă sub cap.

– Iar mobilul meu nu prea are semnal acasă. Trebuie să merg până la jumătatea drumului spre Salisbury ca să-l pot folosi şi există un număr limitat de motive pentru care pot inventa ieşirile astea. Îmi pare rău.

– Nick, îmi cunosc poziţia şi nu-ţi cer nici un fel de angajament, ştii asta. Îşi întoarce privirea. Doar că mi-ar plăcea să mă trezesc cu tine din când în când, să luăm micul dejun, să citim ziarele, chestii din astea.

„Nu, vreau să-i spun, genul acesta de lucruri le faci cu soţia, iar eu am deja una."

O urmăresc cum se joacă cu o cută a cearşafului cu un amestec de milă şi exasperare. E prea implicată. Începe să ţină la mine, deşi o neagă şi voi sfârşi prin a o răni. Trebuie să-i pun capăt. *Trebuie să-i pun capăt.*

Dar cu grijă. Nu pot risca să se ducă la Mal, după aceea. Poate ar trebui să o iau cu binişorul, să-i explic totul şi s-o lăsăm moale.

– Uite, zic, Mal mi-a spus ceva de o călătorie în Italia în jurul Paştelui – un fel de căutare de furnizori pentru noul ei restaurant, n-am fost foarte atent. Va fi plecată câteva zile, iar fetele vor rămâne la mama ei. Poate voi putea să aranjez ceva atunci.

Sânul ei stâng, gol, stă ca o ispită la câţiva centimetri de umărul meu. Doamne. Mi se întăreşte penisul şi mă îndrept spre ea, dar se retrage, ţuguindu-şi buzele şi privindu-şi unghiile.

– Nick?

Doamne, ce mai e acum?

– Nick, tu şi Mal încă mai... ştii tu?

– Dacă mai ce?

– Doamne, trebuie să-ţi spun pe litere? izbucneşte ea. Încă mai faceţi sex?

Nu există nici o modalitate optimă de a răspunde la întrebarea asta. „Sunt căsătorit, vreau să-i răspund, logic că încă mai fac sex cu soţia mea"; nu atât de des cum făceam înainte, dormitorul nostru n-ar putea fi confundat cu un bordel franţuzesc, dar da, facem sex şi, da, e foarte plăcut, mulţumesc, uneori chiar mai *mult* decât plăcut. Şi e foarte diferit de sexul cu tine, unul fiind o călătorie printre stele, iar celălalt una la Bournemouth. Dar sunt bărbat, ceea ce înseamnă că uneori am chef de o călătorie la Bournemouth, iar alteori vreau să plutesc prin spaţiu.

Dar nu asta vrea Sara să audă. Şi vreau ca Sara să fie fericită, pentru ea, pentru că o respect şi o plac cu adevărat şi nu vreau s-o rănesc. Dar şi pentru mine.

– Nu prea o mai interesează sexul, spun, tremurând interior la această nouă trădare. Cu copiii şi toate celelalte, nu prea mai are chef. Şi, de când te-am cunoscut pe tine, de data asta Sara nu se mai retrage când o ating, nici *eu* nu prea am mai avut chef.

Mă încalecă, satisfăcută acum.

– Chiar aşa? îmi şopteşte ea în urechea dreaptă. N-aş putea spune că asta e o problemă pe care s-o fi *observat* vreodată.

Trei săptămâni mai târziu, cobor desculţ scara îngustă a cabanei închiriate de noi în Rock şi o găsesc pe Mal trebăluind deja în bucătărie. Ceva care miroase destul de urât fierbe pe sobă. Mă aplec să mă uit în cratiţă şi am un şoc.

Înăuntru, sărată cum se cuvine şi prăjită crocant, se află una dintre şosetele mele de lână.

– Mal, ce *Dumnezeu* faci?

– Ce mi-ai cerut să fac aseară, spune ea, întorcând-o cu îndemânare cu o pelată, când ai venit în pat, foarte beat.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut să-mi găteşti şoseta[1].

Mă priveşte şiret, cu ochii ei negri, jucăuşi, după care îmi pică fisa.

– A, foarte nostim, zic scoţându-mi şoseta arsă din cratiţă şi suflând spre degete. De când mă aştepţi la cotitură să mi-o plăteşti?

– De pe la opt dimineaţa, se hlizeşte Mal.

Uneori, soţia mea nu pare mai mare decât copiii. În momente ca astea înţeleg de unde a moştenit Evie neortodoxul ei simţ al umorului şi atitudinea faţă de viaţă.

Am aranjat să plecăm în acest weekend prelungit, pentru că i-am promis lui Mal. Mi-am făcut bagajul cu inima grea şi cu nelinişte. Patru zile împreună între aceeaşi pereţi, fără copii ori serviciu, neavând nici măcar perspectiva treburilor casnice sau un televizor care să mai dilueze neobişnuita intimitate. Un scenariu încântător pentru proaspăt căsătoriţi, un test chiar şi pentru cele mai solide căsnicii. Ce să mai spunem despre situaţia mea: un soţ implicat într-un adulter?

Mă aşteptam ca situaţia să fie ciudată, chiar grea, cu tăceri prelungite şi conversaţii sterile şi am crezut că distanţa dintre noi va fi dureros de evidentă.

Ceea ce nu mă aşteptam era să mă reîndrăgostesc de soţia mea.

Am stat treaz până târziu seara trecută, încercând să fac lumină în haosul din inima şi capul meu. Intoxicat cu Sara, cum mă aflu, nu sunt atât de fraier încât să confund ceea ce simt pentru ea cu iubirea, sau ceva asemănător. Natura trădării mele este doar sexuală şi nu se pune problema unei

[1] În lb. engleză „to cook a sock" (a găti o şosetă) este o expresie vulgară pentru a avea relaţii sexuale (n.red.)

implicări emoţionale. Nu sunt sigur dacă asta îmbunătăţeşte sau nu situaţia.

Îmi place să fac sex cu Mal. E tandru, cum nu e niciodată cu Sara. Dar sexul cu Sara nu se compară cu nici o altă experienţă trăită. Pot cere orice, pot fi cine vreau. Nu mi-e teamă că voi fi judecat sau considerat murdar, ori pervers ori egoist. Nu se va uita la mine în timp ce curăţ ouăle fierte de la micul dejun şi-şi va aminti ce i-am făcut noaptea trecută. Ar trebui să întorc spatele acestei libertăţi sexuale pentru totdeauna, dar a renunţa la ea ar fi ca şi cum te-ai trezi orb şi ai şti că nu vei mai vedea niciodată răsăritul.

„Când pleacă Mal, îmi amintesc. Atunci va trebui să-i spun Sarei că s-a terminat." Dacă n-o fac, mai devreme sau mai târziu Mal va afla şi o voi pierde. Şi o iubesc pe Mal: mai mult decât o doresc pe Sara. Ar trebui să fie uşor.

Dar nu va fi, bineînţeles.

Îmi iau în braţe soţia şi o sărut pe creştetul capului.

– *Mea culpa*. Cred că am luat-o cam rău pe ulei după ce te-ai culcat...

– E vina mea că n-am stat trează să te supraveghez. Dar finalul filmului *Casablanca* nu se va schimba vreodată şi eram *aşa* obosită după ziua de ieri...

Roşeşte şi nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Soţia mea de zece ani, mama celor trei copii ai mei, se îmbujorează ca o adolescentă când i se aminteşte plăcuta noastră după-amiază în pat.

– Mă refer la coborârea spre golf, Nicholas.

– Aha, ţi-ar mai plăcea să facem asta şi azi?

– Nu vrem să batem aceleaşi cărări, nu? Ar fi cam plictisitor, nu crezi?

– Ar fi?

– Da.

Scoate o plăcintă proaspăt coaptă din cuptor – nici în vacanță nu se lasă, soția mea, bucătăreasa – și mă alungă din calea tentației.

– Așteaptă. Dacă mai ai puțină răbdare, o să-ți placă și mai mult. E pentru prânz. M-am gândit că un prânz ar fi drăguț și se pare că vremea va fi surprinzător de frumoasă pentru luna martie; ne putem înfășura în pături, să ne fie cald și putem sta pe plajă.

– Sunt total de acord cu varianta în aer liber.

Chicotește iar.

– *Nicholas*...

Îmi sună mobilul. E pe marginea ferestrei, lângă Mal. Se întinde spre el, dar într-o secundă care durează cât o eternitate, reușesc să-l iau primul.

– Poate fi un client, zic repede. A trebuit să-i dau doamnei Wasserstein numărul, era singura cale de a avea vinerea și lunea libere.

Mal pare surprinsă.

– Nu-ți face un obicei din asta, altfel nu te vei deconecta niciodată.

Acoperă plăcinta cu un șervet cu dungi.

– Trebuie să-mi scot tenișii din portbagaj dacă mergem la plimbare. Ai văzut cheile?

– Sunt în buzunarul hainei, care e pe balustradă.

Ies cu mobilul în grădina din spate, tremurând în halatul de baie și cu picioarele goale.

– Sara, de ce *dracu'* mă suni acasă?

Pare rănită.

– O, Doamne Nick îmi pare *foarte* rău. N-am vrut să te sun. Probabil că am apăsat pe redial din greșeală. Doamne, sper că nu ți-am făcut probleme, *chiar* îmi pare rău.

Oftez.

– Lasă, și mie mi s-a întâmplat de multe ori.

Potențialul incriminator al mobilului meu mă sperie: mesajele, numerele apelate care rămân în memorie. Am început să le șterg la birou, ca Mal să nu vadă ceva ce n-ar trebui.

– E totul în regulă?

– Mda. Sunt la ai mei, orașul Plictiseală, habar n-ai cât de multă. Vor să vin în duminica Paștelui la o cursă de căutare de ouă a orașului. De parcă de asta am chef. Cum merge treaba la Wiltshire?

– Ce? A, da, Wiltshire. Bine, bine. Uite, trebuie să închid, ne vedem marți...

– Poți trece pe la mine, după serviciu?

– Poate.

O văd pe Mal apărând în pragul ușii.

– Trebuie să plec.

Închid telefonul. Am știut că o aventură implică și înșelarea, dar că o să ajung să mint nu o femeie, ci *două*, habar n-aveam.

Mal așteaptă până ajung în dreptul ei, apoi își întinde palma spre mine, țintuindu-mă cu privirea.

– Nicholas, întreabă ea calmă, al cui e rujul ăsta?

11

Sara

– Of, Nick, nenorocitul dracului ce eşti, şuier eu printre dinţi.

Bat cu degetele pe coletul DHL pe care Emma l-a lăsat pe biroul ei, ca să fie trimis de urgenţă lui Nick la semnat. *Nu* e acasă, în Wiltshire cu prostovana de nevastă-sa şi copiii lui drăguţi şi fotogenici. Mincinosul împuţit e la mama dracului, în Cornwall, Rock[1], iertat să-mi fie jocul de cuvinte, delectându-şi „pietrele".

Prinzi repede, Nick Lyon. E uimitor cât de repede ţi-au ieşit minciunile din gură. În momentul ăsta eşti acolo, cu târfa.

Fac exact cum procedez mereu, când Lumea cea Mare şi Rea mă copleşeşte: mă duc la ai mei în weekend.

Am un sentiment de uşurare atunci când dorm în pătuţul meu, cu aşternuturi cu imprimeu Barbie. Bătrânul ursuleţ de pluş (de la Harrods, logic) mă aşteaptă pe pernă şi mai poartă încă puloverul cu găurele pe care i l-am împletit de Crăciun, când am împlinit zece ani şi am primit o maşină de cusut automată (pentru care m-am rugat 364 de zile şi pe care am folosit-o 47 de minute). Nu mă deranja să mă fac mare, dacă

[1] Piatră (în lb. engleză, în orginal)

asta însemna să stau până târziu, în fiecare seară, să mă uit la desene și să mănânc înghețată de ciocolată, așa cum credeam la șapte ani. Numai că nu voiam să sfârșesc precum mama, cu un castron plin cu morcovi de curățat și cu un coș de rufe de călcat înalt cât Everestul. Unde mai e distracția?

Când cobor sâmbătă dimineața în living, e deja trecut de 11. Mama e la Sainsbury. (Planificarea Meselor – un alt motiv bun să nu crești). Prefer să merg să cumpăr ceva de mâncare de la un magazin deschis non-stop. Nick aproape a făcut un atac de cord când după o partidă de sex mi-a deschis frigiderul să-și facă un sendviș, și a văzut toate proviziile mele: două iaurturi degresate, expirate, de pe vremea ultimei mele diete nereușite, trei cutii de Red Bull și, în congelator, o sticlă pe jumătate plină de votcă). Mamei i-ar plăcea să cumpere de la Waitrose, dar nu suportă să dea atâția bani, când de la Sainsbury ia aceleași lucruri, mult mai ieftin. Se consolează cu ideea că n-a scăpătat atât de rău încât să cumpere de la Asda.

Tata însă se simte grozav, stând la bar cu tâmpita de Libby Newcombe.

– Bărbații oferă dragoste ca să obțină sex, zice tata, când intru în cameră. Femeile oferă sex ca să obțină dragoste. Asta e bătălia sexelor, pe scurt.

– Dar, Vinny, mi-a spus că sunt femeia vieții lui, se plânge Libby.

– Așa zic toți la început. Bună, draga mea, îmi spune tata, în timp ce mă aplec către ceainic. Libby și tânărul Martin tocmai s-au despărțit, din păcate. Se pare că el a vrut ruptura. E puțin supărată; au fost împreună din ajunul Anului Nou.

– Ar trebui să fie al dracului de recunoscătoare, mormăi eu.

– Ideea e, dragă Libby, că ar fi trebuit să cedezi mai greu, zice tata, făcând pe psihologul. Băiatul nu va plăti pentru vacă dacă primește laptele gratis, nu-i așa?

Nu sunt sigură că pot suporta o incursiune în filozofia maritală a părinților mei, atât de dimineață. Dimineață pentru o zi de sâmbătă, vreau să zic.

Ies din bucătărie cu ceaiul, pe care tata, amintindu-și uzanțele, mi l-a preparat chiar el.

Și uite-așa trece tot weekendul. Mă furișez, zac, dorm, alternând ocazional aceste activități interesante cu câte o plimbare, o hoinărire aiurea, atunci când am chef. Am și momente de izolare totală, așa, ca să variez.

Îmi verific mesajele atât de des, încât mă mir că telefonul meu nu urlă: „Lasă-mă în pace!" și stau pe canapea holbându-mă la el, până se întunecă afară.

Duminică o sun pe Amy.

– Ce? întreabă ea tăios.

– Ce amabil, Ames, și eu te iubesc.

– Aștept un telefon, plescăie ea.

– De la cine?

Ezită.

– Terry, dacă insiști să afli.

– Ești la ai tăi, iar, nu-i așa? zic eu.

– De unde ai știut?

Oftez.

– Am ghicit. Și Terry ți-a promis că sună?

– Nu. Dar *s-ar putea* să sune.

– Te sună, de obicei, în weekend?

– Nick te sună, de obicei?

Urmează o clipă de tăcere, în care ne contemplăm fiecare respectivii parteneri adulteri. Sunt izbită, nu pentru prima oară, de masochismul nostru autoamăgitor. Există mulți bărbați care au aventuri cu femei căsătorite, dar *fac pariu* că nu stau în casa părinților rozându-și unghiile până în carne, așteptând ca ea să sune. Pariez că se distrează de minune, mergând cu băieții la bar, unde stau și beau până îndeajuns de

târziu ca să meargă în club. Acolo vor agăța fără îndoială o adolescentă bună, pe care o vor duce în pat, doar așa, ca să se mențină în formă. E al dracului de clar că *nu*-și plâng de milă în suburbii.

– Vii la cina Asociației de Drept de săptămâna viitoare? mă întreabă brusc Amy.

– Nu m-am gândit. E posibil. De ce?

– Păi sunt și soțiile invitate, remarcă ea cu subînțeles.

Deci Nick o va aduce pe prostovană.

– Poate facem cu rândul în privința lui, sugerez.

– N-ai mai fi așa glumeață după patru ani, mă ceartă Amy. Hai că trebuie să închid. Poate încearcă Terry să mă sune. Vorbim luni.

Mă plimb dezamăgită prin bucătărie, unde mama curăță cartofi pentru prânzul de duminică. În nici un caz *nu* voi mai face asta, în patru ani. Doamne. Nu mai vreau s-o țin așa nici patru luni. N-o să sfârșesc ca Amy, irosindu-mi viața așteptând un bărbat care nu va divorța în veci. Lucrurile n-ar fi trebuit să devină atât de serioase. Trebuia să fie puțină distracție, conversație bună și sex fantastic. Nu trebuia să mă *îndrăgostesc* de nenorocit.

– Sara, nu te mai învârti pe aici, îmi distragi atenția, zice mama.

– Scuze.

Îmi dă un cuțit și îmi arată un tocător.

– Ai putea să faci ceva util tăind varza de Bruxelles, dacă tot ești aici.

Timp de aproximativ zece minute curăț și tai în tăcere. N-aș putea spune că asta ne apropie; relația cu mama e, în cel mai bun caz, un armistițiu amiabil. În cel mai rău caz, conflictele noastre ar putea face de râs ceea ce se întâmplă în Orientul Mijlociu.

– Probleme cu bărbații? pufnește mama.

– Ce?

Trece prin spatele meu ca să mai adauge un cartof în oala cu apă rece.

– Te-ai fâţâit prin casă tot weekendul cu o faţă plouată. Telefonul acela ţi s-a lipit practic de mână. Din câte-mi amintesc, aşa erai când te-ai despărţit de Martin.

– Ba *nu!*

– Faci cum vrei.

Tai varza cu o forţă inutilă.

– Nu e interesat, nu? zice mama după câteva clipe.

Dau pe răzătoare, curăţ.

– Cine?

Mai aruncă o legumă în oală.

– Bărbatul pentru care te frământi atât.

– Ba e interesat, mulţumesc, zic eu, înţepată.

– Căsătorit?

– Fir-ar să fie, mamă! Uite ce m-ai obligat să fac!

– Nu te răzbuna pe varză, draga mea.

Îmi dă un prosop de bucătărie. Îl ignor şi-mi sug degetul.

– Fetele de vârsta ta nu-şi petrec weekendul cu părinţii decât dacă el nu e interesat sau e căsătorit.

Sunt şocată de neaşteptata ei perspicacitate şi de faptul că are perfectă dreptate. Eu şi mama nu prea avem discuţii ca între fete şi nu ne împărtăşim intimităţi. Îmi spune că mă iubeşte cu eşarfe Hermès şi rucsacuri Prada. Iar eu îi arăt că o iubesc, purtându-le.

Întotdeauna am invidiat-o pe Amy pentru relaţia apropiată şi sinceră pe care o are cu mama ei. Odată mi-a povestit că atunci când merge acasă, în weekend, mama ei stă pe scaunul de la toaletă şi vorbesc, în timp ce ea face baie. Imaginea unei asemenea intimităţi plăcute m-a făcut atât de geloasă, încât n-am mai putut vorbi cu ea timp de o săptămână.

Mama nu mă întreabă niciodată despre viaţa sentimentală, probabil pentru că are o deja o părere clară despre acest lucru. Şi, ca totul să fie corect, i-am întors întotdeauna complimentul.

– Cu bărbaţii căsătoriţi nu-i de glumit, domnişoară, zice ea aspru.

– Mamă, *ştiu*...

– Faptul că vrei pe cineva nu-ţi dă dreptul să dai peste cap căsătoria altei femei. Şi nici iubirea nu e o scuză. Dă-mi sarea, te rog.

Toarnă sare cu mişcări nervoase.

– Noi avem de ales. Bărbaţii sunt nişte proşti. Nu e prea greu să-i ispiteşti. Depinde de noi să nu-i dezamăgim pe cei din jur.

Nu-mi dau seama de ce pare că vorbeşte din experienţă. Tata n-ar înşela-o niciodată. Aşa a *spus*.

– Şi nu-şi părăsesc niciodată soţiile, adaugă rece. Oricâte vorbe dulci ţi-ar spune ca să te convingă să le cazi în plasă. Ţine minte asta.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Mai avem vin desfăcut?

Face semn din cap că da, şi îmi indică frigiderul, fără vorbe. Îmi torn un pahar mare, aşa, ca s-o enervez, apoi mă duc în grădina din spatele casei. Stau pe banca din piatră, aproape de seră, sorbindu-mi vinul – acceptabil, având în vedere că provine dintr-o cutie şi nu o sticlă – şi mă delectez cu razele soarelui care-mi joacă pe faţă. Tata a arat deja pământul pentru boabele lui de fasole. Miroase frumos a pământ jilav. Poate mă ofer să-l ajut să planteze seminţele anul ăsta. N-am mai făcut aşa ceva de când aveam cam 12 ani. Îmi plăcea să mă ghemuiesc lângă el, cu cizmele mele roşii şi să împing cu degetul boabele mari în pământul proaspăt arat. Îmi amintesc că la şase ani abia aşteptam să crească şi că mă furişam în fiecare noapte afară, cu o lanternă

să le verific, până când am călcat cu piciorul gol pe un melc şi am ţipat atât de tare încât i-am trezit pe vecini. Mamei nu-i place că tata cultivă legume, bineînţeles, şi-i numeşte grădina „teren fetiş". Crede că vecinii vor presupune că nu ne permitem să cumpărăm legume frumos împachetate şi modificate genetic de la supermarket. Săracul tata, nu ştiu cum o suportă.

Golesc paharul de vin şi-l aşez pe bancă. Mobilul îmi atârnă greu în buzunar. Excursia la Rock poate să fi fost o chestie neaşteptată. Probabil Nick nici n-a ştiut despre ea, poate a fost ideea *ei*. Ca şi de Sfântul Valentin. De fapt nici n-a *spus* că în weekendul ăsta va fi în Wiltshire, ca de obicei. Am presupus eu.

La început niciodată nu mă gândeam ce fac Nick şi soţia lui. Acum nu mă pot gândi decât la asta.

I-am văzut pe amândoi la Yuzo. Când am ieşit în grabă din barul de sushi, ar fi trebuit să iau un taxi, să mănânc o cutie întreagă cu bomboane de ciocolată şi să termin sticla de votcă uitându-mă la *The Way We Were*[1]. Ceea ce *am făcut* însă, a fost să mă învârt două ore prin frig, lângă Yuzo, plângându-mi de milă şi imaginându-mi cum l-aş castra pe nenorocit cu o coardă de pian. I-am văzut ieşind, el ţinând-o de după umerii micuţi, protector. Pentru o clipă, s-au oprit pe o stradă şi s-au sărutat. Scurt, dar afectuos, se vedea. Apoi a ciupit-o de obraz. Nu aşa se poartă un bărbat care se culcă cu o colegă de serviciu. Nu aşa se poartă un bărbat care *nu* se mai culcă cu soţia lui.

Privindu-i, am simţit că primesc o lovitură în stomac. Mă durea capul. Cum îmi putea face una ca asta? Cum mă putea *minţi* în halul acesta? Mă făcea să mă gândesc la...

La ce mai exact?

[1] Film de Sydney Pollack, cu Barbara Streisand şi Robert Redford, titlul românesc: *Cei mai frumoşi ani*. (n.red.)

N-a spus niciodată că-şi va părăsi nevasta. „La ce te aşteptai, vacă îndrăgostită? Că se va îndrăgosti şi el de tine şi că, brusc, totul va fi altfel?"

Îmi pipăi telefonul prin buzunarul jachetei mele de lână. Putea măcar să sune. Nu era atât de greu, nu? Să dai câte un telefon din când în când.

N-ar fi trebuit să permit să reluăm legătura. A fost foarte bine până în după-amiaza aia din sala de şedinţe, chiar dacă aş fi leşinat de durere, pentru că mă abţineam să merg la toaletă, ca să nu mă prindă. OK, n-a fost *bine;* dar am reuşit să evit să fiu singură cu el. Nu mi-am tăiat venele.

După care mă atinge şi orice gând raţional şi de bun-simţ îmi zboară din minte.

Unii bărbaţi nu te ascultă niciodată în pat şi în final renunţi să mai ceri ceva. E ca şi cum nu auzi bine numele cuiva şi le ceri să-l repete: dacă faci asta mai mult de două ori, devine jenant. De ce unii bărbaţi au senzaţia că ştiu mai bine decât tine ceea ce-ţi doreşti? Poţi ajunge foarte aproape de orgasm şi începi să gemi: „Aşa, nu te opri!", iar ei se gândesc, aha, îi place asta, înseamnă că-i va plăcea şi mai mult *asta*; şi se opresc şi trec la altă figură. Aş vrea să fac o reclamă pe o pagină întreagă de ziar pe care să scrie: „Acolo, nu te opri!", adică „ACOLO, NU TE OPRI!"

Cu Nick sexul e din ce în ce mai grozav. Nu m-am mai simţit atât de pe aceeaşi lungime de undă cu cineva în viaţa mea. E ca şi cum ar fi în mintea mea. Însă acum, sentimente din ce în ce mai puternice şi înspăimântătoare s-au băgat peste partidele mele de sex incredibil. Nu mai vreau să-l dau înapoi. Nu vreau să-l împart. Totul s-a schimbat. Şi nu ştiu ce să fac.

Brusc simt o nevoie acută să-i aud glasul. Nu vreau să ştiu decât că şi lui îi e dor de mine. Îmi încalc regulile: beau şi formez.

Sună de 24 de ori înainte să răspundă. Şi apoi...

– Sara, de ce *dracu'* mă suni acasă?

Iată cruda realitate. Pare foarte supărat. La dracu', am făcut ceva îngrozitor, *îngrozitor* de prostesc. Unde mi-a fost capul?

– O, Doamne Nick îmi pare *foarte* rău, zic repede. N-am vrut să te sun. Probabil că am apăsat pe redial din greşeală. Doamne, sper că nu ţi-am cauzat probleme, *chiar* îmi pare rău.

Spre uşurarea mea, înghite minciuna.

– Lasă, şi mie mi s-a întâmplat de multe ori. E totul în regulă?

– Mda. Sunt la ai mei, oraşul Plictiseală, habar n-ai cât de multă. Vor să vin în duminica Paştelui la o cursă de căutare de ouă a oraşului. De parcă de asta am chef. Fac o pauză, îmbărbătându-mă pentru a pune întrebarea. Cum merge treaba la Wiltshire?

– Ce? A, da, Wiltshire. Bine, bine. Uite, trebuie să închid, ne vedem mai târziu...

– Poţi trece pe la mine, după serviciu?

Dau cu pumnul în bancă. Urăsc câtă disperare şi slăbiciune are întrebarea asta. Ce-i cu mine? Ar trebui să-i închid în nas, nu să cerşesc atenţie.

– Poate. Trebuie să plec.

Nenorocitul. Nenorocitul, nenorocitul, *nenorocitul.*

A sta cu un bărbat care minte pe cineva e o prostie. A sta cu un bărbat care *te* minte e deja o mare tâmpenie.

Poate a spus adevărul în legătură cu Sfântul Valentin; poate *ea* chiar a apărut la birou. Pare destul de ciudat. Fie e o căţea suspicioasă, fie relaţia lor nu e chiar un Război Rece aşa cum vrea el să pară. Dar e absolut clar că m-a mințit în legătură cu weekendul prelungit, petrecut cu ea în Cornwall.

Şi n-am de gând să-i arunc asta în faţă.

Fără să-mi dau seama ce se întâmplă, am depăşit limita. Nu pot renunţa la el acum – pur şi simplu. Îl vreau. Vreau să-şi părăsească soţia, copiii, să se mute cu mine şi să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi. Vreau un inel, îi vreau numele şi tot ce-i aparţine. Chiar dacă ştiu că e ceva egoist şi incorect, care va frânge nu numai inima soţiei sale, dar şi inimile celor trei fetiţe inocente, a căror poză o atinge ca pe un talisman, ori de câte ori îşi deschide portofelul.

Nu e vorba că nu-mi pasă. Credeam că sunt o persoană onestă. Înainte de a-l cunoaşte pe Nick, cel mai rău lucru pe care l-am făcut a fost să tamponez o camionetă albă într-o parcare şi să plec fără să las un bilet. (Chestie care, dacă stai să te gândeşti e doar o plată karmică.)

Dar nu poţi controla de cine te îndrăgosteşti. Ştiu că e greşit, dar nu mă pot abţine. Nu e ca şi cum eu le-aş fi stricat căsnicia; e imposibil să distrugi o relaţie bună, nu-i aşa? Dacă ar fi fost fericit cu soţia lui, nu s-ar fi uitat la mine. Iar ea nu poate pretinde să-i rămână alături doar pentru că el se simte vinovat. Nici o femeie n-ar vrea aşa ceva. Ce fel de relaţie la mâna a doua ar fi aia? Dacă se despart, ar fi corect faţă de amândoi, pentru că i-ar da şi ei o şansă de a găsi pe altcineva. Dacă îl iubeşte cu adevărat, va dori să fie fericit.

Eu îl pot face fericit. Îl *înţeleg*. Îl iubesc şi ştiu că şi el mă iubeşte. A zis-o cu gura lui. Şi nu poţi avea o conexiune sexuală atât de bună cu cineva care nu te iubeşte, nu-i aşa?

În ziua în care Nick trebuie să se întoarcă la birou, îmi pun un costum negru, vintage, stil anii 1950, care ştiu că-i place, şi un minunat set de desuuri verzi, de culoarea mărului, pentru orice eventualitate. N-au trecut decât patru zile de când nu l-am mai văzut, dar am emoţii ca la o primă întâlnire. Sunt atât de nervoasă, încât trebuie să-mi fac conturul buzelor de două ori. Ajung la serviciu cu o jumătate de oră mai

devreme decât de obicei şi mă aşez la birou prefăcându-mă că lucrez, în timp ce aştept să apară. M-am hotărât să nu-i spun că ştiu despre Cornwall. Nici măcar nu voi menţiona...

– *Ce dracu' a fost asta?*

Intră ca o furtună, trânteşte uşa şi-mi aruncă ceva pe birou; vreau să mă uit, dar nu-mi pot lua ochii de la faţa lui. Nu l-am văzut niciodată nici măcar puţin iritat, darămite în halul ăsta. Ochii lui căprui sunt la fel de reci precum granitul şi are maxilarele încleştate, de parcă s-ar lupta să-şi ţină în frâu furia.

Tresar când îşi pune ambele mâini pe birou şi-şi apropie faţa de a mea.

– Aştept, şuieră el furios.

– Nick, ne-ar putea auzi cineva!

– E puţin cam târziu acum!

Plec privirea. Rujul meu auriu Estée Lauder se rostogoleşte uşor, oprindu-se lângă mouse.

Când aveam nouă ani, am scăpat preţioasa figurină de porţelan Royal Worcester a bunicii mele pe podea. O luasem din sufragerie, de pe cămin, deşi mi se atrăsese atenţia să n-o ating *niciodată*. Mă uitam fix la cioburile împrăştiate lângă şemineu, absolut terorizată, *dorindu-mi* ca ultimele câteva secunde să nu fi existat. În mintea mea, am apăsat pe un buton de derulare şi am văzut bucăţile lipidu-se din nou şi devenind un întreg, ca într-un desen animat. Dorinţa mea era atât de mare, încât aproape că le *vedeam* mişcându-se.

Un val de căldură mă inundă, urmat instantaneu de o sudoare rece care-mi pătrunde până la oase. Mă străduiesc foarte tare să nu-mi dau cu limba peste buzele uscate, neputându-mi dezlipi privirea de pe micul tub auriu.

– Cred că mi-ai răspuns deja, zice Nick, dezgustat.

Se întoarce. Îl privesc mergând către uşă şi ştiu că dacă îl las să iasă din încăpere, nu voi mai avea altă şansă.

– Unde l-ai găsit? întreb oarecum surprinsă.

Îngheață.

– Unde l-am găsit?

– E preferatul meu, l-am căutat *peste tot*.

Îl ridic. Îmi tremură mâna, așa că îl pun la loc.

– Am crezut că l-am uitat la hotel, ultima oară când am fost. Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut de atunci.

Pentru o clipă lungă, nu se mișcă. Nu pot respira. Apoi se întoarce, cu ochii negri de neîncredere.

– Se tot rostogolea de pe raftul din baie, povestesc eu, și de aceea l-am pus în vasul de porțelan de lângă televizor, unde îți lași tu mereu cheile și portofelul. Probabil că l-ai luat fără să-ți dai seama când ai plecat în grabă să prinzi ultimul tren.

– Eu l-am luat?

Ridic din umeri.

– Așa trebuie să fi fost. Și unde l-ai găsit?

– Nu l-am găsit *eu*, zice Nick, țintuindu-mă repede cu privirea. Soția mea l-a găsit. În buzunarul de la haină, când a căutat cheile.

Nu trebuie să mă prefac surprinsă. Trebuie doar să mă gândesc la ce se va întâmpla dacă nu mă crede.

– Ce-a zis? șoptesc eu.

– E soția mea. A găsit rujul altei femei în buzunarul hainei mele. Ce *crezi* că a zis?

– A... tu i-ai...

– Dacă i-am zis despre noi? întreabă el scurt. Nu. Din fericire, soția mea are încredere în mine. Când îi spun o enormitate de minciună despre cum am găsit un ruj pe hol, e dispusă să mă creadă.

Încuviințez. Sunt ușurată; bineînțeles că sunt. Valuri fierbinți de rușine mă înecă din nou. Nu am crezut vreodată că pot fi atât de șireată și de manipulatoare. N-am înțeles cât de

mult îl iubesc până în momentul în care mi-am dat seama ce-am făcut – și de ce am fost în stare – ca să-l păstrez. Pentru un moment, am crezut cu naivitate că, dacă pun un ruj într-un loc în care soția lui l-ar putea găsi, l-aș putea împinge să mă aleagă pe mine. Dar acum nu mai sunt așa de sigură de asta. Nu-și va părăsi soția pentru mine. *Bineînțeles* că n-o s-o părăsească. Ei n-o fac niciodată.

– Nick, întreb eu prudentă, e totul OK cu noi?

Ezită, dar se deschide o portiță și e tot ce am nevoie. Mă ridic de la birou conștientă că, îmbrăcată cum sunt, am un efect destul de provocator. Nasturele de sus al costumului mi s-a desfăcut, însă nu mă grăbesc să-l închid. Îmi cobor privirea către pantalonii lui îndeajuns de mult timp ca să înțeleagă aluzia. Sunt suficient de aproape pentru ca el să-mi poată simți parfumul și aroma pielii, dar păstrez o distanță minimă. Ultimul lucru pe care-l vreau e să se simtă încolțit.

– Îmi pare rău, oftează el, dezlipindu-și cu greu ochii din decolteul meu. Am crezut că... Nici nu mai știu ce-am crezut. A fost un weekend dificil.

– Ne vedem mai târziu?

– Nu în seara asta. Nu că n-aș vrea, dar nu pot, explică repede. Părinții mei vin la cină. Dar rămâne pe mâine. Aș putea veni mâine. Atâta timp cât...

Privesc în altă parte ca să nu-mi citească supărarea pe față.

– Ultimul tren. Da, știu.

Mi se pare mie, sau Nick e mai distant? Nu pot băga mâna-n foc, dar nu mai pare la fel de *înfometat* ca înainte. Nu e vorba despre ceva ce face – sau nu face – în pat. E doar o senzație că, în momentul în care încerc să mă apropii de el, se îndepărtează.

Mă ridic într-un cot, în timp ce el se dă jos din pat şi-şi ia pantalonii.

– Deja pleci? Nu e nici măcar opt!

– Nu pot să ajung tot timpul acasă la miezul nopţii, Sara.

Mă uit în tăcere cum îşi încheie nasturii la cămaşă şi-şi pune butonii. Ceva s-a schimbat în mod inexplicabil, dar evident, în relaţia noastră. Cu două luni în urmă, mă copleşea cu cadouri şi făcea orice să-mi capteze atenţia. Acum sexul e la fel de plăcut şi de satisfăcător, dar de-abia îşi scoate prezervativul şi a şi ieşit pe uşă.

Îşi pune haina şi-şi ia servieta.

– Ne vedem mâine, la lucru.

Îmi înclin capul, încordată. Oftează şi se aşază lângă mine, pe pat. Îmi trag genunchii la piept şi pun bărbia pe ei, iar el mă mângâie pe spatele gol, de parcă aş fi un copil.

– Sara, îmi pare rău. Aş înţelege dacă ai vrea să terminăm. Nu te-aş condamna. Nu-ţi pot oferi un viitor şi nici să-ţi fac vreo promisiune. Meriţi ceva mai bun decât pe mine.

Simt fiori pe şira spinării. Bărbaţii spun asta mereu când se grăbesc să-ţi dea papucii.

– Mă descurc. Fără obligaţii. Exact cum îmi place.

– Mai pleacă peste două săptămâni, îţi aduci aminte? E vorba de tâmpenia aia de călătorie pentru căutare de furnizori, spune el blând întorcându-mi faţa spre a lui cu degetul. Fetele vor sta cu mama ei. Am făcut rezervare pentru noi într-un hotel rustic din Kent. Pat imens, jacuzzi, şemineu, tot confortul. Biroul e închis în perioada Paştelui, aşa că putem sta împreună cinci zile şi cinci nopţi. Cum ţi se pare?

– Minunat, râd eu, cufundându-mă în braţele lui.

Bineînţeles că nu se îndepărtează de mine. Sunt doar paranoică. N-ar aranja o escapadă romantică *à deux*[1], dacă ar vrea să ne despărţim.

Mă sărută pe creştet.

– Vom putea discuta. După aceea vom şti cum stăm. Ezită. Şi încotro ne îndreptăm.

– Cred că-ţi *baţi joc* de mine.

– Doamne, Sara! Ce-ai vrea să fac? Să zic, îmi pare rău, draga mea, nu te poţi răzgândi şi nu poţi veni înapoi pentru că mi-am planificat un weekend de nebunii cu amanta?

– La dracu', Nick! zic eu aproape smulgând telefonul din perete, în timp ce mă mişc prin dormitor. Tocmai mi-am terminat bagajul, iar taxiul mă aşteaptă jos! Eu ce naiba o să fac în următoarele cinci zile? Nu poţi să-ţi baţi joc de oameni în halul ăsta!

– Ai dreptate, scrâşneşte el din dinţi. E clar că te fac nefericită! Ce-ar fi să terminăm povestea asta pentru totdeauna!

– Bine! De ce nu?

Pentru că nu putem.

Nimeni nu ştie ce dureros e să fii îndrăgostită de un bărbat care se duce acasă în fiecare weekend la soţia şi la familia lui, decât dacă a trecut prin situaţia asta. E atât de uşor să judeci o astfel de femeie, s-o stigmatizezi, s-o consideri o distrugătoare de căsnicii şi de vieţi. De asemenea, se uită uşor că, în mare parte, viaţa pe care o distruge e a ei.

Mă gândesc la el zi şi noapte şi trăiesc într-un carusel al emoţiilor care sunt foarte mari la birou, când lucrez în preajma lui, şi culminează cu serile în care reuşesc să-l fur şi să-l atrag în apartamentul meu, deşi simt amărăciunea gândului că va pleca, iar eu voi rămâne suspinând din nou în pernă, de îndată ce uşa se închide în urma lui.

– Nu mă pot situa într-o poziţie în care fericirea ta să depindă de mine, a oftat într-o zi când am izbucnit în lacrimi

[1] În doi (în lb. franceză, în original)

înainte să plece. Nu cred că-mi pot asuma această responsabilitate.

Disperarea m-a cuprins asemenea unei mantii. Asta înseamnă că, de fapt, nu vrea să fie cu mine? Oare încearcă să-mi spună, că s-a terminat?

A doua zi dimineaţă cobor şi găsesc la portar o cutie imensă de carton cu numele meu pe cartea de vizită. O deschid şi o pisică de culoarea ciocolatei îmi sare în poală şi se cuibăreşte lângă mine de parcă ar fi făcut asta dintotdeauna.

„Acum responsabilitatea e împărţită", citesc pe cartonaşul agăţat de zgarda pisicii.

O iau în braţe şi o duc sus. Am avut dreptate: o să mor fată bătrână cu 14 pisici. Cel puţin mama va avea satisfacţia că nu s-a înşelat.

Acum patru luni credeam că amantele se pot împărţi în două categorii: cele care, asemenea mie, şi-au ales conştient acest rol şi se bucură fără alte complicaţii de deliciile sexului interzis şi victimele naive, ca Amy, care rămân în această postură, visând la o căsătorie.

Nu mi-a trecut prin cap că graniţa dintre cele două categorii e foarte subţire.

Încântarea pe care o simţeam când mă furişam să-l întâlnesc s-a dus de mult. *S*-a evaporat într-o după-amiază când am plecat de la Claridge la două ore după ce ne-am cazat. Cât timp Nick a plătit factura, m-am întors cu spatele prefăcându-mă că mă dau cu ruj, simţindu-mă puţin ciudat în rochia subţire asortată cu tocuri prea înalte. Am aşteptat până a ieşit Nick să cheme un taxi, ca să nu ne vadă nimeni plecând împreună. Când eram pe punctul de a ieşi din hotel, portarul mi-a atins cotul.

– Doar o vorbă pentru cei care au urechi să audă: spuneţi-le clienţilor dumneavoastră să nu mai folosească pe viitor

cărțile de credit, mi-a șoptit el. E mai ușor să fie descoperiți în felul acesta.

Nick m-a transformat într-o mincinoasă și într-o perfidă; m-a preschimbat într-o persoană pe care n-o mai recunosc, în cineva care poate fi luată drept o târfă ordinară.

– Dacă soția ta n-ar fi existat, dacă n-ai fi fost căsătorit, crezi că am fi împreună? l-am întrebat foarte liniștită, într-o zi.

Ezită.

– Da, bineînțeles. Dar *am* o soție. Și trei copii.

Deci *chiar* vrea să fie cu mine. Înseamnă că s-a gândit la posibilitatea de a o părăsi, în acest caz.

Chestie care e doar la un pas de a se întâmpla în *realitate*, nu-i așa?

– Ți-am zis să nu vii, îmi șoptește Nick.

– Iar eu ți-am răspuns că voi veni oricum, îi șoptesc la loc. Îmi pare bine să vă revăd, doamnă Lyon, spun eu veselă, în timp ce ea se oprește la o mică bârfă cu nevasta șleampătă a lui Will Fisher, după care se îndreaptă spre noi. Ce rochie *adorabilă* aveți!

Privește spre rochie, prea puțin convinsă.

– Nu crezi că e puțin prea *portocalie?* Am fost la Roma acum câteva săptămâni – italienii se îmbracă foarte colorat, nu crezi? Dar la ei totul e atât de *însorit* – însă în lumina de acasă nu mai arată deloc la fel. Mă simt ca o portocală uriașă.

Își trece palma nervos peste rochie.

– Roma e un oraș minunat, dar să nu mergi *niciodată* în weekendul Paștelui. E plin de turiști, nu știu ce-a fost în capul meu când am plecat.

O, da. Escapada mea romantică de cinci zile care s-a terminat înainte de a începe, exact în momentul în care trebuia să sar în taxi. *Hocus-pocus, nevasta s-a întors.*

– Nicholas mi-a făcut cadou colierul ăsta, de ziua mea, săptămâna trecută. E sticlă venețiană, mai adaugă ea visătoare, mângâind mărgelele delicate de la gât. E o piesă rară, a fost foarte extravagant din partea lui. Nu știu ce am făcut să merit asta, dar va trebui să continui, în mod clar.

Îi arunc lui Nick o privire perversă. Mi-a dăruit un colier identic, drept cadou de împăcare după ultima noastră ceartă. Oare ce-a făcut, a jefuit o gondolă?

– Ador balul Asociației Avocaților din fiecare an, tu nu? sporovăiește soția lui. E plăcut să te întâlnești cu toată lumea. A, uite-l pe Will Fisher, Nicholas. Vorbește cu fata aceea drăguță în albastru; ce rochie uluitoare are, sfidează pur și simplu gravitația și te întrebi cum de stă pe ea. E *atât* de neastâmpărat, săraca nevastă-sa! Hai, dragul meu, trebuie să-l salvăm de el însuși înainte să plonjeze efectiv în decolteul fetei. S-ar putea pierde acolo *săptămâni* întregi.

– Dacă privirile ar putea ucide, murmură Amy în spatele meu, în timp ce Nick pleacă împreună cu soția.

– Scutește-mă, zic eu luând din zbor un pahar de șampanie de la un chelner care trece pe lângă noi.

– Nu știu cum de ai avut tupeul să apari în seara asta, zice ea, urmându-mă. Eu nici n-am văzut-o vreodată pe soția lui, darămite să stau de vorbă cu ea în timp ce mâncăm aperitive. Nu ți se pare ciudat să stai de vorbă cu ea?

Ciudat e un cuvânt mult prea slab. Sunt atât de roasă de gelozie încât o simt acut în piept. Îmi simt fierea până în gât, sufocându-mă, și-mi dau pe gât băutura, ca să scap de amărăciune. N-ar fi trebuit să vin. Știam că va fi așa și totuși nu m-am putut abține. Un impuls nebunesc mă atrage către această femeie, pe care încep s-o urăsc din ce în ce mai mult.

De ce? *De ce* sunt atât de obsedată de ea? Ce mă împinge s-o caut pe Google şi să-i comand toate cărţile de bucate oribile? Sau să fur poza cu ea din portofelul lui pentru a o privi la infinit noaptea, întrebându-mă ce dracu' vede la această femeie? Pentru mine e un nimic. Un *nimic*. O pietricică aflată pe drumul dintre mine şi Nick.

Îmi îngustez ochii şi-o privesc.

– Are o porcărie de rochie. Iar culoarea *n*-o prinde deloc. În plus, o face să arate şi mai costelivă decât de obicei.

– Aş face orice să am silueta ei, oftează Amy.

– Uită-te la ea. Să stea în felul ăsta lângă Fisher, şoptindu-i la ureche, de parcă lui chiar i-ar păsa ce gândeşte ea. Nu e ca şi cum ar fi una din noi, nu? E doar o soţie.

Amy mă priveşte uimită.

– Eşti foarte *dură* în ultima vreme, Sara. Parcă nu erai aşa o scorpie. Ştiu ce simţi pentru Nick – nimeni nu ştie mai bine decât mine, dar nu e vina ei că s-a căsătorit cu el prima. Ce s-a întâmplat cu, *săraca, mi-e milă de ea, nu-l înţelege?*

Îmi muşc buzele. Vorbele lui Amy mă cam lovesc. Are dreptate: înainte nu eram aşa. Mă transform într-o vacă geloasă, demnă de dispreţ. Dar e război. Acum nu-mi pot permite să-mi fie milă de nevasta lui Nick.

– Ar trebui să cedeze locul cuiva care *chiar* îl înţelege, spun eu printre dinţi. De ce se agaţă de el în halul ăsta, când oricum sunt nefericiţi amândoi? De ce nu poate accepta că el a ales un alt drum şi că trebuie să-i dea drumul?

– Poate încă îl mai iubeşte.

– Ei bine, el nu o iubeşte, zic eu apăsat.

– Ţi-a zis el asta? întreabă Amy surprinsă.

– Nu chiar explicit. Dar n-ar fi cu mine, dacă ar iubi-o, nu-i aşa?

– Bine ai venit în clubul infidelilor, zice Amy cinic, ciocnindu-şi paharul de al meu. Pentru mincinoşi, escroci şi ticăloşii de pretutindeni. Unde am fi fără ei?

Un bărbat tuşeşte în spatele nostru.

– Scuzaţi-mă. Domnişoara York, nu-i aşa? o întreabă pe Amy. Sunt Tom Stewart. Am pledat împotriva consiliului în cazul Brennan, acum o lună sau două.

– A, da, zice ea fără prea mult interes.

– Mă întrebam dacă am putea vorbi puţin despre un articol care va fi publicat în *Lawyer* luna viitoare despre dreptul colectiv...

Drept colectiv, pe naiba! Vrea să i-o tragă, e clar ca lumina zilei. *Şi* e necombinat. Încep să mă plimb prin încăpere ca să-i las singuri. Era şi timpul ca în viaţa lui Amy să intre un bărbat decent şi necăsătorit.

– Ei? o întreb când mergem la toaletă 40 de minute mai târziu pentru o pudrare rapidă a nasului înainte ca cina propriu-zisă să înceapă. Te-a invitat în oraş?

– Da. Mai precis m-a invitat la o conferinţă în Paris.

– Paris? Cum adică *Paris?*

– Ce nu înţelegi? Paris, oraş mare situat de partea cealaltă a Canalului, cu turnul acela înalt în mijloc, bărbaţi care poartă cămăşi strâmte, merg pe bicicletă şi au eşarfe în jurul gâtului...

– Măi, al dracului să fie! Şi ce-ai răspuns?

– Am refuzat, bineînţeles.

– Îţi baţi joc de mine? De ce ai făcut *asta?* E drăguţ, are succes, e *singur*...

– Nu i-aş putea face aşa ceva lui Terry, zice Amy şocată.

Vreau să mă dau cu capul de oglindă.

– Amy, eşti atât de jalnică. *Suntem* atât de jalnice. Ne irosim vieţile în minciună, ieşim cu bărbaţi însuraţi, în timp

ce băieții drăguți și singuri sunt luați de fete care au îndeajuns de multă minte să păstreze un bărbat ca lumea, atunci când îl găsesc. Ce-i cu noi?

– Terry nu-i așa...

– Ba bineînțeles că e. *Toți* sunt așa. Închid uscătorul de mâini. Numai că nu înțeleg de ce Nick n-o *părăsește*. Ai văzut-o, e așa de *bătrână*. Cred că are aproape 40 de ani, pe puțin. Ce vede la ea, când ar putea fi cu mine? Cred că e din cauza copiilor. Asta trebuie să fie. Sunt sigură că altfel ar părăsi-o. Practic mi-a mărturisit asta.

Amy își dă atentă cu ruj, apoi își mișcă buzele pentru a-și omogeniza culoarea.

– Chiar cred că Terry *va* pleca în curând. Mi-a promis că până la sfârșitul verii...

– Poate ar trebui să-i dau lui Nick un ultimatum, cad eu pe gânduri.

– Nu poți. Se va simți încolțit și o va alege pe ea pentru că e mai sigur. Va trebui să aștepți până când va fi pregătit să facă mișcarea.

– Dar cât timp? O putem duce așa *ani* de zile.

Oftez.

– Odată am lăsat special un ruj în buzunarul unei haine a lui. M-am gândit că poate, nu știu, asta va grăbi lucrurile un pic. Ea l-a găsit, dar *încă* mai sunt împreună – a reușit s-o scalde cumva.

– E clar că ea nu știe nimic de tine. Ai văzut ce *drăguță* a fost cu tine, mai devreme...

În cabina pentru handicapați, din capăt, se aude un zgomot. Tresărim amândouă. Nici una dintre noi nu și-a dat seama că mai era cineva în baie. La dracu', sper că, oricine ar fi acolo, n-a auzit nimic. Ultimul lucru de care

am nevoie e ca totul să ajungă la urechile soției lui Nick – ar înnebuni.

Apoi ușa toaletei se deschide și apare Emma.

– Mai bine ați veni, zice ea cu o voce înspăimântată. A avut loc un accident pe scări. E domnul Lyon.

12

Malinche

Eu şi Trace suntem de-o parte şi de alta patului dublu, opulent ornamentat. Nu sunt sigură dacă ameţeala mea provine de la vinul delicios pe care l-am băut la cină cu *polenta pasticciata con le acciughe*[1] – ador anşoa, deşi gustul este, bineînţeles, în mare parte artificial – sau de la cu totul altceva.

– Cora şi Ben nu vin, nu? întreb eu încet.

Îmi aruncă un zâmbet încurcat de băieţel şi dă din umeri.

– *Nici* nu s-a pus problema să vină, nu-i aşa?

– Au fugit în Bath fără să le mai pese de lume, admite Trace fără remuşcări.

Mă afund pe cuvertura din damasc.

– Of, Trace, unde ţi-a fost *mintea?*

– Cunoşti răspunsul, zice el repede, schimbându-şi poziţia în pat. Hai, Mal, nu-mi spune că tu nu simţi acelaşi lucru. De câte ori mă apropii de tine, simt că am iar 22 de ani. E ca şi cum sângele mi-ar dansa prin vene. Pentru mine nimic nu s-a schimbat. Mă poţi privi sincer în ochi, spunându-mi că nu simţi acelaşi lucru?

---

[1] Mămăligă cu anşoa (în lb. italiană, în original)

Nu îndrăznesc să mă uit deloc la el. Mi-e atât de teamă de mine în acest moment, încât de-abia respir.

Cred că am ştiut că vom ajunge aici, din momentul în care Cora şi Ben n-au apărut la aeroport azi-dimineaţă.

– E o situaţie de criză la restaurant, a spus Trace fără nici o grijă, vor veni mâine.

Iar eu, nechibzuită, am decis să plec oricum. Poate am ştiut din momentul în care mi-a cumpărat rochia Max Mara. E un lucru atât de *intim* să-i cumperi haine unei femei – Robert Redford ştia exact ce urmăreşte când propunerea lui indecentă a început cu achiziţionarea unei rochii de cocktail. Şi pe urmă, în după-amiaza asta pe Via Condotti, am văzut o rochie superbă de un ocru ars în vitrină la Armani: m-am oprit să *privesc*, din reflex, doar sunt femeie, ceea ce nu trebuia să însemne însă ca Trace să intre şi s-o *cumpere*.

După aceea ne-am aşezat la o măsuţă din fier forjat, a unui bistro din Piazza di Spagna, împărţind un platou delicios de *antipasti vegetali*[1] şi cu rochia excesiv de scumpă, aflată în discreta ei pungă crem de carton, stând alături pe un scaun, numai pentru ea.

– Va trebui s-o duci înapoi imediat, desigur, zic eu gustând o bucată de *carciofi alla provenzale*[2]. O, ai încercat asta?

Trace desface punga, scoate bonul rochiei şi-l rupe în două, apoi în patru, după care aruncă bucăţile pe jos.

– Acum n-o mai pot înapoia. Va trebui s-o porţi, să arăţi trăsnet în ea şi să te gândeşti la mine.

– Tocmai asta, oftez, e problema.

– Nu văd de ce.

Iau o felie de *prosciutto* de pe platou.

[1] Aperitiv (în lb. italiană, în original)

[2] Anghinare gătită într-un fel specific regiunii italiene Provenza (în lb. italiană, în original)

– Trace, uneori eşti complet *imposibil*. Sunt căsătorită, nu pot umbla tot timpul purtând hainele pe care alt bărbat mi le-a cumpărat. E, e...

– Nepotrivit? Aiurea? *Incorect?*

– Ei bine, spun pe jumătate supărată, pe jumătate amuzată, da. Aşa e.

– Doamne! exclamă Trace. Femeile! De ce naiba trebuie să complicaţi totul atât de mult? Vezi o rochie care-ţi place şi pe care nu ţi-o permiţi – şi chiar *nu* ţi-o iei; Nicholas ştie cât de unică eşti la faza asta? Iar eu ţi-o cumpăr pentru că vreau şi pot. De ce nu poate fi aşa de simplu?

Îşi trece mâna exasperat prin părul brunet şi des, iar datorită mişcării braţului, i se ridică tricoul expunând câţiva centimetri de burtă tare şi bronzată deasupra taliei joase a jeanşilor lui uzaţi. Inima fiecărei femei din piaţă stă o secundă pe loc, inclusiv a mea.

Chelnerul ne schimbă platoul golit de vinete prăjite, ardei şi sparanghel, cu un castron de *fagiolini al parmigiano*[1]. Îmi îndes o linguriţă de păstăi în gură – ce deliciu – şi aştept.

– E ca şi în cazul culorilor, zice Trace, înfigându-şi furculiţa într-o *crocchette di cavolfiore*[2]. Bărbaţii nu văd decât 16 culori, precum Windows-ul. Piersica, de exemplu, e un *fruct*, nu o culoare. Fisticul o nucă. Habar *nu* avem ce este coraiul.

Ronţăie o conopidă şi îşi mai ia una.

– Îţi jur, vorbiţi o altă limbă. Nici un răspuns ca lumea pentru nimic. Vă întrebăm care-i problema şi răspundeţi „nimic", aşa că noi – iertare pentru absurditate – presupunem că totul e OK şi, în felul ăsta, stricăm o seară întreagă.

– Ai încercat roşiile astea delicioase? întreb eu încet.

Dar Trace nu poate fi oprit.

---

[1] Fasole verde cu parmezan (în lb. italiană, în original)

[2] Conopidă gratinată (în lb. italiană, în original)

– Orice ai spus acum şase luni, n-ar trebui să mai stea în picioare, ca argument. De fapt, orice afirmaţie ar trebui considerată fără valoare după şapte zile.

– În acest caz, voi aştepta o săptămână, după care voi returna rochia, spun eu hotărâtă. Acum, Trace, în legătură cu Ben şi Cora. La ce oră ai zis că...

– Când cineva te iubeşte, mă întrerupe Trace, lăsându-şi furculiţa şi punându-mi un deget pe buze, felul în care-ţi rosteşte numele e diferit. Ştiai asta?

Iar prietenia relaxată şi atentă care s-a înfiripat între noi în aceste câteva luni e spulberată într-o clipă.

Când două persoane s-au iubit atât de mult precum eu şi Trace, iar sentimentul respectiv a fost tăiat brusc din rădăcină, neavând şansa de a creşte şi de a se preschimba într-un fel diferit de iubire, mai domoală şi mai puţin intensă, cea existentă într-o căsătorie, ponderată de timp şi de familiaritate, şi neavând nici şansa de a dispărea, poate, precum imaginea voalată de pe o fotografie, deci când ai cunoscut o asemenea dragoste, oare poţi, te poţi întoarce înapoi să împarţi ceva mai puţin intens?

După prânz ne plimbăm prin Cetatea eternă, de parcă am fi doi turişti în căutare de peisaje frumoase. Admirăm trotuarele din Piazza Navona, aruncăm monede în Fântâna Trevi şi privim cu veneraţie minunile din Forum. Mâncăm castane coapte pe o străduţă, cumpărăm gentuţe din piele pentru fete, ne delectăm după cina delicioasă cu *grappa* şi vorbim despre absolut orice, mai puţin despre ceea ce se află în minţile amândurora: ce va urma?

Patul bogat ornamentat scârţâie în momentul în care mă ridic. Mă întorc automat şi aranjez cutele lăsate pe cuvertura din damasc. Într-un fel, trebuie să găsesc o cărare sigură pentru noi, pe acest teren minat al nostalgiei şi al lucrurilor neterminate. Trebuie să-mi păstrez capul pe umeri, deşi îmi tremură

degetele şi am noduri în stomac: pentru că, bineînţeles, dragostea, în primele ei faze, e ca o intoxicaţie, care-ţi creează chiar dependenţă. Şi exact în punctul acesta suntem, iar pasiunea dintre noi a rămas intactă în toţi aceşti ani, precum o muscă atrasă de bec. Dar nu e *adevărat*. Trebuie să-mi repet acest lucru. *Nimic* din ce se întâmplă nu e adevărat. Oricât de viu şi ameţitor pare.

Trace uită că nu mai suntem nişte adolescenţi irresponsabili. Există oameni afectaţi de deciziile noastre şi de greşelile pe care le comitem. Şi aşa...

– Ridică-te, prostuţule, îl dojenesc, refuzând în mod deliberat să-l iau în serios. E cam târziu să cazi în genunchi.

Se întunecă la faţă.

– Ar fi contat? Dacă te-aş fi cerut de soţie înainte să... *înainte?*

– Nu, Trace, zic încet, n-a fost niciodată vorba despre asta.

Se ridică şi deschide larg uşile către grădina de pe acoperiş. Îl urmez afară, pe terasă. Stăm unul lângă altul, privind acoperişurile luminate ale Romei, respirând un aer care nu seamănă deloc cu cel de acasă: tot un aer urban, dar un aer dens, cu note de bază cu iz de castane prăjite şi lămâie acră, mimoză, plante tropicale şi parfumuri feminine impetuoase. E uşor să te laşi ameţită pe o terasă la miezul nopţii, într-o ţară străină, cu un bărbat care are încă puterea să-ţi facă inima să cânte.

– M-ai pus într-o postură incomodă, ştii? îi zic eu încet. Nu pot sta aici, la Roma, singură cu tine. Cu atât mai puţin în aceeaşi cameră.

– Ai putea.

Oftez adânc.

– Da, aş putea. Însă ştim amândoi că ar fi o greşeală teribilă. Ceea ce s-a întâmplat acum 13 ani aparţine trecu-

tului, Trace. Nu ne putem întoarce. Am răni prea mulți oameni, la care ții foarte mult. Nu-ți poți construi fericirea pe durerea altuia.

Se întoarce furios cu fața la mine.

– Dar eu? Dar durerea *mea?* zice el apăsat. Spune-mi că nu mă mai iubești și nu voi mai aduce vorba despre asta. Aș fi prietenul drag și cel mai respectuos pe care îl poate avea o femeie foarte măritată.

– Îl iubesc pe Nicholas, zic eu serioasă.

– Mai mult decât pe mine?

E *atât* de frumos. Înalt, slab, atât de sexy așa cum stă, desculț, cu jeanșii lui uzați și tricourile suprapuse – sincer, ar putea avea orice femeie își dorește – iar părul, părul lui negru e dat pe spate și se ridică într-un vârtej deasupra frunții. Mai sunt și ochii extraordinar de vii, de culoarea alunei, umbriți de niște gene pe care nici un bărbat n-ar avea dreptul să le aibă. E vorba de simetrie, nu? De frumusețe: inconștientul nostru e din nou ocupat, potrivind, măsurând, cântărind, căutând tipare și puncte de referință. Într-o bărbie bine tăiată sau în curba pomeților. Sau în relația dintre doi oameni care odată au crezut că sunt destinați unul altuia.

– Îl iubesc pe Nicholas, șoptesc.

Se apropie și mai mult, încât putem să ne sorbim respirația.

– Atunci, de ce plângi? zice ușor.

Privirile noastre se ciocnesc și rămân suspendate în aer, ca o picătură de rouă pe un fir de iarbă. Mirosul lui – cedru, rom condimentat și cearșafuri curate – mă învăluie precum aroma unui foc imens făcut la marginea pădurii.

Tremur și, în momentul următor, Trace îmi ia capul în mâini și-și lipește buzele de ale mele. Sărutul lui e atât de cunoscut și totuși *altul*. Are un gust răcoritor de mentă, fum și miere. Îmi înțeapă bărbia cu a lui; îi simt degetele mari și

puternice pe obraji. Brațele mele îl cuprind și-mi trec mâna prin părul lui în timp ce mă ridică și mă duce înapoi în dormitor fără să ne oprim din sărutat, un sărut care vorbește acut fiecărei celule din corpul meu, când el mă lasă ușor pe cuvertura din damasc și începe să-mi desfacă rochia, de parcă lungii ani fără el ar fi fost trădare, iar locul meu, *locul* meu ar fi aici.

Bineînțeles că nu mai pot rămâne la Roma *acum*. Îl sun pe Nicholas și-i explic că eu și Trace am omis prostește faptul că e Paște și că această țară foarte catolică s-a închis practic, excepție făcând acele părți care smulg sume uriașe hoardelor de turiști credincioși. Îl anunț că mă întorc acasă în acea după-amiază, fapt pe care Nicholas pare să-l accepte fără obiecții, de fapt fără să-și exprime nici o părere, chestie pe care aș găsi-o foarte bizară dacă n-aș fi copleșită de vina asta absolut *oribilă*.

Care se exacerbează când Nicholas organizează, pentru prima oară de când suntem căsătoriți, o petrecere de ziua mea, în săptămâna următoare, și-l include și pe Kit printre invitați, călcându-și pe inimă.

Sărbătorirea adulților n-a avut niciodată o mare amploare în casa noastră, nu că eu n-aș fi dorit astea. Nicholas face parte din acea jumătate de populație (în general, bărbați) care consideră că aceste petreceri sunt mult zgomot pentru nimic. Acest lucru cam dezamăgește cealaltă jumătate (în general, femei) care e de părere că un fax sau un aspirator nou nu sunt cadouri pe care le faci pentru a sărbători că ești cu un pas mai aproape de 40 de ani.

În timp ce luăm toți masa pentru care, în mod surprinzător, nu m-a lăsat să gătesc, îmi întinde o cutie de cadouri lungă, subțire și uzată.

– O, Nicholas! exclam în timp ce scot șiragul minunat de mărgele din sticlă venețiană, lucrat de mână. E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai dăruit vreodată.

Mi le prinde în jurul gâtului, sărutându-mă ușor pe obraz. Nu mă pot plânge, clar, de faptul că n-ar fi foarte atent. Nu cred că m-am mai simțit atât de prețuită din luna de miere.

Ceea ce mă face să mă simt și mai rău.

– Hai, Evie, șoptesc, în timp ce Nicholas se îndreaptă spre bufet să taie carnea. E rândul tău să spui rugăciunea.

– Nu știu ce să zic, îmi șoptește Evie înapoi.

– Of! face Sophie cu dispreț. Același lucru în fiecare duminică!

– Spune ce zic eu întotdeauna, draga mea, o încurajez.

Evie își înclină capul cu respect.

– Doamne, intonează ea grav, de ce naiba i-am invitat pe toți oamenii ăștia la cină?

– N-a fost amuzant, îi zic lui Kit mai târziu, când mă ajută să spăl vasele, în timp ce Nicholas îi duce pe ai lui la gară să prindă trenul către Esher. Știu că tu și Louise muriți de râs, dar părinții lui Nicholas probabil că nu vor mai accepta o invitație în următorii cinci ani.

– Îmi imaginez...

– *Ștttt!* Pereții au urechi, Kit.

Sophie se fâțâie pe lângă bucătărie, trăgând cu urechea. Kit e tot timpul îngrozitor de indiscret. Mi-e frică să mă gândesc ce bârfă oribilă ar putea prinde fetele din zbor când e el prin preajmă.

– Mami, întreabă ea. Când e momentul potrivit să te căsătorești?

Sunt recunoscătoare pentru această schimbare de subiect. Înmoi un vas din aramă în apa cu spumă.

– Nu știu, draga mea. De ce?

– Evie zice că ea n-o să se mărite *niciodată*. Zice că trebuie să te săruți cu băieți dacă te căsătorești. Mami, când e bine să săruți pe cineva?

Când soțul tău nu se uită.

– Când sunt bogați și al naibii de frumoși, scuipă Kit, privindu-mă atent.

– Kit! Mai întâi trebuie să te întâlnești cu cineva o vreme, dragă Sophie, explic eu, aplicându-i lui Kit un cot în coaste. Întâlnirile sunt pentru ca să te simți bine, iar oamenii fac asta pentru a se cunoaște mai bine.

– La prima întâlnire vă mințiți reciproc, iar asta îl determină pe celălalt să fie îndeajuns de interesat de tine, pentru a avea o a doua întâlnire, își dă Evie cu părerea. Chiar și băieții au ceva interesant de spus, dacă îi asculți mai mult.

Mă abțin să nu râd.

– Nu sunt chiar *minciuni*, Evie...

– Tata își dorește să nu fi fost căsătorit, spune Sophie firesc, trecându-și degetul peste tort pentru a mânca ce-a mai rămas din glazură. L-am auzit când vorbea la telefon, ieri; a zis că totul ar fi altfel dacă n-ar fi deja căsătorit.

Simt o durere în piept. Nicholas vorbea, fără îndoială, cu Giles și se plângeau și ei, ca băieții, despre soții și așa mai departe. Dar, fără să-mi dau seama de ce, îmi vine în minte imaginea rujului auriu pe care l-am găsit în buzunarul lui Nicholas acum o lună. L-a găsit la serviciu, pe culoar, așa mi-a spus. Iar eu l-am crezut, *bineînțeles*. Sentimentul oribil pe care-l am în stomac e vina *mea*, nu a lui.

– Nu înțeleg *de ce* te simți vinovată, se plânge Kit, după ce le-am dus pe fete sus la culcare și stăm pe scările de la bucătărie la o țigară. Nu e ca și cum ai fi făcut ceva de care să te simți vinovată.

– Kit! Am sărutat un alt bărbat! Şi, ce e şi mai rău, mi-a plăcut, chiar foarte mult, dacă vrei să ştii adevărul.

– Fată dragă, dacă aşa ceva ar fi considerat adulter, foarte puţini oameni ar mai fi căsătoriţi. Tentaţia nu e o crimă.

Se uită gânditor cum îmi sting ţigara şi împachetează cu grijă mucul într-o hârtie.

– Copil dulce şi romantic, chiar credeai că vei ajunge la nunta de aur fără să mai calci strâmb din când în când?

– Sunt sigură că Nicholas n-a făcut-o, zic eu, simţindu-mă prost.

– Draga mea, mă ceartă Kit, nu te-ai culcat cu omul, prostuţo, ceea ce, dacă mă întrebi pe mine, reprezintă adevărata crimă, dar asta e altă problemă. Până la urmă ai spus „nu", ca o fetiţă cuminte ce eşti şi ai fugit înapoi acasă la mămica, fără să fi făcut nimic rău. Deşi, dacă tot intraseşi în horă, puteai să arunci scrupulele pe geam şi să faci sex.

– Am fost la un pas, recunosc. Of, Kit, nu-ţi poţi *închipui* cât de mult mi-am dorit...

– Ai fi surprinsă, oftează Kit.

– Ne-am tot sărutat şi a fost *minunat,* după care, în ultima clipă s-a oprit şi m-a întrebat: „Eşti sigură?", iar eu nu eram, logic, dar a fost foarte drăguţ şi a zis că mă înţelege, că nu conta şi că nu voia să mă grăbească să fac ceva ce nu-mi doream cu adevărat...

Kit răsuflă adânc.

– O, e bun.

– *A fost,* zic eu, prefăcându-mă că nu pricep. A fost foarte bun. A dormit pe canapea – era prea târziu ca să ia o altă cameră – ar fi trebuit să-l vezi cum îi atârnau picioarele la capăt. După care a fost foarte drăguţ şi m-a condus la aeroport a doua zi dimineaţă şi, şi...

Brusc totul devine prea mult. Mă refugiez înăuntru şi mă chircesc pe canapeaua din bucătărie, bocind ca un copil.

Kit se așază lângă mine și mă mângâie ușor pe spate.

– Fată dragă, nu plânge. Nu de ziua ta. Nu s-a întâmplat nimic, a fost doar un sărut prostesc, totul va fi bine...

Îmi ridic capul.

– Dar *voiam* să mă culc cu el, Kit, nu înțelegi? Nu contează dacă am *făcut*-o sau nu. Mi-am dorit să mă culc cu Trace, ceea ce e la fel de rău ca și cum aș fi mers mai departe și aș fi făcut-o. E mai *rău* decât dacă am fi făcut doar sex, de care să uităm dimineața. Ar fi fost ceva fizic, dar l-am înșelat pe Nicholas emoțional. M-am încurcat cu un alt bărbat: ca intenție și scop am comis adulter. Nu contează că nu ne-am dat hainele jos.

– Tâmpenii, mi-o retează Kit. Dacă chiar crezi asta, de ce nu te-ai culcat cu el la Roma?

Ezit, trăgându-mi nasul cu zgomot. Kit îmi întinde un șervețel.

– Nu închizi oameni pentru că se *gândesc* să jefuiască o bancă. Acest gen de autoflagelare prostească menține nenorocita de Biserică în afaceri. N-ai făcut sex cu el. Te-ai gândit la asta, l-ai sărutat, după care ai dat înapoi.

– Dar...

– Malinche, treci peste asta odată! Se întâmplă și lucruri mai rele. Dar încearcă să nu-i pomenești soțului tău ceva, s-ar putea să nu fie la fel de înțelegător ca tine...

Tresărim amândoi când Nicholas apare în ușa bucătăriei.

– Ei bine, cred că i-am făcut să vadă partea comică a situației până am ajuns la gară, zice scoțându-și haina. Nu cred că mama ne-a iertat complet, dar dacă promitem că...

Se oprește cu o mânecă încă nescoasă, când îmi observă fața roșie și umflată de plâns.

– Malinche? Ce e? S-a întâmplat ceva?

– O mică ceartă cu Louise, zice Kit vesel. Sunt sigur că până dimineață lucrurile se vor aranja.

Nicholas se încruntă.

– Părea totul în ordine când am plecat.

Mă simt complet distrusă. *O, în ce pânză de minciuni ne zbatem!* Mă urăsc pentru că-l dezamăgesc şi, cu toate astea, minciunile cresc, scapă de sub control, fiecare născând alte două minciuni, precum un monstru mitic grecesc.

– Mai?

– Nu-i nimic, mormăi. După cum a zis Kit, totul se va rezolva până mâine-dimineaţă.

– Sper, zice Nicholas, atârnându-şi haina. Săptămâna viitoare e cina Asociaţiei Avocaţilor şi Louise a promis că stă cu fetele, căci Kit e la New York. Ar fi foarte rău dacă n-ai veni. Will Fisher a întrebat special de tine. Şi acum când trebuie să-i cumpăr acţiunile, chiar am nevoie să fii acolo cu mine.

– Eşti una dintre puţinele femei în care am încredere să se apropie pe o rază de trei metri de soţul meu, îmi zice Meg Fisher cu amărăciune. Priveşte-l! Zici că-i o albină atrasă de un borcan cu miere.

Ne uităm amândouă cum Will aproape că plonjează în decolteul unei tinere cam insipide, îmbrăcată cu o rochie albastră, foarte decoltată. Inima mea e alături de Meg. Will chiar nu mai are pic de ruşine de-şi tratează loiala soţie care i-a fost alături timp de 25 de ani în halul ăsta, de faţă cu toată lumea? Cu toate acestea, oricum ai lua-o, e un om foarte plăcut.

– Doar glumeşte, spun eu amabilă.

Meg oftează.

– Eşti o norocoasă cu Nicholas.

Mă uit spre soţul meu care stă de vorbă cu Sara. Ştiu că Nicholas vrea să mă întreţin cu Will în seara asta, ca să aduc vorba despre partea lui din acţiunile firmei; acum ar fi

momentul perfect să-i distrag atenţia bătrânului pungaş şi să-l salvez de compania lui alunecoasă.

– Îmi pare *bine* să vă revăd, doamnă Lyon, spune Sara veselă, când mă alătur lor. Ce rochie *adorabilă* aveţi!

Obrajii îmi iau foc. Kit mi-a zis că ar fi o prostie să refuz să port rochia, numai din cauză că mi-a cumpărat-o Trace, când îmi vine atât de bine. Dar mă simt de parcă aş avea pictat pe rochie un mare „A" roşu de la adulter.

– Nu crezi că e puţin prea *portocalie?* întreb fâstâcită. Am fost la Roma acum câteva săptămâni – italienii se îmbracă foarte colorat, nu crezi? Dar la ei totul e atât de *însorit* – iar în lumina de acasă nu mai arată deloc la fel.

Îmi netezesc rochia.

– Mă simt ca o portocală uriaşă. Roma e un oraş minunat, dar nu te duce *niciodată* în weekendul Paştelui. E plin de turişti, nu ştiu unde mi-a fost capul când am plecat.

Din expresia ei năucită, e foarte clar ce *gândeşte* şi nu pot să-i reproşez nimic. Chiar şi Nicholas mă priveşte ciudat.

– Nicholas mi-a făcut cadou colierul ăsta, de ziua mea, săptămâna trecută, adaug puţin disperată să scap de subiectul legat de rochia lui Trace. E sticlă veneţiană. E o piesă rară, a fost foarte extravagant din partea lui. Nu ştiu ce am făcut să merit asta, dar va trebui să continui, în mod clar.

O, Doamne! Prea multe informaţii. Nicholas urăşte să divulg intimităţi, iar Sara pare la rândul ei încurcată de confesiunile mele domestice.

Brusc, mă simt foarte inconfortabil, de parcă aş fi intrat în clasa greşită. L-am însoţit pe Nicholas la aceste dineuri ani de zile, cunosc aproape pe toată lumea. Şi totuşi, mă simt deodată ca un peşte pe uscat, ca şi cum nu mai am ce căuta aici, şi senzaţia mă înspăimântă.

Pălăvrăgesc pentru a umple tăcerea.

– Ador cina Asociației Avocaților din fiecare an, tu nu? E plăcut să te întâlnești cu toată lumea. A, uite-l pe Will Fisher, Nicholas. Vorbește cu fata aceea drăguță în albastru; ce rochie uluitoare are, sfidează pur și simplu gravitația și te întrebi cum de stă pe ea. E *atât* de neastâmpărat, săraca nevastă-sa! Hai, dragul meu, trebuie să-l salvăm de el însuși înainte să plonjeze efectiv în decolteul fetei. S-ar putea pierde acolo *săptămâni* întregi.

Amabil, Will Fisher încetează s-o mai pipăie pe tânăra lui interlocutoare și încearcă, în schimb, să vadă dacă reușește să zărească un sfârc prin mătasea subțire a rochiei mele.

Palma lui cărnoasă se plantează pe fundul meu în timp ce Nicholas îi vorbește despre parteneriat și rezist nevoii de a-l strânge de ouă, ca să-l mai calmez un pic.

Știu deja de la Meg că Will nu intenționează să se întoarcă în activitate, așa cum se teme Nicholas. Singurul motiv pentru care n-a semnat încă pentru cedarea părții lui din firmă e că nu se îndură să renunțe la șansa de a participa la cine ca aceasta. Dacă firma îi oferă un fel de garanție cum că ușa îi va fi deschisă în continuare la evenimentele sociale, va preda acțiunile fără să clipească.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, zice Nichoals cu fervoare, când îi explic ceva mai târziu situația. Credeam că bătrânul pungaș o să rămână toată viața pe capul nostru, ca o piatră de moară.

– Nu vrea să-i retezați porția de distracție, dragul meu, zic eu. Dacă vorbești cu David și Joan, sunt sigură că... of, la naiba! *Urâsc* sutienele fără bretele. Nicholas, mă reped până la toaletă să repar situația înainte să-mi iasă sânii, altfel Will Fisher se va simți ca pe un câmp minat.

– Grăbește-te. Ne vor chema la masă, dintr-un moment într-altul.

Ajung la toaletă. Cabinele normale sunt prea strâmte ca să-mi pot da rochia jos şi să-mi aranjez sutienul ca lumea, aşa că mă strecor în cabina pentru handicapaţi, de la capăt – acum e permis să spunem handicapaţi? N-ar trebui să fie persoane cu dizabilităţi fizice sau ceva de acest gen? – şi mă rog ca nimeni într-un scaun cu rotile să nu apară în următoarele cinci minute.

Mă răsucesc precum un covrig pentru a-mi închide sutienul, când două fete intră în toaletă, sporovăind. La început, nu pot auzi ce spun din cauza apei care curge şi a zgomotului făcut de uscătorul de mâini. Apoi, aparatul se opreşte brusc şi recunosc vocea Sarei.

Şi vorbeşte despre soţul meu.

Accidentul lui Nicholas ne salvează căsnicia, pentru moment. Chiar dacă mă lupt să diger conversaţia pe care tocmai am auzit-o – „Nu înţeleg de ce Nick n-o părăseşte odată" –, vestea că soţul meu e rănit e brusc mult mai importantă.

Mă lupt stupid cu încuietoarea de la uşa cabinei – „Ce vede la ea, când ar putea fi cu mine?" – şi fug din toaletă câteva clipe în urma Sarei şi a prietenei ei. O mie de gânduri îmi năvălesc în creier: Nicholas zdrobit sub un candelabru, Nicholas prăbuşit la pământ cu mâna la inimă, Nicholas sufocat cu o bucată de mâncare.

Nicholas sărutând-o pe Sara pe buzele ei cărnoase, picioarele lui lungi înlănţuindu-se cu picioarele ei bronzate, mâna lui pe sânii ei, penisul său intrând în ea.

O mulţime mică s-a adunat în capătul scărilor de marmură. Nicholas – „Sunt sigură că altfel ar părăsi-o. Practic, mi-a mărturisit asta" – e cărat de doi bărbaţi corpolenţi în frac, care-l poartă pe un scăunel format din braţele lor de mamuţi. E palid, dar râde deja din toată inima de păţania lui.

Inima mi se mai domolește puțin. E bine, deci. Nu e mort. Nu e rănit mortal.

– Și-a scrântit o gleznă, zice unul din oameni, în timp ce-l așază cu grijă pe Nicholas într-un jilț adus de cineva din sala unde se servește cina.

– A alunecat pe scări. O să doară ca naiba peste câteva clipe, dar arată mai rău decât e în realitate.

– Deja mă doare, dacă vrei să știi, se aranjează în scaun Nicholas.

– Ce s-a întâmplat? întreabă cineva. O coajă de banană? Femeia de serviciu a uitat mopul pe scări?

Toată lumea izbucnește în râs.

– Și-au ales seara perfectă pentru a fi dați în judecată, nu-i așa? Nenorocita de cină a Asociației Avocaților!

– Vrei să-ți cheme cineva un taxi, bătrâne? întreabă Will Fisher.

– Nu plec acum, răspunde Nicholas neobișnuit de jovial. Ca să dobori un avocat bun îți trebuie mai mult decât o gleznă scrântită. Numai să te asiguri că mâncarea va trece mai întâi prin dreptul meu, e tot ce cer!

Cei doi bărbați îl ridică din nou pe Nicholas, cu tot cu scaun, și îl duc în sala festivă, iar toată lumea e veselă și îl aclamă de parcă ar fi un erou rănit purtat pe brațe de tovarășii săi loiali – omul momentului.

Kit avea dreptate. *A vrea* să te culci cu cineva și *a o face* de-adevărat sunt două lucruri foarte diferite. Acum înțeleg.

Într-un fel sau altul reușesc să rămân calmă în timpul cinei. Fac conversație cu persoana din stânga mea în prima parte și cu cea din dreapta în a doua. Primesc complimente de la diverși prin intermediul lui Nicholas și le întorc la rândul meu. Mă alătur veseliei și *bonomiei* generale când Nicholas e coborât pe scări ca Micul Împărat și așezat într-un taxi, și,

deşi trebuie să-mi înfig unghiile în palme până aproape de sângerare ca să nu mă reped la Sara şi să-i scot ochii strălucitori de pisică, oricât de mult mi-aş dori, în momentul în care se apleacă în taxi şi-i urează grijulie însănătoşire grabnică.

Momentul confruntării cu Nicholas a trecut odată cu vorbele: „A avut loc un accident", şi chiar dacă rana lui s-a dovedit a fi o nimica toată, mult mai puţin decât ar merita, a creat de fapt, o diversiune îndeajuns de lungă încât să mi se limpezească mintea. Aşa că nu-i spun nimic soţului meu infidel deoarece mai trebuie încă să mă gândesc bine ce anume vreau să-i zic.

Sunt în stare de şoc, ştiu asta. Sunt sigură că durerea, disperarea şi mânia se vor revărsa în curând. Dar, între timp, mă simt ca un om care şi-a pierdut o mână şi care se uită prostit la ciot, neputând să simtă durerea, deşi e conştient că trebuie să-l fi durut mai rău decât orice altceva pe lume.

Nicholas nu-mi observă mina posomorâtă în trenul spre casă. De ce ar observa? Mintea îi e plină de imagini cu amanta lui bună, care are un corp ferm, nealterat de sarcini şi umeri puternici, neîmpovăraţi de responsabilităţile vieţii de femeie şi mamă.

Şi am fost drăguţă cu ea, am încercat s-o fac să se simtă în largul ei. Cum mă putea privi în ochi şi vorbi nimicuri cu mine, când în tot acest timp...

Îl ajut pe Nicholas să se intre în casă, fără un cuvânt, deşi departe de prieteni şi colegi, pare că se descurcă destul de bine şi fără ajutorul meu, urcând pe poteca din grădină cu o energie surprinzătoare. Nu ne vorbim în timp ce ne dezbrăcăm, fiecare pe partea lui a patului dublu şi sunt salvată de dilema dacă ar trebui să evit sau nu sărutul lui de noapte bună de faptul că nu se deranjează să facă acest lucru. Acum că mă gândesc, nu m-a mai sărutat înainte de culcare de ceva timp, obicei care *a rezistat* zece ani de căsnicie. Să-mi fie ruşine că

n-am observat mai repede. Atunci a început aventura, când sărutările de noapte bună au încetat?

Nicholas se întinde pe partea lui, cu spatele la mine și glezna sprijinită de o pernă de-a mea și în câteva clipe adoarme. Iar eu stau trează, holbându-mă în întuneric, rememorând fiecare moment al celor zece ani petrecuți împreună, căutând semne ale aventurii sale. Sortez amintirile plăcute și pe cele neplăcute, aduc argumentele pro și contra. Licărirea din ochii lui, când Sophie i-a fost dată în brațe încă năclăiată de lichide și sânge. Excursia de la Oxfordshire, de acum cinci ani, când ne-a fugărit o lebădă pe râu, făcându-ne să râdem cu lacrimi. Forța brațului său pe umerii mei în timp ce așteptam ca Evie, suspectă de meningită, să fie consultată cu două săptămâni înainte de a împlini doi ani. Pe tipa de 25 de ani cu care s-a culcat și căreia cine știe ce i-a promis înainte de a se întoarce acasă, la mine.

Îmi doresc să știu când a început. Care e ultima noastră amintire reală, înainte ca minciunile să înceapă. Dacă au mai fost și altele înaintea ei. Dacă mă mai iubește.

Dacă vrea să rămână.

Când apar zorile, în dormitorul nostru am două grămezi inegale de amintiri în față: motive pentru a rămâne cu Nicholas și motive pentru a-l părăsi.

Iar cea de-a doua grămadă e mai mică, pentru că prima conține un fapt irevocabil care umbrește și copleșește tot restul: în ciuda a tot ce s-a întâmplat, încă îl mai iubesc.

Zilele trec una după cealaltă, lungi și abia târându-se. Seara mă bag extenuată în pat, citind puțin, înainte de a cădea într-un somn greu sau mă zvârcolesc neliniștită jumătate din noapte și mă trezesc prea devreme. Și cu toate astea, nu spun nimic.

Binecuvântata toropeală nu durează. Când se instalează durerea, e atât de cumplit încât vreau să-mi sfâșii propriul

suflet. Mă cuprinde o mânie cruntă şi oarbă. Sunt mânioasă pe Nicholas pentru că a fost atât de mojic şi slab şi *exact ca un bărbat*, dar şi pe mine pentru că am permis ca acest lucru să se întâmple.

Cum de nu mi-am dat seama? Se zice că nevasta află ultima, dar totuşi... Am fost o proastă. Să luăm blestematul acela de ruj, spre exemplu. Nici dacă Nicholas ridica un panou luminos în grădină pe care să scrie „Am o aventură", n-ar fi fost mai evident.

Şi Ziua Îndrăgostiţilor. Cum trebuie să fi râs de mine când erau împreună în pat, mai târziu – săraca soţie prostuţă, cum a crezut ea poveştile lor despre „coincidenţe" şi „cine ar fi ghicit!". Oarbă la minciunile lor, pentru că nu voia să afle...

O, Doamne! Minunatul compleu sexy de la La Perla şi cerceii. Nu erau deloc pentru mine.

Lăcrimez în timp ce le arunc la gunoi, mai întâi fragilul ghemotoc din dantelă şi mătase, apoi cerceii delicaţi din argint. Zornăie asemenea unei linguriţe şi-mi acoperă urechile. De ce am fost atât de hotărâtă să-l cred? Existau toate semnele...

Dar am mai fost în situaţia asta, nu-i aşa? Când toate semnele erau evidente.

Nu mă simt în stare să-l văd pe Trace când sunt atât de vulnerabilă, aşa că mint că fetele sunt bolnave şi-i spun că nu mă pot gândi la muncă în acest moment. O parte din mine tânjeşte să alerge la el şi să-i plângă pe umăr, dar nu îndrăznesc. Abia i-am rezistat data trecută, călcându-mi pe inimă. Şi două rele nu fac un lucru bun. Chiar nu.

Nici lui Kit nu-i pot spune ce s-a întâmplat când se întoarce de la New York, pentru că va refuza să stea cu mâinile-n sân, iar eu ştiu că a sta în banca mea este exact ceea ce trebuie să fac.

Nicholas e avocatul de divorțuri. A curățat mizeria atâtor căsnicii și a scormonit prin cioburi ca să salveze ce mai rămăsese. Dacă cineva poate vorbi cu autoritate despre implozia unei familii, atunci el e acea persoană. Așa că-i urmez sfatul, deși, în mod sigur nu s-a gândit că va fi aplicabil căsătoriei *noastre*.

– Greșeala pe care o fac mereu femeile, a spus odată, la o cină restrânsă, pretinzând că e la tribunal, este de a *reacționa*. Majoritatea bărbaților nici nu visează să-și părăsească soțiile, până nu sunt siliți. Jumătate din ispita pe care o reprezintă o amantă este faptul că e o fantezie. Nu vrea să devină soția lui. A-l confrunta cu adevărat, a adăugat examinându-și silueta în penumbră, e cel mai rău lucru pe care-l poate face, presupunând că vrea să-l păstreze, normal.

Și, deși mi-aș putea castra bucuroasă soțul cu un *coupe-papier*, și de-abia mai pot să-l privesc acum, vreau să-l păstrez.

M-am căsătorit cu el și am creat această familie cu el. Nu e perfect și nu e neapărat nici omul pe care l-aș fi iubit cel mai mult pe lumea asta. Nu e chiar sufletul meu pereche. Dar e soțul meu și cred cu tărie că fetele mele au nevoie să crească alături de tatăl lor. N-am renunțat la tot nici măcar pentru Trace, așa că n-o să renunț acum pentru că o gâsculiță s-a amorezat de Nicholas.

Ironia este că, pentru a lupta efectiv pentru el, nu trebuie să fac nimic.

– Nu cred că dai dovadă de slăbiciune, Malinche, îmi spune Louise când mă găsește plângând deasupra unei lasagna făcute la microunde, într-o după-amiază.

(„Cină semipreparată? întreabă, în timp ce intră pe neașteptate în bucătărie. Fie se apropie Apocalipsa, fie unul dintre voi are o aventură, deci care-i răspunsul?")

– Deci nu crezi c-ar trebui să-l părăsesc?

– N-am spus asta, zice Louise, deşi niciodată n-am fost de părere că o aventură e musai să strice o căsnicie. Sexul e doar *sex* la urma urmei, mai ales pentru un bărbat. N-am spus decât că nu dai dovadă de slăbiciune dacă rămâi. Ca să rămâi în aceste condiţii îţi trebuie multă putere şi curaj. Deşi, mă priveşte ea fix, trebuie să plăteşti un preţ. Când ai dormit ultima oară noaptea? Eşti foarte palidă, Malinche, şi asta nu e un compliment.

– Să fiu sinceră, nici nu l-aş putea lua ca pe un compliment.

– Te-ai gândit să vorbeşti cu fata?

Rămân cu gura căscată.

– N-aş putea! Ce Dumnezeu să-i *spun?*

– Cred că e evident, îmi răspunde Louise. Îi spui că n-ai chef să-ţi laşi bărbatul încă şi, dacă nu se supără, ţi-ar plăcea să-l primeşti înapoi.

– Louise, nu e o minge pe care au aruncat-o copiii din greşeală în curtea vecinilor! Dincolo de orice, dacă mă duc să vorbesc cu ea îi va povesti lui Nicholas că mi-am scos ghearele şi pe urmă nu mai există cale de întors. Să-i forţez mâna e ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

– S-ar putea să te aleagă pe *tine,* subliniază Louise. Majoritatea bărbaţilor sunt laşi într-o situaţie de genul acesta.

– Dar dacă nu-i aşa? strig disperată. Dacă s-a îndrăgostit de ea? Dacă nu se poate decide ce să facă? Louise, dacă o alege pe *ea?*

Ştiu că am dreptate. Nu îndrăznesc să risc. Trebuie să aştept şi să sper că se va termina de la sine, oricât de rău doare. Şi, Dumnezeule, cât doare! E cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. De câte ori lucrează până târziu, ştiu că e cu ea. Fiecare telefon la care răspunde din birou, închizând cu grijă uşa în urma lui, e de la *ea.*

Îmi petrec zilele în aşteptarea nopţilor, când nu mai trebuie să mă prefac, iar nopţile mele sunt albe, în aşteptarea zorilor care-mi aduc alinare.

Copiii sunt cei care mă ţin întreagă şi mă străduiesc ca totul să decurgă normal, dar e foarte greu. Îmi pierd nervii şi răbdarea repede. Lucruri simple, pe care, în mod obişnuit le-aş fi trecut cu vederea – Evie uită să ude florile sau Sophie se gândeşte să-şi calce singură noua cămaşă pentru şcoală şi o arde – mă scot complet din minţi. Urlu la ele din senin, după care am mustrări de conştiinţă.

Într-o după-amiază, după ce ajungem acasă de la şcoală, Metheny se înfige în uşa cuptorului exact în momentul în care scot o oală, iar cina noastră sfârşeşte prin a ajunge pe picioarele mele şi pe podea.

Mă asigur că Metheny nu s-a lovit, după care urlu la ea în timp ce-mi scot pantofii murdari, făcând-o să plângă cu sughiţuri. Evie şi Sophie vin în fugă la bucătărie intrând în balta de mâncare de pe jos. Când urlu la ele să se mişte de acolo, fug înapoi în sufragerie, lăsând în urma lor două perechi de urme gri pe covorul scump de lână.

Mă prăbuşesc pe un scaun, îmi îngrop faţa în mâini şi plâng fără să mă mai pot opri. Louise avea dreptate. Nu mai pot continua aşa. E ucigător.

Sună telefonul şi îl ignor. Sună de vreo zece ori, se opreşte 30 de secunde, după care sună din nou.

Plictisită – datoria mă cheamă – mă ridic în cele din urmă şi răspund.

Este cineva de la recepţia unui spital din Esher. Edward Lyon a avut un atac cerebral puternic şi, la 83 de ani, diagnosticul nu-i tocmai bun. Soţia lui e cu el, dar, bineînţeles fiul său trebuie să ajungă acolo cât mai repede posibil. Sora are prea mult tact să adauge, „înainte de a fi prea târziu", dar nu e nevoie să o spună.

Sărăca Daisy. Sărăca, *săraca* Daisy. Cum va rezista fără Edward? 47 de ani împreună. O viaţă.

Îl sun pe Nicholas la birou dar e vineri, după ora 17, aşa că îmi răspunde robotul; probabil că toată lumea a plecat deja. Încerc pe mobil, dar îmi intră căsuţa vocală. Aştept zece minute îngrozitoare, dau iar peste căsuţa vocală, după care o sun pe Liz.

În momentul în care vine să le ia pe fete ca să le ducă la ea în seara asta, iau o pereche de pantofi din debara şi conduc în trombă până la gară. Nu-l pot pedepsi pe Nicholas negându-i şansa de a-şi lua rămas-bun de la tatăl lui. Oricât de rănită aş fi, nu merită asta.

E opt fără douăzeci în momentul în care taxiul meu opreşte în faţa blocului ei. Îi dau şoferului 20 de lire şi-l rog să aştepte.

Uşa de la intrarea în bloc nu e bine închisă, aşa că urc nestingherită la etajul întâi, până la apartamentul ei. Îmi răspunde la uşă, încheiându-şi cordonul chimonoului ei ieftin, roşu, şi profit de şocul complet pe care i-l provoc pentru a intra şi de a merge direct către soţul meu, care stă dezbrăcat de la brâu în sus, pe marginea patului ei mare, nefăcut. Dacă n-ar fi vorba despre ceva atât de îngrozitor de serios, expresia perplexă de pe faţa lui m-ar face să râd. În aer miroase a sex şi a ţigări şi-mi dau seama că nu mi-am dorit o ţigară în viaţa mea mai mult decât acum.

– E vorba de tatăl tău, îi spun răspicat lui Nicholas, a avut un atac cerebral. Afară te aşteaptă un taxi care te va duce direct la spital. Te rog să-i spui lui Daisy că voi veni oricând are nevoie de mine. Şi, Nicholas, îmi pulsează sângele în urechi, dar ştiu exact ce trebuie să spun, pe bancheta din spate e o geantă cu lucrurile tale. Dacă ai nevoie de altceva, poţi trece în weekend. Nu intenţionez să le spun copiilor nimic deocamdată. Le vom lua pe rând.

Trec fără să mă clatin înapoi în sufragerie. Şi, când voma îmi ajunge în gât, nu caut baia, ci, într-un mic gest satisfăcător de răzbunare, îmi permit să vomit pe canapeaua albă şi scumpă a amantei.

13

Nicholas

Deschid uşa frigiderului şi dau cu ochii de aceeaşi mâncare stricată pe care am văzut-o şi azi-dimineaţă, când am părăsit apartamentul.

– Pentru Dumnezeu, Sara! Credeam că te duci la cumpărături.

– Am fost la tribunal toată ziua, ţi-am zis. Când era să mă duc?

Scot două roşii putrezite şi ceea ce a fost cândva o bucată de brânză, dar care acum ar putea fi considerată un omagiu adus lui Alexander Fleming[1] şi mă uit în toate părţile după coşul de gunoi. Căutarea e zadarnică, logic, având în vedere că Sara foloseşte pungi de plastic agăţate de mânerul dulapului aflat cel mai aproape de uşă, în locul tradiţionalului recipient pentru gunoi. Acest obicei este şi mai supărător, când pungile încep să curgă, aşa cum se întâmplă de obicei, pe toată podeaua. Chiar în dimineaţa asta m-am trezit călcând în nişte resturi din mâncarea chinezească de aseară, când îmi turnam cafea proaspătă din filtru.

[1] Celebru biolog scoţian (n.tr.)

Roşia putrezită mi se prelinge printre degete, până ajung să localizez punga şi să scap de ea. Înjur printre dinţi în timp ce-mi clătesc mâinile la chiuvetă. Of, Doamne, n-am mai trăit aşa de când eram un student sărac la Oxford.

Sara mă pândeşte din pragul bucătăriei.

– Nu trebuia să arunci brânza, Nick! Puteam s-o curăţ de porţiunile stricate.

– Şi să ne otrăveşti pe amândoi.

– Brânza e lapte stricat, toată lumea ştie asta. Aşa că n-are cum să se altereze.

– Bine, zic eu deschizând uşile bufetului. Ţi-am dat 200 de lire marţi ca să mergi la Waitrose şi singurele chestii pe care le găsesc în nenorocitul de dulap sunt o sticlă de Tabasco şi două cutii de anşoa. Ce dracu' s-a întâmplat?

– I-am cheltuit, murmură ea.

– Pe ce? Pe trufe?

– Mi-am lăsat cardul acasă şi am văzut nişte pantofi drăguţi. Voiam să-ţi dau banii înapoi, adaugă ea defensiv, în timp ce intru ca o furtună în living, aproape călcând blestemata de pisică.

Îmi doresc să nu-i fi cumpărat animalul, pentru că întregul apartament miroase a pipi. Culege pisica de pe jos şi mă urmează.

– Numai că n-am ajuns încă la bancomat.

– Nu e vorba de nenorociţii de bani, Sara. Numai că ar fi fost drăguţ să mă întorc şi să găsesc ceva de mâncare...

– Nu sunt servitoarea ta, izbucneşte Sara.

– Sara, tocmai mi-am îngropat tatăl!

Speriată, pisica îi sare din braţe. Sara se dezumflă ca un balon înţepat şi-mi amintesc, încă o dată, *cât* de tânără este.

A fost o greşeală să mă mut cu ea. Ştiam asta încă din momentul în care am despachetat geanta cu haine pe care mi-a lăsat-o Mal în taxi – fiecare cămaşă împachetată cu grijă, să

nu se şifoneze – şi le-am înghesuit în dulapul înţesat cu haine al Sarei, pe umeraşe ieftine, de sârmă. N-aveam unde să mă duc în altă parte, poate doar într-un hotel, dar nu aspectul practic m-a făcut să mă hotărăsc. Nevoia disperată de a salva *ceva* din toată această poveste tristă şi încurcată m-a făcut să accept sugestia plină de ardoare a Sarei. Pentru ca dezastrul şi durerea pe care le-am provocat să aibă un sens.

Dacă ne vom strădui mai mult, lucrurile se vor îmbunătăţi. E doar o chestiune de adaptare.

– Am crezut că mai e ceva de mâncare, se bâlbâie ea cu ochii în pământ, pentru când ne vom trezi. Am presupus că vei veni acasă şi vom... ştii tu.

– Vom ce?

Îşi mişcă degetul de la picior pe covor asemenea unui copil mic şi ruşinat.

– Chiar şi în toiul vieţii suntem la un pas de moarte. Amy zice că atunci când cineva moare, e bine să te bucuri de viaţă. Haide, Nick, chiar trebuie să strig cu voce tare?

Brusc îmi dau seama că poartă o fustă gri, plisată, foarte scurtă şi are părul prins în cozi de şcoliriţă. Chiar dacă oftez discret din cauza naivităţii ei, chestia mea începe să se activeze.

– Bărbaţii nu pot trăi numai cu sex. Deşi, adaug, apreciez intenţia.

Se lasă în genunchi în faţa mea, îmi deschide fermoarul de la pantaloni şi-mi eliberează penisul semierect din boxeri. Prin fereastra cu draperii netrase din spatele ei, pot vedea blocul de vizavi. Privesc cum o grăsană se chinuieşte să-şi scoată o haină de lână verde. Priveşte în sus, în timp ce-şi agaţă haina în cuierul de pe uşă şi-mi dau seama că, dacă eu o pot vedea, înseamnă că şi reciproca e valabilă. E mult prea departe ca să-i disting expresia feţei, însă felul în care mişcă draperia trasă e edificator.

Nu prea am chef de sex, dar gândul că sunt văzut în timp ce Sara stă în genunchi şi-mi suge penisul tare are un efect afrodisiac imediat.

De fapt, îmi dau seama că sunt pe punctul de a ejacula prea devreme. O iau de umeri şi o ridic, apoi o aşez pe masa din bucătărie. Îşi scoate peste cap bluza albă, fără să se mai deranjeze să-şi desfacă nasturii, iar eu îi eliberez sânii din sutienul de dantelă, după care iau în gură sfârcurile de culoarea cireşii. Geme şi-şi strecoară mâinile pe sub cămaşa mea. Îi muşc sfârcul fără a o menaja, iar degetele ei se înfig puternic în spatele meu. Îi ridic fusta, îi scot chiloţii şi-mi bag degetele violent în ea. E cleioasă şi udă şi-mi ling degetele după aceea. Are ochii pe jumătate închişi în momentul în care se sprijină pe coate oferindu-mi păsărica.

O gust, simţindu-i dulceaţa de mosc. După care o iau de pe masă, o împing pe inconfortabila canapea albă, şi-mi înfig penisul în fundul ei.

Geme şocată, dar, după câteva momente de ezitare începe să-şi mişte coapsele în ritm cu mine. Cu cât mişcările ei devin mai intense, mă mişc şi eu mai repede, căutându-i sânii pe care încep să-i frământ nu foarte delicat.

Ejaculez exploziv. În timp ce-mi împrăştii sămânţa pe spatele ei asudat, arunc o nouă privire pe fereastră. Grăsana se holbează la mine.

– La dracu'! gâfâie Sara, răsucindu-se. Nu putem termina în dormitor? Canapeaua mai *pute* încă a vomă.

Tatălui meu i-a luat trei săptămâni să moară. A supravieţuit gravului atac cerebral iniţial, ca să cadă pradă unei infecţii ulterioare. Cauza morţii a fost, conform sumbrului certificat care mi-a fost înmânat, când i-am declarat decesul: septicemie care a provocat colapsul mai multor organe.

Nu știu dacă se poate spune că am ajuns *la timp*. Tehnic, era încă în viață când am sosit în mare grabă din Londra, atât de mort de frică, încât am fost în stare să alung ciudatele circumstanțe în care am fost anunțat de ce se întâmplă undeva într-un colț al minții, pentru a le digera mai târziu. Dar când am ajuns la spital, era deja inconștient, așa că n-am mai avut ocazia să vorbim pentru ultima oară, să ne luăm rămas-bun. Am stat neajutorat lângă rămășițele a ceea ce odată a fost tatăl meu, mângâindu-i mâna – uneori și obrajii – și încercând să-i vorbesc de parcă aș fi crezut că încă mă mai poate auzi.

Iar dacă vorbim despre evidențe, Edward Lyon n-a fost tatăl meu adevărat, ci fratele mai mare al tatălui meu. Părinții mei biologici au murit, în mod neobișnuit, în același accident de mașină.

Andrew Lyon avea o aventură cu asistenta lui de la dentist. Când mama a aflat – cum anume nu s-a știut niciodată – i-a cerut explicații și a urmat o ceartă domestică. Ea a plecat cu mașina, iar el a urmat-o cu a lui. Ulterior, s-a dovedit imposibil de demonstrat care dintre ei a pierdut controlul volanului primul și cine a izbit mașina celuilalt. La scurt timp a urmat explozia și, bineînțeles, ancheta judiciară din anii 1960 nu era ca în zilele noastre.

Eu am fost luat de Edward și de soția lui, Daisy. Aveam șase luni și de atunci au fost părinții mei în toate sensurile cuvântului.

Deseori m-am întrebat ce fel de om poate avea o aventură în momentul în care soția lui tocmai i-a născut primul copil. Acum, probabil, știu.

Sânge rău. Există oare o genă a infidelității, așa cum există una pentru chelit sau una pentru piciorul mare? Toată viața am încercat să spăl păcatele tatălui meu biologic. Mi-am construit cariera pe încercarea de a alina consecințele adulterului, de fapt. Euristic, credeam că, dintre toți bărbații pe

care îi cunosc, eu eram cel mai puțin în pericol de a avea o aventură.

În această după-amiază, am stat lângă mormântul tatălui meu, ținându-mi în brațe mama și am privit-o pe soția mea, care avea fața umflată de plâns. Sufăr, bineînțeles, pentru tata, dispariția lui a lăsat în viața mea un gol pe care nimic nu-l poate umple. Însă există un moment în care fiecare adult începe să se pregătească inconștient pentru moartea părinților săi. Suferi pentru ce-ai pierdut, dar e ordinea firească a lucrurilor. Natura ne întărește, atunci când e necesar.

Dar a o pierde pe femeia pe care o iubești din propria prostie, slăbiciune și minciună e altceva. *Stultum es queri de adversis, ubi culpa est tua:* să te plângi de ghinion, atunci când e vina ta, e o prostie. Natura nu ne echipează cu o carapace protectoare ca să rezistăm unei asemenea dureri. Și nici n-ar trebui, pentru că merit să fiu arătat cu degetul pentru tot ce-am cauzat.

Singura care nu face asta este, uimitor, Malinche.

– N-am vrut să se întâmple așa, îmi zice încet oprindu-se lângă mine, în timp ce o ajut pe mama să se urce în mașina care o așteaptă. Am vrut să te aștept, chiar *am încercat*.

De-o parte și de alta a mașinii apar rude îndoliate, călcând pe pământul proaspăt săpat ca pe niște boabe de cafea, cu pantofii lor negri, rigizi. Îmi strâng mâna și-mi șoptesc condoleanțe – „Sincere condoleanțe, Nicholas" – roind în jurul nostru. Aprilie pare o lună foarte nepotrivită pentru a îngropa pe cineva. Aș fi vrut crengi goale profilate pe un cer de plumb, nu muguri înfloriți și cântec de păsări.

– De cât timp știi?

– De la cina Asociației Avocaților.

– Cum ai...

– Nicholas, șoptește ea.

Mă uit într-o parte. Pe poteca cu pietriș din spatele nostru un grup de oameni în negru se opresc să vorbească. Niște râsete ascuțite sunt curmate pe fugă cu o privire rușinată spre noi. Putem să jelim și să suferim cât dorim, însă viața tot țâșnește din noi, fie că vrem sau nu.

Respir adânc.

– Malinche, există vreo șansă să pot veni...

– Nu, Nicholas, îmi pare rău.

Mama ne aruncă o privire fugară, din mașină, apoi se uită în altă parte.

– Știu cum trebuie să sune asta, dar n-a însemnat nimic. Te rog...

– Bineînțeles că a *însemnat* ceva, mi-o retează ea tăios, pentru mine, dacă nu și pentru tine! Nu ești singurul afectat în această poveste. Nu depinde de tine să decizi dacă și ce a însemnat.

– Înțeleg că acum ești furioasă, dar...

– Furioasă e un eufemism.

– Nu poți vorbi serios în legătură cu așa ceva. Cu despărțirea. Un divorț. Ești sigură?

Face câțiva pași în spate, ușor, de parcă ar fi primit o lovitură fizică.

– La ce altceva te așteptai, Nicholas?

– Măcar putem *vorbi?* zic eu disperat. Și copiii? Te-ai gândit cum îi va afecta toată...

– *Tu* te-ai gândit?

Ceva mai departe, doi oameni în salopete albastre se îndreaptă spre mormântul tatălui meu și încep să arunce pământ cu lopata peste el.

Mal mă privește și oftează.

– Nicholas, acum nu e momentul potrivit. Le-am spus copiilor că acum te ocupi de bunica. La timpul potrivit le vom spune că tu... că noi...

– Le pot vedea?

– Bineînțeles că da!

Îmi atinge ușor brațul și i se înmoaie chipul.

– Ți le-aș fi adus să le vezi, însă erai fie la muncă, fie la spital. Nu mi s-a părut corect să le implic în toată situația asta.

Ar fi trebui să ajungem la un acord legal, imediat. Să stabilim reguli de vizitare. De câte ori nu mi-am certat clienții pentru că au scăpat din vedere acest aspect, dând ocazia ulterior părții adverse să-i acuze de neimplicare, dezinteres și neglijență! Nu luasem în calcul nici o secundă faptul că pur și simplu nu-și puteau vedea copiii pe care-i dezamăgiseră atât de tare.

Mal își mișcă imperceptibil picioarele, dar îndeajuns de evident ca să-mi transmită că vrea să plece. Îmi tresare inima. Brusc îmi vin în minte o mie de lucruri pe care vreau să i le spun. Vreau să-i spun că o iubesc mai mult decât am crezut că ar fi posibil, că n-am încetat niciodată s-o iubesc și că am fost un prost și un imbecil. Că viața mea nu e nimic fără ea. Și totuși, precum fiica lui Lear, „sunt atât de nefericit, încât nu-mi pot exprima sufletul prin cuvinte".

Mă ciupesc de nas.

– Mi-ar plăcea să le văd în weekendul ăsta, dacă nu-i nici o problemă.

Se întunecă la față, de parcă s-ar fi așteptat să-i spun altceva.

– Și ele s-ar bucura să te vadă, zice ea, după un moment. Unde?

– N-aș putea veni...

E întoarsă pe jumătate, iar eu îi văd profilul.

– Nu. Și nu la McDonald's sau în vreun parc. N-aș suporta. Și nici la...

– Nici nu mă gândesc, zic eu repede. La părinții mei, atunci. Sau, adaug, mai degrabă *la mama*.

Mă întreb, cât de mult va dura până să mă obişnuiesc să spun asta?

– A fost un om bun, spune ea cald, tatăl tău.

– Mulţumesc că ai venit.

– Nicholas, şi eu l-am iubit.

La aproximativ trei metri lângă noi aşteaptă un bărbat. Nu l-am observat până acum, dar, nu ştiu cum, mi-a atras atenţia. Arată foarte bine, având aerul lui Steve McQueen, acel ceva care le atrage, inevitabil, pe femei. Şi e evident că-mi aşteaptă soţia. Îmi zâmbeşte scurt şi amar, apoi se îndreaptă spre el. N-o atinge, dar felul în care se aplecă deasupra ei, ca un plop peste malul unei ape, îmi dă de înţeles că există ceva între ei, ceva ce eu nu ştiu.

Şi, pentru prima oară, mă izbeşte faptul că am pierdut-o.

Apare şi când ea aduce fetele acasă la mama, sâmbăta următoare, stând lângă ea, în dreapta.

O iau pe Metheny din braţele mamei sale şi fac semn spre Volvo.

– Cine e?

Mal îşi dă jos de pe umăr o geantă umplută cu lucruri pentru Metheny: scutece, cremă, biberon de plastic, Calpol, jucării de rezervă, haine de rezervă, pătură de rezervă.

– Asigură-te că doarme cel puţin o oră după-amiaza, dar n-o lăsa mai mult de două, pentru că nu va mai dormi noaptea. A început să vrea biberonul cu suc de măr în pat, dar nu uita să-l speli mai întâi. Şi, foarte important, nu pierde cartea cu *Wiggle-Wiggle*, pentru că a întors casa cu fundul în sus săptămâna trecută, când n-a găsit-o...

– Malinche, *ştiu*.

Se opreşte din indicaţii.

– Da. Sigur.

Sophie şi Evie aleargă spre mine, pe poteca din grădină, cu părul fluturând.

– Tati! Tati! Mama a zis că putem rămâne peste noapte acasă la bunica! Mi-am adus noua pijama de satin pe care mi-a făcut-o cadou unchiul Kit de Paşte. Mi-a zis că e un cadou mult mai bun decât ciocolata şi că arăt ca Veronica Lake[1]. Cine-i Veronica Lake, tati, arăt ca ea?

– Nu semeni cu un lac, semeni cu un pudel mare şi gras, zice Evie îmbufnată, eşti un pudel gras şi murdar.

Sophie zâmbeşte ironic şi-şi încrucişează braţele, după care cântă pe un ton iritant:

– Ştiu că tu eşti aşa, dar eu ce sunt?

– Cap de pudel, cap de pudel!

– Ştiu că tu eşti aşa, dar eu ce sunt?

– Cap de pudel...

– Ştiu că tu eşti aşa, dar eu ce...

– Ne vedem mâine după-amiază, fetelor, zice Mal veselă, sărutându-le pe fiecare în parte. Să-l ascultaţi pe tata. Şi răsfăţaţi-o pe bunica, pentru că îi e dor de bunicul şi are nevoie de aşa ceva.

Sprâncenele mici ale lui Metheny se încruntă în timp ce mama ei se îndepărtează pe potecă. Timp de 20 de secunde nu zice nimic, după care, când Mal se urcă în maşină, începe să se zbată în braţele mele, dând din mânuţele grăsuţe când îşi dă seama că mama ei nu se mai întoarce. Intru rapid în casă şi închid uşa după mine, aşteptând sunetul familiar al urletelor, iar ea se face mai întâi roşie, apoi vânătă de nervi.

– O, Doamne, zice mama nervoasă, ce are copilul?

– O să fie bine peste câteva minute, mamă. Sophie, lasă-ţi sora în pace. Evie nu te mai prosti cu lampa aia...

[1] Actriţă americană faimoasă în anii 1940 (n.tr.)

Tresărim toţi când urletul izbucneşte, în sfârşit. Îmi amintesc să număr secundele dintre fulger şi tunet, ca să-mi dau seama cât de aproape e furtuna.

Strâng la piept capul fiicei mele. Ţipetele ei se intensifică.

– Metheny, iubito, calmează-te. Tata e cu tine. Mami se va întoarce repede. Respiră, draga mea, hai, respiră. Sophie, *te rog*. Eşti cea mai mare şi ar trebui să dai exemplu...

Se aude o bufnitură. Evie sare vinovată de lângă pervazul din bucătărie.

– Nu Beatrix Potter a mea! se vaită mama. Nicholas, am lampa aia de când erai copil!

Metheny, redusă la tăcere de zgomotul brusc, îşi îngroapă faţa udă în umărul meu. Îi cer iertare mamei şi-i dau ţâncul care sughiţă Sophiei, uşurat.

– Du-o la o plimbare prin grădină, până curăţ aici. Şi tu, Evie. Vorbim mai târziu. A, şi Sophs?

Întotdeauna mi-am dispreţuit clienţii care-şi folosesc copiii pentru a-şi spiona soţiile.

– Bărbatul care a venit cu voi azi, spun eu cu relaxare studiată. Nu cred că l-am recunoscut...

– E prieten cu mama, dă ea din umeri, ieşind spre grădină. E cel cu gătitul.

Diger veştile în timp ce mătur cioburile lămpii de porţelan sparte. Deci *asta* e faimosul Trace Pitt, fostul iubit al lui Mal şi actualului ei şef. Nu mi-am dat seama că e atât de tânăr. Şi atrăgător. Şi apropiat soţiei mele.

Mă întreb dacă brusca lui prezenţă peste tot alături de Mal e susţinerea necondiţionată a unui prieten vechi, la nevoie (caz în care, de ce nu Kit?) sau e vorba de altceva.

Iar dacă cea de-a doua variantă e cea corectă, *de când durează chestia asta?*

Golesc gânditor coşul de gunoi într-un ziar vechi, când Evie intră în fugă, murdară pe picioare şi cu un buchet de flori, aproape la fel de mare ca ea.

– Am cules florile pentru bunica, pentru a-mi cere iertare că am spart lampa cea veche.

Apare din spatele bobocilor.

– Nu sunt frumoase?

Mama se tânguieşte încet.

– Micşunelele mele pentru concurs!

Se retrage sus, ca să se întindă puţin, în timp ce eu mă lupt abătut să impun ordine haosului copilăresc pe care Mal îl ţine de obicei eficient sub control. Îi dau lui Metheny la momentul potrivit o linguriţă de Calpol şi reuşesc să o culc, în cele din urmă, însă Sophie şi Evie se ciondănesc încontinuu, tot restul după-amiezii, refuzând să stea cuminţi, chiar şi când încalc toate regulile casei şi le permit să se uite la televizor într-o zi însorită.

– Porcăria asta de televizor e prea mic, zice Sophie îmbufnată, bătând cu călcâiele în marginea canapelei pline de lucruri. Şi nu are Cartoon Network.

– Te rog să nu dai în mobilă, Sophie. Evie, dacă vrei să-ţi sufli nasul, foloseşte o batistă, nu mâneca.

Obraznică, Evie îşi şterge nasul cu mileul apretat.

– Vreau să mă uit la *Charlie şi fabrica de ciocolată*. Mi-am adus noul DVD...

– Of, bunica n-are DVD-player!

– Avem acasă, scânceşte Evie. De ce nu ne putem întoarce acasă, să ne uităm? Şi de ce a trebuit să venim aici?

Oftez.

– E complicat.

Brusc, Sophie se ridică în picioare.

– Tata nu mai locuieşte cu noi, proasto! Nu vine acasă! Niciodată, niciodată, *niciodată!* Or să divorţeze, tu chiar nu ştii *nimic?*

– Sophie, n-a zis nimeni nimic despre...

Se întoarce spre mine, cu ochii ei mari, înspăimântaţi, şi cu faţa palidă şi iritată.

– Ba *da!* Vei divorţa, te vei căsători cu altcineva, iar ea va avea copii, pe care-i vei iubi mai mult decât pe noi, pe noi n-o să mai vrei să ne vezi, ne vei uita şi-i vei iubi pe *ei!*

Mă uit la uşa pe care o trânteşte în urma ei când iese din cameră. Vina îmi răscoleşte măruntaiele. Ştiu, dintr-o experienţă amară, că acesta e numai începutul.

Când Sara îmi dă telefon, la ora ceaiului, şi sugerează să vină şi să mergem împreună cu fetele la Chessington, duminică, mi se pare o idee bună. Mama nu este, în mod clar, în stare să aibă grijă de copii în acest moment, mai ales când se poartă în acest fel, iar mie nu-mi vine o idee mai grozavă. Până acum n-a mai trebuit să fac un program pentru a distra un weekend întreg trei copii mici. Habar n-am ce aş putea *face* cu ele. Weekendurile treceau *întotdeauna* fără probleme. Stăteam un pic cu fetele până când Mal se ducea la Tesco, schimbam becuri arse şi reparam jucării stricate. Tundeam peluza şi uneori ne jucam cu mingea. Mă afundam într-o mare de ziare după prânzul de duminică, în timp ce fetele se jucau probând haine în camerele lor.

Îmi iubesc copiii, normal. Dar conversaţia cu fete de 18 luni, 6 şi aproape 9 ani e limitată, în cel mai fericit caz. În mod normal, facem ceva împreună, jucăm crichet, de exemplu, sau, dacă nu, fiecare îşi vede de ale lui, în părţi diferite ale casei. Suntem fiecare la dispoziţia celuilalt, însă nu ne sufocăm. Nu suntem prinşi într-o casă îndoliată din Esher fără să ne delectăm nici măcar cu giumbuşlucurile iepurelui.

Pentru prima oară, îmi dau seama că libertatea şi viaţa de familie nu sunt nici pe departe legate.

În mod clar, Mal nu are scrupule să îi prezinte fetele noului ei „prieten". Şi e posibil să o *placă* pe Sara. Chiar să se şi împrietenească. În timp, poate va deveni ca o soră mai mare pentru ele, dacă nu altceva...

– O *urăsc!* ţipă Sophie în momentul în care o vede pe Sara coborând din maşina ei.

– Sophie, nici măcar n-ai cunoscut-o.

Se aruncă pe jos, lângă stâlpul de iluminat de la capătul aleii alor mei şi stă pe asfaltul murdar, încrucişându-şi mâinile şi picioarele, în jurul acestuia, ca să se opună anticipatei intrări cu forţa în maşină.

– Nu! Nu mă poţi obliga să merg cu ea!

– Sophie, eşti ridicolă! Sara e foarte drăguţă...

– Ne-a stricat familia! strigă Sophie. E o *distrugătoare de familii!*

O privesc şocat. Nu-mi vine să cred că aud asemenea cuvinte de tabloid din gura fetei mele de opt ani.

– Cine ţi-a spus *asta?*

– Am auzit-o pe mami vorbind la telefon cu unchiul Kit. *Plângea!* Cu lacrimi adevărate, ca atunci când a murit bunicul! Avea faţa roşie ca a lui Metheny şi-i curgeau chestii din nas! Şi i-a zis unchiului Kit, sughiţă ea, că e numai vina *ei!*

Involuntar mă uit către Sara.

– *Te rog,* draga mea. Hai să ne ridicăm de lângă stâlp. Se uită toată strada la tine.

Sophie se încolăceşte şi mai mult în jurul stâlpului.

– Nu-mi pasă!

Îmi ridic mâinile, neajutorat.

– De ce te porţi aşa urât? Sara încearcă să fie *drăguţă* cu tine. Chessington a fost ideea *ei.*

– Şi ce? E o idee proastă!

Evie intră în mașina noastră, pe bancheta din spate și-și scoate capul pe geam.

– O putem împinge la vale, sugerează ea. Se va împrăștia ca un gem de căpșuni, iar oamenii de la ambulanță vor fi nevoiți să folosească lopeți, ca s-o răzuiască de pe trotuar. Vom putea pune rămășițele într-un borcan pe care să-l păstrăm lângă cușca lui Don Juan...

– Evie, de ajuns!

– De ce nu stai pe scaunul din față, cu tatăl tău? îi spune Sara frumos lui Sophie. Eu am stat destul în față, oricum.

– O să-ți vină să vomiți, îi zice Evie încântată.

– Dacă ar fi să mă agăț de ceva, îi șoptește Sara lui Evie, în timp ce se așază lângă ea, în spate, n-aș alege un *stâlp* de iluminat. Câinilor le plac stâlpii. *Gândește-te* pe ce ai putea să te așezi.

Sophie dă repede drumul stâlpului și se ridică. Își scoate tricoul roz cu Bratz[1] și-și ascunde fața înlăcrimată în el.

– Nu stau lângă *ea* nici dacă mergem în trenulețul groazei. Nici măcar n-o să vorbesc cu ea.

– Bine. Dar oricum nici ea nu prea cred că vrea să-ți spună ceva după scena de adineauri.

– Va răci, avertizează Sophie, scuturându-și pantofii de pământ, în timp ce se îndreaptă către mașină, în bluza aia oribilă și subțire. Va face pneumonie probabil și va muri.

– Pune-ți centura de siguranță, Sophie.

Trântește centura.

– Nu ne poate zice *ea* ce să facem. Doar nu e mama. Nu e mama nimănui.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, zice Sara scurt. Nu-mi plac copiii.

Evie rămâne cu gura căscată.

[1] Denumirea unei linii de păpuși (n.tr.)

– *Nici* un fel de copii? întrebă Sophie, şocată de această afirmaţie şi uitând de jurământul ei de a nu vorbi cu Sara.

– Nu.

– Nici măcar bebeluşii?

– Cu atât mai puţin bebeluşii.

– Metheny poate *fi* o pacoste, recunoaşte Evie, privindu-şi sora care doarme liniştită în scaunul ei, cu un zâmbet răutăcios. Mai ales când vomită. Face asta chiar *des*.

– Pe *noi* nu ne placi? întreabă Sophie răsucindu-se pe scaun.

– Încă nu m-am decis, răspunde Sara pe gânduri. Unii oameni îmi plac, iar alţii nu. Pentru mine nu contează câţi ani au. Nu spui că îţi place cineva pentru că e roşcat sau pentru că are ochi căprui, nu-i aşa? Aşa că de ce ar trebui să placi pe toată lumea care se întâmplă să aibă patru ani?

– Sau şase, zice Evie.

– Sau şase. Dacă nu-mi place o persoană, asta e.

– Eşti ciudată, face Sophie înţepată, dar tonul ei îşi mai pierde din vehemenţă.

Mă uit în oglinda retrovizoare. Sara zâmbeşte, iar tensiunea care-mi apăsa umerii se mai duce un pic. În mod clar, intenţia mea de a le-o prezenta drept o prietenă a fost foarte naivă, asta mai ales în ceea ce-o priveşte pe Sophie cea precoce. Trebuie să vorbesc cu Mal despre cât de multe ştie, repede. Dar nu puteam să mai menţin subterfugiul de a rămâne la bunica, pentru a o consola pe ea, pentru multă vreme. Poate e mai bine să dăm cărţile pe faţă acum. Să rupem plasturele dureros al veştii despărţii dintr-odată, decât să încercăm să-l scoatem puţin câte puţin.

E impresionat cât de plini de viaţă sunt copiii. Şi iertători. În timp ce Sara şi Evie dezbat calităţile concurenţilor dintr-un show de televiziune, îndrăznesc să sper că ziua de azi va decurge mult mai bine decât am crezut.

Optimismul meu însă e foarte repede distrus. Înainte de a ajunge pe autostradă, Meteheny se trezește și începe să plângă strigându-și mama, Evie și Sophie încep o eternă ceartă în legătură cu benzile lor desenate, iar eu sunt nevoit să opresc mașina la marginea drumului, pentru că Sara are, așa cum s-a prezis, rău de mașină.

Opresc motorul. Într-o vară am avut o bonă din Croația, căreia i se făcea rău de câte ori urca în mașină. Nici nu putea să ducă copiii la școală. Dar în spatele nenorocitei de biciclete a iubitului ei putea să meargă.

Când Sara revine din tufișuri, se aude un sunet de neconfundat al mezinei mele care tocmai și-a umplut scutecul.

Logic, am uitat geanta cu schimburi. Și, din nou, logic, suntem departe de orice așezare de unde aș putea cumpăra ceva ca să remediez situația.

Îi scot centura lui Metheny și o culc pe bancheta din spate cu ceva dezgust, întrebându-mă ce Dumnezeu trebuie să fac acum. În mod clar, n-o pot lăsa așa: e murdară până-n vârful capului de rahat de culoarea muștarului. Mă abțin cu greu să nu vomit. Doamne, suntem la cel puțin o jumătate de oră de orice localitate. Cum de o ființă atât de mică și frumoasă poate produce o materie atât de toxică, încât ar putea decima o întreagă armată SWAT?

Privesc neajutorat în jur. Mașina trepidează alarmant, în timp ce vehiculele trec pe lângă noi cu o viteză ce pare incredibil de mare. Nu e vorba că nu sunt obișnuit să schimb scutece, am făcut asta de nenumărate ori, pentru fiecare dintre fetele mele. Numai că n-am ce-mi trebuie. N-am cremă, scutece, baie cu apă caldă și nici haine de schimb.

Metheny urlă și mai tare. N-am ce face, va trebui s-o curăț cât de bine pot și s-o înfășor în haina mea. Mă rog Domnului, în gând, să ajungem în lumea civilizată, înainte să mai scoată o nouă șarjă în sacoul meu Savile Row.

Sophie mă priveşte cum mă lupt zece minute cu un pachet de şervețele de la Sara din geantă şi face o tonă de glumiţe înainte să mă informeze că mama ei ţine întotdeauna un scutec de rezervă, un pachet de şervețele umede şi un rând de haine de schimb sub trusa de prim ajutor din portbagaj.

Scrâşnesc din dinţi, conştient că miros ca un WC. Am rahat pe mâini, pe pantaloni şi, Dumnezeu ştie cum, în păr. Îmi spun că fetele nu sunt mai rele decât trebuie să fie în mod normal. E logic să înduri mult mai greu, singur, neajunsurile copilăreşti. Şi, în ciuda prezenţei fizice a Sarei, îmi dau seama că, fără Mal lângă mine, sunt cam pe cont propriu.

În fiecare dintre cele patru weekenduri care urmează, situaţia se înrăutăţeşte. Asta din diverse motive, printre care şi neaşteptatul, dar incontestabilul proces de întinerire al lui Mal.

– Te-ai tuns! exclam eu într-o duminică, de la mijlocul lui mai.

Roşeşte.

– Kit m-a convins să merg la un stilist din Londra. Îţi place?

– Da, zic eu nu foarte convins. E foarte scurt, foarte băieţesc, dar îţi stă bine. Nu cred că te-am mai văzut vreodată cu părul atât de scurt.

– L-am mai avut aşa, îmi spune ea, înainte să ne cunoaştem. Dar tu nu m-ai lăsat niciodată să-l tai. Ai insistat să-l las aşa, lung.

– Da?

– Insistai pe o grămadă de lucruri, Nicholas.

Zâmbeşte şi dă din umeri. O urmăresc îndepărtându-se pe trotuar, spre maşină, unde o aşteaptă Trace din nou. Nu mă mai pot păcăli că nu e ceva între ei. E foarte evident că strălucirea din ochi i se datorează în totalitate şi e pentru el.

O gelozie imensă mi se strecoară în suflet. Faptul că Mal se va debarasa atât de simplu de căsnicia noastră, ca de o piele nedorită şi îmbătrânită, din care va ieşi o variantă mai luminoasă şi mult îmbunătăţită a eului ei prăfuit de femeie măritată, este o consecinţă a despărţirii noastre pe care, în mod narcisist, n-am luat-o niciodată în calcul. Dar, de fiecare dată când le lasă pe fete, pare că a întinerit, redevenind nimfa cu spirit liber pe care am salvat-o în Covent Garden. Pentru prima oară, după ani de zile, mă trezesc *observând-o*. Eterna ei fragilitate – atât de înşelătoare –, ochii tot timpul jucăuşi şi profunzi. Felul în care te subjugă, în care te face să te simţi stăpânul Universului, doar cu o privire sau cu o ridicare din sprâncene. Şi toată frumuseţea şi fericirea asta extraordinară erau ale mele, o ţineam în palma mâinii mele. Iar acum nu mai am nici măcar dreptul să ştiu cum îşi va petrece zilele, şi, mai ales, nopţile.

Relaţia Sarei cu fetele nu s-a îmbunătăţit. M-am gândit – am sperat, mai degrabă – că ostilitatea lor faţă de ea va scădea, odată cu trecerea timpului. Spre disperarea mea, reciproca pare să fie mult mai valabilă. Sophie, în mod special, e rezervată şi necomunicativă. Evie e pur şi simplu obraznică. Metheny nu-şi prea dă seama de schimbările dramatice din viaţa ei, dar se alătură suferinţei generale din familie şi e mofturoasă, morocănoasă şi insistentă.

De la sine înţeles, răbdarea bine intenţionată de la început a Sarei păleşte în curând.

– Nu m-am aşteptat la ridicări în slăvi, îmi zice într-o zi când Sophie lasă special umbrela udă pe noua ei haină din piele de căprioară, cu rezultate dezastruoase, dar trebuie să se străduiască din răsputeri să-mi demonstreze cât de mult mă *urăsc?*

Îmi pun jos ziarul.

– Sunt sigur că a fost un accident.

– Pe dracu' a fost un accident, Nick, dar nu vorbesc numai despre haină. E vorba de *tot*. Nu mai avem nici o clipă pentru noi. La serviciu nu mai îndrăznim să stăm în aceeaşi încăpere, ca să nu se considere favoritism – pentru Dumnezeu, Emma a demisionat din cauza mea. Joan practic bombăne când trec pe lângă ea, iar lui Fisher i se pare că acum e îndreptăţit să mă ciupească de fund de câte ori apare la birou. Reputaţia mea e făcută praf...

– Nu eşti singura în situaţia asta, comentez eu cu amărăciune.

– Mda, dar tu eşti deja partener. Nimeni n-o să te acuze pe tine că te-ai culcat cu şeful ca să ajungi sus. Dar de câte ori *câştig* un caz, toată lumea va spune că e pentru că mi-o trag cu marele Nick Lyon. Şi pe urmă, subliniază ea, întorcându-se la subiectul iniţial, în weekenduri copiii stau cu noi 24 de ore din 24. Ne vedeam mai mult timp pe vremea când încă mai locuiai acasă!

– Asta-i viaţa de familie, spun eu neputincios. Aşa stau lucrurile.

– Dar nu e familia *mea*, nu-i aşa? Strică tot.

Mă uit fix la ea.

– Sunt copiii mei.

Se îndreaptă către fereastră şi se uită prin jaluzelele verticale cu un gest de frustrare care începe să-mi devină familiar.

– Încep să cred că soţia ta a plănuit tot, spune ea cu obidă. Ne lasă copiii pe cap în fiecare weekend, în timp ce ea se simte bine cu bucata aia bună. Şi-a aranjat lucrurile, nu? Iar noi suntem blocaţi în apartamentul ăsta minuscul, cu trei copiii de necontrolat...

Ameţesc de la puseul de gelozie pe care-l simt în stomac la gândul că soţia mea e cu altul.

– Cel puţin acum le lasă să stea aici, reuşesc eu să zic. În mod sigur nu i-a fost uşor.

Gura Sarei se schimonoseşte într-un zâmbet respingător.

– Biata văcuţă! E blocată undeva trăgându-şi-o cu domnul Sex în persoană, în timp ce noi trebuie să ştergem nasuri şi să schimbăm scutece pline de rahat tot weekendul. Mă doare sufletul.

Se aşterne tăcerea. Sara îşi pleacă privirea, ruşinată.

– N-am vrut să spun asta, zice. Numai că...

– Ştiu.

Şi vorbesc serios. Majoritatea copiilor nu sunt, dacă suntem sinceri, prietenoşi decât cu părinţii lor şi nu chiar tot timpul. Sau aproape niciodată. Pentru fiecare moment petrecut cu ei, pe care nu-l vei uita niciodată, când mânuţele grăsuţe se încolăcesc în jurul gâtului tău şi pentru zâmbetele însorite pe care le păstrezi undeva în minte, plăteşti cu multe momente de tristeţe şi nervi. Copii cer, insistă şi controlează. Te obligă să nu fii egoist şi, cum aceasta nu este o stare natural umană, să le faci tot timpul pe plac naşte resentimente, care la rândul lor fac să apară vina.

Nu pot să-i reproşez Sarei că nu-şi doreşte prea mult să aibă copii prin preajmă. Iar în acest fel concentrat, intens şi tot timpul, nici eu nu vreau. Până acum credeam că, pentru un bărbat, divorţul înseamnă că nu-şi vede copiii îndeajuns de mult. Nu mi-a trecut prin cap că *prea mult* nu e un lucru bun.

– Sâmbăta viitoare e o petrecere, zice Sara, aprinzându-şi o ţigară.

Fumatul se pare că a ieşit din exclusivitatea postcoitală de până acum.

– E la un prieten de-al lui Amy. Mi-ar plăcea să merg.

– Nu mă deranjează să stau aici cu fetele...

– Să merg, zice ea apăsat, cu *tine*.

Îmi fac vânt cu mâna ca să înţeleagă.

– Scuteşte-mă, izbucneşte Sara. E apartamentul *meu*.

Nu vreau să merg la petrecerea din casa prietenului lui Amy. Deja ştiu cum va fi: întunecos, zgomotos, înghesuit, cu muzică oribilă şi vin şi mai prost. Mă simt ca un părinte care invadează spaţiul adolescenţilor şi care va fi obiectul curiozităţii şi al deriziunii. Sara va dori să se relaxeze şi să fumeze iarbă pe scări – da, am fost şi eu student –, dar va simţi că nu poate pentru că va trebui să aibă grijă de mine.

Dar are *nevoie* de aşa ceva. Are nevoie să mă integreze în cealaltă parte a vieţii ei, pentru ca relaţia noastră să fie reală. Şi poate, în absenţa copiilor, vom putea să facem sex sălbatic şi fără limite, la fel ca înainte, şi nu partidele pe fugă (dacă-vor-intra-în-cameră, *sex de căsătoriţi)* pe care le avem acum.

O sun pe Mal şi-i spun că nu le pot lua pe fete în weekendul ăsta. Nu pare nici surprinsă şi nici deranjată, de fapt pare încântată, pentru că ei – „ea şi Trace", gândesc în sinea mea – plănuiau să meargă în Franţa, în weekendul viitor, tot în căutare de furnizori. Pot lua şi copiii, nu-i nici un deranj, de fapt schimbarea le-ar putea face foarte bine: rămâne pe săptămâna viitoare, atunci?

Mi le imaginez pe fiicele mele râzând şi sărind de încântare în spatele maşinii lui ultimul răcnet, cântând *Frère Jacques* cât le ţin plămânii lor de copii. Încântate de ideea unui tunel care trece pe sub apă, de aventura de a călători într-o ţară străină, de a dormi în pat pe cearşafuri franţuzeşti, în loc de perne englezeşti. Mi-o închipui pe Mal aplecându-se pentru a-şi săruta idolul cu maxilar pătrăţos pe obraz, zâmbind mulţumită cu gândul la vreo amintire erotică din noaptea anterioară, *„dormez-vous, dormez-vous"*...

– Nick? Te simţi bine?

Tresar, vărsându-mi vinul – execrabil, mă mir că nu dizolvă covorul – din paharul de plastic.

– Scuze, eram cu mintea aiurea.

Sara se apleacă pentru a se face auzită peste muzică.

– Cum merge?

Petrecerea este exact așa cum mă temeam că o să fie. Sunt într-adevăr tatăl de familie în această adunătură socială, având dublul vârstei medii a participanților, la o primă privire. Cred că voi face un atac de cord dacă muzica va mai urla în halul acesta. Aproape că-ți tremură oasele! În semiobscuritatea din jurul meu, cupluri care probabil nici nu-și știu numele unul altuia fac schimb de salivă, dacă nu de glume. Câteva perechi ies din tradiționalul tandem băiat-fată. E imposibil să porți o conversație în altă parte decât în bucătărie, a cărei lumină fluorescentă, stridentă, luminează fețele palide și absente ale grupului de avocați de elită surprinși în stadii diferite de alterare mentală. M-am înșelat doar într-o mică privință: mirosul dulce de marijuana pe care mi-l amintesc de la petrecerile din studenție e absent, fiind înlocuit de o pulbere fină de praf alb, șic și scump, pe care o poți detecta la chiuveta din baie și care e aranjată în linii impecabile pe suprafața unei oglinzi pătrate de poșetă, în mod romantic imprimată cu o litografie a unei fotografii de la logodna Prințului Charles cu Lady Di, completată cu o pisică hidoasă care face o plecăciune.

Eu și Mal am nimerit odată la o petrecere destul de asemănătoare, la scurt timp înainte de a ne logodi, la invitația lui Kit, normal. A dispărut de cum am apărut noi pentru a-l urma pe scriitorul de ghiduri de călătorie, de ale cărui articole și nu numai, se îndrăgostise. Eu și Mal ne țineam de mână asemenea unor copii pierduți, cerându-ne scuze în modul acela britanic, specific, la fiecare două minute, când cineva ne călca pe picioare sau ne împingea când treceau pe lângă noi.

– Of, Doamne, sunt prea bătrână pentru așa ceva, exclamase ea brusc când un tip vulgar se atinsese de ea, arzându-i

cu ţigara umărul gol. Te rog, Nicholas, *te rog*, scoate-mă de aici.

Ne-am petrecut noaptea în patul nostru dublu, sigur şi uzat, din apartamentul meu, puţin ruşinaţi de această trecere rapidă către o maturizare prematură, dar încântaţi şi uşuraţi că gândim la fel. Şi bineînţeles, eram încă într-un stadiu al relaţiei în care n-ai nevoie de prezenţa benefică a celor din jur. Ne eram suficienţi unul altuia.

M-am trezit în dimineaţa următoare cu formele bronzate ale lui Mal înfăşurate în aşternuturile mele de bumbac egiptean, cu părul ei negru revărsat pe perna crem şi cu sfârcurile mici şi brune mândru înălţate chiar şi în somn. Era splendidă şi am ştiut atunci, fără nici o urmă de îndoială, că vreau să mă trezesc alături de această femeie minunată în fiecare zi, pentru tot restul vieţii. În weekendul următor, după ce am cumpărat inelul – un opal: culoarea cremoasă de perlă îmi părea că închide în ea imaginea lui Mal din acea dimineaţă –, am cerut-o în căsătorie.

Mâna Sarei coboară posesiv între picioarele pantalonilor mei din stofă.

– Chiar vei purta costum? m-a întrebat în timp ce ne pregăteam de petrecere. N-ai şi tu nişte jeanşi?

Îmi simte erecţia.

– Se pare că petrecerea are loc în altă parte, îmi toarce ea în ureche.

Zâmbesc palid. Îşi atinge trupul de al meu, încântată. Nu ştie că erecţia mea nu se datorează prezenţei ei tinere, vibrante, ci unei amintiri vechi de zece ani legate de o altă femeie în patul meu.

– Iartă-mă...

– Stai liniştit. Se întâmplă. Nu-i mare lucru.

Ştim amândoi că minte. Sexul nu e numai o parte importantă a relaţiei noastre, ci o defineşte. Când lucrurile încep să meargă prost în dormitor – care, până acum, era singurul loc unde mergeau bine, garantat – pentru noi nu e ca un mic sughiţ, şi poate fi rezolvat doar cu o schimbare de decor sau un somn bun.

Îmi îndoi braţul sub cap şi mă zgâiesc la tavan. Crudul adevăr este că acea pasiune de nestăvilit pe care o simţeam pentru ea, *nevoia* disperată a dispărut la fel de repede şi de inexplicabil precum a şi apărut. Brusc, după toate lunile astea de dorinţă, nu o mai vreau. N-a greşit cu nimic. E la fel de sexy şi de atrăgătoare ca în ziua când ne-am cunoscut. Dar nu şi pentru mine.

Sara coboară din pat şi-şi strânge chimonoul roşu în jurul formelor voluptuoase, înfăşurându-l bine pe lângă ea, de parcă i-ar fi frig.

– Mă duc să beau nişte apă, explică.

Dau din cap, iar ea plecă spre bucătărie.

E vina mea, bineînţeles. Ştiam că asta se va întâmpla. Dragostea rezistă, pasiunea însă nu. A dispărut fără nici un avertisment. N-a mai rămas nimic. Măcar dacă s-ar fi stins înainte să descopere Mal. De ce *acum?* Când tot ce se întâmplă nu poate aduce decât şi mai multă durere?

Sara a fost partea disponibilă, chiar partea instigatoare a relaţiei noastre. Dar e atât de *tânără*. Deci, în pofida măştii sociale şi a calităţilor din dormitor, are foarte puţină experienţă când vine vorba de bărbaţi. Ştiu că sentimentele ei pentru mine nu sunt atât de ocazionale şi de diluate, aşa cum sunt ale mele pentru ea (de natură mai mult carnală). Ţin mult la ea, o plac şi o respect şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e s-o rănesc, însă asta e. Îi place ideea de a fi îndrăgostită. O dragoste copilărească, poate, dar nu mai puţin puternică din acest motiv.

Mai presus de orice, n-ar fi trebuit să accept să mă mut cu ea. Să-i permit alimentarea unor fantezii despre un final de genul „și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe". A fost o prostie din partea mea și o cruzime, de altfel. Când eu încă îmi mai iubesc soția.

Aud sunetul dușului și mă dau jos din pat. E trei dimineața. Mal e probabil în Franța acum, cuibărindu-se la pieptul iubitului ei într-o pensiune încântătoare din Normandia. Dar, brusc, nu mai pot aștepta.

Stau la fereastră și privesc în stradă cu mobilul la ureche. Sună de patru ori, după care intră mesajul de pe robot. Ascult vocea lui Mal care explică de ce „nu putem răspunde acum", imaginându-mi cum trebuie să se propage ecoul în întunericul bucătăriei, speriindu-l pe bietul iepure din debara.

– Mal, încep eu disperat. Știu că am fost un prost nenorocit. Ce am făcut e de neiertat. Nu merit o a doua șansă. Dar, *te rog*, Mal. Te rog nu-mi închide ușa. Te iubesc prea mult. Știu că nu... ezit, că nu ești singură. Chestia asta mă omoară, dar îți jur că nici nu-mi pasă. Nimic nu mai contează în afară de faptul de a fi cu tine.

Mi se stinge vocea.

– Doamne, Mal, îmi doresc mai mult decât orice să pot da timpul înapoi. Îmi doresc să-ți fi spus cât de fericit mă faci, cât de mult îmi place să mă întorc la tine în fiecare seară și să mă trezesc cu tine în fiecare dimineață. Știu că am greșit. N-am nici o scuză. Dar, *te rog*, Mal. Dă-mi o altă șansă. Îți jur că nu te voi dezamăgi. *Te rog*.

Nu mai știu ce să zic. După o clipă lungă de tăcere, îmi închid telefonul. În spatele meu, Sara apare în pragul ușii. Habar n-am de când stă acolo, sau ce a auzit.

Știu, într-un mod profund, instinctiv, ce va spune, chiar înainte să deschidă gura și să schimbe lucrurile pentru totdeauna.

– Sunt gravidă, zice ea.

14

Sara

– Nu, zice mama.

– Dar, mamă...

– Am spus *nu*.

Vocea ei se aude înfundat. Mi-o închipui la chiuveta din bucătărie, cu telefonul între ureche şi bărbie, curăţând nenorociţii de cartofi ai lui tata pentru cina din seara asta.

Încerc un ton conciliant.

– E foarte cumsecade, mamă. Ţi-ar plăcea. Dacă l-ai cunoaşte, ai...

– Bărbaţii cumsecade nu-şi părăsesc soţia pentru prima fufă care-şi ridică fusta, zice mama răspicat, şi categoric nu au tupeul să vină în vizită la părinţii amantei ca să stea la taclale la un ceai şi-o prăjitură. N-am nevoie de aşa ceva. Aici nu e bine-venit şi poţi să-i transmiţi asta din partea mea.

Mă înroşesc.

– Chiar trebuie să faci totul să sune atât de sordid, mamă?

Răzuieşte. Răzuieşte.

– Bieţii copii! Ca să nu mai vorbim despre săraca soţie. Nu ştiu cum de mai poţi dormi noaptea.

Se aude un zgomot în momentul în care aruncă un cartof în oală.

– Gândeşte-te cum te-ai fi simţit tu dacă tatăl tău m-ar fi înşelat şi...

– Dacă mă întrebi, cred că e un miracol al dracului de mare că n-a făcut-o, ripostez, şi chiar nu ştiu cum de te-a suportat toţi anii ăştia.

Arunc telefonul pe canapea. *Rahat,* n-ar fi trebuit să zic aşa ceva. Acum am greşit de două ori. Va trebui s-o sun înapoi şi să-mi cer scuze că am fost obraznică şi i-am închis telefonul, după care voi fi nevoită să suport o altă predică despre Păcate, Carne şi despre cât de Incorect e să te încurci cu Bărbaţi Însuraţi.

Nu ştiu de ce mă simt vinovată ca dracu' din cauza asta. Mă rog de luni întregi ca Nick să-şi părăsească soţia. OK, imaginea celor trei fetiţe care suspină noaptea-n somn, pentru că tati a plecat, nu mi-a picat prea bine – nu sunt Cruella De Vil – dar n-am crezut nici o clipă că o să mă afecteze *atât* de mult. În unele nopţi mă foiesc în aşternuturi, gândindu-mă la feţele lor palide şi pline de lacrimi, în timp ce Nick doarme ca un prunc nevinovat lângă mine. Se pare ca mama a reuşit să-mi transmită o tâmpită de conştiinţă, la urma urmei.

Dau un şut prosopului pe care Nick l-a lăsat pe jos în mijlocul sufrageriei şi merg la bucătărie. Sunt urme de cafea pe tot bufetul, iar chiuveta e plină de căni şi farfurii murdare de aseară. A făcut destul zgomot fâţâindu-se pe aici la şase dimineaţa, când eu *încercam* să-mi fac somnul de sâmbătă. Mă gândeam că se simte şi el să încarce nenorocita aia de maşină de spălat vase, ce mama dracu'...

Ţip, în momentul în care un gândac de bucătărie de mărimea unui pui de pisică iese din spatele frigiderului.

Se opreşte în mijlocul bucătăriei, la jumătatea drumului dintre mine şi uşă, agitându-şi antenele dezgustătoare. Tremur, dându-mi seama că sunt desculţă. Dacă animalul ăsta mi se urcă pe picioare, o să fac infarct.

Prudentă, caut ceva să arunc în el. Doamne, unde sunt bărbaţii când ai nevoie de unul? Deşi Nick e mai mult genul care sare pe masă la vederea unui şoarece. Într-un fel, nu mi-l pot imagina prinzând un gândac cu mâna.

Arunc un prosop umed. Gândacul se fofilează în spatele chiuvetei. E clar că n-o să mai spăl nici un vas pe ziua de azi. Nu mă apropii de chiuvetă până când chestia aia nu va muri.

Mă uit atentă în jur să văd dacă nu mai apar şi alţi confraţi ai gândacului şi-mi fac o cană cu ceai – „Doamne, mi-a zis Nicholas, nu pliculeţe de ceai! N-ai nişte Earl Gray vărsat?" – şi mă tolănesc pe canapea, cu picioarele sub fund. Pernele mai miros încă a vomă. Am spălat-o de atâtea ori, încât am adus-o la disperare, şi tot nu am scăpat de duhoare.

Mi-e greu să recunosc, însă trebuie să-mi scot pălăria în faţa soţiei lui Nick. Să vomiţi pe o canapea Conran imaculată, care *nu* a fost luată de la reduceri, e o palmă a dracului de tare dată unei rivale.

La dracu'! Poate să ia canapeaua. La urma urmei, eu am rămas cu bărbatul.

Un fior de plăcere îmi cuprinde tot corpul şi rânjesc în cană. La naiba cu mustrările de conştiinţă. Chiar şi-a părăsit nevasta. OK, a fost puţin constrâns, dar mă pot considera ca făcând parte dintre legendele urbane. Amanta care a reuşit ca, la apusul soarelui, să rămână cu el. Nu-i de mirare că Amy moare de ciudă.

Nu mi-a venit să cred când a dat buzna în apartamentul meu şi mi l-a întins pe tavă. Pur şi simplu. Nici măcar n-a făcut scandal.

Nick a bolborosit ceva despre găsirea unui hotel, dar, bineînţeles că zicea asta ca să nu mă simt *obligată* să-i propun să se mute cu mine. De parcă puteam să las o *asemenea* şansă să-mi scape printre degete. Nu e chiar felul în care îmi doream să se întâmple – ar fi fost drăguţ să-şi părăsească el nevasta şi

să-mi spună că nu poate trăi fără mine, să mă implore să-l primesc, în loc să stea aici pentru că l-a gonit ea –, dar, până la urmă, rezultatul contează. Cel mai important lucru e că suntem *împreună*.

Orice relație are probleme la început. E de așteptat. Suntem cam înghesuiți în apartamentul ăsta, iar Nick nu se prea descurcă. A avut prea mulți ani pe cineva care să se ocupe de el, care i-a gătit cine calde și i-a călcat cămășile. Și e destul de solicitant să trebuiască să arăți sexy 24 de ore, 7 zile pe săptămână. Sunt nevoită să mă trezesc devreme și să mă furișez în baie, pentru a mă aranja, înainte să mă vadă. A părut puțin șocat, într-o dimineață, când m-a văzut *au naturel*[1]. E vina mea: treceam prin propriul moment gen *Mary cea cu vino-n coa'*[2], după o noapte de sex cam pervers.

Una peste alta însă, cred că totul i se pare foarte romantic. Boem. De parcă ar fi din nou student, tânăr, de capul lui, și fără griji. Pariez că e o alternativă simpatică la toate responsabilitățile alea familiale.

Ridic telefonul și formez.

– Hei, eu sunt.

– Dacă mă iei iar cu povești siropoase, să știi că închid, mă avertizează Amy.

– Îmi pare rău, păpușă, dar luna de miere s-a terminat. Nu ți-am povestit? Lasă haine murdare împrăștiate pe jos și nu deosebește o masă de călcat de un vibrator.

Râde cu zgomot.

– Nu-i de mirare că ai nevoie de un pat foooarte mare.

– Vrei să mergi la Camden Market în dimineața asta? întreb. Dacă ne grăbim, putem ajunge înainte de ora 11. Mă gândeam să mă învârt pe acolo în căutarea unor cercei de argint, pentru că am senzația că am pierdut unul din cei indi-

[1] Așa cum sunt în realitate (în lb. franceză, în original)

[2] Comedie romantică din 1998 (n.tr.)

eni la sală, chicotesc. Probabil l-a confiscat Roj pentru al lui Prinţ Albert.

– Heiii! Te rog, nici nu mi-am terminat micul dejun.

– Ne vedem acolo?

– Nu ştiu ce să zic. Mă *pregăteam* să merg la ai mei.

– Ei, hai, trăieşte periculos, Ames, o linguşesc eu. E o zi frumoasă. Şi am putea lua prânzul la Dômes, n-am mai fost de secole acolo.

Simt că e tentată la gândul rasolului de peşte.

– Unde ţi-e iubitul?

– Îşi vede copiii. E prima oară de când s-au despărţit. Soţia îi aduce acasă la mama lui, pentru weekend. Nu se va întoarce până mâine-seară. Te rog, te rog frumos! O să-ţi împrumut albumul lui James Blunt!

– Dacă-mi împrumuţi rochia ta Oasis pentru o săptămână, ne întâlnim în 40 de minute.

Când ajung la intrarea în piaţă, ea e deja acolo. Ne plimbăm pe lângă tarabele cu nimicuri, gablonţuri şi chestii vintage ceva timp, pipăind lucrurile pe care le ştim de anul trecut şi făcând remarci nerușinate. Din nu ştiu ce motiv, un set de oale de noapte – a lui şi a ei – ne înveseleşte peste măsură. Până la urmă cumpăr o pereche delicată de cercei din argint şi chihlimbar.

– Doamne, priveşte musculiţa înţepenită în chestia asta, se minunează Amy, îţi imaginezi cât de vechi trebuie să fie?

Cumpără un joc vechi pentru ziua lui Terry.

– Ştiu că nu e prea romantic, admite Amy, dar cel puţin îl poate duce acasă, fără ca soţia să creadă că ar putea fi de la altă femeie. Trebuie să recunosc, zice ea îmbufnată, când ne aşezăm să luăm masa, că radiezi de fericire. Trăieşti într-un basm cu final fericit, nu?

– Mai mult sau mai puţin, rânjesc, cercetând meniul.

– Vorbeşte-mi de partea mai puţin grozavă, oftează Amy, pentru că nu cred că pot suporta ceva romantic acum.

– Păi, i-a murit tatăl săptămâna trecută şi, ca să-l înveselesc, m-am costumat în şcolăriţă şi i-am tras-o pe canapea în văzul întregului cartier, încep.

Amy se îneacă cu apa minerală.

– Şi, şoptesc eu, aplecându-mă peste masă, şi-a înfipt – ştii tu ce – în fundul meu.

– Glumeşti? Cum aşa, fără să întrebe?

– Şi fără un nenorocit de lubrifiant, spun eu aprinsă. M-am resimţit trei zile.

– Păi, a fost la o şcoală publică. Trebuia să te aştepţi la aşa ceva.

Renunţăm la subiectul cu sexul anal, când apare chelnerul să ne ia comanda. Nu prea am chef să beau vin, însă Amy comandă un pahar de Sancerre. Cred că pur şi simplu n-am poftă.

Rup o crochetă.

– Acum, lăsând gluma la o parte, Amy, uneori stau şi mă gândesc. Ştiu că între noi a fost mereu vorba despre *sex*. Adică acesta e motivul principal pentru care ai o aventură. Dar, uneori, mai ales în ultima vreme, sexul pare foarte impersonal. Încercăm tot felul de chestii *sălbatice* în pat – şi în afara lui, după cum ţi-am spus – şi, în general, nu mă opun să încercăm tot ce are chef, asta dacă nu implică ţigări aprinse ori peştişori vii.

Îmi ling arătătorul, scormonind neliniştită în firimituri.

– Dar prea multă tandreţe nu există. Abia mă mai sărută. E numai... nu ştiu, Ames, zic eu aproape izbucnind în lacrimi. E doar o senzaţie. Uneori parcă nici nu mă *vede*.

Urmează o scurtă tăcere. Amy pare, logic, uimită de rapida mea trecere de la fericirea ţanţoşă, la furtună în Paradis.

Şi eu sunt puţin nedumerită. Nu îmi dădusem seama că e atât de grav până în clipa când am deschis gura să vorbesc.

– Eşti sigură că nu sunt decât păreri de-ale *tale*, că vrei mai mult de la el? întreabă ea. Acum că staţi împreună.

Ia coşul de pâine de lângă mine.

– Să ai o aventură e un lucru, însă acum eşti într-o relaţie. Totul s-a schimbat brusc. *Bineînţeles* că vrei mai mult decât să v-o trageţi pe canapea. Şi sunt sigură că va fi bine, numai că trebuie să ai răbdare, atâta tot. E o schimbare importantă pentru amândoi.

Îmi revin rapid. La urma urmei, eu sunt un exemplu fericit pentru altele. Dovada că, până la urmă, poate *funcţiona*.

– Sunt sigură că ai dreptate, spun eu veselă. La urma urmei, ce se întâmplă în dormitor spune multe despre restul relaţiei, nu? Atâta timp cât totul merge bine în privinţa asta, celelalte lucruri se vor rezolva până la urmă. Trebuie doar să învăţăm cum să locuim împreună.

– Sunt sigură că totul va fi bine, repetă ea ca un ecou.

Îmi micşorez ochii.

– Ce e? Hai, spune!

Se lasă pe spatele scaunului în momentul în care chelnerul îi pune supa în faţă, alegându-şi cuvintele.

– Cred că – nu sunt sigură că l-aş lăsa să-şi petreacă atâta timp cu soţia şi copiii acum. Nu trebuie să-i aminteşti ce a pierdut, dacă înţelegi unde bat.

Mă holbez la ea, surprinsă.

– Uite ce e, reia, copiii sunt singurul lui punct slab. Hai, Sara, de câte ori un client de-al tău nu s-a întors acasă când, după stabilirea custodiei, şi-a dat seama că nu-şi va mai vedea copiii decât o săptămână de Crăciun şi două în vacanţa de vară?

Îmi dau seama că Amy a pus degetul exact pe rană.

– N-am vrut să insinuez că s-ar putea întoarce la ea, mă liniştește ea. Dar de ce să rişti? Ea îl cunoaşte mai bine decât oricine, nu uita. Poate în momentul ăsta îi pregăteşte ceva bun la bucătărie, legănând bebeluşul acela drăguţ în braţe şi trezindu-i nostalgia pentru viaţa de familie.

Soarbe din ciorbă.

– Primele săptămâni după ce pleacă de acasă sunt o perioadă delicată. Şi tocmai şi-a pierdut tatăl. În locul tău, nu l-aş scăpa din ochi.

– Nu-l pot opri să-şi vadă copiii, n-aş vrea...

– Nici nu-ţi spun să faci aşa ceva. Asigură-te numai că eşti prin preajmă, doar atât, tu, mai degrabă decât ea. Războiul nu e pe deplin câştigat. Nu-i oferi şansa de a-l recâştiga. Ştiu că nu suporţi copiii, dar va trebui să te prefaci, pentru o perioadă. Scoate-i la plimbare în Chessington, de exemplu. Mai târziu, când lucrurile se vor mai aşeza, te vei putea relaxa.

Privesc spre platoul meu de calamari.

– Nu prea mi-e foame, Ames. Cred că supa ta de peşte îmi provoacă greaţă.

Amy îşi înfige veselă furculiţa într-o bucată de caracatiţă prăjită.

– Cel puţin nu sunt greţuri de dimineaţă, mormăie ea.

Zece zile întârziere. Nu e foarte mult, nu? Ştiu că mi-am luat toate pilulele. Am verificat. Există multe motive pentru care să-mi fi întârziat ciclul. Porcăria aia de mâncare chinezească, de exemplu – am bolit ca un câine două zile, din cauza ei. Lipsa exerciţiului fizic. De-abia am mai dat pe la sală de când s-a mutat Nick. Îi place să mă găsească acasă, când se întoarce de la birou. Ca să nu mai vorbim despre stres. Apartamentul e cam aglomerat pentru doi adulţi, iar

când mai apar și trei copii, așa cum s-a întâmplat de câteva weekenduri încoace, se transformă într-un adevărat haos.

Ridic jaluzeaua cu ajutorul degetului și mă uit pe stradă, în timp ce Kat se gudură pe lângă gleznele mele. Chessington a fost un fiasco total, a plouat, copiii m-au urât, dar cel puțin am fost acolo. Și presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare că nevasta lui Nick îi lasă pe copii să vină aici. Mama lui refuză să-i pângărească casa – ne-am înțelege precum câinele și pisica, e clar – pentru că altfel nu l-aș mai vedea deloc pe Nick în weekenduri.

Mă uit cum soția lui scoate bebelușul din scaunul de mașină și începe să descarce bagajele din portbagaj. Prima oară când am văzut toate chestiile alea de copil împrăștiate prin apartamentul meu, nu mi-a venit să cred. Tot calabalâcul ăla pentru un copil mic. De-abia te mai poți mișca de pachete cu scutece, biberoane și jucării. Ca să nu mai vorbim de mielul acela vechi de jucărie, care, invariabil, e de negăsit cu cinci minute înainte de ora de culcare și are nevoie de cam două ore de căutări, după care e găsit într-un loc total neașteptat, precum cuptorul cu microunde, de exemplu.

– Uite, Kit-Kat, îi spun eu ridicând-o la geam, zeul ultrasuperb al sexului a venit din nou.

Îmi lipesc nasul de geam, în timp ce tipul ia bagajele de la soția lui Nick, râzând la o remarcă de-a ei și punându-și, relaxat, un braț pe umărul ei. Doamne, uită-te la fundul acela drăguț, în jeanșii ăia cu talie joasă. Eu nu l-aș da afară din pat, clar. Cum dracu' reușește? N-a fost singură decât un minut și s-a ales cu minunăția asta să-i încălzească așternutul. Nu-i de mirare că Nick fierbe în suc propriu.

E bucuros pentru ea, pe dracu'. E atât de gelos încât vede roșu în fața ochilor. Nu că mi-aș face griji: e doar o chestiune de orgoliu masculin. Ceva teritorial. N-are legătură cu ceea ce simte pentru *ea*. Iar mie îmi ușurează lucrurile, făcându-le

mai sigure. Chiar dacă ar vrea să se întoarcă la ea, ceea ce *nu*-şi doreşte, faptul că ea se tăvăleşte cu o asemenea bucăţică închide practic uşa oricărei posibile împăcări. Exact ca la Hollywood: un final perfect şi fericit.

Sau aproape.

Sophie priveşte spre fereastră şi-mi face un semn cu degetul pe gât, pe care nici unul dintre părinţi nu-l vede. E o mare figură. Mă abţin să nu scot limba la ea. Poate că soţia lui Nick nu e chiar altruistă când le lasă să stea aici.

Cea mică e în regulă – plânge şi face pe ea – dar când doarme e chiar dulce. Ceea ce, din fericire, se întâmplă destul de des. Şi nici Evie nu e aşa de nasoală. Ne-am găsit chiar şi o pasiune comună pentru *The X Factor*[1] – e la fel de mare fană ca şi mine. Însă Sophie e îngrozitoare – am auzit-o pe mica vrăjitoare spunând că tăticul ei s-ar întoarce acasă şi ar „iubi-o din nou pe mami" dacă m-ar putea face să dispar. În ceea ce o priveşte pe ea, mă simt mai puţin vinovată.

În weekendul trecut am prins-o frecând toaleta cu periuţa mea de dinţi. Asta a fost după ce am găsit lipici pe tastatura noului meu laptop scump (din fericire doar lipici normal şi nu superglue, deşi mi-a luat ore întregi să-l scot). Şi pe urmă întreaga sticluţă cu ojă roşie de la Chanel s-a vărsat în mod misterios peste noii mei pantofi, roz-pal, de la L.K. Bennets.

I-aş putea spune lui Nick, normal, dar exact asta vrea Sophie. Eu fug şi o pârăsc, tati o ceartă, după care ne holbăm urât una la alta. Până la urmă tati se satură de toate certurile şi decide că ar fi mai bine să-şi vadă copiii când nu sunt prin preajmă. Şi, cât ai zice peşte, se întoarce acasă, la nevastă.

Numai gândul la aşa ceva îmi face rău. Mă închid în baie şi vomit. Zece zile nu înseamnă nimic. Un sendviş cu pui stricat, asta-i tot. Nick mi-a zis să nu-l mănânc pentru că era expirat. Data viitoare o să-l ascult.

[1] Concurs televizat din Marea Britanie prin care se caută talente în muzică. (n.tr.)

Nick şi copiii dau buzna în casă şi, după ce-mi clătesc gura, merg în sufragerie. Faţa bebeluşului străluceşte când mă recunoaşte. Nick o pune jos şi, ţinându-şi mânuţele grăsuţe ridicate, pentru a se echilibra, vine spre mine, mormăind ceva ce poate sau nu să fie numele meu. Deşi nu sunt genul, mi se topeşte inima când o ridic. Minunat. Miroase atât de dulce, de data asta.

Se încolăceşte în jurul gâtului meu şi simt un nod în gât. Mă uit la Nick pe deasupra capului ei blond, iar el îmi zâmbeşte: cel mai sincer şi mai cald zâmbet pe care mi l-a dat de zile întregi. Probabil că fetelor le e tare greu cu toată situaţia asta. Nu e de mirare că se poartă urât. Lumea lor a fost complet întoarsă pe dos şi probabil le va mai lua ceva timp până să se obişnuiască...

– Ups, face Sophie, fără să-şi ascundă zâmbetul triumfător, în momentul în care-mi arată o pată imensă de cerneală făcută exact alături de locul în care stă, pe canapeaua mea greu încercată. Îmi pare rău, Sara.

Nu mai rezist! Canapeaua mea e distrusă, jumătate din căni sunt sparte, vreo zece cercei, câte unul din fiecare pereche, au dispărut, ultimele zece pagini din noul meu thriller de Grisham au fost smulse, înainte să apuc să le citesc, un întreg borcan din crema de faţă La Prairie, de o sută de lire, a ajuns pe fundul bebeluşului pentru că *cineva* a rătăcit Sudocrem, haina mea din piele de căprioară, Joseph, e numai bună de căptuşit coşul pisicii, pe podea zac plăpumi, perne şi nasturi de la pijamale, scutecele murdare mi-au invadat baia şi n-am mai dormit suficient de săptămâni întregi, ca să nu mai vorbim de un nenorocit de orgasm. Sfidez orice femeie care pretinde că poate avea orgasm când trei copiii mici, care pot da buzna oricând fără să bată la uşă, se presupune că dorm cuminţi, în camera de alături, pe canapea.

Îi pun clar în vedere lui Nick că am nevoie de un weekend de pauză. Un avocat, prieten cu Amy, dă o petrecere în Swiss Cottage, şi vreau să uit o dată de copii şi de responsabilităţi şi să merg să mă distrez. Sunt atât de obosită de haosul şi de toate mizeriile pe care trebuie să le suport din partea copiilor ăstora îngrozitori. Avem nevoie de o pauză, avem nevoie să ne simţim bine.

Spre surprinderea mea, Nick e de acord. Poate îşi doreşte să fim iar nebuni în aşternuturi. O partidă de sex sănătoasă e probabil ceea ce ne trebuie. Să ne reluăm bunele obiceiuri.

Îmi fac praf jumătate din salariu pe o încântătoare rochie Matthew Williamson şi împrumut de la Amy nişte chestii de la GHD[1], pentru a-mi aranja părul (care a ieşit, în sfârşit, mulţumesc cerului, din faza băieţoi ori lesbiană ciudată). De fapt, tunsoarea a avut şi câteva consecinţe bune, acum am nişte bucle aurii simpatice, care-mi cad sexy pe umerii goi, iar părul meu pare mai des decât de obicei. Îmi trimit un sărut, în momentul în care termin să mă machiez în baie. N-am parte de nici o surpriză neplăcută, ca de exemplu apariţia vreunui coş în preziua petrecerii, ca să mi se taie cheful. După părerea mea, arăt al dracului de bine.

Nick nici măcar nu observă.

E neobişnuit de tăcut (chiar şi pentru el) în taxiul care ne duce către petrecere. Încep să mă întreb dacă chestia asta chiar a fost o idee bună. Fir-ar să fie, nu şi-a schimbat tâmpitul ăsta de costum. Seamănă cu *tata*.

Dar locuim împreună de aproape două luni. Mai devreme sau mai târziu trebuie să-mi cunoască prietenii, să se integreze în lumea mea, mai ales că aproape nimeni din lumea *lui* nu-i mai vorbeşte. Chiar şi Giles i-a închis telefonul în nas, când l-a sunat. E clar că Liz l-a ameninţat cu retragerea

[1] Marcă britanică de produse pentru păr. (n.tr.)

favorurilor sexuale dacă îndrăznește să socializeze cu Târfa (adică cu mine); iar lui Nick nu i-a picat deloc bine.

În afară de una sau două ieșiri nereușite la film (nu i-a plăcut comedia romantică pe care am ales-o eu, din cauza lui Matthew McConaughey, iar eu am adormit la alegerea lui, o porcărie vietnameză, subtitrată), n-am mai fost în oraș de la moartea tatălui său. Viața noastră socială suferă și din cauză că Nick îi dă cea mai mare parte din salariu soției, pentru că se simte vinovat. De unde rezultă că eu sunt cea care îl susține financiar. Dacă o ținem tot așa, va trebui să amanetez brățara Tiffany pentru a-mi plăti factura la telefon. S-au dus weekendurile pline de nebunii în cabane rustice. Nu-i prea romantic.

În momentul în care ajungem la petrecere, Amy mă ia deoparte pentru a cunoaște un nou tip care a început să lucreze la ea la birou. Din moment ce au trecut cinci ani de când a făcut aceeași figură, pentru a cunoaște și pe altcineva în afară de Terry, Mincinosul Dezgustător, sunt obligată să ațâț flacăra pasiunii, deși moderat. Nick e îndeajuns de mare (ha-ha!) și îndeajuns de urât, ca să aibă grijă de el cinci minute. Dacă se plictisește, sunt destui avocați în jur cu care poate discuta.

Dau peste o fostă colegă de facultate pe care n-am mai văzut-o de ani de zile și aflu că e logodită cu un tip care a fost iubitul meu – ce fază ciudată, nu? Apoi, când ies de la toaletă, mă opresc și stau de vorbă cu avocatul advers dintr-un caz recent și ne lansăm într-o conversație încâlcită și interminabilă, pe scări, în timp ce oamenii trec pe lângă noi și printre noi, din două-n două minute. Pe urmă trebuie să-mi umplu iar paharul și râd cu prietenii mei, cu prietenii mei tineri și iresponsabili, care nu au copii, iar în acest moment n-am nici un chef să mă întorc la Nick, și la atitudinea lui odioasă de cățel suferind de genul „dacă asta te face fericită".

Mai mult ca sigur urăşte muzica, băutura ieftină, paharele de plastic şi cuplurile care se smotocesc prin toată camera. Dumnezeu să ne ajute dacă află că cele două trupuri care se sărută pe canapeaua mizerabilă sunt doi *bărbaţi*.

Cineva îmi oferă o linie de cocaină, aruncând o privire prudentă în direcţia lui Nick. Deşi refuz, pentru că n-am luat niciodată droguri puternice, ceva din felul pompos în care Nick stă singur, retras într-un colţ, la distanţă de restul petrecerii, mă scoate din minţi.

Ceva mi se agită undeva adânc, în creier: *nu merge*.

Mă sperii. După toată suferinţa şi după tot dezastrul provocat, după tot ce am riscat ca să fim împreună, bineînţeles că va merge. Mă stresez degeaba. E doar o petrecere tâmpită! Nu e mediul lui Nick, asta-i tot. Să fim realişti, e o petrecere un pic mai sus decât una studenţească, şi, cu toată bunăvoinţa, Nick a trecut de mult de vârsta studenţiei.

N-are legătură cu *noi*. Noi ne iubim. Vom fi bine. Absolut.

Refuz din cap, când cineva se oferă să-mi umple paharul şi-mi fac loc prin mulţime până la Nick.

– Nick? Te simţi bine?

Tresare, vărsându-şi vinul pe jos.

– Scuze, eram cu mintea aiurea.

Mă aplec, ca să mă asigur că poate vedea bine în decolteu.

– Cum merge?

Zâmbeşte absent. „Hai Nick, hai să ne întâlnim la jumătatea drumului."

Mâna îmi alunecă, în jos, pe pantalonii lui şi sunt încântată să descopăr că deja i s-a întărit. *Am lucrat rapid*. Trebuie să ţin minte să mai port rochia asta.

– Se pare că petrecerea are loc în altă parte, îl tachinez eu.

Nick e călare pe mine în taxi, în drumul spre casă, pipăindu-mă prin rochia mea minusculă cu o nerăbdare de

nedescris. Dăm buzna pe uşa apartamentului, smulgându-ne hainele. Goală, dar încă pe tocuri, intru în dormitor trăgându-l după mine. Îşi dă jos cămaşa şi-şi azvârle pantofii. Mă întind pe spate, pe pat, în timp ce el scapă de pantaloni şi mă ud toată la vederea penisului său frumos şi mare. Trupul îmi ia foc. Niciodată nu mi-a fost atât de foame să-l simt în mine. *Totul va fi bine.*

Se aruncă în pat, lângă mine. Foamea de el îmi arde pielea. Îmi desface coapsele cu genunchiul, punându-mi mâna pe păsărică, în timp ce degetul său mijlociu mă mângâie, iar el îşi apropie corpul de al meu. Îşi aşază uşor penisul între coapsele mele. Fără să intre în mine, îmi mângâie clitorisul cu capul penisului. Întreaga mea fiinţă e acum concentrată pe cei câţiva centimetri de nervi şi senzaţii dintre picioare. Dorinţa îmi străbate corpul, făcându-mi degetele de la picioare să tremure şi mă cutremur din toată fiinţa.

Nick se îndepărtează brusc. Deşi îl trag înapoi, frustrată, îmi pune o pernă între coapse şi se prelinge, jos, între picioarele mele. Îşi cufundă capul acolo şi începe să mă sărute uşor, folosindu-şi numai buzele, de parcă ar saluta pe cineva la o petrecere. Degetele mele îi aleargă prin păr, trăgându-l spre mine, dar Nick îmi rezistă şi continuă să-mi mângâie clitorisul cu buzele, muşcându-mă uşor şi introducând limba la intrarea în vagin.

Trupul meu explodează de dorinţă. Mă simt de parcă aş fi fost trezită dintr-un somn foarte lung şi adânc de un Făt-Frumos porno. Aproape uitasem cât de bine poate fi.

Îmi ridică trupul, sărutându-mă pe burtă, pe buric, pe sâni. Mă gust prin buzele lui, când mă sărută.

– Te vreau în mine, gem eu.

Îl apuc de penis, care e ferm, dar nu la fel de tare; l-am lăsat să aştepte prea mult. Îl împing pe perne şi mă aplec să-l

iau în gură. Sug, şi muşc, şi zgârii, plimbându-mi degetele pe coapsele şi bilele lui şi simt după câteva minute cum reînvie.

Mă desprind, după care mă aşez uşor deasupra lui, urându-i bun venit acasă şi făcându-l să intre adânc în mine. Mişcările lui sunt tot mai ample şi mai rapide şi simt cum orgasmul se ridică, căldura inundându-mă între picioare. Înainte să-l am, Nick mă întoarce venind deasupra mea. Nu mă deranjează schimbarea poziţiei – dar, brusc nu se mai mişcă adânc în mine. Îşi pierde ritmul şi iese. Pun mâna între picioare, ca să-l ajut să intre iar.

– O, fac eu.

– Îmi pare rău, mormăie Nick.

– Stai liniştit. Se întâmplă, nu-i mare lucru.

Se ridică de pe mine şi se holbează la tavan, cu capul pe una din mâini. Fie că-mi place, fie că nu, sexul nu numai că este o parte importantă a relaţiei noastre: o defineşte. Dacă merge rău în dormitor, atunci, iertată fie-mi expresia, am belit-o.

Sau poate *nu*.

Cobor din pat şi-mi iau chimonoul roşu. Brusc mă simt foarte, foarte rău şi foarte, foarte speriată.

– Mă duc să beau nişte apă.

În baie, dau drumul la duş şi stau cu capul sub jetul rece şi cu ochii închişi. Cum de s-a stricat totul atât de repede? Sau... sau a mers întotdeauna prost, iar eu am refuzat să accept asta? Eram prea ocupată să mă bucur, încântată de secret, de pericol şi de intangibil, pentru a conştientiza adevărul. Ceea ce înseamnă că oricât de mult îl iubesc – şi îl iubesc, o, Doamne, îl iubesc – eu şi Nick n-avem nimic în comun decât plăcerea pe care o împărţim în pat, iar în lipsa acesteia nu ne mai leagă nimic.

Numai că asta nu e chiar adevărat.

Instinctiv, îmi acopăr protector burta. Moale, catifelată, încă mai arată ca întotdeauna.

Dar o întârziere de trei săptămâni şi jumătate nu e OK, oricât am încercat eu să mă conving de contrariul. Trei săptămâni şi jumătate întârziere înseamnă *ceva*. Şi nu are legătură cu mâncarea dubioasă, cu somnul insuficient sau cu stresul.

Nu pot face asta singură. Simt cum îmi sună alarmele în privinţa lui Nick din toate direcţiile, *dar nu pot face asta singură*.

Apa fierbinte începe să se răcească. Ies de sub duş şi mă şterg. Îmi pun halatul şi mă îndrept spre dormitor.

Şopteşte, însă apartamentul e foarte mic şi foarte silenţios. Paşii mei nu fac nici un zgomot pe parchet. Aşa că îmi aud iubitul spunându-i altei femei – soţia lui – cât de mult o iubeşte şi implorând-o să-l primească înapoi.

Când îşi termină convorbirea şi mă vede, în sfârşit, îi dau vestea.

Îl găsesc pe tata în sera din fundul grădinii, transplantând cu blândeţe câţiva puieţi în ghivece separate. Mă aşez pe o bancă de lemn, în apropierea lui, şi-l urmăresc cum plantează cu delicateţe fiecare răsad. Îmi face un semn prin care-mi dă de înţeles că m-a văzut, dar îşi continuă liniştit treaba timp de zece minute, până când lada cu puieţi se goleşte.

Se ridică, în sfârşit, bătându-şi palmele una de alta, ca să scuture pământul. Se uită admirativ spre ghivece.

– Anul ăsta cred că le va merge bine, zice el. E un soi bun şi puternic. Iar seminţele ar trebui să fie fertile datorită îngrăşământului mamei tale. Toate cojile alea de cartofi şi celelalte resturi.

– Să nu te audă zicând asta, tată. Va avea un atac, dacă află că-ţi e de ajutor.

Începe să-şi aranjeze uneltele.

– Mda, asta crezi tu despre mama ta, e cam târziu să-ţi schimbi părerea.

Iau o cârpă şi încep să şterg pământul de pe o mistrie. Lângă mine, tata face ghem o sfoară verde pentru grădinărit. E cald şi e umezeală; sudoarea mi se adună sub sâni şi o simt pe umeri, sub bluză. Aerul e închis şi miroase dulceag, a fructe coapte. O muscă bâzâie lângă un geam, iar tata se apleacă peste capul meu să deschidă fereastra pentru a o elibera. Briza răcoroasă de afară aduce cu ea mirosul familiar al ierbii proaspăt tunse şi a măceşului înflorit din spatele grădinii. Îmi amintesc acele zile de vară pe care le petreceam închisă în casă, învăţând pentru examene, în timp ce afară, restul lumii mergea mai departe, lipsită de griji.

– Dacă ai vorbi cu ea, tată, încep eu.

Tata mârâie.

– Nu cred că ar conta.

– Ştiu că nu asta îşi dorea pentru mine, tată, dar e viaţa mea. Îl iubesc pe Nick, iar el mă iubeşte. Nu poate accepta asta şi să fie bucuroasă pentru mine?

– Îşi face griji pentru tine, iubito. Amândoi ne facem.

Agaţă ghemul de sfoară într-un cui din perete.

– Când vei avea copii, o să înţelegi. Nu e vorba că suntem sau nu de acord. Numai că nu vrem să suferi.

Înghit un nod amar de vină. Nu le pot spune despre copil, nu încă. Doamne, nici măcar nu l-au *cunoscut* pe Nick şi ultimul lucru pe care vor să-l afle e că deja le-a lăsat-o gravidă pe fetiţa lor preţioasă.

Împăturesc cârpa.

– Singura persoană care mă va răni e mama, dacă nu renunţă la atitudinea asta, mormăi eu.

Tata mă priveşte lung pentru un moment, apoi se lasă greu pe bancă. Îşi pune mâinile pe genunchi, frecându-şi uşor palmele de catifeaua uzată a pantalonilor.

– Draga mea, eşti *sigură* că te-ai gândit foarte bine la ce faci? Ştiu că tu crezi că ai dreptate, dar lucrurile nu sunt niciodată atât de simple. Bărbatul ăsta, Nick, nu numai că e mai bătrân ca tine, dar a realizat multe până acum. Are o soţie, o familie, pe când tu, iubito, ai toată viaţa înainte. Nu ai decât 26 de ani. Ai lumea la degetul mic. Mă doare să te văd cum îţi închizi aripile, înainte să apuci să le deschizi cu adevărat.

– M-a cerut în căsătorie, spun eu sfidător. De îndată ce se pronunţă divorţul. Şi am acceptat.

Tata dă din cap încet de câteva ori.

– Chiar îl iubesc, tată, zic eu ghemuindu-mă în faţa lui. Te rog, bucură-te pentru mine.

– E un bărbat căsătorit, iubito, zice tata uşor. N-ai cum să schimbi asta. Vei fi cu un bărbat care a părăsit o familie. Ce crezi că-l va opri să-ţi facă acelaşi lucru şi ţie?

După ce Emma şi-a prezentat demisia în dimineaţa în care relaţia noastră a devenit publică, a angajat o fată nouă. 22 de ani, picioare până-n gât, copia fidelă a lui Scarlett Johansson. Nici pe departe la fel de eficientă ca Emma. Pare că va avea nevoie de multă instruire din partea lui Nick, de mult timp petrecut împreună, singuri.

– Nu mi-ar putea face aşa ceva. Tată, mă *iubeşte*.

Tata oftează şi bate cu palma pe bancă, lângă el.

– Stai jos, Sara.

Îl ascult şi, pentru moment, nimeni nu mai zice nimic.

– Când aveai vreo trei sau patru ani, începe tata, eu şi mama ta am trecut printr-o perioadă dificilă. Lucrurile nu erau deloc liniştite pe-acasă. Ea tocmai începuse un nou job, iar mie nu-mi prea plăcea să vin acasă şi să-mi fac singur de mâncare. Am avut câteva certuri zdravene, drept să-ţi spun,

zâmbește tata amar. Nu uita că pe atunci erau alte vremuri și un bărbat avea anumite *pretenții*. Treaba mea era să pun pâinea pe masă, și a ei era să gătească. Nu voiam să meargă să lucreze și i-am spus asta. Însă ea a făcut tot ce-a vrut. Recepționistă la nu știu ce firmă de avocatură din oraș.

Mă uit la el uimită.

– Nu știam că mama a lucrat vreodată în viața ei.

– Da, păi sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mama ta și despre mine.

Își trece palma peste față.

– Știu că voi nu vă înțelegeți prea bine și că o învinovățești pentru tot ce nu merge bine. E destul de dificil să trăiești cu ea, asta îți pot garanta. Dar nici ei nu i-a fost întotdeauna ușor.

Un șoarece de câmp apare de după rafturile cu ghivece. Îl privim cum merge până în mijlocul serei, după care dispare sub un ghiveci de teracotă, întors cu fața în jos.

– În sfârșit, de obicei ajungeam acasă mai devreme decât mama ta și într-o seară m-am dus la o vecină să stăm puțin de vorbă, să bem ceva. Și ea era căsătorită, însă bărbatul ei venea seara târziu în majoritatea zilelor. După o vreme, ne-am împrietenit. Am devenit prieteni *buni*.

Cuvintele plutesc în aer.

– Ai avut o aventură! mi se taie respirația.

– Se poate spune și așa. Ne-a furat pe amândoi pasiunea pentru un timp, recunosc. Eram hotărât s-o părăsesc pe mama ta, dar ea nu voia să audă. Zicea că nu poate face asta unui copil mic, ca tine. Era o femeie foarte bună. Însă eu eram atât de aprins, încât nu mai vedeam lucrurile cum trebuie.

Înghite cu zgomot.

– Am ținut-o așa cam șase luni. Voiam să pun capăt relației, însă niciodată nu găseam momentul potrivit. Și eram

atât de furios pe mama ta. Mă gândeam obsedant la răul pe care-l făceam.

Pentru o clipă, închide ochii.

– Pe urmă, a aflat, bineînțeles. Ne-a prins împreună, chiar aici, de fapt, chiar în mijlocul serei. Eu și Jan și veniserăm...

– Jan? exclam. *Doamna Newcombe?*

Încuviințează.

– O, Doamne, zic acoperindu-mi fața cu mâinile. Libby e cu patru ani mai mică decât mine. Te rog, nu-mi spune că...

– Bineînțeles că nu-i a mea! Drept cine mă iei?

– Păi nu mai știu ce să cred, răspund eu amar. Nu pot să cred ce-mi spui, tată. E prea mult. Și mama ce-a zis?

– Mi-a mai dat o șansă, îmi zice tata, simplu. Iar eu am profitat de ea. N-am regretat nici un moment. Da, mi-a făcut viața un iad timp de un an sau doi și încă mai are și acum răbufniri, dar până la urmă am trecut cu bine peste toate. Iar relația noastră a devenit mai puternică. Am învățat să prețuim ce avem și să ne purtăm unul altuia de grijă. A renunțat la slujbă, nu pentru că i-am cerut eu, ci pentru a-mi demonstra că e dornică să facă lucrurile să meargă.

Îmi ia mâinile într-ale lui.

– Uneori un bărbat greșește, Sara. Se lasă dus de val. Și când sunt copii la mijloc, le ești dator să te gândești de două ori înainte de a le distruge viața. Știu că-l iubești pe acest bărbat și că ai senzația că te iubește.

Dă din umeri.

– Poate chiar te iubește, nu știu. Dar ești sigură, ești foarte *sigură* că relația lor s-a terminat? Pentru că, dacă nu ești sigură, Sara, vei distruge cam multe vieți degeaba, inclusiv pe a ta.

Trag mașina pe dreapta și mă uit pe hartă. Stapleford trebuie să fie pe aici pe undeva, ce Dumnezeu! M-am tot fâțâit

prin zona asta timp de 45 de minute. Probabil că ratez ieşirea bună de pe autostradă.

Lovesc volanul frustrată şi mă întorc în trafic. Şi aşa sunt înspăimântată la gândul a ceea ce urmează să fac, deci nu-mi mai lipsea decât să mă rătăcesc.

Nick m-a cerut de soţie imediat cum i-am spus că sunt însărcinată. Şi, în pofida conversaţiei pe care abia o auzisem, deşi l-am auzit spunându-i soţiei sale că o mai iubea încă şi că voia să-l primească înapoi, în ciuda tuturor îndoielilor şi a decepţiilor mele, am acceptat.

Vreau copilul ăsta. Vreau şi eu un copil al lui. Poate că va fi băiat. Un fiu, pe care-l poate lua la pescuit, sau la crichet sau orice altceva fac împreună taţii şi fiii în zilele noastre. Dacă-i fac un copil mă va face la fel de importantă ca şi pe ea. Nu voi mai fi doar amanta lui, aş fi mama copilului său. Pe acest lucru ne putem construi o relaţie adevărată. Un copil va face diferenţa. Mă iubeşte în felul lui, sunt sigură. Cu puţin timp şi răbdare, sentimentul va creşte.

Dar nu vreau să risc ca ea să pocnească din degete, iar el să se întoarcă înapoi. Aşa nu pot trăi şi nici aduce pe lume un copil.

Trebuie să mă asigur că uşa e închisă pentru totdeauna.

În sfârşit. Iau curba către Stapleford şi merg în spatele unei căruţe, bătând nerăbdătoare cu degetele pe volan, târându-mă cu 5 kilometri la oră. Când ne oprim să lăsăm să treacă o cireadă de vaci pe drum, mă uit în oglinda de la portieră şi mă studiez. Minunat. Un coş imens, chiar în mijlocul bărbiei. Exact ce-mi lipsea.

Împing portiera la loc. Nu se pune doar problema să fiu sigură de Nick. N-am crezut că voi spune asta, dar am nevoie de iertare. Altfel nu pot merge mai departe. Poate că e imposibil să dau timpul înapoi şi să repar răul provocat de mine şi de Nick, dar, dacă ştiu că soţia lui e din nou fericită,

poate voi dormi mai bine. Îmi vine în minte ceva ce mi-a spus mama odată: „Nu-ţi poţi construi fericirea pe nefericirea altcuiva". Presupun că e o chestie legată de karmă.

Ce tot spun? Bineînţeles că soţia lui e fericită acum. Are un bărbat supertare care să-i ţină de cald. Vreau doar să-mi promită că va sta departe de bărbatul meu.

Da. Nu mi-am pierdut ironia. Ajung la o intersecţie şi o iau pe un drum îngust care duce către un deal abrupt. Trebuie să opresc de două ori, ca să las maşinile să treacă în direcţia opusă. Deschid geamul şi respir prin praf mirosul verde al gardurilor vii, în timp ce conduc. Un aer călduţ îmi aduce iz de pătrunjel şi strănut din cauza polenului. Ştiu că viaţa la ţară nu înseamnă numai peisaje bucolice şi idile pastorale, am văzut şi eu cum arată un abator, dar aici pare atât de frumos şi de liniştit – o lume atât de departe de zgomotul şi mizeria din Londra.

Ferma lui Nick e singură pe o distanţă de câţiva kilometri, înconjurată din trei părţi de câmpuri şi livezi, iar în a patra parte de o plantaţie de copaci tineri. E veche şi pitorească, dar pe măsură ce mă apropii îmi dau seama că ar avea nevoie şi de câteva reparaţii şi modernizări. Nu-i de mirare că lui Nick i-a fost greu să plece de aici.

Poarta e deschisă. Parchez în spaţiul liber din faţa casei. Inima îmi bate puternic, când cobor din maşină. *Rahat! Brusc nu mai sunt sigură că am curaj să fac asta.*

N-am tupeu să sun la intrarea principală. Mă învârt pe lângă casă şi, până la urmă, ajung în spate şi mă uit pe geamul de la bucătărie. Înăuntru e mai mic şi mai dezordonat decât mă aşteptam. Credeam că voi vedea o bucătărie din aceea ca în reviste – numai suprafeţe impecabile şi oale strălucitoare. Ea e un bucătar-şef al dracului de celebru, până la urmă. Dar singurele chestii atârnate deasupra cuptorului vechi sunt nişte sutiene cam uzate şi câteva perechi de chiloţi

gen Bridget Jones. Podeaua a acoperită cu ziare şi cu ceea ce par a fi bobiţe de iepure, iar în chiuvetă se înalţă un munte de vase nespălate. Câteva ghivece ciobite cu plante moarte sunt aliniate pe pervaz.

La masa de pin din bucătărie, stă cu faţa îngropată în palme o siluetă subţire, într-un halat destul de murdar şi vechi. Claia ei de păr rebel e nepieptănată. Din când în când îi tremură umerii firavi.

O, Doamne, n-ar fi trebuit să vin. A fost o greşeală îngrozitoare...

Îşi ridică privirea şi am un şoc. De-abia o mai recunosc. Are ochii injectaţi de atâta plâns. Cearcănele mari şi negre din jurul ochilor vorbesc despre nopţile nedormite şi despre lungile ore de veghe, în aşteptarea zorilor. Pare nefericită şi bolnavă, zdruncinată de durere. Nici urmă din femeia veselă şi plină de viaţă care îi lasă pe copii în fiecare weekend, după care se urcă în maşină cu noul ei iubit.

Am un nod în gât. *Eu i-am făcut asta.*

Descuie uşa şi se întoarce în bucătărie fără să vorbească, punându-şi braţele slabe la piept. Păşesc cu atenţie peste un morman de cizme murdare de noroi.

După care pun întrebarea pentru care am bătut atâta drum.

15

Malinche

Am descoperit că furia te poate conduce pe un drum foarte lung, departe de cei care te iubesc ori te rănesc, departe de tot ceea ce e familiar şi – asta mi se pare cel mai înfricoşător lucru – departe de tot ceea ce credeai că ştii despre tine.

După ce vomit pe canapeaua Sarei, mă şterg cu grijă la gură folosindu-mi încheietura. Fără să îi arunc măcar o privire soţului meu, care îşi pune în grabă cămaşa, haina şi pantofii, ori amantei sale care încă stă înlemnită de şoc lângă uşă, cu halatul ei roşu şi ieftin atârnând, plec şi merg fără ţintă.

O iau pe New Fetter Lane spre Fleet Street şi simt că am făcut băşici la picioare în pantofii aştia ridicoli de grădină pe care i-am luat în grabă din cămară, când am fugit de acasă, disperată să ajung la Nicholas, înainte să fie prea târziu. De-abia observ traficul, fumul ori comentariile ironice ale găştilor de adolescenţi care-şi pierd vremea pe la porţi, şi mă concentrez să pun un picior înaintea altuia, îngrozită să mă opresc chiar şi pentru un moment, de teamă că nu voi mai putea continua. Picioarele îmi sunt carne vie şi sângerează în momentul în care ajung la Strand, de unde trebuie să o iau la stânga ca să

merg pe Waterloo Bridge pentru a lua trenul spre casă de la gară.

Dar o iau la dreapta. Nu știam unde mă îndrept, până acum. Continui să merg pe Bow Street, cu o țintă nouă, după care mă afund pe o sumedenie de străduțe înguste, până ies deodată în Covent Garden.

Frumosul lui magazin de delicatese e ușor de găsit. Dar e întuneric, fiind, bineînțeles, închis și-mi dau seama, șocată, că e nouă și jumătate și că acum e probabil acasă sau în altă parte, unde nu-l pot găsi. Prinsă în înghesuială, între turiști și cei care au fost la teatru, ies din piață și ajung pe o stradă veche, elegantă, străjuită de case albe, înalte și înguste care par a închide ochii, triste, la vederea gunoiului, a vânzolelii și a tinerilor care urinează pe stradă.

Urc scările casei lui din oraș, conștientă că, dacă nu e acasă sau mă alungă – de-abia am mai vorbit, după ce s-a întâmplat la Roma –, mă voi ghemui într-un colț și voi aștepta să mă ia vântul, ca pe restul gunoiului care zboară pe străzi, asemenea unor frunze urbane.

Dar *e* acasă. Și când deschide ușa, iar eu îi trec pragul desculță și cu picioarele sângerând, ținând în mână pantofii ăia oribili, cu părul ciufulit de la vânt și cu fața acoperită de lacrimi pe care nici nu le-am simțit curgând, mă ia în brațe fără un cuvânt și mă duce sus.

Mă trezesc în acordurile și în miresmele unei veri de mult trecute. *Sugartown* a lui Nancy Sinatra se aude în fundal, în altă cameră. Se simte miros de cafea și suc de portocale proaspăt; mă ridic și-mi dau seama că a pus o tavă pentru micul dejun la marginea patului, plină de corniuri și prăjiturele, și un trandafir alb. Soarele răsare peste patul mare, alb, printr-o fereastră imensă, aruncând dâre de lumină pe parchetul finisat manual de pe jos. Una dintre ferestre e

deschisă, iar perdele albe de muselină fluturau în bătaia vântului, atingând galeria din fier. În tavan se mişcă încet un ventilator. Mă simt de parcă aş fi într-o reclamă. Nu mai lipseşte decât să apară o şopârlă pe telefon.

Mă afund iar în pernele pufoase şi-mi trag cuvertura moale până la gât. Chiar şi paloarea mea englezească, de iarnă, e mai vie în comparaţie cu tot acest alb.

Mă dor coapsele. Ceva nefamiliar îmi pulsează între picioare.

Seara trecută, ducă ce Trace mi-a pregătit baia în cada lui ca-n filme, m-a frecat pe spate şi mi-a curăţat părul de vomă, praf şi lacrimi, m-a dus în pat şi am făcut dragoste cu atâta pasiune controlată şi cu atâta blândeţe, încât furtuna de gheaţă din sufletul meu s-a oprit în sfârşit.

Cu gândul la acel moment atât de erotic, care mă face să roşesc – „Lumina *aprinsă*, a zis Trace ferm, vreau să te văd, vreau să-ţi văd faţa când ai orgasm" –, îmi dau seama că sunt lihnită.

Rămân în pat şi trag tava mai aproape. Sunt la al treilea corn cu gem de zmeură, când intră Trace, frecându-şi părul încă ud cu prosopul. Cămaşa lui albă din bumbac şi pantalonii bleu, din acelaşi material ar face furori în *Men's Vogue* sau oriunde altundeva. E desculţ. În pofida satisfăcătoarei gimnastici de noaptea trecută, un puls se simte undeva, în zona în care *ar trebui* să fie chiloţii unei femei căsătorite de 30 şi ceva de ani, mamă a trei copii – dar care *sunt* întorşi pe dos şi atârnă pe marginea patului iubitului ei.

– Ai dormit bine? întreabă el, aruncând prosopul şi aşezându-se pe marginea patului.

Îmi salvez paharul cu suc de portocale, care se mişcă pe tavă.

– *Da*, zic eu, întinzându-mă leneş, nu-mi amintesc ultima oară când am mai...

Tresar, răsturnând aproape tot.

– Cât e ceasul?

Îi întorc încheietura pentru a-i vedea ceasul.

– Unsprezece şi jumătate! Trace, n-ar fi trebuit să mă laşi să dorm atât de mult! Copiii! Trebuie să ajung acasă. Şi Edward, *săracul* Edward, trebuie să vorbesc cu Daisy, trebuie...

– M-am ocupat de toate, zice el, l-am sunat pe Kit. A aranjat ca fetele să stea la Liz până mâine-seară, vor merge la gimnastică sau ceva de genul ăsta şi se vor distra de minune. Iar Kit a sunat la spital: nici o veste încă, mă va suna de îndată ce află ceva. Dar între timp, tu, continuă el răspicat, luându-mi tava murdară din poală şi trăgând cuvertura, trebuie să te scoli. Am planuri pentru tine, astăzi.

Mă priveşte cu subînţeles. Roşind furioasă, îmi trag la loc cearşaful.

Râde şi se ridică.

– Mi-am luat libertatea de a o trimite pe Alice – e mâna mea dreaptă, nu m-aş putea descurca fără ea – la Whistles, să-ţi ia câteva haine noi. În cinci minute să fii jos. Şi nu te deranja să faci duş, adaugă el, făcându-mi cu ochiul, n-o să fie nevoie acolo unde mergi.

Aştept până iese din cameră înainte de a coborî din pat (13 ani şi trei naşteri înseamnă destul de mult în lumina necruţătoare a zilei) şi deschid punga pe care mi-a lăsat-o sprijinită de un frumos dulap din lemn de cireş. Alice, oricine ar fi, are gust şi simţ practic. Pe lângă o bluză simplă, turcoaz, şi o pereche de pantaloni lejeri, crem, a adăugat o pereche de sandale fără toc, care nu-ţi fac băşici (ce fericire!), o pereche de chiloţei roz cu alb şi un sutien care se asortează. Toate mărimea potrivită. Dacă n-aş şti despre ce e vorba, aş crede că a mai făcut genul ăsta de cumpărături pentru Trace.

Mă prind. Bineînţeles că a mai făcut asta. Doar n-a dus o viaţă de călugăr, în ultimii zece ani, când eu m-am măritat şi

am şi născut trei copii. Îmi prind părul cu o clamă, simţindu-mă dezorientată de viteza cu care se mişcă lucrurile.

– Hai! Nici nu ştii câte sfori a trebuit să trag pentru a obţine aşa ceva, atât de rapid, mă grăbeşte Trace de îndată ce cobor. Îmi şterge delicat, cu degetul, o urmă de dulceaţă din colţul gurii. Noroc că fata care face rezervările mi-e prietenă.

Simt din nou impulsul oribil al geloziei. Mă trec fiorii. Aceeaşi paranoia absurdă care a stricat totul data trecută.

Cinci minute mai târziu sunt lăsată pe trotuar lângă uşa de sticlă a intrării de la Sanctuary, un paradis al fetelor pe care l-am vizitat numai în vis. Eu şi Liz ne-am propus să ne facem o rezervare aici pentru o zi de răsfăţ, ca să sărbătorim că împlinim 40 de ani şi să lăsăm copiii cu Giles şi Nicholas...

Mă izbeşte o rafală de durere. Respir adânc şi îmi deschid iar ochii.

Doamne, Dumnezeule, ce *caut* aici? Mă plimb prin Covent Garden în haine care nu-mi aparţin, cu dureri în diferite locuri de la o noapte de sex cu un bărbat care nu e soţul meu, în timp ce copiii mei sunt undeva în Whiltshire, iar Nicholas e – *Nicholas e...*

– Haide, mă îndeamnă Trace, nu pot intra cu tine. Ai o întreagă zi rezervată şi achitată – masaj, aromaterapie, pedichiură, curăţarea buricului, şi celelalte...

– Curăţarea buricului?

Zâmbeşte, iar inima mea bate de parcă aş conduce pe un pod cu 1 000 la oră.

– Păi eu nu ştiu ce să întâmplă acolo, nu-i aşa? Ne vedem la ora 17, de fapt o să văd o nouă Mal, îmi face el şiret cu ochiul. Nu că ar fi ceva în neregulă cu vechea Mal, dacă e să ne amintim noaptea trecută...

Mă sărută pe obrajii îmbujorați și-i urmăresc silueta înaltă, care se îndepărtează pe trotuar.

În cap mi se învârt atâtea gânduri confuze, încâlcite într-un nod gordian de frică și panică, încât singura modalitate de a nu mă sparge în mii de bucăți e să refuz să le conștientizez. Așa că intru, timidă, și mă las în voia răsfățului care mi-a fost aranjat, golindu-mi deliberat mintea, până când devine la fel de albă și senină ca cerul unei zile însorite.

La ora cinci, aranjată, pictată, strălucitoare și relaxată sunt așteptată, așa cum mi s-a promis, și dusă direct la Michaeljohn, unde mi se aranjează părul. Și apoi la Gucci, unde a ales o rochie – neagră, mulțumesc cerului – care-mi vine foarte bine și se potrivește perfect premierei de film *(premierei!)* din Leicester Square, unde încerc să nu atârn prea decorativ de brațul lui. Apoi mergem la Boujis, unde dansăm până la patru dimineața, după care mergem acasă unde ne băgăm în pat, și, până la urmă, adormim.

Duminică mergem la Oxford pentru un picnic – fazan fript, sparanghel, trufe umplute cu ceapă Bermuda și cele mai mici, dulci și mai proaspete căpșune, toate udate cu o sticlă de Krug Tête de Cuvée rece. Ne așezăm pe malul râului în fața unui frumos și bătrân colegiu, nu cel la care a fost Nicholas, acela e mai încolo, în oraș...

Nu gândi, nu gândi, nu gândi...

Trace mă lasă acasă, în Wiltshire, cu puțin înainte de ora opt seara, după care mă sună de pe mobil, înainte ca mașina lui să dispară în zare.

– Mi-e dor de tine, zice.

– Ai plecat doar de două minute!

– Mi-e *dor* de tine, repetă el hotărât.

– Și mie, zic, aplecându-mă să iau de jos grămada de pliculeți și sperând că Liz le va aduce pe fete în curând. Casa e destul de rece – deși cuptorul e aprins – fără râsete și zgomot.

Hai, închide, n-ar trebui să vorbeşti cu mine în timp ce conduci. Nu vreau să faci vreun accident.

– Te sun dimineaţă, mai adaugă.

Şi aşa face. Mă sună dimineaţă, şi la prânz, şi după-amiaza. Îmi umple ziua cu telefoane, să vadă ce fac şi dacă mă simt bine, iar la ora şapte apare în caleaşca lui albă (de fapt un Aston Martin verde, sport) şi mă scoate la cină. Când mă aduce acasă, mai târziu, *mult* mai târziu, în acea noapte, sunt atât de obosită, încât adorm imediat cum pun capul pe pernă, în timp ce lacrimile mi se usucă fără să-mi dau seama, pe obraz.

Mă sună în fiecare zi a săptămânii şi în fiecare seară mă scoate în oraş, iar Kit stă cu fetele: mergem la teatru, la film (o comedie romantică în care joacă un actor nou, frumos, pe care nu l-am mai văzut până acum, Matthew McConaughey; au trecut ani de zile de când n-am mai fost la cinema), la o galerie de artă, la cină. După care mergem la casa lui de la ţară unde petrecem câteva ore pline de energie şi farmec în pat – nu atât de tandru şi de *natural* cum e cu Nicholas; dar a trecut mult timp şi trebuie să ne redescoperim.

Nu rămân niciodată peste noapte. Copiii au nevoie de mine acasă, au nevoie să mă vadă dimineaţa, la micul dejun. Acum că tatăl lor a plecat.

Trace mă ţine atât de ocupată, aşa încât mă iau cu fetele şi cu treaba (reţetele îmi vin foarte repede şi multe acum, încât de-abia apuc să le notez) şi n-am timp să cad pe gânduri. Să mă întreb sau să mă gândesc ce fac, sau încotro mă îndrept. Sunt o dansatoare al cărei partener a dispărut, undeva departe, iar altul m-a luat imediat de mână, conducându-mă înapoi, în vârtejul dansului, cu paşi atât de rapizi, încât de-abia am timp să sesizez schimbarea.

Mă simt de parcă aş fi într-un carusel, iar culorile şi formele mi se învârt atât de rapid prin faţa ochilor, încât totul e învăluit în ceaţă.

Chiar dacă aş vrea, tot n-aş şti cum să cobor din el.

Tocmai Kit, dintre toate persoanele, trage primul semnal de alarmă.

– Se întâmplă prea repede, draga mea, zice el, masându-mi umerii, în timp ce cos iniţialele fetelor, prea *devreme*. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să-ţi stric ploile, dar nu poţi sări din patul conjugal direct în braţele amantului tău delicios. Parcă n-ai fi tu.

Rup o aţă cu dinţii.

– De unde ştii, întreb, de unde ştii asta despre mine?

– Iubito, de-abia sunt trei săptămâni de când ai fost în apartamentul ei şi i-ai spus soţului tău să nu se mai întoarcă acasă, înainte de a-i vomita eroic pe canapea. După asta ai fugit direct în braţele iubitului din copilărie...

– Nu chiar copilărie...

– ... şi ai sărit în patul *lui*...

– De parcă Nicholas n-a...

– De atunci, mă întrerupe Kit hotărât, te poartă într-o cursă nebună pe la toate evenimentele mondene din oraş. Ţi-a sucit minţile cu premiere şi petreceri şi nu ţi-a lăsat nici o clipă să te regăseşti.

– N-am vrut...

Kit nu acceptă nici un argument. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată atât de serios.

– În ultima lună, picioarele tale minunat încălţate – *ador* perechea de pantofi Ginas, apropo – de-abia au atins pământul. Şi hai să nu amintim de ciudata culoare roz în care ţi-ai vopsit dormitorul, ce naiba îţi veni, Malinche, i-ai dat lui Barbie mână liberă?

Își ia mâna de pe umerii mei și se așază pe scaunul de vizavi.

– Uite, draga mea, nu zic că n-ar trebui să te distrezi puțin, oftează el, dar Trace are motive pentru a nu te lăsa nici o secundă liniștită să gândești. Și să te gândești, draga mea, este exact ceea ce ai nevoie înainte de a lăsa lucrurile să continue.

– Nu pot, răspund îngrozită. Nu pot, Kit. Dacă încep să mă gândesc, mă voi nărui, voi claca, nu mi-aș mai reveni niciodată...

– Malinche, dincolo de orice altceva, nu e corect față de Trace. Dacă voi doi aveți de gând să începeți ceva serios, trebuie să fiți sinceri. Și, mai devreme sau mai târziu, va trebui să vorbești cu Nicholas...

– Mâine, chiar, Kit, spun eu cu o voce pierdută. E înmormântarea lui Edward.

Nu mai zice nimic, pentru o vreme. Își aprinde o țigară: acum că Nicholas a plecat, am cedat și i-am permis să fumeze în bucătărie. Scoate fumul ușor, împrăștiindu-l peste masă.

Fumul se mișcă cu acuratețea și viteza unui șarpe.

– Trace sau Nicholas?

– Nicholas, spun imediat, după care mă sperii și-mi astup gura.

– Nu contează, e doar puterea obișnuinței... De aceea, spune Kit, ai nevoie să te gândești.

Scaunul meu scârțâie oribil pe podeaua de piatră.

– Nu am la ce să mă gândesc, nu-i așa? strig plină de spaimă. Pentru că, de fapt n-am de ales! Nicholas a plecat și nu se mai întoarce! N-a sunat nici măcar o dată să vadă ce mai fac, darămite să îmi cadă în genunchi și să mă implore să-l iert...

– Îl mai iubești?

– Ce contează, dacă *el* nu *mă* iubește? Și Trace *mă iubește*. Trace mă face să mă simt specială, dorită și prețuită!

Îl iubesc de nici nu-mi mai amintesc când, aşa că îl pot iubi şi de acum încolo.

– Dar mă iubeşti şi pe *mine*, spune Kit. Şi totuşi nu-i chiar acelaşi lucru, nu?

Încep să tremur. Kit îşi stinge ţigara şi mă ia în braţe, punându-şi bărbia pe capul meu.

– De ce faci asta? îi suspin eu în tricou. Nici măcar nu-ţi *place* Nicholas. M-ai tot împins să fiu cu Trace. De ce faci asta?

– Pentru că cineva trebuie să te facă să înfrunţi adevărul, răspunde Kit simplu. Oricare ar fi. Nu-ţi poţi îngropa capul – şi inima – în nisip pentru totdeauna. Trebuie să-ţi acorzi timp să suferi pentru căsnicia ta. Nu e bine să fii imediat cu Trace, de parcă poţi schimba un bărbat cu altul într-o clipă. Nu e real.

Dar nu e chiar aşa simplu, îmi spun a doua zi, privind cum sicriul lui Edward Lyon coboară într-o gaură neagră şi tăcută în iarba strălucitoare, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraz. Credeam că fiecare dintre noi are un suflet pereche – un *bashert*, care este varianta idiş pentru „persoana predestinată", cum i-am explicat lui Nicholas la scurt timp după ce ne-am cunoscut –, dar poate acest lucru e prea pretenţios, un scop prea înalt pentru o viaţă în care nu există decât haos şi confuzie. Acum treisprezece ani eram convinsă că Trace era sufletul meu pereche; apoi l-am întâlnit pe Nicholas şi am fost brusc sigură că *el* era bărbatul ce-mi era sortit. Şi acum? Acum nu mai ştiu ce să cred. Nu mai sunt sigură dacă mai cred ceva.

Tot ce ştiu e că Trace mă vrea. Iar Nicholas, nu.

După slujbă, mă opresc lângă Nicholas, în timp ce el îşi ajută mama să urce în maşină. Timp de câteva minute îmi aleg cuvintele. Ce-i spui unui bărbat alături de care ai împărţit

patul mai bine de zece ani şi care acum priveşte prin tine, de parcă nici n-ai exista?

– N-am vrut să se întâmple aşa, reuşesc să zic, în sfârşit. Am vrut să te aştept, chiar *am încercat*.

– De cât timp ştii? întreabă el scurt.

– De la cina Asociaţiei Avocaţilor.

– Cum ai...

Cum poate fi atât de rece, de *oficial?* De-abia mă abţin să nu suspin.

Se mişcă, stânjenit.

– Malinche, există vreo şansă să pot veni...

I-o retez, nefiind gata să-l primesc în casă, ca să-şi golească dulapul şi să-şi adune cărţile de pe rafturi. Nu sunt pregătită să pun într-o cutie fotografiile înrămate de la nuntă – care par acum false de după gemul din sticlă, dar sunt încă *acolo*. Durerea îmi face tonul mai dur decât mi-aş fi dorit.

– Nu, Nicholas, îmi pare rău...

– Ştiu cum trebuie să sune asta, dar n-a însemnat nimic. Te rog...

– Bineînţeles că a *însemnat* ceva, pentru mine, dacă nu şi pentru tine! Nu eşti singurul afectat în această poveste. Nu depinde de tine să decizi dacă şi ce a însemnat.

– Înţeleg că acum eşti furioasă, dar...

– Furioasă, respir eu greu, e un eufemism.

– Nu poţi vorbi serios în legătură cu aşa ceva. Cu despărţirea. Un divorţ. Eşti sigură?

Divorţ. Cuvântul mă loveşte ca un ciocan. Bineînţeles, mă gândesc eu, orbită de durere. Acum vrea să se căsătorească cu *ea*.

– La ce altceva te aşteptai, Nicholas?

– Măcar putem *vorbi?* Şi copiii? Te-ai gândit cum îi va afecta toată...

– *Tu* te-ai gândit?

Doi gropari trec pe lângă noi fumând, cu lopeţile în mână. Durerea de pe faţa soţului meu, când îi urmăreşte cu privirea, e atât de transparentă şi de vie, încât mi se dizolvă furia împotriva voinţei mele.

– Nicholas, spun încet, nu e momentul potrivit. Le-am spus copiilor că acum te ocupi de bunica. La timpul potrivit le vom spune că tu... că noi...

– Le pot vedea? întreabă cu vocea tremurând puţin.

– Bineînţeles că da! Ţi le-aş fi adus să le vezi, însă erai fie la muncă, fie la spital. Nu mi s-a părut corect să le implic în toată situaţia asta.

Îl văd cu coada ochiului pe Trace cum coboară din maşină, deşi l-am rugat să rămână înăuntru. Nu vreau să-l vadă Nicholas, nu acum, nu aici, la înmormântarea tatălui său, însă Trace să îndreaptă spre mine. Se opreşte la câţiva metri, lângă un grup de oameni. Aşteaptă.

Mă întorc din nou cu faţa spre Nicholas. O expresie ciudată îi străbate faţa, aproape una de jale. Brusc, anii se întorc cu viteză şi stau în faţa lui, la altar, cu mâna într-a lui şi cu verigheta mea nouă şi strălucitoare, de aur, pe deget. Şi, cum stăm în faţa altei biserici, zece ani mai târziu, la o înmormântare şi nu la o nuntă, îmi dau seama cu o luciditate izbitoare că încă îl mai iubesc, că dragostea mea pentru el e la fel de solidă ca o stâncă, că, deşi sunt sfâşiată în mii de bucăţi de iubire, ceea ce simt pentru el va rămâne intact, acolo, în centrul fiinţei mele, pentru totdeauna. Şi tot ceea ce trebuie să facă e să-mi spună că mă iubeşte acum şi nimic nu va mai conta: *nimic*...

– Mi-ar plăcea să le văd în weekendul ăsta, zice el distant, dacă nu-i nici o problemă.

Facem aranjamentul dureros al vizitării copiilor; acasă la mama lui, pentru că încă nu suport să-l asociez cu *ea*, încă. O parte din mine ar vrea să lupte cu el, să înrăutăţesc lucrurile,

să-l lovesc în singurul mod care mi-a mai rămas. Dar asta le-ar răni şi pe fetele noastre, aşa că nu pot. Şi aşa suferă destul. Şi, oricât de furioasă sunt pe Nicholas, oricât de mult îl urăsc dimineaţa, când Trace nu mai e lângă mine şi plâng în pernă, nu-i pot face nici lui aşa ceva.

Îmi iau rămas-bun şi plec spre Trace, care mă iubeşte sincer şi fără rezerve, care va fi cel alături de care *sunt* acum, dacă nu chiar cel pe care-l *iubesc* şi-mi dau seama, pentru prima oară, că mi-am pierdut soţul pentru totdeauna.

– Dar mi-ai zis că-l pot avea!

– Nu, niciodată! Am zis că-l vei avea mai târziu.

– *E* târziu! Tu îl ai de secole. Dă-mi-l, mami a zis că trebuie să împărţim...

– N-am terminat încă! Nu e *corect*.

– Dar îl vreau acum!

– Dă-l înapoi! Dă-l înapoi, o să-l spargi! Tu nu poţi, oricum... *uite* ce-ai făcut! Te spun! *Ma-miii!*

Louise intră în living. Îi aud tonul înfricoşător de Mary Poppins care străbate printr-un zid gros de cărămidă.

– Opriţi-vă, amândouă! le repede ea. O să treziţi copilul. Un cuvânt să mai scoateţi şi nu mai vedeţi PlayStationul niciodată. Nu ştiu la *ce* s-a gândit Nicholas, adaugă intrând în bucătărie, cumpărându-le jucării electronice scumpe la vârsta lor. Le-a cumpărat acceptarea situaţiei, dacă mă întrebi pe mine.

– Se pare că funcţionează, zic eu dezamăgită.

– Copiii nu sunt *proşti*, Malinche. Citesc printre rânduri...

– Călătoria la Chessington din weekendul trecut a avut un succes răsunător. Fetele s-au întors pline de poveşti despre cum *Sara* le-a dat în toate maşinuţele, *Sara* le-a dus să se picteze pe faţă, *Sara* nu s-a supărat deloc când a plouat-o

leoarcă, îmi rod eu de zor unghiile. Sara are practic jumătate din vârsta mea, nu le bate la cap să se spele pe dinți sau să-și facă temele, bineînțeles că li se va părea simpatică prin comparație cu mama lor bătrână și prăfuită, nu mă mir că Nicholas a plecat și...

Louise bate cu pumnul în masa din bucătărie. Sar în sus, iar din cămară aud cum cușca se mișcă ritmic pe podea, în timp ce bietul Don Juan aproape moare de frică.

– Termină imediat cu prostiile, zice ea fioroasă. Dacă-ți plângi de milă, nu vei ajunge nicăieri. Fata ta mai mare are mult mai multă prezență de spirit decât crezi tu. Te încearcă, asta-i tot. Te tachinează ca să vadă ce simți tu în această situație.

Îmi muşc obrazul pe interior.

Louise își încrucișează mâinile la piept.

– Domnișoara Târfuliță e numai lapte și miere acum, zice ea pe gânduri, ducându-ți fetele adorabile în parcuri de distracții, jucându-se cu ele și pieptănându-le. E ușor s-o faci pe zâna cea bună și să arunci bănuți, timp de câteva ore, după care le trimiți acasă. Lucrurile se schimbă însă când trebuie să stai cu ele o zi întreagă.

Nu mă pot obișnui cu ușurința mamei mele de a-și însuși vocabularul adolescenților.

– Te ascult, zic eu iritată, mergând în cămară ca să-l liniștesc pe Don Juan. Metheny a dormit cu mine în pat două zile după ce s-au întors, iar Sophie a fost o scorpie mult timp. Refuză să-și facă temele, nu vrea să curețe cușca iepurelui, e rea cu sora ei...

– Pe scurt, viață adevărată. Ceva ce lui Nicholas probabil îi lipsește.

Pun un morcov în cușca iepurelui.

– Unde bați?

Zâmbește.

– Am impresia că eşti cam nedreaptă, refuzând să le laşi să meargă în apartamentul madamei, la urma urmei. Nicholas zicea că mamei lui îi e destul de greu, atât de curând, după moartea lui Edward. Poate ar trebui să le *laşi* să-şi petreacă weekendurile cu amorezii în cuibuşorul lor de nebunii. În încântătorul lor apartament din Londra, cu un pat, fără grădină şi minimalist.

Rămân cu gura căscată de încântare.

– Louise, nu pot, fetele îi vor scoate din minţi...

– Ei, hai Malinche, zice ea apăsat. Una e să pui copiii pe primul loc, dar n-a zis nimeni că trebuie să fii o sfântă. Târfuliţa aia ţi-a suflat bărbatul de sub nas. E timpul s-o aduci niţel cu picioarele pe pământ. Şi n-ai face rău nimănui dacă îl vei lua cu tine şi pe prietenul ăla al tău îngrozitor de frumos. Nicholas ar putea gusta din propriul medicament. Şi, înainte să începi cu predica despre cum trebuie să întorci şi celălalt obraz şi restul prostiilor, mai zice ea acid, aminteşte-ţi că nu eu am vomitat pe canapeaua ei.

Eu şi Trace stăm pe întuneric, cu cele trei fete adormite, în sfârşit, pe bancheta din spate. Opreşte motorul, dar nici unul dintre noi n-are energia să se dea jos din maşină.

– Ei bine, asta chiar a fost o fază tare, nu?

Încep să râd, dând în plâns.

– Îmi pare rău, nu ştiu ce-aş mai putea spune.

– Cred că dezastru total e sintagma potrivită. Hei, zice el, în timp ce încep să plâng, hei, calmează-te. E OK. Nimeni nu se aşteaptă ca fetiţele să fie în permanenţă nişte îngeraşi. Cu cât îţi pasă mai mult cum se poartă, cu atât mai urât vor face. Hai, Mal, nu-mi place când plângi.

– Dar au fost îngrozitoare, mă vait eu. Au fost mai rău ca niciodată! Nu ştiu ce le-a apucat, dar pariez că nu se poartă aşa când sunt cu tatăl lor...

Mă ia în braţe şi-mi las capul pe umărul lui. Îi simt inima cum bate, puternic şi regulat, sub obraz.

– Adevărul e, îmi murmură el în păr, că a fost o perioadă grea pentru ele. Poate a fost prea devreme să mergem toţi împreună în Franţa. Ştiu că vor trebui să se obişnuiască, dar poate a fost prea mult, mai ales că au trebuit să accepte şi relaţia lui Nicholas cu Sara. Mai lasă-le un timp şi totul se va rezolva.

Îmi şterg nasul de mânecă. Trace are dreptate. Ultimele câteva weekenduri au fost îngrozitoare, cel puţin pentru mine. Să-mi văd copiii – copiii *mei*, ai *mei!* – luaţi în braţe de aceea femeie. Mă rog, nu la propriu, pentru că Nicholas a avut cel puţin decenţa de a o ruga să rămână înăuntru, dar e ca şi cum aş fi văzut scena cu ochii mei. Aş fi luat-o razna, dacă nu era Trace.

Şi merit un Oscar pentru performanţele din faţa blocului. Zâmbind, râzând de parcă sunt lipsită de griji, refuzând să-l las pe Nicholas să-mi ghicească durerea din suflet. Am şi eu mândria mea.

Când îmi duc copiii la el mă îmbrac cu mai multă atenţie decât în oricare altă ocazie de la nuntă încoace. *Nu sunt o victimă. Nu sunt.*

– Te-ai tuns! exclamă Nicholas, şocat, într-o sâmbătă.

– Kit m-a convins să merg la un stilist din Londra. Şi adaug fără să-mi dau seama: Îţi place?

Îmi vine să-mi trag una pentru întrebarea asta, dar, spre surprinderea mea, Nicholas răspunde:

– Da. E foarte scurt, foarte băieţesc, dar îţi stă bine. Nu cred că te-am mai văzut vreodată cu părul atât de scurt.

E ciudat cum durerea te cuprinde pe neaşteptate, tocmai când crezi că eşti pregătită să înfrunţi ce e mai rău. În pat, Nicholas obişnuia să se joace cu părul meu, spunându-mi cât de mult îi place aşa lung şi rugându-mă să-i promit că nu mă

voi tunde. Zicea că-i place cum îmi cade pe față când stau deasupra lui și că mă face să arăt sălbatică și abandonată.

– L-am mai avut așa, îmi spune ea, înainte să ne cunoaștem. Dar tu nu m-ai lăsat niciodată să-l tai. Ai insistat să-l las așa lung.

– Da?

Nici nu-și mai amintește. *Of, Doamne, când va înceta să doară?*

Zâmbesc amar.

– Insistai pe o grămadă de lucruri, Nicholas.

Mă întorc în mașină și plâng pe tot parcursul drumului de o oră care ne duce către frumosul conac de țară din Kent pe care Trace l-a închiriat pentru weekend. A fost foarte frumos din partea lui că, de câte ori am plâns și am sughițat ca un copil, s-a arătat încântat să mă consoleze. Nu știu dacă aș fi avut atâta răbdare, dacă situația ar fi fost invers și eu ar fi trebuit să-i șterg lui Trace ochii înlăcrimați din cauza fostei prietene.

Când Nicholas a sunat în weekendul trecut să întrebe dacă pot sta cu fetele săptămâna aceasta, am fost încântată. Programul de luni până vineri e foarte plictisitor: trebuie să duc fetele la școală, să fac curat, să spăl, să le ajut la teme. Weekendurile sunt adevăratele momente frumoase petrecute cu ele. Mă rog, de obicei. Chiar le-am dus dorul în aceste ultime săptămâni, când au fost la tatăl lor. Trebuie să fac un aranjament mai corect cu Nicholas în privința lor: poate merg într-o vizită la mijlocul săptămânii, iar în weekenduri facem cu schimbul. Of, Doamne oribila și distrugătoarea de suflete afacere care este divorțul.

Eu și Trace ne-am schimbat romantica rezervare din Normandia ca să le includem și pe fete și m-am gândit că e momentul perfect să le fac cunoștință cu el cum se cuvine. Nu e numai prietenul lui mami, ci *prietenul* lui mami.

Lucrurile au început să meargă prost de când ne-am urcat în mașină. Mai întâi artileria de întrebări – „De ce nu mergem la tati weeekendul ăsta?", „Nu vrea să ne vadă?", „Mergem în weekendul *viitor?*", „*De ce* nu știi?", „Îl putem suna să-l întrebăm?", „*De ce* nu putem suna?", „Putem suna mai târziu?", „*Când?*" – după care au urmat îmbufnările și cererile de a opri mașina la fiecare cinci minute pentru a merge la baie, pentru a bea ceva, pentru că le era rău. Când Trace a insistat ca toată lumea să-și pună centura de siguranță și să nu mai ceară voie la toaletă până ieșim din Eurotunel, Sophie a mormăit cu voce tare:

– *Nu ești* tata, deci *nu* ne poți spune ce să facem.

Ajunși în Franța, lucrurile s-au înrăutățit. Fetelor nu le-a plăcut la fermă: cearșafurile erau bătoase, camera prea rece, mâncarea prea *ciudată;* s-au plictisit, nu se puteau uita la televizor, n-aveau ce să facă. Voiau să meargă pe plajă? Câh, plouă! Dar ce ziceți de o plimbare de-a lungul râului? V-am luat hanoracele și în unele locuri e foarte puțin adânc, puteți trece pe celălalt mal... Of, bine. Atunci poate o plimbare cu ponelul, n-ar fi frumos? În pădure sub copaci, nu plouă. Sunt foarte prietenoși, îi puteți hrăni – atunci *ce* vreți să faceți? Nu, v-am spus. Tatăl vostru e ocupat în weekendul ăsta. Nu știu ce face. Nu, nu-l pot suna să întreb. *Nu!*

Când, duminică, proprietara pensiunii ne explică, scuzându-se, că mama ei s-a îmbolnăvit, era *extrêmement désolée*[1], pentru că nu ne putea pregăti prânzul, *c'est bien dommage*[2], și ne înțelege dacă vrem să plecăm mai devreme, am sărit toți să profităm de această șansă.

Drumul spre casă a fost singurul moment liniștit din întreaga excursie, mă gândesc mâhnită, uitându-mă către copii, care dorm în spate.

[1] Extrem de mâhnită (în lb. franceză, în original)

[2] Ce păcat. (în lb. franceză, în original)

Trace duce bagajele în casă, în timp ce le trezesc pe Sophie şi Evie care se împleticesc mormăind pe potecă şi o duc pe Metheny, încă adormită, sus, în dormitor. Nu se trezeşte nici când o dezbrac şi o aşez încet în pătuţ.

Stau un moment lung şi-o privesc, în timp ce mâna mea se odihneşte posesiv pe bara pătuţului, iar luna îşi aruncă o rază pe obrăjorul ei grăsun şi cald ca o piersică pârguită.

Bebeluşul ultimei noastre şanse: botezată după chitaristul de jazz pe care Nicholas îl iubeşte atât de mult. Nici n-are doi ani. *Ce* s-a întâmplat cu noi? Cum de s-a stricat totul atât de repede?

Mă cufund în scaunul de lângă fereastră, urmărindu-l pe Trace care scoate scaunul copilului din maşină. Pare atât de priceput şi sigur pe el, de parcă ar fi făcut asta ani de zile. *Dar n-a făcut,* îmi amintesc. *Nu* e tatăl copiilor tăi. Oricât de mult ţi-ai fi dorit din când în când să fie.

Kit a avut dreptate când mi-a zis că nu trecusem peste povestea cu Trace când l-am cunoscut pe Nicholas. N-aveam nici un dubiu că-l iubeam pe Nicholas. Dar nu mi-am lăsat timp să mă vindec. Am închis ochii şi m-am agăţat cu disperare de Nicholas; l-am *folosit* probabil, ca să-l uit pe Trace şi uite aşa am făcut totul greşit, de la început. Când Sophie mi-a fost pusă în braţe, chiar dacă eu şi Nicholas ne uitam unul în ochii celuilalt, încântaţi de minunea roz-albă pe care o făcuserăm, o mică parte din mine se întreba cum ar fi arătat copilul pe care l-am pierdut: cum m-aş fi simţit născând copilul lui Trace. O dată pe an merg într-o mică biserică catolică din Salisbury şi aprind o lumânare pentru el – era băiat, sunt sigură că era băiat – şi mă gândesc la Trace. De câte ori mă certam cu Nicholas, şi am făcut-o des în zece ani, *bineînţeles* că ne-am certat, o parte secretă, întunecată a inimii mele se îndrepta, infidelă, spre Trace. Mă întrebam dacă el ar fi anulat o excursie la schi, din cauza muncii, sau

n-ar fi cumpărat nici un cadou de Crăciun, *iar,* sau m-ar fi sabotat în privinţa copiilor, dacă ne-am fi ciondănit de la toate prostiile domestice. Calendarul meu interior îmi amintea de ziua lui, de ziua în care ne-am cunoscut şi de data despărţirii. Urmăream ce mai face în revistele mondene, spunându-mi că impulsul de gelozie pe care-l simţeam era frustrare maternă la refuzul lui de a se maturiza. N-am recunoscut niciodată, nici faţă de mine, dar el făcea parte din mariajul meu, şi mă îndepărta, fără să-mi dau seama, de Nicholas.

Dacă n-aş fi fost atât de preocupată de Trace, de brusca lui apariţie în viaţa mea, după un deceniu de vise, aş fi observat ce se întâmpla cu Nicholas. Poate chiar în timp util ca să-l pot opri.

Mă ridic să trag draperia. Trace se uită în sus, în timp ce încuie maşina şi-mi zâmbeşte, făcându-mi cu mâna. Chiar e extrem de frumos.

În toţi aceşti ani, am crezut în secret că Trace e sufletul meu pereche, smuls de lângă mine de soartă. L-am văzut pe Nicholas ca pe o alegere comodă, soţul avantajos, opţiunea sigură, pe care te poţi baza. Care mă iubeşte şi pe care-l iubesc, bineînţeles, dar nu pasional, nu în felul sălbatic şi feroce în care am iubit şi am fost iubită de Trace.

Dar relaţia mea cu Trace n-a fost distrusă de zei geloşi. Adevărul destul de prozaic e că nu ne-am potrivit niciodată. Am fost mereu convinsă că nu-l merit şi de aceea eram grăbită să mă gândesc la ce era mai rău. Iar el voia să mă *repare.*

Nu s-a schimbat nimic. El încă mai rătăceşte, făcând numai ce are chef. Şi cum eu nu mă mai simt inferioară lui, pot vedea acum cât de puţin ne potrivim. Cum nu ne-am potrivit niciodată. Nu vreau un salvator, vreau un partener. Un prieten, un egal. *Îl vreau pe Nicholas.*

Îmi tremură mâinile. Tot acest timp pierdut dorindu-mi ceva ce n-am avut niciodată, lăsând ceea ce conta *cu adevărat* să-mi scape printre degete.

Nicholas e dragostea vieții mele, nu Trace. Pe Nicholas îl iubesc cu pasiune reală, născută din anii de loialitate, râs și dragoste împărtășită, din lacrimi și momente grele. Frustrare și bucurie, mulțumire și plictis: asta înseamnă căsătoria, asta înseamnă dragoste *adevărată*.

Închid încet ușa camerei lui Metheny. Nu e vorba că nu-l iubesc pe Trace: îl iubesc. Dar nu îndeajuns de mult ca să meargă, oricât de ușor și sigur ar fi pentru mine.

Mă privește când intru în bucătărie și-mi întinde o cană cu ceai.

– Uite, m-am gândit că o să te ajute...

Mi se umplu ochii de lacrimi. *O să fie greu.*

– Nu, zic încet.

Își dă seama imediat că nu vorbesc despre ceai. Îi apare o umbră pe chip, înlocuită imediat de un zâmbet de-al lui, luminos.

– A fost doar o zi proastă, Mal, zice. Două zile proaste. Nu înseamnă nimic, data viitoare va fi mai simplu.

– *Nu.*

Relaxat și încă zâmbind se apleacă deasupra chiuvetei. Numai după paloarea feței îmi pot da seama că se preface.

– Cred că o să mă duc acasă și o să te sun mâine-dimineață, zice el pe un ton neutru. E târziu, suntem obosiți și a fost o călătorie lungă. Poate săptămâna viitoare, am putea...

– Trace, îl întrerup blând. Nu va merge. *Noi*. Știi la fel de bine ca și mine.

I se întunecă privirea. I se mișcă un mușchi pe obraz, dar nu zice nimic.

– Știi că am dreptate, insist. Suntem prea diferiți, Trace. Pentru tine a fost distractiv să te joci de-a soțul și tatăl în aceste

câteva luni şi te-ai purtat minunat cu fetele, dar nu eşti tu. Nu încă, cel puţin. Nu ne potrivim în viaţa ta. Nu sunt persoana pe care ar trebui s-o ai la braţ. Ar trebui să fii alături de un model strălucitor, cu picioare lungi pe covorul roşu, nu cu o femeie măritată de mult, ca mine.

Îi ating braţul, dar nu răspunde.

– Viaţa aia nu mă *reprezintă*, Trace. Niciodată nu m-a reprezentat. A fost interesant pentru un timp, dar nu e lumea mea. Iar lumea *asta* – îmi deschid braţele şi arăt spre ilustraţiile de pe pereţi, spre hanoracele care atârnă pe spătarul scaunului, spre piesele de Lego din coşul de fructe – nu e *a ta*. Am rămas amândoi blocaţi în trecut, văzându-ne aşa cum eram acum treisprezece ani. Dar viaţa şi-a continuat cursul. *Noi* am mers mai departe.

– Pot învăţa toate astea, zice el rănit. Scutecele şi lecţiile de călărie şi tot restul, dacă vrei.

– Nu e vorba de...

– Nicholas, spune el cu greu.

– Nicholas, recunosc.

Ştim amândoi că nu mai e nimic de spus.

Trace se îndepărtează de chiuvetă.

– Ar trebui să plec, zice el afectat. Trebuie să, trebuie să sun pe cineva. Cineva... nu aş fi sunat dacă, mă rog. Am zis că s-ar putea să sun. Şi ar trebui să plec.

Ştim amândoi că nu e vorba despre nimeni. Dar va fi.

– Prieteni? întreabă cu vocea tremurând puţin.

– Cei mai buni, şoptesc.

Mult timp după ce a plecat stau la masa din bucătărie, întrebându-mă dacă n-am comis cea mai gravă greşeală din viaţa mea, îndepărtându-l pentru a doua oară pe bărbatul pe care-l iubesc. Apoi îmi ating verigheta de pe deget şi ştiu că, oricât de înspăimântător mi se pare să-l las să plece, am

dreptate. Ţin prea mult la Trace ca să-l condamn la o viaţă la mâna a doua. Şi atâta timp cât îmi iubesc soţul, aşa va fi.

Patru zile mai târziu, Nicholas intentează divorţ.

Nu pot să cred că a făcut asta. Că s-a dus la un avocat, a stat în biroul lui şi a povestit despre căsătoria noastră unui străin, că a spălat rufele murdare ale vieţii noaste în public, scormonind după ceva care să mă poate acuza de *comportament inadecvat*.

– Cum a *putut*? Cum a putut să-mi facă asta?

Îmi afund capul în mâini peste oribilele hârtii legate, aşezate pe masă. Nu mă pot aduna nici măcar să le citesc până la capăt. Primul paragraf a fost suficient. Nu mă pot mişca. Ştiu că ar trebui să mănânc, să mă îmbrac, să curăţ bucătăria, dar se pare că n-am nici măcar energia să-mi ridic capul din mâini. Mulţumesc lui Dumnezeu că Liz m-a salvat, ducând fetele la şcoală, după ce am deschis corespondenţa de dimineaţă.

Asta e. Chiar s-a terminat. Nu se va mai întoarce, să se arunce la picioarele mele şi să-mi ceară iertare. M-a părăsit şi se va căsători cu fata asta.

O urmă de ură îmi apare în inimă, dar moare rapid. Disperarea şi suferinţa mea sunt atât de mari, încât nu mai lasă loc şi pentru altceva.

Brusc nu-mi mai pot opri lacrimile. Plâng ca un animal rănit, până îmi seacă tot, dar încă mai suspin cu lacrimi uscate. Întunericul mi se cuibăreşte în suflet şi nici nu-mi mai pot imagina cum e să zâmbeşti.

Câteva ore mai târziu, mi se pare că aud o maşină afară. Trec un minut sau două şi-mi dau seama că e cineva în spatele meu. Mă întorc şi o văd pe Sara stând afară, la uşa bucătăriei mele.

Deja nu mai contează. Nimic nu mai contează.

Deschid uşa, după care mă duc în zona sigură a cuptorului, strângându-mi halatul mai bine pe corp.

Respiră adânc. Îmi dau seama că are emoţii. Ce ciudat, nu mi-o imaginez având emoţii sau altceva, niciodată.

– Îl vrei înapoi? întreabă ea.

Întrebarea ei sună de parcă s-ar referi la o minge. A aterizat la mine în grădină şi mă întrebam...

Mă uit la ea surprinsă câteva momente, la fata asta – nu, asta o disculpă prea uşor, de parcă ar fi prea tânără pentru a-şi da seama, de parcă n-ar fi răspunzătoare pentru ce a făcut – la *femeia* asta, cred, femeia care mi-a dat atât de senină viaţa peste cap, luând fără nici o problemă ce-şi dorea, aruncând apoi resturile. Un coş roşu, furios, ca o muşcătură de insectă, îi desfigurează bărbia.

Pun ceainicul pe plita încinsă.

– Ceai?

Ezită, apoi încuviinţează.

– Va dura puţin, pentru că nu e un ceainic electric.

– Nici o problemă.

– Îmi pare rău că nu sunt îmbrăcată cum se cuvine. Nu aşteptam...

– Ştiu, ar fi trebuit să sun, dar m-am gândit că n-o să mă primeşti...

– Nu te-aş fi primit, zic, dacă aş fi avut de ales.

– Nu.

Se instalează tăcerea.

Îi fac un semn către masă.

– Ia loc, te rog. Scuze pentru iepure, dar una dintre fete l-a scos din cuşcă azi-dimineaţă şi n-am reuşit să-l conving să se întoarcă la locul lui.

Mă scarpin la încheietura stângă, unde se pare că am un fel de eczemă.

– Nu mă pot supăra pe el, pentru că nici mie nu mi-ar plăcea să stau închisă o zi întreagă. L-aş lăsa liber prin grădină, dar s-ar putea să-l atace vreun animal. Ultima oară când a fost afară, era cât pe-aici să fie mâncat de câinele vecinilor.

– Evie? încearcă Sara.

– A încercat să-l integreze în natură, oftez.

Zâmbeşte. Încurcată, zâmbesc şi eu.

Suntem ca nişte turişti într-o ţară străină, încercând să găsim ceva familiar – „Din ce parte din Whiltshire? O, ce chestie, băiatul naşului meu stă aproape de tine" – ca să ne simţim mai puţin singuri. Siguranţa dată de lucrurile mărunte. Ceainicul fierbe; îmi fac de lucru cu ceaiul, alegând două căni neciobite şi punând lapte şi zahăr pe masă. Iau în grabă actele de divorţ şi le ascund sub unul dintre desenele lui Metheny.

Legătura creată între noi dispare.

– Ce-ai vrut să zici, fac eu brusc, când ai întrebat dacă-l vreau înapoi?

Pendula ticăie tare în hol. Undeva, sub picioarele mele, Don Juan zgârie cu ghearele podeaua din piatră. Nu-mi place parfumul ei: tare şi artificial. Îmi face greaţă.

– Trebuie să ştiu, răspunde ea până la urmă, uitându-se în cană. Nu pot merge mai departe până nu aflu. Nu vreau să vin acasă în fiecare seară, întrebându-mă dacă se va întoarce înapoi, la tine.

Bareta genţii îi alunecă de pe umăr şi o pune la loc.

– Asta-i tot. Vreau să aflu dacă s-a terminat între voi.

N-a venit să îndrepte lucrurile. N-a venit să-şi ceară scuze: *dacă-l vrei înapoi, ia-l, e al tău*. Nu-mi va spune că a fost totul o greşeală regretabilă. A venit aici pentru propria linişte: să se asigure că nu i-l voi fura.

Un râs isteric îmi vine pe buze şi-mi acopăr gura cu mâna.

– Te aştepţi să te *ajut?* întreb eu sceptică.

Se albeşte la faţă.

– Ştiu că pare ridicol că am venit aici. Ştiu că mă urăşti. Ţi-am dat toate motivele pentru asta. Dar îl ai pe Trace acum, argumentează ea, nu mai ai nevoie de Nicholas. Îi poţi da drumul? Îl poţi lăsa să fie fericit cu mine?

Îmi las braţele, cu greu, pe chiuvetă, cu spatele la ea.

– Nu-l reţin.

– Dar are nevoie să ştie că ai trecut peste asta. Nu poate închide uşa altfel. Trebuie să-i spui...

– Nu *trebuie*, i-o retez eu rece, să fac nimic.

Înghite cu greu. Îmi strâng mai tare halatul.

– Îmi pare rău, bolboroseşte ea. N-am vrut să sune aşa. Numai că nu înţeleg. Căsătoria voastră era terminată, ai o viaţă nouă acum, ştiu că trebuie să fii supărată că lucrurile s-au întâmplat aşa, dar n-a fost vina mea...

Mă întorc.

– De ce ai senzaţia că mariajul nostru era terminat?

– Dar, se bâlbâie ea. Îl ai pe Trace...

– Nu, zic încordată, nu-l am. Pentru câteva săptămâni, poate, după ce a plecat Nicholas, a umplut golul. Sau, mai degrabă, a încercat. Dar nimic nu poate vindeca rana din inima mea pe care mi-a provocat-o pierderea soţului meu, cauzată de tine. Nimic.

Îşi muşcă buza. Brusc îmi amintesc cât de tânără e şi cât de puţine ştie.

Suficient de mare.

– Ai idee ce-ai *făcut?* întreb eu dur. *Ai?* Tot răul pe care l-ai provocat? Ştii cum e să-ţi auzi fetiţa plângând în somn, în camera alăturată, pentru că tatăl ei a plecat şi deoarece crede că, într-un fel, e vina ei?

Îmi tremură corpul de furie.

– Ştii cum e să-i vezi chipul dimineaţa şi să-i simţi privirea acuzatoare, pentru că n-ai fost în stare s-o protejezi

de durere? Ai luat copiilor mei *sigurul* lucru pe care îl doream pentru ele mai mult decât orice altceva: un cămin stabil şi fericit.

Înghit greu şi simt cum durerea mi se ridică, amară, în gât.

– Nu eşti mamă, aşa că n-ai de unde să ştii. Vor rămâne cu sechelele astea toată viaţa. Le va fi teamă ori de câte ori vor avea o relaţie. O mamă n-ar face aşa ceva. O mamă nu ar distruge copilăria a trei fetiţe doar pentru o tăvăleală în fân.

Pare că se micşorează în scaun cu fiecare cuvânt, de parcă aş lovi-o cu pietre. *Bine*, gândesc eu amar. Să o doară. *Bine*.

– Crezi că mariajul meu s-a terminat pentru că el s-a culcat cu tine? îi arunc eu. Lasă-mă să-ţi zic ceva, Sara. Căsătoria înseamnă să munceşti din greu. *Foarte* greu. Dacă nu vă străduiţi amândoi să meargă, eşuaţi. Uneori e minunat, romantic, e tot ce-ai visat că va fi când ai stat în faţa altarului şi ai jurat că-l vei iubi până când moartea vă va despărţi. Iar alteori, continui pe un ton aspru, e plictisitor, frustrant, dificil, şi de-abia vă suportaţi. Uneori vă plictisiţi reciproc îngrozitor. Nu-i nevoie decât de o încercare grea şi totul se poate prăbuşi.

Îmi dau părul după urechi, cu mâinile tremurând de furie. De unde să ştie *ea* cum e să vezi că zece ani din viaţa ta se duc de râpă în câteva ore? Sau cum e să vezi că bărbatul pe care-l iubeşti, tatăl copiilor tăi, te părăseşte pentru altă femeie?

– Căsătoria mea mergea foarte bine până te-a întâlnit pe tine, şoptesc eu. Dar nu ţi-a păsat. Ai văzut un bărbat care ţi-a plăcut şi l-ai luat. *L-ai luat*.

– Nu l-am obligat, protestează ea. A avut de ales. Mă *dorea*.

– Ce bărbat nu te-ar dori? râd eu. Eşti frumoasă. Eşti tânără. Nu eşti soţia lui. *Bineînţeles* că te-a dorit. Dar cine a făcut prima mişcare, el sau *tu?*

Se uită în altă parte.

– N-o să ai veşnic 26 de ani, spun eu amar, faţa fără riduri şi corpul ferm. La vârsta ta crezi că vei fi mereu tânără. 40 de ani par la fel de departe precum 100. Dar lucrurile se schimbă când te aştepţi mai puţin. Ani de zile nu se întâmplă nimic, după care, *pac!*, te trezeşti într-o zi că ţi s-au îngroşat şoldurile, că buzele ţi s-au subţiat şi ca ţi-au căzut sânii. Şi te întrebi ce dracu' s-a întâmplat? Însă *el*, adaug, *el* devine un domn şi un c*aracter* distins, cu tâmple cărunte, urmărit de privirile secretarelor, când trece pe lângă biroul acestora.

Îmi strâng braţele în jurul corpului şi de-abia o mai văd.

– Te măriţi cu un bărbat, îi faci copii şi îţi spui că nu contează că nu eşti atât de tânără, că nu mai ai corpul la fel de ferm şi pielea la fel de întinsă, pentru că te iubeşte oricum. Îţi laşi garda jos: îl laşi să te vadă când eşti răcită sau cu părul nespălat şi crezi că nu contează.

Mă plimb prin toată bucătăria, speriindu-l pe bietul iepure de sub masă.

– La serviciu renunţi pentru a le face loc tinerelor încântătoare fără familie, crezând că dacă îi oferi ceva pentru care să se întoarcă acasă, pentru el va fi mult mai important decât o cariera sau o promovare şi, în acest fel, ai senzaţia că încă te va mai găsi atrăgătoare. Ştii că există femei mai tinere decât tine, mai frumoase, mai atrăgătoare, dar cu *tine* s-a însurat, şi *tu* eşti cea pe care a promis s-o iubească mereu.

Tremur.

– Îl pui în centrul vieţii tale, în centrul inimii tale, unde ar trebui să fie. Şi pe urmă, peste noapte, totul se termină. Se termină.

– Îmi... pare rău. N-am vrut să se întâmple aşa, şopteşte ea.

Tresar. Uitasem că e aici.

– Ai fi putut fi cu oricine voiai, spun eu neajutorată. Cu cineva liber să te iubească, fără soție și familie. De ce a trebuit să-mi iei soțul?

– Pentru că m-am îndrăgostit de el, spune ea simplu.

Pentru prima oară, îi observ cearcănele din jurul ochilor și oboseala de pe față. În expresia ei recunosc teama și nesiguranța care merg mâna în mână cu iubirea. N-o pot ierta pentru ce-a făcut dar, dintr-o dată, *încep* să înțeleg.

– Nu e vorba numai de dragoste, oftez eu. Căsătorie.

– Nu, zice ea, împreunându-și mâinile în poală. Nu, acum înțeleg.

Începe să-mi curgă nasul. Mă șterg ca un copil cu mâneca de la halat.

– N-am vrut să te rănesc, zice ea. Știu că nu e o consolare, dar n-am plănuit asta. Nu sunt o persoană rea și n-am vrut ca lucrurile să fie așa. Îmi tot repetam că voi putea opri totul și că nimeni nu trebuia să afle...

– Destul, te rog, mă prăbușesc eu epuizată pe un scaun. De ce ești aici, Sara? Nicholas știe?

– Nu.

Se ridică de la masă.

– Mi-am spus că ești fericită fără el. M-am convins că n-ar fi venit la mine dacă mariajul lui ar fi funcționat. Dar nu-i adevărat, nu-i așa?

Neg din cap.

– Te iubește pe tine, nu pe mine, zice ea ferm.

Nu pot respira.

– Nu m-a iubit niciodată. Nu îndeajuns, oricum.

Se freacă la ochi cu mâinile, amintindu-mi de Evie. Undeva, adânc, mi-e puțin milă de ea.

– Nu era liber să mă iubească. Am crezut că nu contează, că pot iubi eu pentru amândoi, dar lucrurile nu merg așa, nu? Și se pare, zâmbește ea, că până la urmă am o conștiință.

Își pune geanta pe umăr. Îi tremură mâinile și îmi dau seama ce efort uriaș a făcut să vină aici.

– Ce cauți aici? întreb din nou.

Ridică din umeri după care îmi zâmbește trist.

– Am încercat să rezolv singură situația.

O undă fragilă de intimitate se ridică între noi. Până la urmă, suntem legate de iubirea pentru același bărbat.

– Pot să folosesc toaleta, întreabă ea, înainte de-a pleca?

Îi arăt toaleta de la parter. A venit până aici să-mi dea de ales: să-l ia sau să mi-l dea înapoi. Simplu și clar.

Dar nu depinde de mine. Nu mă pot duce la el. *El* trebuie să vină la *mine*. El a ales să plece, așa că tot el trebuie să aleagă să se întoarcă. Altfel nu voi ști niciodată adevărul și asta va submina tot ce vom încerca să construim. Am nevoie să aud că mă iubește nu de la *ea*, ci de la însuși Nicholas.

Deschide ușa de la baie și-și strecoară capul afară. Are pe chip o expresie ciudată de durere și rușine, plus o extraordinară ușurare.

– Ai vreun Tampax pe care mi l-ai putea împrumuta? întreabă ea. Nu mă așteptam, dar tocmai mi-a venit ciclul.

16

Nicholas

Divorțul e o chestie dificilă. Cu atât mai mult când avocatul tău te privește cu o expresie care sugerează fără nici o îndoială că toți bărbații sunt niște nenorociți, iar tu te miști inconfortabil în scaun, în timp ce penisul încearcă să ți se ascundă speriat.

Janis Schultz nu are nici o fotografie ori chestie personală în biroul ei spartan. Ne desparte un birou gros din sticlă, pe care se află computerul ei și un dosar subțire: al meu. Conține documentul unicei noastre întâlniri de până acum și două foi pe care și-a luat notițe, cu un scris uniform și precis. Știu că pe parcurs ce lucrurile vor înainta acest dosar se va umple cu scrisori, faxuri, formulare de completat, declarații sub jurământ, până când va avea zece centimetri grosime. Eu și Malinche va trebui să aducem copii de la bancă, după cardurile de credit, polițele de asigurare și acțiunile noastre, să dăm detalii despre venituri și cheltuieli – nu numai despre cele curente, obișnuite, precum cheltuielile pentru școală sau ipotecile, dar și detalii intime, private, ale vieții noastre, cum ar fi banii pentru cel care spală geamurile și pentru doctor, pentru fitness și pentru analize: toate astea sunt expuse, pentru a fi judecate cu un ochi critic.

Covorul e aproape nou, iar camera miroase puternic a cauciuc. Am un gust acru în gură, mă doare capul şi mă ciupesc de nas.

Doamna Schultz e bine-cunoscută pentru detaşarea ei profesională şi calmul cu care abordează situaţiile. N-o ştiam dinainte – de aceea am şi ales-o –, dar are o reputaţie bună şi nu calcă peste cadavre pentru a câştiga un caz.

E văzută ca o avocată de soţii. Îşi va îndeplini obligaţiile legale faţă de mine, însă simpatia ei va fi îndreptată către soţia mea. Totuşi am un oarecare avantaj, fiind familiarizat cu tot acest demers dificil. Îmi doresc, mai presus de orice, ca totul să fie corect.

– Şi soţia dumneavoastră nu poate fi convinsă să înainteze o petiţie? întreabă Janis Schultz.

– N-am întrebat-o, răspund.

Bate cu stiloul în birou.

– Nu cred că vreţi să o lungiţi doi ani.

Nu mai contează ce-mi *doresc*, ci ce anume este *corect*. Sara e însărcinată cu copilul meu. N-o pot lăsa de izbelişte. Căsnicia mea cu Mal s-a terminat, asta e clar. Singurul lucru onorabil pe care-l pot face e să divorţez şi să rămân, aşa cum e corect, cu Sara, a cărei singură vină a fost să mă iubească.

– Prea bine. Care sunt motivele petiţiei dumneavoastră, domnule Lyon?

Ezit. Chiar dacă Malinche şi-a găsit consolare în braţele altui bărbat, nu-i pot intenta proces, acuzând-o de adulter, ar fi monstruos şi ipocrit. Dar sunt conştient că am opţiuni limitate.

– În asemenea cazuri, zice doamna Schultz prudentă, o acuzaţie de comportament inadecvat e adesea folosită, când există un motiv.

Oftez greu.

– Există un motiv, răspund.

O vom provoca pe Malinche inventând un motiv absurd – „În data de 4 a acestei luni, pârâta a clătit sticlele de lapte cu apă călduță, în loc de fierbinte, așa cum stabilise dinainte cu solicitantul, de la începutul căsătoriei lor" – iar avocații ei îi vor sugera, fără îndoială, să mă lovească rapid cu o contrapetiție, acuzându-mă de adulter. Punct în care îmi voi recunoaște vina, asigurând divorțul.

Doamna Schultz își încrucișează din nou picioarele. Sub geamul transparent al biroului fusta ei gri, din lână, se ridică puțin, expunând un centimetru sau doi din coapse. Se apropie de 60 de ani, așa că interesul meu e pur profesional.

Privesc în sus și observ că mă fixează.

– Domnule Lyon, cred că asta-i tot, spune ea profesional.

Strângerea ei de mână e puternică, masculină. Mă invită, distant, să ies.

Mă opresc la ușă. Pe un raft de cărți este o cutiuță crem, din carton, de felul celei în care se pun bomboanele de ciocolată preparate manual. O etichetă aurie, care lipește o fundiță, îmi dă de înțeles că bomboanele sunt din Belgia.

Mă invadează o amintire: Malinche așteptându-mă în birou, la o lună sau două după ce ne-am cunoscut. Era târziu și toată lumea plecase acasă. O convinsese pe femeia de serviciu s-o lase să intre, după care stătuse pe întuneric, până m-am întors de la tribunal, unde mă trimisese Fisher să rezolv un caz dificil, de care n-avea chef.

Am intrat în birou simțind imediat aroma.

– Nu aprinde lumina, a zis, când eu m-am întins către comutator.

Am sărit speriat, când ea s-a ridicat și mi-a luat servieta din mână. Lumina stâlpului de afară îi făcea pielea să strălucească, în timp ce și-a desfăcut haina. Pe dedesubt era goală, cu excepția unei curele cafenii și a unor șosete tricotate.

– Închide ochii, mi-a spus cu o voce caldă. Şi acum deschide gura.

Mi-a luat un moment să disting amestecul de portocală şi ciocolată amăruie. În timp ce bomboana mi se topea în gură, Mal a îngenuncheat şi mi-a deschis fermoarul de la pantaloni. A început să-mi sărute penisul, după care s-a ridicat şi mi-a dat altă bomboană. De data asta ciocolată neagră cu umplutură de coniac.

Când am îndepărtat-o, de teamă să nu termin prea repede şi am întins-o pe birou, sărutând-o apăsat pe gură, am simţit gust de ciocolată albă şi mentă pe buzele ei. Penisul meu a fremătat, când am coborât. Îşi pictase sfârcurile cu ciocolată şi-şi pudrase părul pubian cu praf de cacao. Când mi-am cufundat capul între coapsele ei şi am plonjat cu limba în ea, am avut senzaţia că ea însăşi a devenit o bomboană de ciocolată, cu miezul cremos, care mă făcea să tânjesc după mai mult cu fiecare înghiţitură.

De câte ori simt miros de ciocolată îmi vine în minte acea noapte.

Părăsesc biroul doamnei Schultz şi iau un taxi. Fără să stau prea mult pe gânduri, îi spun şoferului să mă ducă repede la Waterloo.

Gara din Salisbury e pustie când ajung şi trebuie să aştept mai mult de 40 de minute să vină un taxi care să mă ducă la Stapleford. 40 de minute de nerăbdare, în care siguranţa care m-a împins aici se evaporă, înlocuită de o senzaţie de teamă şi îndoială, care-mi macină stomacul. E o nebunie. *Nebunie.* Mal ar avea perfectă dreptate să nu mă lase să intru în casă. E foarte posibil să facă asta.

– Opreşte aici, îi spun brusc şoferului, când ajungem în sat.

Trage pe marginea drumului şi cobor.

– Treisprezece lire, prietene.

Îi strecor prin geam o bancnotă de 20 de lire. În timp ce caută să-mi dea rest, mă uit spre deal. Casa pare a fi în întuneric şi mă gândesc că nici măcar nu ştiu dacă e acasă.

Îmi dau seama disperat cât de ridicol mă port. Mal va refuza să mă vadă. Mi-a dat clar de înţeles că nu mă mai vrea în viaţa ei – şi e doar vina mea. Nu mă pot aştepta să se răzgândească, brusc, de parcă am fi copii care negociază un schimb de surprize. Şi mai e şi Sara, care stă chiar acum în Londra, întrebându-se unde naiba am dispărut, însărcinată cu copilul nostru. Ce spune prezenţa mea aici despre viitorul meu cu ea?

Mă aplec spre taxi să-i spun şoferului să mă ducă înapoi la gară, chiar în momentul în care aceasta apasă pe acceleraţie şi dispare în întuneric.

Un cal nechează pe o pajişte din apropiere. Mutându-mi servieta în cealaltă mână, calc pe iarbă pentru a evita o altă maşină care urcă pe poteca şerpuită. Maşina mă stropeşte cu apa unei bălţi pe şosete şi pantofi.

În două zile soţia mea va primi nişte documente din care va afla că intentez divorţ din cauza *comportamentului ei inadecvat*. Ştiu din experienţă că, din acel moment, nu va mai fi cale de întoarcere. Mercenarii noştri legali vor intra în ring să se dueleze în numele nostru, iar noi ne vom săpa tranşee de protecţie. Cordialitatea care există între noi acum va dispărea într-o furtună de lucruri expuse, de formulare şi sintgme de genul: „clientul meu crede" şi „fără prejudicii". Oricât de mult i-aş da, va fi mai puţin decât are nevoie sau decât merită. Oricât de mult mi se va permite să-mi văd copiii, tot nu va fi suficient.

Dacă mai există o portiţă, o şansă de a da timpul înapoi, acum e momentul.

Îmi ţin servieta mai strâns şi urc dealul. *O iubesc pe Mal.* Trebuie s-o conving. Să mă arunc în genunchi şi să-i cer iertare, orice e necesar. O să dorm în debara cu nenorocitul de iepure, dacă va fi de acord să-mi dea încă o şansă. Consiliere, terapie, biserică, castrare, orice vrea. Am făcut o greşeală, una enormă, logic, cea mai rea; dar am învăţat din ea. Poate înţelege asta, nu? *Errare humanum est*[1], la urma urmei. Ne va lua timp, bineînţeles, să ne recâpătăm încrederea unul în celălalt, nu mă aştept să mă ierte peste noapte, dar dacă ne străduim amândoi, dacă *vrem* amândoi să funcţioneze...

Partea din faţă a casei este încă întunecată când ajung, dar în spate, la bucătărie, e lumină.

Înconjor casa, cu pietrişul scârţâindu-mi sub picioare. Doamne, am picioarele reci. Trec pe lângă un tufiş cu levănţică, iar frunzele mătăsoase îmi ating mâna, gâdilându-mă. Am mers pe această potecă familiară, în fiecare seară, timp de zece ani, dar n-am apreciat-o niciodată cu adevărat, ca acum. Sunt surescitat. *Trebuie să înţeleagă, trebuie, trebuie.* Dau colţul şi uşa se deschide. Mal păşeşte în dreptunghiul de lumină pe care-l proiectează afară atmosfera caldă din bucătărie. Paşii mei se grăbesc, sperând. Poate m-a auzit şi vine să ne întâlnim la jumătatea drumului...

Dar o urmează Trace, care o ia în braţe şi îmi aud soţia râzând, în timp ce acceptă veselă să fie sărutată de alt bărbat.

Un vânt rece îmi îngheaţă sufletul. *Nu i-a luat mult până să mă înlocuiască.* Ce-a fost în capul meu de am venit aici ca să mă umilesc ca un păcătos pocăit? Să-mi pun cenuşă în cap. *Când în tot acest timp...*

Dau înapoi tremurând furios. Ştiam că e cu el, dar să-l văd aşa, în casa mea, cu soţia mea... Omul ăsta a aşteptat la cotitură din ziua în care m-am însurat cu Mal, pregătit să profite, fără îndoială, de momentul propice. Sau poate n-a

[1] A greşi e omeneşte. (în latină, în original)

aşteptat deloc la cotitură, poate c-a fost mereu prezent în viaţa soţiei mele. Am crezut mereu că lumânarea pe care o aprindea pentru el – şi am ştiut întotdeauna *exact*, ce a însemnat Trace Pitt pentru ea – era doar nostalgia unei femei fericite în căsnicie pentru prima ei dragoste pierdută. Poate că m-am înşelat. Poate dragostea nu era deloc *pierdută*.

Bine.

Bine.

Din acest moment, e bine-venit să fie cu ea.

Mânia îmi trece înainte să ajung la Londra, lăsându-mă golit şi pustiit. În dimineaţa în care hârtiile de divorţ pleacă de la doamna Schultz către Stapleford simt că am pierdut ceva, de parcă ar fi murit cineva. Într-un fel cineva chiar a murit. Tot ceea ce credeam că sunt, tot ceea ce am plănuit, cu Malinche alături, s-a dus.

Sara e plecată de la birou toată ziua, iar când întreb, nimeni nu pare să fi fost curios unde s-a dus, dar nu e nimic neobişnuit. De când s-a aflat despre idila noastră toată lumea o vede ca pe o colaboraţionistă nazistă în Franţa sub regimul de la Vichy.

Mă închid în birou toată ziua, bucurându-mă, în secret, de această pauză.

Când mă întorc în apartament, puţin după ora şapte seara, Sara stă pe întuneric, cu un pahar în mână şi o sticlă de vin, trei sferturi golită pe masa din faţa ei.

Îmi lărgesc cravata şi-mi arunc haina pe spătarul unui scaun.

– Chiar trebuie să bei?

– Nu contează.

– Presupun că nu. Dumnezeu ştie câţi bebeluşi nu sunt concepuţi când mamele au băut mai mult de trei pahare.

Mă duc să iau un pahar.

– Ia-o ușor, totuși, primele 12 săptămâni sunt...

– Am văzut-o pe Malinche azi.

Paharul se sparge de barul de marmură.

– Doamne! Unde e mătura?

– Soția ta, Malinche.

– Da, am auzit! zic eu, strângând cioburile într-un ziar. Unde, pentru Dumnezeu? A fost aici? A plecat deja?

– Nu, am fost eu s-o văd.

Sara nu se mișcă și stă cu capul plecat, așa că nu-i pot vedea expresia de pe față.

Scap de cioburi, punându-le în punga de plastic care atârnă de unul dintre mânerele bufetului, după care mă afund greu pe canapea, lângă ea.

– Ce se întâmplă, Sara?

Mângâie cu un deget gura udă a paharului.

– I-am spus c-o iubești pe ea, nu pe mine. I-am spus că ar trebui să te primească înapoi – nu chiar cu aceste cuvinte. Dar a înțeles ce i-am transmis.

Sunt mut de uimire.

– *Ce* i-ai spus?

– Hai, Nick, zice ea, pierzându-și răbdarea. Nu spun decât ceea ce știm amândoi. Nu e nici o noutate.

Deschid gura pentru a nega, pentru a adânci distanța dintre noi cu o altă minciună, cu o nouă piesă atent așezată, dar descopăr că nu pot. Sara a găsit curajul care mie mi-a lipsit până acum și a arătat cu degetul elefantul roz din cameră. E zadarnic acum să mă mai ascund după deget.

Mă ridic, îmi iau alt pahar și îmi pun un gât zdravăn de scotch. Lichidul îmi arde stomacul, iar căldura lui se împrăștie în tot corpul. Pe stradă, în depărtare, o adolescentă cerșește cu o pătură împuțită pe umerii ei slabi, care o face să semene cu o indiancă. Are pantofi diferiți: într-un picior un bocanc

solid, iar în celălalt unul subțire, ros la spate. Pășește ciudat când o ia în jos pe stradă.

Trag jaluzeaua.

– Ai făcut atâta drum ca să-i spui asta?

– Nu. Da. Nu știu.

Își mai toarnă vin.

– Nu știu ce-am plănuit să-i spun, Nick, chiar nu m-am gândit, dacă vrei adevărul gol-goluț. Voiam să știu cum stau.

– *Ce* să știi, Hristoase?

Mă privește de parcă aș face special pe prostul.

– Dacă *te* mai iubește *încă*.

În cameră e brusc foarte liniște. Inima mi se sparge în urechi. Nu-mi dau seama cât de tare strâng paharul decât în momentul în care verigheta îmi face o rană în palmă.

– Și ea ce-a zis?

Se întinde iar după sticlă.

– Nu sunt gravidă, Nick.

Abia pot respira. Un caleidoscop de posibilități mi se învârte în cap.

– Nici nu știu dacă am fost vreodată. Nu mi-am făcut testul – da, știu, zice ea încordată –, dar nu mi-a mai venit de două luni, Nick, mi-era rău în fiecare zi, îmi pare rău, am presupus...

– Ai presupus? Îmi trântesc băutura pe masă. *Ai presupus?* Doamne, Sara, nu e un joc nenorocit, vorbim despre *vieți* omenești...

– Îmi dau seama!

– Te-am cerut în *căsătorie!*

– Păi acum nu mai e nevoie, așa că se rezolvă tot, nu?

Îmi apropii fața de a ei și vocea îmi șuieră printre dinți, iar cuvintele cad precum pietrele încinse pe un lac înghețat.

– Ce-a fost asta, un truc ca să mă ții lângă tine? Ca nenorocitul acela de ruj?

Tresare, de parcă aş fi lovit-o.

– Atunci te-am crezut. Dar *asta*. Cel mai vechi truc din câte există, mârâi eu, iar eu am căzut în plasă ca un prost! Când aveai de gând să-mi spui Sara, după ce te treceam pragul cu o pernuţă sub rochie? Doamne fereşte!

– N-am inventat, îţi jur Nick, n-aş face aşa ceva, nu sunt aşa. Am greşit...

– Şi de ce te-aş crede?

Se ridică, apropiindu-se de mine cu ochii tremurând de mânie şi lacrimi.

– Întoarce-te la ea, Nick! Întoarce-te la ea!

Mă loveşte în piept cu podul palmei.

– Nu ştiu de ce ai aşteptat atât de mult! Te-ai distrat, ai avut o fraieră care i-a amintit chestiei tale că mai ştie să se întărească, acum du-te acasă să te joci de-a familia cu soţia ta şi cu fetele tale psihopate şi uită-mă. Nu asta ţi-ai dorit să faci de când te-ai mutat aici?

Îi tremură pieptul.

– Nu-i aşa?

Brusc nu pare mai mare decât Evie. Mă cuprinde vina. Comportamentul meu e de neiertat: faţă de soţia mea, faţă de copii, faţă de Sara. Nici una dintre ele nu merita asta, şi acum le-am pierdut pe toate. Mal îl are pe Trace, iar Sara şi cu mine nu mai avem să ne oferim decât acuzaţii şi regrete. Fetele mele mă vor dispreţui când vor mai creşte puţin; dacă nu mă vor urî, cel mai bun lucru la care mă aştept din partea lor e mila. Iar eu trebuie să-mi ling singur rana provocată chiar de mine. *Doamne, ce dezastru.*

Mă apropii de Sara, însă ea mă respinge furioasă.

– Pleacă! Ce mai aştepţi?

– N-am vrut să fie aşa, Sara. N-am vrut să te rănesc. Într-o zi vei...

– La dracu'! Scuteşte-mă de predici!

– Bine, îmi pare rău.

Își ridică bărbia.

– N-o să mă întrebi ce-a răspuns?

Îmi iau haina. Nu vreau ca Sara să-mi zică ceea ce știu deja. Dacă Mal mai simțea ceva pentru mine, ar fi ridicat telefonul după ce a ascultat mesajul meu de pe robot din weekendul trecut. Nu s-ar fi cuibărit în brațele lui Trace, acum două nopți.

– Voi fi la Dorchester, spun eu încet, cel puțin în noaptea asta.

Nu se mișcă.

– Ne vedem luni, la birou. Putem vorbi atunci...

– Mi-am dat demisia, îmi spune Sara ironică. Fisher mi-a acceptat-o la telefon, acum o oră...

– Fisher!

Ochii ei strălucesc cu o bucurie malițioasă.

– A zis că va prelua comanda pentru o vreme, până va găsi pe cineva în locul meu. A menționat ceva și despre o reîntoarcere, de fapt. Ca să țină lucrurile sub control. Și ca să – cum s-a exprimat? – „spele mizeria" pe care ai făcut-o de când a plecat.

Diger ce aud, câteva secunde.

– Și tu?

– Nu cred că te privește asta, nu? îmi aruncă ea. Nu-ți face griji, voi fi bine. Am un interviu la BBC săptămâna viitoare, al doilea, de fapt, mai caută încă un avocat. E un domeniu în plină dezvoltare, se pare. Foarte bine plătit. Și mult mai incitant decât să stau la cratiță, nu crezi? Și dacă nu va merge, dă ea din umeri, nu mi-am luat până acum nici un an de pauză. Întotdeauna mi-am dorit să merg la Marele Canion și să mă dau cu pluta.

Ezit în pragul ușii.

– Sara. Dacă n-aş fi fost căsătorit, dacă ne-am fi cunoscut înainte...

– Nu, zice Sara, apăsat. *Nu.*

Afară, adolescenta cerşetoare întinde o mână murdară după bani. Mă caut în buzunar şi-i dau cutiuţa turcoaz pe care plănuiam să i-o ofer Sarei în seara asta.

Traversez deja strada şi iau un taxi, până când cerşetoarea o deschide şi descoperă în ea inelul cu diamant de două carate.

Cazurile care provoacă suferinţă în dragoste sunt întotdeauna cele mai rele, cele de care se teme orice avocat de divorţuri. E greu să alungi disperarea unei mame care stă în faţa ta, frământând o batistă în mâini, implorându-te să găseşti o cale de a-i aduce înapoi copiii. Copii care sunt, chiar şi acum când îţi deschizi stiloul pentru a-ţi nota – doi băieţi de patru şi respectiv şapte ani, născuţi în Chepstow, copilul cel mare fiind alergic la alune şi la familia soţului –, ţinuţi într-un apartament prăfuit din Teheran sau Rabat şi li se spune că mama lor a murit, dându-li-se nume şi vieţi noi. Copii pe care ştii că probabil nu-i va mai vedea niciodată, numai dacă i se face milă soţului şi îi aduce înapoi la mama lor.

Deschid dosarul din faţa mea. Leila Sabra are ceva ce mă emoţionează. Poate pierderea fiicelor mele, care-mi apasă încă inima îmi provoacă acest sentiment – cazul meu nu se compară cu al ei, dar durerea nu se măsoară. Nu simţi mai puţină durere chiar dacă le vezi din când în când.

Mila mea pentru doamna Sabra nu e totuşi motivul pentru care stau închis la mine în birou la ora trei, într-o după-amiază de duminică, vânând sume mari de dolari americani în jurul globului – la Beirut, de data asta, pentru a unge o persoană care ne-a ajutat, destul de moderat, în cazuri

asemănătoare. Sunt aici pentru că, pur și simplu, n-am unde să mă duc.

Mama își trăiește propria durere, așa că n-o mai pot împovăra. Soția mea e îndrăgostită de iubitul din copilărie alături de care se bucură în prezent de o existență bucolică – în casa *mea*, pe banii *mei*, cu copiii *mei* – și nu mai are, clar, nevoie de mine. Amanta mea, care m-a dat afară, mă iubește, dar asta nu ne ajută cu nimic, pentru că eu mai sunt încă îndrăgostit de soția mea.

Îmi frec tâmplele. Mizeria în care mi-am transformat viața e de râsul lumii.

Îmi deschid iPodul – i-aș putea mulțumi Sarei măcar pentru descoperirea aceastei jucării revoluționare – și-l introduc în calculator, după care încep să scriu un raport către Consiliu, în timp ce acordurile scoase de Pat Metheny umplu camera. Unul dintre avantajele muncii duminicale: fără telefoane, fără întreruperi și libertatea de a pune la maximum *Sueño con Mexico* – de pe *New Chautauqua*, de departe, cel mai bun album al lui – dacă ai chef.

Îmi cade privirea pe o fotografie a mezinei mele. După cum zice soția mea: bebelușul ultimei noastre șanse, botezată după chitaristul de jazz pe care-l iubesc atât de mult. N-are încă nici doi ani. Ce s-a întâmplat cu noi? Cum de s-a stricat totul atât de repede?

M-ar liniști dacă aș crede că în căsătoria noastră au fost mici fisuri, fisuri care au ajutat colapsul general. Dar nu mai vreau să mă mint, nici măcar pe mine. Adevărul crud și dur e că am făcut o singură greșeală și am distrus tot.

Mă forțez să mă concentrez din nou asupra calculatorului. Nodul din stomac mi se mai relaxează puțin, în timp ce mă cufund în labirintul complex al finanțelor cazului Sabra. E întotdeauna mult mai ușor să faci ordine în haosul domestic al vieții altora, decât în al tău. Fără îndoială că Freud ar avea multe de

spus despre alegerea carierei mele, ținând cont de tragedia care mi-a marcat copilăria. Iar acum nu l-aș contrazice.

Mă întreb dacă nu cumva mă așteaptă un minotaur în timp ce urmăresc firul dintr-un cont bancar în altul în Beirut, Elveția, Insulele Cayman și Cipru. Atenția îmi e atrasă de un depozit dubios de bani gheață în Guernsey. Puțin cam aproape de casă, Guernsey, nu e chiar paradisul spălătorilor de bani, ca pe vremuri, dar e o șansă să putem...

– Am preferat întotdeauna, zice Mal din pragul ușii, albumul *Still Life (Talking)*.

Tresar, vărsându-mi cafeaua rece. Soția mea e palidă, însă în rest arată bine. Poartă o rochie mulată, pe care n-am mai văzut-o. E de culoarea boabelor de cafea arsă și e mai incitantă și mai sexy decât orice altceva a purtat de ani de zile. Are ceva ce-mi amintește în mod straniu de Sara; pentru un moment cred că e vorba de tunsoarea scurtă, băiețească, apoi îmi dau seama că e de fapt o înclinare a capului. Expresia îi e impenetrabilă. E imposibil de ghicit la ce se gândește.

Are și tocuri, observ, și e dată cu ruj.

– Știi că a folosit vocea fetiței lui pe acel album? zic eu răgușit. A prelucrat-o pe computer și a conectat-o la chitara lui. De câte ori cânta o notă, era vocea fetei lui.

– Un sound atât de latino-american pentru un băiat din Missouri, zice Mal.

Îmi dau din nou seama cât de mult o iubesc, cât de mult am pierdut.

– De unde ai știut că sunt aici? întreb, după o clipă de pauză.

– Nu erai cu Sara sau cu Daisy. N-ai cerut să le vezi pe fete. Și, adaugă, ți-a fost întotdeauna mai ușor să rezolvi problemele altora decât pe ale tale, nu-i așa?

Se plimbă prin birou și ia fotografia fetei noastre, atingându-i fața cu degetul.

– Când am descoperit că ai o aventură, zice ea încet, am crezut că nu voi putea niciodată depăși lucrul ăsta. Am crezut că mă voi prăbuși.

– Malinche, îmi pare rău, îmi pare *atât* de rău. Nu-ți pot spune...

Pune fotografia jos și se întoarce spre mine.

– *Nu*, zice ea dur, nu e vorba despre *tine*. Taci, Nicholas. Taci și *ascultă*.

Închid gura, uimit de forța mâniei sale.

Îmi întoarce spatele, de parcă nu mai contează. Aștept să vorbească, dar ea se duce spre rafturile mele, examinând prostioarele copilărești pe care le-am adunat de-a lungul anilor, dovadă a mândriei mele părintești: felicitările de la Ziua Tatălui, oameni de zăpadă din vată și lână, un șervet de ceai împăturit, acoperit cu picturi, vase din lut. Proptite în fața imenselor tomuri de drept legate în piele stau fotografii din cei zece ani petrecuți împreună: pe cheiul din Brighton, în vara când ne-am cunoscut, ziua nunții, fotografii cu fiecare moment important din viața fetelor noastre. Vacanțele în familie din Creta și Franța, cea de-a patruzecea aniversare a mea, ziua în care tata a împlinit 80 de ani. Diplome înrămate atestând calificările mele ca avocat de divorțuri, o cutie mică din lemn pe care am cumpărat-o în luna de miere, care mai emană încă mirosul tămâii dulce și grele care a fost în ea.

Tocurile îi pun în valoare gambele și-i înalță în mod sexy sânii. În momentul în care chestia începe să mi se întărească, mă izbește: *nu mai arată ca soția mea.*

Dar acum *nu* mai e soția mea, nu? În nici un sens care să conteze.

– Mi-ai frânt inima, spune fără să se întoarcă. Dar am descoperit ceva, Nicholas. Inimile sunt foarte rezistente. Se vindecă.

Nu şi a mea.

– Trace, spun eu încordat.

– Trace aparţine trecutului meu, Nicholas. Mereu a fost aşa, numai că nu mi-am dat seama.

Se întoarce în sfârşit şi mă priveşte în ochi.

– N-o să-ţi uşurez situaţia. N-o să te las să zici că nu ţi-am acordat atenţie, că nu ţi-am oferit ceva ce-ţi doreai şi de aceea te-ai uitat în altă parte. Poate fi adevărat, dar iartă-mă dacă nu eram întotdeauna atentă în timp ce-ţi creşteam cele trei fiice şi aveam grijă de casa ta; dar chiar şi aşa, n-ai nici o scuză. Nici o scuză pentru ceea ce mi-ai făcut.

Tremură – de durere, sau mânie, sau poate amândouă, nu ştiu.

– Toţi ne *plictisim*, Nicholas! Toţi ne simţim neglijaţi, simţim că nu ni se acordă suficientă atenţie! Crezi că faptul că-ţi călcam cămăşile şi făceam repede o lasagna, timp în care verificam ce face mama ta şi puneam mâncarea fetelor pentru şcoală, mă făcea să mă simt împlinită? Crezi că era *îndeajuns* pentru mine?

– Bineînţeles că nu...

– Şi eu am visuri, Nicholas! Nu sunt numai soţia cuiva sau mama cuiva! Dar ştii ce? *A fi* soţie şi mamă a contat mai mult pentru mine decât orice altceva. Aşa că am *făcut* să-mi fie de ajuns.

Apucă marginea raftului pentru a se sprijini. Îi văd vena de la gât zbătându-se rapid. Respiră adânc.

– Am vrut să mă sinucid când ai plecat. După care am vrut să te omor pe tine. Am fost atât de furioasă pe tine, Nicholas. Atât de *rănită*. Dar nu numai viaţa mea a fost trans-

formată în cioburi, ci și a lui Sophie, și a lui Evie și a lui Metheny. La ele nu te-ai gândit niciodată?

Are privirea sfâșiată. N-am nici un răspuns și o știe.

– Ai distrus totul și pentru ce? O tăvăleală care n-a rezistat nici cinci minute după ce ați ajuns să trăiți în viața reală. Of, Doamne, Nicholas, cum ai putut fi atât de *prost?*

Își adună puterile cu un efort vizibil și înghite greu.

– Dar, după o vreme, mi-am dat seama că nu vreau să-mi petrec viața supărată și plină de ură. Și l-am iubit ani de zile pe Trace. A fost atât de ușor să mă reîndrăgostesc.

– E aici? întreb gelos. Te așteaptă jos?

– A venit să mă vadă săptămâna trecută, zice Mal, ignorându-mi întrebarea. Sara.

Am gâtul uscat.

– Da, mi-a spus.

– M-a întrebat dacă te mai iubesc încă.

Mă întreb dacă așa e momentul în care mori. Dacă ai toate simțurile ascuțite, iar lumea pe care te pregătești s-o părăsești e de o mie de ori mai vie. Îi simt șamponul: portocale, mango, ananas și lămâie amestecate cu aroma caldă, de așternuturi curate, a pielii ei. Pantalonii mei din lână mă irită brusc și mă strâng între picioare. Din calculator se aude un hârâit – albumul e vechi, chiar și avansata tehnologie a iPodului nu poate face minuni –, înăbușit de bătăile inimii care stă să-mi sară din piept. Pata de mascara de sub ochii ei de culoarea scorțișoarei îmi spune că a plâns înainte să ajungă aici.

– Ce i-ai răspuns?

– I-am spus să se ducă acasă, spune Mal tăios. N-are loc în căsnicia noastră. N-are nici un drept să știe ce gândesc sau ce simt. Nu mai aveam de gând să-ți vorbesc niciodată, Nicholas. Nu intenționam să fac eu prima mișcare. Dar, spune ea cu voce schimbată, Kit mi-a dat asta.

Își deschide pumnul. O casetă mică stă în palma ei, genul de casetă pe care o folosești într-un robot telefonic.

– A venit să-l hrănească pe Don Juan și pe tâmpiții de hamsteri cât am fost în Franța. A văzut că aveam mesaje și a ascultat înregistrarea, în caz că era ceva urgent...

– Doamne, a luat-o el! *Nenorocitul!*

– A încercat să mă protejeze, Nicholas. Ai sunat la trei dimineața, pentru Dumnezeu, puteai să fii beat și să-ți schimbi părerea a doua zi, cine știe. Dar când i-am zis că s-a terminat cu Trace și i-am explicat ce mi-a zis Sara...

Un foc de artificii explodează undeva lângă inima mea.

– S-a terminat cu Trace?

– Nicholas, nu *asculți* niciodată, zice ea iritată.

Jerseul ciocolatiu al rochiei se mulează pe curbele ei, punându-i în valoare silueta adolescentină. Nu poartă sutien și sfârcurile îi răsar prin materialul delicat. Chestia îmi urlă și mă controlez să rămân pe scaun, să nu sar s-o iau în brațe.

– Trebuie să știi că m-am culcat cu Trace, spune ea privindu-mă în ochi. Nu doar o dată.

Furia care mă cuprinde e atât de intensă, încât dacă ar fi aici m-aș înfige în beregata lui și i-aș smulge ouăle.

– Da, rostesc eu alb de mânie.

– Poți trece peste asta?

Înghit greu.

– Nu sunt în măsură să...

– Pentru un bărbat e diferit. E o chestiune de mândrie. Teritoriul. E un motiv pentru care există un termen specială pentru bărbații înșelați – *încornorați*. Dar pentru femeile trădate nu există unul, logic. De aceea te întreb, Nicholas. Trebuie să știu dacă poți trece peste asta.

Brusc devin conștient de ceea ce spune.

– Fii sigur, Nicholas, înainte de a răspunde, fii sigur.

Îmi amintesc cum am privit-o cuibărindu-se în brațele lui în seara aceea, cu trupul strâns lipit de el. Mi-o imaginez în pat cu Trace, cu sânii ei mici sub pieptul lui, mâinile lui mișcându-se posesiv pe pielea ei, penisul lui intrând în ea. În *soția mea*. Mi se face rău.

După care iau în calcul o viață fără Mal și brusc e atât de simplu, încât nu mai trebuie să mă gândesc.

– Trace aparține trecutului, spun eu.

– Da.

Respir adânc și mă forțez să uit.

– Trecutul e trecut și nu contează dacă s-a întâmplat acum o săptămână sau acum zece ani, nu-i așa?

Face un pas spre mine. Mă ridic, dar nu mă mișc. Fața ei se apropie de a mea, ca o floare în lumină, și sunt din nou uimit de frumusețea minunată a femeii de care m-am îndrăgostit acum mai bine de zece ani. E extraordinar cum o fragilitate atât de eterică înglobează o tărie de caracter atât de mare.

– Deci *crezi* tot ce ai spus aici? întreabă ea, arătând caseta.

– Nu eram beat, răspund, și nu mi-am schimbat părerea.

– Ai *fost* un mare prost. Ce ai făcut *e* de neiertat. Nu meriți o a doua șansă. De ce să nu te refuz, oricât de mult juri că mă iubești?

Înțeleg brusc cum propriile cuvinte se întorc împotriva mea.

– Și eu îmi doresc să dau timpul înapoi, Nicholas. Vreau să-mi fi spus înainte cât de fericit te-am făcut, cum îți plăcea să te întorci la mine în fiecare seară și să te trezești alături de mine în fiecare dimineață. Ai dreptate: ce ai făcut a fost greșit și n-ai nici o scuză.

Expresia feței sale e rece, neafectată. Îmi îngheață venele. *N-a venit aici să-mi dea* o *a doua șansă*. A venit să se asigure că sunt conștient de ceea ce am pierdut. Și nu o face din dis-

preț sau ca să se răzbune ci pentru că preferă să mă înfrunte pe față, aici, singuri, decât într-un tribunal. Nu e o lașă. Nu se va folosi de copii ca să mă rănească și ca să se răzbune. Îmi imaginez cât de greu i-a fost să vină, dar știu că după ziua de azi va trage linie și va merge mai departe.

Și aș da absolut tot ce am ca să rămână.

– Știu că e prea târziu pentru noi, *știu* asta, zic eu. Și-mi voi petrece tot restul vieții pe jumătate viu din această cauză. Ai dreptate. Am avut tot, dar am lăsat să-mi scape fericirea printre degete. Am *ales* să fac ce am făcut, nu s-a întâmplat pur și simplu, și numai eu sunt vinovat.

Îmi dau seama că plâng, dar nu-mi pasă.

– Nu te-aș răni niciodată intenționat nici pe tine și nici pe fete, dar neglijența mea m-a condus în această situație. Of, Mal, eu merit asta, dar tu nu, tu nu...

– Nu, zice ea. Nu merit. Și nici, adaugă ea pe un ton diferit, *tu*.

– Dar e numai vina...

– *Gata*, Nicholas. Gata cu vina și cu reproșurile și cu *îmi doresc* și ar *trebui*. Cred că mă iubești. N-aș fi aici, dacă n-aș crede. Iar eu te iubesc în mod sigur. Dacă mai vrei cea de a doua șansă, e a ta.

Mă uit înmărmurit la ea.

– Ce?

– Vino acasă, îmi zice soția mea.

– Ești, ești sigură? După tot ce am făcut?

– Nicholas, n-a fost *numai* vina ta, zâmbește ea trist. În mare parte a fost, dar nu în totalitate. N-ai fost sigurul care nu a știut să aprecieze ce are până nu a pierdut totul. Săptămâna trecută mi-am dat seama că, orice ai fi făcut, prefer să fiu nefericită cu tine, decât să fiu fericită cu altcineva. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Înţeleg, în ciuda semanticii întortocheate.

– Nu vreau să fii nefericită.

– Nu, zice ea scurt. Nici eu nu vreau. Dar asta depinde de tine, nu?

– A plecat din firmă. N-o s-o mai văd. Nici pe ea şi nici pe altcineva, înţelegi, nu? Îţi jur, Malinche că *nu* voi mai...

– Trace s-a întors la Londra, îmi spune. A venit într-o seară, săptămâna trecută şi mi-a oferit să-i cumpăr restaurantul din Salisbury. Va trebui să împrumut nişte bani de la bancă, bineînţeles, dar ştii că tatăl tău a fost foarte generos şi mi-a lăsat ceva, destul de mult, de fapt, şi cred că ar fi foarte încântat...

– Da, ştiam. Mi-a spus că-ţi va lăsa ceva, zâmbesc trist. Ar fi foarte încântat.

– Vreau să lucrez, zice Malinche hotărâtă. Nu full-time, bineînţeles, voi angaja un manager şi un bucătar. Tu şi fetele veţi fi mereu pe locul întâi, dar trebuie să fac asta pentru *mine*. Cum să mă aştep să te incit dacă nu mă plac nici eu?

– *Mă* inciţi, Malinche, spun eu cu pasiune. Foarte mult.

– E o a doua şansă, Nicholas, nu o lua ca pe un cec în alb. Nu-ţi pot promite că voi fi întotdeauna în stare să mă uit la tine şi să n-o văd şi pe *ea*. Nu-ţi pot promite că nu voi fi supărată pe tine câteodată. Să ţi-o arunc în faţă. Nu sunt o sfântă, să ştii. Şi vreau să *vorbim* despre asta, nu vreau să ne ascundem după deget, aşa cum ai fost tu obişnuit să faci. Ştiu că nu e stilul tău, dar e momentul să tratăm lucrurile cu cărţile pe faţă. Trebuie să găsim amândoi o cale de a ne împăca totuşi cu trecutul. Ne va lua timp. Nu putem fi ca înainte peste noapte.

– Ştiu. Nu mă aştept la asta. Ştiu că va trebui să-ţi recâştig încrederea. Şi voi dormi în camera de oaspeţi până când...

– De ce, întreabă ea, să faci asta?

– Păi, tu... adică...

Sunt foarte conştient de apropierea ei, de jerseul subţire prin care i se ghicesc sânii şi coapsele. Aroma ei caldă e deodată foarte familiară şi erotic de exotică. *S-a schimbat.* Sau poate am redescoperit ce a fost acolo dintotdeauna.

Citesc provocare în ochii ei strălucitori ca mierea. Provocare şi altceva, ceva ce seamănă cu dorinţa...

– Sexul este cel cu care începem şi terminăm, Nicholas, spune ea apăsat. Dacă vrei să dormi în camera de oaspeţi, o pot suna chiar acum pe doamna Schultz a ta şi...

– Doamne, nu! Nu asta vreau! Te vreau pe *tine,* mereu te-am vrut, eşti în sângele, în creierul şi în corpul meu, eşti motivul pentru care îmi bate inima, motivul pentru care mă trezesc dimineaţa. Doamne, chiar nu ai înţeles asta?

Zâmbeşte, un zâmbet uşor şi cald, care mă învăluie.

– *Asta,* spune ea, am vrut să aud.

Mă îndrept spre ea, dar dă înapoi. Ţintuindu-mă cu privirea, îşi desface cureaua rochiei şi o lasă să cadă pe jos. E goală pe dedesubt, dar rămâne pe tocuri. Sânii ei sunt la fel de fermi şi de îndrăzneţi ca în ziua în care ne-am cunoscut. Are picioare de dansatoare şi alura unei regine. Burta îi e mai puţin fermă decât era înainte, dar moliciunea ei vorbeşte despre senzuala şi erotica plăcere a fertilităţii şi despre lasciva satisfacţie carnală. Prefer asta în locul corpului tare al unei obsedate de fitness.

Se mişcă încet, cu o siguranţă pe care nu i-am mai văzut-o de ani de zile. Ea deţine controlul, nu numai acum, după cum îmi dau seama. Ea îşi controlează propria fiinţă, propria viaţă. A făcut o alegere.

– Închide ochii, Nicholas, zice ea.

Şi să pierd tot acest spectacol?

Râde când îmi vede expresia.

– Hai, închide ochii.

Fac aşa cum mi se porunceşte. Mâinile ei se plimbă prin pantalonii mei, desfăcând, trăgând fermoarul.

– Şi acum..., zice ea.

Adulmec şi înţeleg că oricât de greu ar fi drumul din faţa noastră, oricât de mult ne va lua să ne refacem căsnicia, vom reuşi şi va fi mai puternică şi mai bună decât a fost, după câte am îndurat, şi că sunt cel mai norocos om în viaţă...

– ... deschide gura.

Ciocolată.